JOSEP TORRAS I BAGES

OBRES COMPLETES

Volum VIII

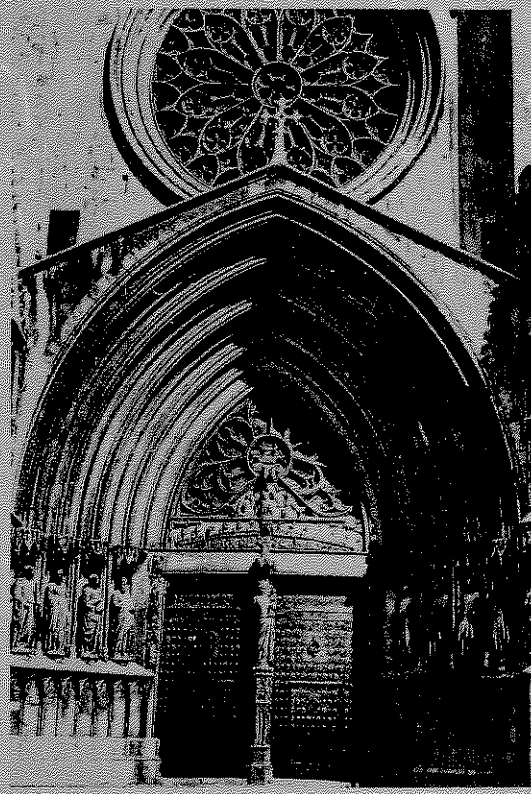

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

El doctor Josep Torras i Bages (1846-1916), bisbe de Vic, ha estat en certa manera el patriarca espiritual de la Catalunya contemporània i les seves obres han constituït durant molts anys una mena de llibre de capçalera dels cristians catalans. Aquesta nova edició permet de posar-les altre cop a l'abast dels interessats, per ordre temàtic i sense fer cap distinció de les llengües emprades, sinó d'acord amb la cronologia.

Aquest vuitè volum —i el novè que clourà la sèrie— reproduceix, en el setanta-cinquè aniversari de la mort de Torras i Bages, el que se'n ha conservat dels nombrosos sermons que el bisbe de Vic pronuncià al llarg de la seva vida, als més diversos llocs de Catalunya i sobretot —com és lògic— a Vilafranca, a Barcelona i a Vic i la seva diòcesi.

Obres completes de Torras i Bages

Biblioteca Abat Oliba, 87

JOSEP TORRAS I BAGES

OBRES COMPLETES

Volum VIII

Publicacions de l'Abadia de Montserrat
1991

Primera edició, febrer 1991
ISBN: 84-7826-190-7 (volum VIII)
ISBN: 84-7826-161-3 (obra completa)
Dipòsit legal: B. 2.976-1991
Imprès a Novagràfik, S.A. - Puigcerdà, 127 - 08019 Barcelona

El bisbe Torras i Bages (segon, assegut, començant per l'esquerra) en la reunió dels prelats del Principat, a Montserrat, el 1911.

V. SERMONARI

ADVERTIMENT

Amb aquest vuitè volum i el novè que el completarà aviat queda enllestida la nova edició de les Obres completes *del Dr. Torras i Bages que vam iniciar el 1984. Ara donem als lectors un capítol molt important de l'activitat del zelós sacerdot que fou sempre Torras i Bages, tant quan era a Barcelona com en els seus llargs anys d'episcopat a Vic: els sermons que va anar predicant cada diumenge a les Religioses Escolàpies de Barcelona; les plàtiques de recés espiritual i els sermons de quaresma i amb motiu de professions religioses al monestir cistercenc de Valldonzella; les homilies fetes a moltes esglésies de Barcelona — sobretot Sant Felip Neri i Santa Anna i algunes comunitats religioses — i de Vilafranca; els sermons d'Advent i Quaresma de la Seu de Vic i les múltiples homilies que féu a Vic mateix i a totes les parròquies de la diòcesi, a part de les adreçades als seminaristes i a les comunitats religioses vigatanes.*

Aquest volum i el següent contenen un ric material que, llevat d'alguna rara excepció, no fou recollit encara a les Obres completes *de l'Editorial Selecta (1948): aparegué en dos volums, titulats* Sermonari, *el 1954 a l'Editorial Balmes, formant part de l'«Edició definitiva» de les* Obres completes de l'Il·lm. Senyor Dr. Josep Torras i Bages, bisbe de Vich *(vols. XXIV i XXV), i representava una gran novetat, ja que recollia els breus resums d'homilies del bisbe de Vic apareguts a «La Veu del Montserrat», la «Gaceta Vigatana» i la «Gaceta Montanyesa», alguns panegírics ja publicats anteriorment, algunes plàtiques d'exercicis resumides per una religiosa carmelita de Vilafranca,*

i sobretot els esquemes que Torras i Bages mateix feia servir per a les seves predicacions, trobats quan ja semblava que el fons manuscrit del Dr. Torras havia restat exhaurit.

Qui sap si en algun pròxim volum tindrem encara l'avinentesa d'afegir algun apèndix a les presents Obres completes, *amb algun escrit que ens hagi passat per alt fins ara o que hagi restat reservat per motius de prudència o de delicadesa. Sí que podem anunciar que tenim molt endavant el projecte de preparar i publicar definitivament el gran* Epistolari *conservat del Dr. Torras, inèdit gairebé del tot i d'una importància extraordinària per a la història religiosa de la Catalunya contemporània.*

PUBLICACIONS DE L'ABADIA DE MONTSERRAT

LA QUARESMA I
L'ADVENT A LA CATEDRAL DE VIC

QUARESMA DE 1900

PRIMER DIUMENGE

I

DUCTUS *a Spiritu*. — L'esperit de Déu porta a Déu, l'esperit del món porta al món. Tota obra viva sobrenatural, porta a Déu. — L'esperit del món mata l'aspiració a la immortalitat, porta a la dissolució, a la materialitat de la vida; l'esperit de Déu al desert, a les santes expansions de l'enteniment i del cor, a la repressió de la carn i a la llibertat de l'esperit. — Aquesta Quaresma de Crist és la preparació de la batalla de Crist. — Crist el nostre prototipus. — Ens havem de preparar per a la batalla de la vida.

II

Els combats de la vida, en llenguatge cristià, s'anomenen temptacions. Són les excitacions al mal. 1.er Les havem d'evitar. 2.on Les havem de combatre, *militia vita hominis*. Són la prova del mèrit de l'home. *Aurum per ignem probatur. Beatus vir qui suffert tentationem quoniam cum probatus*, etc. Fins en l'orde natural les contrarietats formen el caràcter. Els pobles que vegeten van perdent forces i es fan inútils; els pobles emprendedors es fan heroics i dominen. — L'educació

mimosa, condescendenta, falaguera, cria homes inútils. — La contrarietat és una llei de la vida humana: l'enteniment apurat quan es troba apretat és quan discorre més; el cos es fa més fort quan s'exercita amb feines pesades. I això és una llei de la naturalesa fins física: els arbres castigats i podats són els qui trauen més fruit, els animals per a arrastrar grans pesos han d'ésser juvats o domats. I aquesta llei de la Humanitat i de la naturalesa física és també una llei de la gràcia.

III

Ampla via... angusta porta. Ensenyada per Nostre Senyor Jesucrist, *qui amat, perdet, qui non odit... damnabit...* per a entrar al cel us haveu d'ajupir, la porta petita; si vols ésser ric, comença per donar-ho tot; si gloriós, per a humiliar-te i abaixar-te; si obtenir la llibertat, comença per a subjectar-te. — Jesucrist tipus de l'home ens en dóna exemple: *humiliavit factus obediens... propter quod Deus exaltavit... et donavit nomen...* Lo mateix passa amb la vida de la Iglésia... les persecucions... la Kulturkampf. — Lo mateix passa amb l'home. sant Ignasi, quan li deien que algú era sant, deia: ho serà si és mortificat. El cristià és *miles,* sempre en guerres. — *Altra contrarietat en l'orde de la gràcia.* La violència dóna pau i dolcesa; l'home de més violència és Jesucrist Nostre Senyor i és el més dolç; els homes menys violents que més es complauen a si mateixos són els insuportables; *els més cruels amb si mateixos, els més dolços.*

IV

Aquest evangeli ens ensenya la manera d'oposar-nos a la temptació: 1.er Pel despreci *non de solo pane vivit homo,* etc., la consideració de la nostra dignitat humana que queda podrida, corrompuda pel pecat, *vade retro, Satana.* L'elevació del

caràcter fa prevalèixer l'esperit... 2.on Per l'autoritat de Déu *scriptum est.* Aquell que pacta amb la temptació ja està vençut. *Déu no ho vol, l'infern m'espera,* veu's aquí el crit de combat en les temptacions. Qui discuteix amb la temptació ja està perdut.

V

Dignitat de l'home victoriós: angeli accesserunt et ministrabant ei. Jesucrist tipus de l'home vencedor de les passions. El Pare celestial li envia els àngels que el serveixin. També a l'home vencedor, que s'ha fet participant de la victòria de Jesucrist els àngels el serveixen: l'àngel custodi. Un àngel el guarda, un àngel porta les seves oracions al tron de l'Etern, un àngel li transmet les divines il·lustracions. I no solament els àngels serveixen a l'home victoriós, participant de la victòria de Crist, sinó que el serveix el mateix Jesucrist, *non veni ministrari sed ministrare.* Jesucrist és el gran servidor de la Humanitat: li serveix la gràcia, li serveix la fe, li serveix son cos i sang, i si nosaltres ens aprofitem de la fe, de la gràcia, del seu cos i sang, després ens servirà la glòria en l'eterna ciutat del cel.

EXORDI: La Santa Quaresma és una renovació de la vida cristiana. La vida cristiana consisteix en unir-nos amb Jesucrist *conformes fieri imagini Filii sui.* Per això la contemplació de l'Evangeli és una de les pràctiques clàssiques de la Quaresma: cada dia un tros. El d'aquest primer dia és la introducció a la batalla de la vida, a la predicació, vida pública i a la Passió de Jesucrist.

Resum del compilador

La lluita, la contradicció és la llei de la vida, la condició de tota existència creada i la vida de la perfecció. Sols en Déu no hi ha contradicció ni llui-

ta; fora d'Ell la trobem per tot arreu. La més antiga notícia que tenim de la història angèlica és la de la batalla entre els àngels bons i els dimonis. En el món físic trobem la lluita ja en sos principis, en el caos i revolucions geològiques que precediren a la formació de l'univers. La lluita existeix entre els homes, i per més que la Iglésia té com una de ses glòries la d'evitar les guerres, no pot enterament evitar-les totes, com no pot evitar el pecat.

La lluita, la contradicció la troba l'home en si mateix, en son interior; si vol aconseguir la llibertat de l'esperit ha d'estar en guerra amb si mateix.

La lluita per l'existència, aquesta frase que la gent moderna ha usat moltes vegades contra l'Església, té precisament la seva genealogia, el seu origen en la Història Sagrada.

Jesús volgué ésser temptat per ensenyar-nos a vèncer la temptació. L'home no ha de cercar-la la temptació, perquè qui ama el perill caurà en ell: la temptació vindrà a buscar a l'home.

Jesús digué en l'Evangeli que no venia a portar la pau, sinó l'espasa. *Qui estima la seva ànima la perdrà; qui avorreix la seva ànima la salvarà.*

La porta del cel és estreta, i és precís ajupir-se per entrar-hi: el cel és alt, la muntanya de la perfecció és alta, i tota pujada costa, és fatigosa.

La lluita és condició de la perfecció. Els arbres no fructifiquen si no experimenten la poda. L'home verdaderament lliure és aquell qui subjecta ses passions; l'home verdaderament ric és aquell a qui no esclavitzen les riqueses; qui sap dominar-se a si mateix té verdader domini sobre el món material. En canvi, qui no es domina a si mateix és verdaderament esclau. Els sants, que no tenien cap complacència amb ells, eren pacífics amb tothom: qui té les complacències per ell és violent amb els altres. La lluita i la contradicció, que serveix per la perfecció de les coses materials, és també element de perfecció per la intel·ligència. Quan la intel·ligència experimenta contradicció despedeix resplendors més vius, com la pedra foguera, que brilla quan la toca una altra pedra. Les armes amb què vencé Jesús al temptador foren el despreci i l'autoritat divina. El despreci, segons els mestres de la vida espiritual, és la millor arma contra les temptacions. No hem de despreciar a ningú, fora de l'esperit de les tenebres, perquè és una criatura rebel·lada contra del Criador. El maligne esperit és el príncep de la supèrbia, és el mateix orgull; per això el despreci l'irrita: despreciar noblement el temptador és vèncer la temptació.

L'autoritat divina és absolutament necessària per la victòria. No hi ha autoritat sinó la que ve de Déu; és necessari apoiar-se en el poder d'aquesta autoritat, adherir-se a Déu, per a vèncer la temptació. Ai del qui va sol en el camí de la vida! Serà vençut irremissiblement. Per instruït que sia l'home, per molt conegudes que tingui les lleis de l'honestedat, per raons que tingui

per no caure, si no s'adhereix a Déu, si no s'uneix al poder de Déu, caurà. Després de la victòria, Jesús és servit pels àngels. Aquest són servidors que Déu ens envia, i Jesús mateix vingué, no a ésser servit, sinó a servir. Rentà els peus als apòstols i els serví son Cos i Sang; ara renta als pecadors en el sagrament de la Penitència, els alimenta en l'Eucaristia; ara Ell mateix ens serveix la gràcia i en el cel la glòria.

SEGON DIUMENGE

Exordi

L'objecte de la Quaresma és que ens conformem amb Jesucrist qui és l'ésser de la creació més excels, *excelsior coelis factus,* és l'elevació de la naturalesa humana a la dignitat divina. Ens hem, doncs, d'elevar, per a conformar-nos amb Jesús, i per això Ell és amic de les muntanyes. Ja la llei antiga fou donada en l'alta muntanya del Sinaí. L'explicació de la perfecció cristiana la féu en el Sermó de la Muntanya. Feia oració anant-se'n a la muntanya.

Se'n pujà al cel des de la Muntanya. Avui l'Església ens proposa també un fet meravellós de Jesucrist demostratiu de la seva divinitat, la Transfiguració (dues vegades a l'any ens la proposa la Iglésia) i també escull com a lloc a propòsit la muntanya.

I

La creatura viu de Déu. Ella en si no té elements de vida.

La Transfiguració: *a)* objecte d'ella: preparar-nos per l'escàndol de la Passió (així Déu sempre prepara les ànimes per les crisis que han de passar); *b)* circumstàncies d'ella: lloc (la soledat), la glòria sempre és un cim, l'infern, la ignomínia un fondo; companyia: Moisès i Elies, Jesús identificat amb la llei (escrita i natural) i amb els profetes (amb la revelació profètica), i avui amb l'ensenyança de l'Església assistides per l'Es-

perit Sant. Se manifesta als deixebles predilectes... *manifestabo ei meipsum.*

II

La Transfiguració és una altra manera de manifestar Déu son amor a l'home, adequant-se a les seves necessitats. Déu es transfigura: *a) formam servi accipiens*; *b)* d'hortolà amb la Magdalena; *c)* de pelegrí amb els deixebles d'Emmaús; *d)* es transfigura en els accidents de pa i de vi en l'Eucaristia; *e)* es transfigura de mil maneres quan vol parlar a la nostra ànima, Ell és, *Dominus est,* quan la mort, la contradicció, una inspiració interior ens toca el cor.

Ipsum audite —qui vos audit me audit.— La paraula de Déu. —La paraula del món.— La paraula de Déu il·lumina, purifica, fortifica, Transforma a l'home. — La paraula de Déu revelada; en la naturalesa, en la consciència.

III

Devem transfigurar-nos nosaltres: *a)* la transfiguració de l'home per la gràcia cristiana en l'enteniment, en la voluntat, en el cos. No hem de pensar, no hem de sentir, no hem d'obrar com els mundans. La transfiguració dels sants des del vici, alguns fins a la virtut heroica, força de la gràcia — nova creatura; *b)* la transfiguració que esperem per la glòria. La Transfiguració del Tabor és una imatge de la transfiguració de la Glòria.

Resum del compilador

L'Església dóna molta importància al misteri de la Transfiguració, puix a més de fer cantar avui l'Evangeli que el refereix, va fer-lo cantar ahir tam-

bé, i per l'agost dedica al mateix misteri una festivitat amb ritu superior. Estudiem les circumstàncies d'aquest misteri.

Jesús se'n puja a una alta muntanya, perquè les comunicacions de Déu als homes són sempre en la soledat: si l'home es relaxa, si se'n va a les coses exteriors, no sentirà la conversa interior. Pren Jesús, els tres deixebles predilectes, els amics més íntims, els primogènits de l'Apostolat: Pere, que havia d'ésser l'apòstol de la fe, que havia de confirmar en la fe als seus germans, després d'haver vist revelada la Divinitat de Jesucrist d'una manera tan íntima, tan esplèndida en la Transfiguració; Joan, l'apòstol teòleg, el mestre dels teòlegs, que havia d'escriure un dia el *Verbum caro factum est,* després d'haver vist aquella Humanitat transfigurada; Jaume, que havia de tenir la primacia en el martiri, després d'haver participat de la glòria del Tabor.

S'apareixen, parlant amb Jesús, Moisès i Elies, la Llei i els Profetes que havien sigut com precursors del Messies, i donen testimoni de que Jesucrist era el Messies. Els apòstols representen l'Evangeli, i així tenim tres testimonis de major excepció a favor de Jesucrist, i per sobre d'aquests testimonis hi ha la veu del Pare celestial parlant des del núvol lluminós que cobreix la muntanya: «Aquest és el Fill meu ben amat, en qui tinc totes mes complacències: escolteu-lo.»

I allí es transfigurà; aquesta transfiguració en què resplendí el cos de Crist més que el sol, i foren ses vestidures blanques com la neu, és una manifestació de l'amor de Déu als homes. En totes les transfiguracions té el Senyor aquest objecte: adequar-se, adaptar-se, fer-se assequible a la intel·ligència curtíssima, manifestar l'amor als homes.

En l'Encarnació es transfigura el Senyor, habitant la Divinitat *corporalment* en la Sagrada Persona de Jesucrist, manifestant d'una manera palpable i visible aquest desig de comunicar-se, d'adaptar-se Déu als homes. En la Passió, que és el revés de la medalla de la Transfiguració; en la transfiguració del Calvari, que és l'antítesi de la del tabor, Jesucrist s'abaixa fins a fer-se cuc de la terra, el més despreciable dels fills de l'home, sofrint martiris, escarnis, la mort, tot per guanyar els homes i salvar-los. En la Resurrecció, Jesús, radiant de claredat i d'hermosura, manifesta l'amor als homes, ensenyant que també com Ell ressuscitarà nostre cos gloriós. En l'Eucaristia es transfigura Jesús, i viu per la transsubstanciació baix les espècies del pa i del vi, Ell qui és Fill substancial de l'Etern Pare, per ésser company i aliment de l'home. Aquestes transfiguracions tingueren un objecte total: dels seus fruits en participa tota la humanitat, i totes són manifestacions amb què Déu es fa assequible als homes.

Altres transfiguracions llegim en l'Evangeli i en les històries verdaderes

dels sants, que tingueren l'objecte especial de comunicar-se individualment a certes ànimes i fer a elles assequible la Divinitat. Maria Magdalena, la santa pecadora, que no havia gosat acostar-se a Jesús gloriosament ressuscitat, li parla amorosament quan se li presenta transfigurat en hortolà. Els dos deixebles que anaven a Emmaús parlen amb Jesús transfigurat en peregrí, en passejant. Sant Antoni de Pàdua, entre mil d'altres, té íntimes comunicacions amb Jesús, transfigurat en un infant, com el representa en sos braços l'art cristià.

La Transfiguració del Tabor, que és la transfiguració típica, produeix en els apòstols diversos sentiments: goig i terror.

Aquella resplendor i blancura de Jesús omplen de goig els apòstols, com ho signifiquen les paraules de sant Pere: «Senyor, aquí estem molt bé»; perquè Jesús és una manifestació dels atributs més amorosos de la Divinitat, és Déu fet més amable, més dolç, i per això sempre causa goig. La veu del Pare celestial, que se sent del núvol, els aterra; perquè a la Divinitat ningú la pot resistir: l'home davant de Déu s'espanta, coneix l'abisme de la seva misèria, la misèria del seu no-res; veu que hi ha entre ell i la Divinitat un abisme que sols pot omplir Déu, abaixant-se fins a l'home, donant-li la seva mà, posant-se al nivell de la seva intel·ligència, tan curta, i de la seva voluntat, tan flaca. L'home davant de Déu es veu carregat de misèries i de vicis, i aquest coneixement l'espanta, l'aterra, l'aniquila.

Fruit pràctic que havem de treure d'aquest misteri: la nostra transfiguració. Havem de transfigurar-nos també, i això és lo que vol l'Església en aquest temps de Quaresma, que ens transfigurem per la gràcia.

Entre l'home que limita ses aspiracions a la vida terrena, que viu aquí com els animals, no seguint més que les seves passions, i l'home que viu subjecte a la Llei divina i espera una altra vida després dels quatre dies de la present, hi ha un abisme de distància.

He dit moltes vegades, i us ho diré moltes més, si Déu em dóna vida i salut: Jesucrist és el tipu, l'exemplar al qual hem d'assemblar-nos, fins a configurar-nos amb aquesta imatge de tots els escollits. La gràcia transfigura nostre ésser, ens fa tots uns altres, ens fa altres Cristos. La transfiguració que obra la gràcia es completarà en la glòria. La glòria transfigurarà nostre enteniment, que ara té un radi estret, il·luminant-lo amb la llum de la Divinitat, transformarà nostre cor, ara subjecte als baixos afectes; transformarà nostre cos material i corruptible en un cos espiritualitzat; transformarà tot nostre ésser, donant-nos un ésser benaventurat, participació del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant.

TERCER DIUMENGE
Lluc, 11

POTESTAT divina de Jesucrist sobre del dimoni. La possessió freqüent en el paganisme, disminuïda quan domina l'esperit cristià, augmenta quan torna a augmentar el paganisme. — Les sectes satàniques modernes són, com les supersticions antigues, un culte diabòlic. — Horror que havem de tenir a tot lo que sia relacions amb el dimoni. — L'evangeli del dia.

Quatre parts: 1.ª Efectes del pecat. 2.ª Perill i conseqüències de la recaiguda. 3.ª Manera d'evitar la recaiguda. 4.ª Excel·lència de l'estat de gràcia.

I

Els efectes físics que causa la possessió de Satanàs a una ànima els causa esperitualment l'estat de pecat: la incomunica amb Déu. És una rama separada del tronc que no participa de la saba. Perd la vida sobrenatural. L'home en pecat, espiritualment, és cec, sord i mut i la duresa de cor. No disfruten de la vida espiritual: *a)* no senten els grans panorames de l'esperit, les meravelloses escenes de la vida de Jesucrist, de la Verge, dels àngels, dels sants —com cecs que són no saben distingir el camí del bé i el del mal, etc.; *b)* Déu parla al cor de l'home, però el pecador és sord, li parla amb la mort dels amics i parents, amb les calamitats de la vida, o deixarà el pecat o deixarà l'oració; *c)* no sap parlar amb Déu, però sí amb el món; és loquaç oposició entre el llenguatge de Déu i el del món. Si parlava ja estaria salvat i confessaria son pecat. Molts muts. Consols de la conversa amb Déu, fortalesa, esperança, etc. Però més que tot encara el pecador és paralític, el pecat és un mal que danya no solament un membre, sinó tot l'ésser, el debilita, *non habet motum.* Encara que vegi el bé, no el sap seguir. — L'home, per a sortir del pecat, ne-

cessita de la gràcia. L'home és com si es tirés a un pou que per si sol no en pot sortir. Esforç i lluita de sant Agustí.

II

La recaiguda: perfídia del dimoni; flaquesa que deixa l'estat de pecat. — Conseqüències de les recaigudes (el gos que es menja el vòmit... la truja que es rebolca pel femer). Major responsabilitat del qui recau del qui peca per primera vegada; *a)* perquè ja té experiència de sa flaquesa i ha d'estar més previngut; *b)* perquè ofèn més a la misericòrdia divina que ja l'ha perdonat.

III

Com ens havem de fortificar dintre de nosaltres. Aquest Evangeli ens compara a un castell. De conseqüent: *a)* fortificar les entrades perilloses: els sentits. No deixar-hi acostar els enemics, espectacles i diversions perilloses. Presència de Déu. — *Memorare novissima.* — Devoció a Maria; *b)* vigilar sempre, *vigilate,* hem d'estar de sentinella, aquest dia del temps és una nit; *c)* armar-nos amb l'oració i vida espiritual.

IV

Quinimo beati, etc. — Excel·lència de l'estat de gràcia sobre la naturalesa. Participació de Jesucrist i dels sants: la comunió dels sants, *genus sanctorum sumus.* Apreci de la divina gràcia.

Resum del compilador

L'Evangeli del diumenge, tercer de Quaresma, és tret del capítol onzè de sant Lluc i comprèn del verset 14 al 28.

D'ençà que els nostres primers pares es deixaren seduir per l'esperit de les tenebres en el Paradís, en el món hi ha dos partits contraris que duraran fins a la fi dels segles; i així com Jesucrist és el Cap dels bons, i per ministeri de Jesucrist la voluntat dels bons, sense perdre ni poc ni molt la llibertat de què està dotada, és induïda al bé, així el dimoni amb les seves suggestions indueix al mal les ànimes que es posen baix la seva influència.

Abans de la vinguda de Jesucrist aquesta influència malèfica era molt gran. Els homes adoraven com a Déu al dimoni; per una aberració de l'enteniment, per una desviació perversa de la voluntat, cercaven el seu bé en el principi del mal; segons l'expressió de David, tots els déus dels gentils eren dimonis. Aquesta influència era superior a la que després de la vinguda de Jesucrist ha exercit i continua exercint encara en el món: les sectes satàniques, moltes, com les espiritistes i altres que hi ha en les grans poblacions, són verdaderament religions diabòliques, així com la Religió catòlica és divina; en elles s'hi presta tribut a l'esperit maligne, se li canten himnes i fins algun d'ells compost per poetes d'ingeni, perquè dels homes de talent, d'intel·ligències privilegiades, se'n val Satanàs per influir amb més eficàcia sobre dels altres homes.

Mes no vinc a parlar-vos de la influència diabòlica sobre la societat en general; el meu dever és salvar les vostres ànimes, i he de parlar de la influència que el dimoni exerceix en les ànimes en particular, per medi del pecat; i d'altra banda, si cadascú de nosaltres se'n deslliura, la societat quedarà també deslliurada.

L'Evangeli que l'Església proposa en aquesta dominica refereix la curació d'aquell pobre mut posseït del dimoni; mes fixarem únicament l'atenció en aquest fet i en algunes sentències del diví Mestre per parlar *dels efectes del pecat, de la reincidència i dels medis per no recaure.*

Els efectes del pecat són semblants als que produïa en aquell home la possessió diabòlica. Aquell home era mut; l'home en pecat no parla amb Déu, no hi pot parlar; entre ell i Déu hi ha un abisme, no entén el llenguatge de Déu, que és la caritat, aquest llenguatge que envià Déu al món perquè tothom l'entengués. L'home en pecat no ora, no es dirigeix a Déu en esperit i veritat, *in directione cordis*, que deia el Reial Profeta. Demés, l'home en pecat és cec, no hi veu: per docte i savi que sia no veu on va ni el camí que segueix. L'home en estat de gràcia està en el dia, gosa de la llum del dia; el pecador ni en mig del dia s'hi veu, per ell és nit. Aquest panorama, d'una

magnificència incomparable, de les veritats sobrenaturals i eternes no el veu l'home en pecat. Tenen ulls i no hi veuen, tenen orelles i no hi senten, com diu el diví Mestre. És, demés, paralític; no es mou ni es pot moure l'home en pecat.

Aquella sentència de Jesucrist, que «l'estat de l'home, del qual torna a apoderar-se el mal esperit, és pitjor que la seva primera situació», n'hem de treure gran horror a la reincidència, perquè la situació de l'home que recau en el pecat és verdaderament trista i horrenda. La recaiguda és pitjor que la malaltia. L'home queda en situació més trista, perquè ja tenia experiència de lo que era el pecat, i demés va contra la divina Misericòrdia, que l'havia perdonat primerament. A les ensenyances dels teòlegs que manifesten les tristes conseqüències de la reincidència, podem afegir-hi l'experiència de tots els dies: vegeu molts que voldrien sortir del pecat en què han reaigut, veuen tota la seva ignomínia, i no poden, perquè la voluntat és flaca, perquè la voluntat és la que peca, i per això ella sofreix més amb les conseqüències del pecat.

És de notar aquella sentència de Jesucrist, «que el mal esperit, tret del lloc on habitava, se'n va per deserts i no troba repòs, i aleshores, pren altres esperits més dolents que ell per tornar altra vegada allà d'on el tragueren». L'esperit, per noble que sia, no troba repòs fora de Déu, no pot reposar quan es desvia del camí del dever; i, fora de Déu, busca la seva complacència, té una espècie de perversa satisfacció en fer mal.

Altra sentència del diví Mestre és aquella: «Quan un home valent, ben armat, guarda l'entrada de la seva casa, tot està segur»; i d'aquí hem de treure la necessitat que tenim de defensar la nostra ànima per no experimentar els efectes del pecat. L'ànima és el *Reial Siti* on habita la Divinitat, i hem de defensar-la com un castell. Com d'un *castell interior* parla, segons sabeu tots vosaltres, santa Teresa del regne de Déu, «que està en la nostra ànima, i hem de guardar les potències i sentits, que són les portes i finestres d'aquest castell, per medi de la vigilància i de la mortificació. La vigilància i mortificació asseguraran la nostra ànima en la possessió de la gràcia, i la gràcia ens portarà a les inefables delícies de la Glòria...»

QUART DIUMENGE
Joan, 6

A mitja Quaresma i a mig Advent posa l'Església un compàs d'alegria. *Laetare*; l'Església es distingeix per l'equitat i

la prudència, enemiga d'extrems, fins en la penitència. Posa en aquest Evangeli, després que en el temps anterior ha parlat molt de dejunis, ara parla d'una espècie de convit, del pa i dels peixos. — simbolisme del pa *(ego sum panis)* i del peix (representa a Jesucrist). Misericòrdia de Jesucrist més que els sacrificis.

Tres convits que corresponen a tres vides que hi ha en l'home: 1.er, de la naturalesa, manteniment del cos i de l'esperit, ciències, art, indústries; 2.on, de la fe, l'home no viu sols de pa, sinó de tota paraula, etc.; 3.er, de la caritat, completiva de la fe.

I

Aliment de la vida activa. La creatura viu del Creador. Convit de la naturalesa: a) elements que satisfan la vida física: aliments, l'aire, el foc, l'aigua, el vestit, animals, plantes, l'enginy de l'home que ajuda a produir lo que l'home necessita, per exemple, les fàbriques, l'agricultura, el comerç portant d'un punt a l'altre en què es necessiten els elements de vida; no sols el Pròvid Pare celestial ens ha donat lo necessari, sinó fins lo agradable, per exemple, flors, fruits, etc., i d'això fins en participen els homes més pobres; *b)* elements que satisfan a l'home moral: les ciències jurídiques i socials per a arreglar la vida comuna, les ciències de l'esperit com la filosofia, les arts, música, pintura, etc.

II

Aliment de la vida sobrenatural. *Non vivit de solo pane sed de omni verbo quod procedit de ore Dei.* Convit de la fe: *a)* la paraula de Déu o sia, el Verb que enclou la plenitud de la revelació, el dogma, la tradició, les Escriptures; *b)* l'Església que l'aplica, que la defineix, que condemna els errors, que

amb la Sagrada Litúrgia fa com sensible la fe, la fa entrar pels ulls, *fides ex auditu*, però la Iglésia la fa entrar per tots els sentits, ulls, tacte, olfacte (il·luminació, incens, cants sagrats, etc.). *ad quem ibimus?* (Joan, 6, 69). *Si quis sitit veniat ad me et bibat.*

III

A la vida de la gràcia li correspon el convit de la caritat. La gràcia i la caritat no poden estar l'una sense l'altra. Quan falta la caritat desapareix la gràcia, per això convé mantenir la caritat en el nostre esperit. Es manté: *a)* per una comunicació interna *si quis diligit me... mansionem apud eum faciemus; b)* pel convit eucarístic, comunicació d'amor. Jesucrist únic aliment de l'home: *a)* en l'ordre natural tot ve del Verb, *omnia per ipsum facta sunt; b)* en l'ordre sobrenatural, autor de la fe i de l'Eucaristia: per això el pa i els peixos són un símbol.

IV

Jesucrist simbolitza la satisfacció de l'home amb son Déu i la misèria fora d'Ell en la paràbola del fill pròdig.

Resum del compilador

La Santa Mare Església, dirigida i governada en tot per l'Esperit Sant, és enemiga dels extrems i sempre desitja en tot i obra sempre amb discreció. Per això en aquestes temporades que dedica a la penitència, com són l'Advent i Quaresma, desitjosa de moderar les santes tristeses que inspira a sos fills, fa en alguns dels diumenges com un compàs d'espera, per empendre amb nou vigor i continuar les austeritats començades. I així aquesta dominica s'anomena de la paraula amb què comença l'*Introit* de la missa, *Lae-*

tare, alegreu-vos. I torna a fer sentir l'orgue i cants més festius, per demostrar que ella és Mare misericordiosa.

L'Evangeli que pertoca a aquesta dominica és també una manifestació de la misericòrdia de Jesucrist, d'aquell amor immens que té als homes el Mestre i Salvador de la humanitat. És tret del capítol VI de sant Joan i abraça els quinze primers versets, referint aquell fet prodigiós que tothom coneix amb el nom de la multiplicació dels pans i dels peixos. Entre les moltes i totes interessants aplicacions que poden fer-se d'aquest fet misteriós, fixarem principalment l'atenció en la manera com Nostre Senyor satisfà les necessitats de les tres vides que hi ha en la fe i la vida de la gràcia o caritat.

La Providència de nostre Criador i Pare satisfà les necessitats de la nostra naturalesa d'una manera admirable: el nostre cos necessita, per respirar, l'aire, i tota una immensitat d'aire ens rodeja; necessita calor, i Déu proveeix a aquesta necessitat amb un gran focus de calor; necessita l'aigua per apagar la set, i l'aigua corre amb abundància per la terra; necessita l'aliment, i Déu proveeix amb les plantes i els fruits que omplen els camps, amb els animals que poblen els boscos. Ell proveeix a l'home donant-li ingeni i talent per multiplicar aquests productes, per l'agricultura i la indústria; donant-li esperit mercantil per traslladar d'unes terres a les altres els fruits i els productes, i el comerç fa de tot el món com una família, i l'home més pobre i més infeliç pot disfrutar dels productes de l'altra part del món.

Ell satisfà les necessitats més íntimes de l'esperit per medi de les ciències, que són una derivació de la seva llum sobirana; per les investigacions de la intel·ligència, naturalment curiosa; amb els espectacles de la naturalesa, amb la vista de les muntanyes, que tenen una arquitectura incomparable; amb les belles arts, que porten satisfacció als gustos de l'esperit, com la música i la pintura.

Mes aquesta vida no basta. Les satisfaccions del cos i de l'esperit en son ordre purament natural no basten a l'home; perquè no n'hi ha prou amb el pa, perquè, com diu sant Joan de la Creu amb una frase molt profunda i de veritable sentit filosòfic, «les criatures són com engrunes que han caigut de la taula de la Divinitat». Déu satisfà aquesta necessitat per la revelació. La revelació satisfà l'apetit més imperiós de l'home, les seves aspiracions més altes. Avui mateix celebra l'Església el misteri de l'Encarnació del Fill de Déu en les puríssimes entranyes de Maria. Déu ha volgut satisfer totes les aspiracions de la naturalesa humana, elevant-la a la divina en la Persona de Nostre senyor Jesucrist. L'home per medi de la revelació sap on va, coneix la raó de la seva existència en aquest món i el fi de la seva existència que ha de consumar-se en l'altra vida.

Mes tampoc amb la vida de la fe n'hi ha prou: és necessària, però no és

suficient; és la base, però necessita un complement, i aquest complement és la caritat. La vida de fe, purament, podria ésser una vida de la intel·ligència, reduir-se a una vida purament especulativa, i Nostre Senyor ha volgut satisfer totes les necessitats, les del cos i les de l'esperit, les de l'enteniment i les de la voluntat. La voluntat de l'home viu per l'amor, i a aquesta vida proveeix Nostre Senyor per la caritat i per la gràcia, que és una participació de la divina naturalesa, és una comunicació íntima de Déu a l'home. «Si algú m'estima —diu Jesucrist— serà amat del meu Pare. I vindrem a Ell, i tindrem en ell la nostra morada.»

Aquestes tres vides tenen la satisfacció de les seves necessitats per medi del Verb de Déu, Crist Senyor nostre. Les coses materials, que serveixen pel sosteniment i regal de la nostra naturalesa, foren criades pel Verb; sense Ell no ha sigut creat res de tot lo existent; el Verb és la Paraula de Déu; a l'imperi d'aquesta Paraula divina tot sortí del no-res: *Ipse dixit, et facta sunt.*

El Verb és qui sosté la vida de la fe: Crist és l'autor i consumador de la nostra fe, i la revelació feta pel Verb encarnat es completa: ja l'home no en necessita d'altra, ja no n'ha d'esperar cap més.

L'Església, que és l'hereva de Jesucrist i continuadora de la seva obra, proporciona a tots sos fills aquesta revelació: en els Sagrats Llibres, en els Evangelis, que tenen tan poc volum en comparació dels llibres dels homes, hi ha tot lo que necessita l'home de llum i de consol; l'Església serveix, com una mare carinyosa als seus fills, tot l'aliment de la fe per medi de la predicació, que no és paraula humana, sinó la divina, treta dels Llibres Sagrats. L'Església és un gran convit on troben satisfacció totes les necessitats de l'home. Ella no solament introdueix la fe, que és la forma més noble de la veritat per medi del sentit tan noble de l'oït, per la predicació i per les ensenyances de la Tradició cristiana, sinó també per medi de les cerimònies de la Litúrgia i totes les manifestacions del culte exterior.

Finalment, és Jesucrist qui sosté la vida de la gràcia, i la sosté principalment per la comunió del seu Cos i Sang, a la qual convida tots els homes i de la qual era una figura esplèndida aquella multiplicació dels pans i dels peixos que verificà per satisfer la fam d'aquelles turbes que el seguien. «L'home que no ama a Jesucrist —diu el ja citat sant Joan de la Creu— està sempre famolenc, perquè tot lo del món no pot saciar-lo, sinó augmentar-li encara l'ànsia i la necessitat.»

És molt significatiu que fossin la matèria del miracle que ens refereix avui l'Evangeli *pans* i *peixos*. El pa significa Jesucrist sagramentat, i el peix —com saben tots els que hagin saludat tan sols els estudis arqueològics,— el peix era símbol que posaven els cristians en les Catacumbes quan volien que sos misteris quedessin ocults a les probables invasions dels gentils, i les

inicials d'aquesta paraula corresponien a les del nom de Jesucrist.

De tot lo qual havem de treure aquesta conclusió: que cada dia havem d'unir-nos, d'adherir-nos més íntimament a Jesucrist per l'amor, a fi de viure constantment la vida de la gràcia, per poder fer la travessia d'aquest món de proves sense perill de naufragi i arribar amb seguretat al port de la gràcia i participar allí de la vida inefable que disfruten el Pare, el Fill i l'Esperit Sant.

DIUMENGE DE PASSIÓ
Joan, 8, 46

AUSTERITAT i venerabilitat que respira el temps de Passió. L'Església indica que s'acosta un aconteixement tremendo, renuncia fins els goigs més purs i espirituals, de veure les sagrades imatges, d'oir la música piadosa, fins suprimeix el *Glòria*. S'ouen lamentacions i cants de creu o Passió. Veu venir la gran tragèdia en què la innocència i la justícia quedarà sacrificada i amb el sacrifici alcança la victòria. Això ho fa Jesucrist i els qui el segueixen com els màrtirs i l'Església en general. Per això l'Església ens proposa aquest Evangeli en què es veu aquesta lluita sobre la innocència i la corrupció. — Breu explicació de l'Evangeli.

I

Jesucrist exemplar de l'home: la vida una lluita entre la innocència i la malícia. Dues consideracions: *a)* innocència de Jesús; *b)* corrupció de nostre llinatge. La innocència és la llei de la naturalesa, està com sortida de les mans de déu en tota sa integritat i per això la innocència és sobirana. Innocència de Jesús. La seva sagrada Humanitat és innocenta. 1.er Perquè encara que sia de la massa humana és tot d'una massa preservada per això, sols Ell i Maria poden dir qui em titllarà de pecat? 2.on Per la unió hipostàtica amb la Divinitat *actiones suppositorum*. És innocenta: *a)* amb els pensaments: *b)* en els afectes del cor puríssims, etc., al pròxim, a la pàtria,

a la família, a tota la humanitat i en la imaginació tan inclinada al mal i sensible; *c)* en la rectitud de la voluntat, *quae placita sunt Deo facio semper.*

II

Corrupció del nostre llinatge, *vulneratus in naturalibus*. 1.er Errors en la intel·ligència, la idolatria perpètua fins avui. 2.on Corrupció d'afectes envers el pròxim, en el matrimoni i família, l'esclavitud, etc. 3.er Falta de rectitud en la voluntat, no es guia per l'amor de la justícia, sinó per la concupiscència, cobdícia, luxúria, ira, els set dimonis que posseïen a Maria Magdalena són els instigadors de la voluntat humana quan no està purificada per Déu. — *Si veritatem dico vobis quare non creditis mihi?* Precisament la corrupció no pot sofrir la veritat, perquè la veritat és la fe en la intel·ligència, és puresa en el cor o afectes, i en la voluntat és justícia.

III

Non creditis quia ex Deo non estis. El pecat és lo que ens priva d'ésser de Déu — quitem el pecat i serem de Déu i l'oirem — i qui quita el pecat és l'*agnus Dei* que va ésser sacrificat.

Resum del compilador

L'Evangeli que cantava l'Església en la present dominica comprèn des del verset 47 al 59 del capítol VIII de sant Joan, un dels que abarquen més grans lliçons i tenen més atractiu de tota la història evangèlica, si és que pugui haver-hi *més* i *menys* en el Llibre Sagrat que ha sigut, és i serà la llum i el consol de totes les ànimes verdaderament rectes i humils.

De les paraules del primer dels versets citats: *Qui ex vobis arguet me de peccato?* «Qui de vosaltres podrà titllar-me de pecat?», va formular-ne la

idea capital de la seva prèdica nostre il·lustríssim Prelat, que versà sobre la *Innocència de Jesús*. La innocència, vingué a dir, és la llei del Criador, la innocència ocupa la primera categoria entre totes les categories; la innocència és sobirana, domina; quan algú és tingut, és considerat innocent, s'emporta les simpaties i l'acatament de tothom.

Jesús és la innocència, i no té superior. Els àngels, esperits purs, creats en la integritat i perfecció d'una naturalesa excelsa, són inferiors, segons l'Apòstol, a Jesús. Jesús és la innocència en els pensaments: mon pensament està sempre en les altures, i a l'elevació de son pensament hi correspon l'elevació de la paraula; per això la seva paraula eleva als qui l'escolten, i avui encara eleva a tots els qui la llegeixen en l'Evangeli.

Jesús és la innocència en els sentiments. El sentiment és propi de la naturalesa humana, i per això el veiem en el diví Fill de la Verge Maria, i en Ell aquest sentiment és sempre pur. En Ell veiem el sentiment de família en tota la seva puresa: en aquella casa de Natzaret hi ha el verdader sentiment de família. En Jesús hi ha el verdader sentiment de família. En Jesús hi ha el sentiment de pàtria, que l'obliga a plorar sobre Jerusalem, a vista de la seva imminent ruïna; hi ha el sentiment de l'amistat; Ell plora sobre son amic Llàtzer mort. Mes no bastava a son Cor aquest sentiment, sinó que havia d'estendre's a tot el món, a tots els homes.

En contrast amb la innocència de Jesús ressalta la malícia humana, derivada del pecat. El pensament de l'home no s'eleva a les altures, rastreja i terreja. Tenim una prova evident d'aquesta veritat en la idolatria: la idolatria no era falta de civilització, puix les nacions gentils eren molt civilitzades; la literatura, les arts, el benestar i l'elegància social eren iguals i majors que en les nacions modernes, i, no obstant, adoren l'ídol, satisfan la necessitat d'adoració que sent la naturalesa humana d'una manera tan baixa i miserable. Avui mateix, aquelles nacions de l'Asia, la Xina i el Japó tenen la civilització en alt grau, i, no obstant, hi regna la idolatria.

El sentiment dels homes tampoc és pur. Allà on no regna Jesucrist, el sentiment de família no existeix, la família es disgrega, cadascú tira pel seu cap, la corrupció mata i aniquila la família. Allà on no regna Jesucrist, l'amor als homes desapareix; ve l'esclavitud, l'home fa esclau a l'home, l'explota...

El regrés a la innocència s'ha de fer per la penitència. La innocència és la fe en l'enteniment, la puresa en els sentiments, la rectitud i la justícia en la voluntat. I això s'ha d'obtenir per la penitència, per l'amor a Jesucrist, a qui l'Església en les solemnitats augustes de la Setmana Santa mostra a tota la humanitat, i a qui devem nosaltres unir-nos cada dia més íntimament per alcançar la innocència, perquè és Ell l'Anyell de Déu qui treu els pecats del món.

QUARESMA DE 1901

QUART DIUMENGE

Sobre l'exercici de la misericòrdia

I

En aquest Evangeli es manifesta la Misericòrdia espiritual i corporal de Jesucrist. — Com en tota la seva vida i la seva doctrina: Ungit; la creació és símbol de misericòrdia. Tots els atributs divins són iguals i aquest el més visible. La creació natural i sobrenatural, sagraments, gràcia, són efectes de la misericòrdia.

La misericòrdia és el llaç d'afecte especial de Déu als homes. — Les tres persones divines estan unides per l'amor; Déu s'uneix als àngels per l'amor, amor a éssers inferiors, però no misericòrdia, perquè eren inferiors, però no miserables, conserven l'herència que els donà al criar-los; els homes són els únics miserables, perquè dissiparen l'herència, i Déu els tornà a heretar. Gràcia cristiana i misericòrdia són lo mateix. El cristià viu de la gràcia i per això pot dir: *Misericordia Domini quia non sumus consumpti.* — L'afecte de Déu a les creatures materials és una espècie d'apreci, no és amor ni misericòrdia, perquè elles no són capaces de correspondència.

Misericordiam volo et non sacrificium: a) misericòrdia espiritual de Jesucrist: sa vinguda i sa vida sobre la terra tin-

gué per fi la misericòrdia *pertransit benefaciendo*. Ensenya: mestre. Consola: als pecadors, als afligits. El gran consol de l'esperit, l'Esperit Sant, compendi, o més ben dit, conjunt de totes les misericòrdies, fou enviat per Jesucrist; *b)* misericòrdia corporal: cura als malalts, dóna menjar als afamats, i en sa doctrina proclama mereixedor de vida eterna al qui vesteix, al qui dóna menjar, etc.

II

La missió de Jesucrist s'exercí per la misericòrdia *atraxi te miserans*. Tota la nostra vida s'ha de conformar a la de Jesucrist. *Beati misericordes*, etc., miden amb la mateixa mida: *a)* misericòrdia espiritual: compassió, paciència, ensenyar, etc.; *b)* misericòrdia corporal: la caritat o almoina entre els amics i parents. La caritat fraterna entre els cristians ha disminuït: ho prova la necessitat de les vetlladores, de les germanetes, etc.

III

La multiplicació de la caritat. Fets meravellosos dels sants, la caritat no empobreix, l'egoisme empobreix: el luxe, la vanitat, el regalo.

IV

Fuig perquè el volen fer rei, ensenyant-nos que en les nostres obres bones no havem de cercar la recompensa en el món: *Nesciat sinistra tua quid faciat dextera tua. — Ora in abscondito, jam recepisti mercedem tuam.*

Resum del compilador

En aquest quart diumenge de Quaresma sembla que l'Església deixa fer com un respir de satisfacció i d'esperança a sos fills durant les santes austeritats d'aquesta sagrada temporada. L'orgue torna a acompanyar el cant litúrgic; l'*Introit* comença amb la paraula *Alegra't*; l'Epístola és tota d'alegria perquè parla de la filiació divina de l'home rescatat per Crist; en el Gradual hi ha aquelles paraules: «M'he alegrat en lo que se m'ha dit, que anirem a la Casa del Senyor»; i en l'Evangeli se'ns refereix un dels fets de nostre Salvador adorable on brilla d'una manera materialment evident la divina misericòrdia.

Parlem, doncs, de la misericòrdia divina. Tots els atributs de Déu són iguals entre sí, mes aquest és el predominant, el més excels segons nostre entendre. La misericòrdia suposa l'amor, mes no tot amor és misericòrdia: la misericòrdia és el sentiment de l'amor de Déu envers els homes, posa la Bondat divina en comunicació amb la misèria humana. Les tres divines Persones es tenen amor, mes no pot haver-hi entre Elles misericòrdia, perquè totes tenen la perfecció en tota sa plenitud; als àngels Déu els té amor, mes no misericòrdia, perquè no són miserables, encara que sien pobres en comparació amb Déu, de qui reben totes les criatures les riqueses que tenen; a les criatures irracionals i a les insensibles Déu no té amor, perquè l'amor suposa capacitat de correspondència, sinó estimació. La misericòrdia és envers la misèria, i l'home és el miserable, perquè perdé tots els seus béns, tota l'herència amb el pecat d'Adam.

En el misteri de l'Encarnació brillen tots els atributs divins, mes cap com la misericòrdia: el Messies promès era ja profetitzat com a misericordiós, i Jesucrist és realment la més esplèndida de la Misericòrdia divina, com ho significa el seu mateix nom. Crist vol dir ungit, i la unció significa misericòrdia; de manera que Jesucrist és Jesús misericordiós. Havent passat, diu, a l'altra part de l'estany o llac de Tiberíades, seguí a Jesús una multitud extraordinària; i, commogut al veure aquella gentada que el seguia atreta per la seva paraula dolcíssima, digué a Felip com ho farien per alimentar a tanta gent. Andreu respongué al Mestre que allí hi havia un vailet que portava cinc pans i tres peixos. Jesús digué que fessin seure a tothom, i, prenent aquells pans i peixos, els multiplicà, fent-los distribuir, i sobrant-ne encara deu coves. Aquest és un fet que demostra la misericòrdia del Redemptor, i com aquest en refereix de tota mena l'Evangeli, afegint sant Joan que, si s'havien d'escriure totes les coses que féu Jesús, els llibres no cabrien en el món. Ell mateix va dir aquelles paraules que resumeixen tota la seva missió i són el distintiu de la Religió sagrada: *Misericordiam volo et non sacrificium*. Vull

més la misericòrdia que els sacrificis materials de vostre temple. Aquestes paraules són la destrucció de tota hipocresia. I del Salvador diuen les Sagrades Escriptures que passà pel món fent bé. Exercità les obres de misericòrdia tant espirituals com corporals. La seva paraula il·luminadora, consoladora, que elevava els esperits, la distribuí constantment, i al poble amb preferència. No es dirigí a les acadèmies, ni parlà als lletrats. Aconsolà a les germanes de Llàtzer, tornà a la mare el fill ressuscitat, curà tota mena de malalties. No hi ha misèria com la del pecat, i Jesús exercí la seva misericòrdia amb aquests miserables. Perdonà a l'adúltera, esperà al brocal del pou de Jacob a la Samaritana i convertí d'una manera interna, misteriosa, a Magdalena.

El distintiu del cristià ha d'ésser també la misericòrdia, com ho ha sigut de tots els sants. Allà on la beneficència és exercida, allí hi ha esperit cristià. Quan una família, quan una població, quan un cuida remeiar les misèries del pròxim, tingueu per segur que allí regna Jesucrist. Cal infondir en nostres cors, inclinats a l'egoisme, sentiments benèfics envers el pròxim. Avui ha minvat molt aquest esperit de misericòrdia. Si els nostres pares veien que s'han hagut de fundar Congregacions religioses per vetllar malalts i recollir als pobres vells, quedarien espantats. Tots devem exercir la misericòrdia espiritual i corporal: la primera, si no podem amb la paraula, amb l'exemple, que té encara major eficàcia. L'excel·lència de la misericòrdia ressalta en aquell fet de multiplicar-se els pans i els peixos. La caritat multiplica: la caritat i l'almoina no aterren, sinó que fan prosperar les famílies. La caritat no destrueix pas fortunes, com ho fa la dissipació, la vanitat, el luxe... Finalment, la recompensa de la misericòrdia no l'hem de voler ni esperar en aquest món. Jesucrist, quan vegé que la multitud, satisfeta i admirada, volia proclamar-lo rei, se n'anà tot sol a l'interior de la muntanya. També nosaltres hem de fugir de les alabances de nostra misericòrdia; hem de procurar que la mà dreta no sàpiga lo que dóna l'esquerra; tot el premi de nostra beneficència hem d'esperar-lo al Cel.

DIUMENGE DE PASSIÓ

Grandesa de la justícia divina

Tot respira en l'Església a tristesa per la persecució i passió del salvador. Els ornaments, els himnes sagrats i tota la missa. L'Epístola ja parla dels efectes de la redempció que en-

cara ha de consumar-se. Però l'Evangeli ja com un principi de la Passió. Comença la persecució amb la calúmnia i la injúria. Els jueus tracten a Jesucrist d'heretge *(Samaritanus es tu)*, d'endemoniat, i volen apedregar-lo perquè els diu la veritat. El món no pot sofrir la veritat, i Jesucrist mor per la veritat i justícia que és lo mateix. Per a fer-la triomfar en el món, en nosaltres. Per això l'altre diumenge vaig parlar de la misericòrdia de Déu, avui de la justícia de Déu, perquè el Calvari és el gran espectacle de la justícia divina.

I

La justícia de Jesucrist. — Des de que neix obeint a la justícia de l'Estat. Més tard: deu al Cèsar el que és del Cèsar, etc., paga el tribut, a dotze anys compleix la justícia de la Iglésia pujant al temple, més tard assistint a la sinagoga. La justícia amb sos pares.

II

La malícia humana serveix d'instrument a la justícia divina — *calicem quem dedit mihi Pater — Proprio Filio suo non pepercit* — exigències del pecat. — Satisfacció completa: *quae non rapui tunc exsolvebam. — Consummatum est.* Queda satisfeta la justícia.

III

I *si in viridi ligno haec faciunt, in arido quid fiet?* Considera la justícia en qui té pecats propis, en el pecador. El sacrifici de Jesucrist estableix un nou orde humà del qual és cap Jesucrist, per això Ell és constituït *Judex vivorum et mortuorum*. Ell ens judicarà segons la seva justícia i per això ens ha-

vem de tallar a nosaltres mateixos segons son patró. — Considerem amb sant temor la justícia de Déu: *a) Infinita*, sense límits, absoluta, amb tota la seva plenitud, sinó Déu seria impotent. *b) Ineludible*, ningú la pot evitar, *omnes nos... ante tribunal Christi. c) Eterna.* Ja no es canviarà. — Invoquem la misericòrdia reconeixent-nos miserables i diguem amb l'Església: *Miserere mei*, etc.

Resum del compilador

No hi ha consideració superior a la de la Passió de Jesucrist per infondir recolliment en l'esperit cristià. L'Església comença ja des d'avui aquesta sagrada temporada en què es recorda la Passió, i significa amb les cerimònies aquest mateix recolliment. Les imatges tapades i els sagrats Oficis de la Litùrgia conviden a reflexionar, a entrar en si als esperits cristians, i els posen en comunicació amb aquell espectacle de la Divina Justícia que es consumà ara fa vint segles en el Calvari. L'Espístola de l'apòstol Sant Pau parla del mèrit i de l'eficàcia de la Sang innocent de Jesús derramada per nostres pecats, significada en la sang dels bous i dels toros dels antics sacrificis del vell poble jueu. L'Evangeli, al referir les disputes sostingudes pel Mestre celestial, qui desfà totes les argúcies i falàcies dels seus adversaris, i ha de fugir d'ells perquè l'apedreguen, indica ja que avui comença en certa manera la Passió de Jesucrist.

Diumenge us parlava de la Misericòrdia divina; avui he de parlar-vos de la divina Justícia, perquè aquest sembla que és el sentiment que sura per sobre de tots els altres durant aquests dies en totes les funcions de la Mare Església. L'atribut de la Justícia eterna ha sigut també evident per tots els pobles, i és un fet que cal tenir molt en compte, que el sentiment d'aquest atribut en els pobles faltats de la revelació cristiana ha revestit caràcters especials; han exagerat en cert modo aquest atribut, que no es pot exagerar, perquè és absolut, infinit; però no l'han sapigut mitigar amb els amors de la misericòrdia divina. Tots els pobles han cercat una expiació per medi del sacrifici, i molts han cercat aquesta expiació derramant en ares de la Justícia eterna, no sols la sang d'animals innocents, sinó fins de l'home. Parlaré, doncs, avui de la Justícia divina, i us faré veure com en Jesucrist, en qui es manifestaren tots els seus atributs divins, perquè és Déu, brillà també aquest atribut de la Justícia, essent en els dies de la seva vida mortal l'*exemplar* d'aquesta Justícia, en les hores de la seva tremenda Passió la *víctima* de Justí-

cia, i després de la seva Passió és l'*executor* de la mateixa divina Justícia.

Essent la justícia el complement i corona de totes les virtuts, Jesús, que les posseïa totes en grau eminent, de totes en donà exemple. Fou exemplar de justícia, complint exactament i ensenyant-nos com havem de complir nostres devers amb l'Església, amb l'Estat i amb la família. Complí amb la Sinagoga, predecessora de l'Església, subjectant-se a la llei de la circumcisió, que no l'obligava; visitant el temple, centre religiós del seu poble; rebent, *per complir tota justícia*, el baptisme que el Sant Precursor conferí als qui volien entregar-se d'un modo especial al servei de Déu, dient amb paraules i amb obres que no havia vingut a destruir la llei, sinó a complir-la. Complí amb l'Estat, naixent a Betlem per conformar-se a un decret del Cèsar, pagant els tributs, explicant aquesta subjecció a l'Estat amb aquelles paraules: *Doneu al Cèsar lo que és del Cèsar*. Tots els poders humans són una ombra del Poder diví, i Ell era la Potestat del Pare, com digué a Pilat que no tindria aquest cap potestat sobre d'Ell si no se li hagués donat del Cel; i, no obstant, se subjecta a l'autoritat d'un prefecte de província.

Complí amb sa família, vivint subjecte a sa Mare Santíssima, a son Pare legal, els ajuda, treballa... Fou víctima de la Divina Justícia, víctima incontaminada, innocent, única que podia expiar els deutes de tota la humanitat. La seva ànima santíssima, superior a totes les ànimes, abandonada un moment a les seves forces, al veure tot l'espectacle de sofriments a què el reduïa la Justícia de l'Etern Pare, en aquella agonia de l'Hort que serà l'admiració de totes les generacions, s'espanta i diu: *Pare, passi de mi aquest calze*. Mes torna en si, es retorna amb el cordial que Ell mateix donà per totes les tribulacions i flaqueses de l'ànima, l'oració; es refà i exclama: *No es faci la meva voluntat, sinó la vostra*. En l'ànima i en el cos l'expiació fou tremenda, fou completa, i pogué proferir en la creu les paraules: *Consummatum est*, Ell, que fou la víctima de la Divina Justícia, que tornava al Pare més glòria que no li'n llevà la injúria del pecat.

I Jesús és també l'executor de la Divina Justícia; i ho és en el judici particular de cadascú, i ho serà d'una manera solemne el gran dia, l'últim de la història de la humanitat, quan es completarà el círcol de la missió de Jesucrist, exercint la seva sobirana potestat de Jutge de vius i de morts, i donant la sanció eterna a les obres bones o males dels homes, quan s'acaben els destins de la humanitat sobre aquest món, almenys en sa condició actual: totes les faltes, fins les més amagades, queden subjectes a son judici, i, com és Etern, ho té tot present; el judici serà rigorós i no en queda deslliurat ningú.

En aquests dies l'Església fa resar a sos ministres amb una freqüència molt significativa el *Miserere*. Crist digué: *Si en l'arbre verd i florit s'hi executa aquesta justícia, què serà de l'arbre sec i estèril?* Ell, l'arbre verd i florit i

frondós del Paradís de l'Església, del Paradís de la humanitat, és castigat: què serà de nosaltres? Penetrem-nos dels sentiments que vol inspirar l'Església aquests dies, venerem la Sang de la Sagrada Víctima, a fi de poder rebre una sentència absolutòria. Demanem que criï en nosaltres un cor pur, que transformi el cor de pecador en just, que renovi tot l'home, tot nostre ésser, en aquests dies en què es commemora el sacrifici de la Redempció, principi de tota la renovació de la humanitat.

DILLUNS DE PASSIÓ

Consol

La malícia dels jueus va pujant. Ahir l'insulten i volen apedregar, avui no podent suportar que el poble l'admirés el volen agafar. — Considera: 1.er *Modicum vobiscum sum. Quaeretis me et non invenietis*. ¿Qui són els qui el cerquen i no el troben? Els qui el cerquen en les grandeses, riqueses, proclamant saviduria. L'han de cercar amb la humilitat. *Abscondisti a sapientibus et revelasti parvulis*. Pot aplicar-se al temps que Jesucrist se'ns manifesta a aquesta vida. *Hodie si vocem ejus audieritis*, etc., s'ha d'aprofitar la gràcia, *quaeretis me et non invenietis*, si es deixa passar la gràcia és de fe que sense ella no trobarem a Jesucrist. Gent que busca a Jesucrist com els jueus que el buscaven com impostor, etc.; durant el siti i no sabien conèixer que ja havia vingut. — Sant temor que això ens ha de causar i humilitat per a aprofitar-nos de la gràcia.

Considera: 2.on *Si quis sitit veniat ad me et bibat.* Imatge constant de la set; Isaïes: *haurietis aquas de fontibus Salvatoris;* David: *sitivit anima mea — sicut cervus desiderat fontes,* etcètera. La samaritana. Set general dels homes i com l'apaga Jesucrist: *a)* Amb la doctrina (fe) satisfent l'enteniment. *b)* Amb els sagraments (comunicació de la gràcia) satisfent el cor i la voluntat. El consol és el fi de la vinguda de Jesucrist

perquè vingué a preparar-nos per a rebre l'Esperit Sant, que és consolador.

Considera: 3.er Aquell que creu en mi es convertirà en font. Així succeí: *a)* Amb els apòstols i sants, *b)* Així succeirà en nosaltres i així es difundeix l'esperit de Jesucrist d'un a l'altre per l'esperit de consolació. La gent va al sacerdot per consol.

QUARESMA DE 1902

PRIMER DIUMENGE

Les tres concupiscències vençudes per la Quaresma. Elles revolucionen al món i a l'home. L'exemple de Jesucrist, les venç totes, i nosaltres, imitant a Jesucrist, les vencerem: 1.er La sensualitat. 2.on La supèrbia. 3.er L'avarícia o desig desordenat de possessió.

I

Les passions desordenades són malalties de l'ànima. La sensualitat és una malaltia que ataca la part animal de l'ànima. Misèria de l'home animal: *a)* Ofega a l'esperit qui perd les forces. *b)* Corromp el cor i el perverteix, per a satisfer la passió: roba, estafa i mata, calumnia, etc. Quasi tots els crims humans s'originen de la concupiscència de la carn. *c)* És contagiós i pudent, es descobreix a si mateix. De l'home concupiscent se n'aparten la gent honesta, se li trauen del costat per temor del contagi. ¡Qui pogués crear un llatzaret per a tenir-hi tancats als luxuriosos perquè no empestessin als altres!

II

La supèrbia. És la luxúria de l'ànima, l'egoisme desenfre-

nat. El primer dels pecats capitals. El superb és un il·lusionat. Falsa excel·lència que apeteix el superb, per a demostrar-ho estudiem: *a)* De què se n'ensuperbeix l'home: de l'hermosura i elegància — de la fortuna — del talent; tot això és veritat. *b)* Què espera amb sa supèrbia: l'apreci, l'aplauso del món ¡i desgraciat del qui es fia del món, que és un traïdor! Maleït l'home qui confia en l'home. Havem de buscar l'apreci de Déu.

III

L'avarícia. Desig desordenat dels béns terrenals. És passió irracional: esclavitza i oprimeix al mateix qui la té més que als altres. És la passió que té més conseqüències perquè importa la restauració quan ha produït ses conseqüències. Endureix el cor, ofegant el noble sentiment de la caritat. Amb els anys s'augmenta, al revés d'altres passions en què l'home queda amb el temps desenganyat.

IV

Cerquem remei amb Jesucrist, únic metge de l'home, i apliquem les seves medicines: oració, dejuni i recolliment. Això eleva l'esperit, el consola i el fortifica i reposant en l'adoració divina està ferma i no es mou per les passions que arrastren a l'home com una palla.

SEGON DIUMENGE

Dels efectes de la gràcia: 1.er En les nacions quines crueltats i esclavituds antigament. 2.on En les famílies. 3.er En l'home particular. — La transformació de Jesucrist és signe de la transformació del món i de l'home.

I

El cristianisme transformà el món. El cristianisme transformà a l'home per medi de la gràcia. — Efectes de la gràcia. La gràcia és una amistat íntima amb Déu, per medi de Jesucrist. — Il·lumina, consola, fortifica. — Avantatges d'aquesta intimitat: *a)* Eleva fins a Déu. *b)* Assegura en l'hora del perill. *c)* Porta infal·liblement a la salvació. — Però l'amistat de Déu pressuposa la fe, és a dir, una manifestació de Déu que ens dóna coneixement de tot.

II

El medi d'assegurar aquesta intimitat amb Jesucrist és la vida piadosa. Elements de la pietat: la humilitat i la rectitud de cor. És a dir, la pietat és cercar a Déu en totes les coses, i totes les coses dirigides a Déu. Per això la pietat és el fonament de totes les virtuts. La rectitud és conformar nostres accions amb la regla divina.

III

En contra de la vida piadosa la vida de tebiesa en el servei de Déu. És la gran calamitat present de l'Església. — Els qui s'avergonyeixen de les obres de cristià. — Injúria que causa a Déu l'ànima tèbia. Deu, summe amor, l'ànima indiferenta té un amor que s'acaba d'apagar. — En contra de la rectitud hi ha el cercar el propi gust o interès. Havem d'estimar a Déu més que no pas a nosaltres mateixos.

TERCER DIUMENGE

TOTA la pràctica de la vida cristiana es redueix a la vigilància i a l'oració. *Vigilate et orate* i el dimoni a contrariar-la = mut i cec (Mat.). La pertinàcia del dimoni ha de despertar en el cristià la vigilància. *Inimici hominis domestici ejus*. Una gran part de la vida cristiana és aquesta vigilància. Qualitats de la vigilància cristiana: *a)* Tenir els ulls clars per la fe, clarividència de l'home de fe, ha d'ésser la que dirigeixi nostra vida; diferent manera de veure les coses l'home de fe que l'home sense fe. *b)* Situar-se en una altura, no en la vall de misèries, sinó en l'apartament sobre del món. *c)* Estar alerta, no dormir, desvetlleu's-e, que no ens trobi dormits com als deixebles a l'hort; les verges fàtues, el dormit és vençut. Dormir és descuidar la vida de l'esperit: terrible despertar de la mort.

QUART DIUMENGE

LES turbes segueixen a Jesús per a veure prodigis a pesar de que li repugna la condescendència. Quant pocs són els qui segueixen a Jesús amb puresa d'afecte: *Judei signa petunt, et graeci sapientiam quaerunt, nos autem praedicamus Christum crucifixum: judeis quidem scandalum, gentibus autem stultitiam*. Jo, verdader deixeble; no cerqui miracles, ni sabiduria, sinó santedat.

Paciència de Jesús amb les flaqueses dels homes. — La benevolença (V. el full anterior). — Com els prodigis de la naturalesa ens parlen de Déu; però hi ha demés els miracles que sempre n'hi ha hagut. — Multiplicació dels pans i peixos. — Circumstàncies especials: Felip dubta, Jesús el prova, en lo qual veiem que Déu, que governa a tota la humanitat, governa a cada home en particular, el nostre esperit. Donar gràcies a Déu a l'hora de menjar. Aquest menjar material és signe de l'espiritual: *a)* Senzill. *b)* Es multiplica i mai en falta en l'Església de Déu. *c)* És repartit pels apòstols, qui són els

mestres en l'Església de Déu establerts per Jesucrist. *d)* Als humils asseguts a terra. *e)* Satisfà. Com el volen fer rei. — Jesús Rei de les nostres ànimes.

DIUMENGE DE PASSIÓ

INTRODUCCIÓ. En la sagrada litúrgia tot conspira per a produir en l'ànima un sentiment de veneració envers la víctima divina que vingué a traure els pecats del món. L'epístola *ad Hebraeos*, ens descriu l'eficàcia del sacrifici de Jesucrist en comparació dels antics sacrificis per raó de la víctima que és el mateix sacerdot. D'on li ve? De la innocència i santedat. Nosaltres necessitem, abans d'oferir pels pecats del poble, oferir pels nostres. — Santedat i innocència de Jesucrist quan parla de Si mateix reforça l'argument per a demostrar que és fill de Déu, Déu com Ell — nosaltres, tots els sants es reconeixen pecadors. Per això Ell sol pot dir: *quis arguet me de peccato?*

Considera: 1.er La innocència de Jesús, *quis ex vobis arguet me de peccato? a)* Jesús innocent perquè encara que home no havia contret el pecat original. *b)* Perquè sa naturalesa humana estava sublimada per la persona divina.

Perquè era innocent fou perseguit. La demostració de que el món és dolent és l'aplauso que dóna als viciosos i pecadors — als qui fan ostentació de luxe i vanitat; els murmuradors. Al revés, no pot sofrir la virtut i la innocència, se'n burla. A l'humil el tracta amb despreci; al qui viu retirat del món el té per imbècil. — Les persecucions més grosses del món han sigut contra els justos i innocents: abans de Jesucrist. Abel, Josep, els profetes; representaven a Jesucrist. Després els apòstols i sants i encara avui les persecucions contra els religiosos és lo mateix. El món no pot sofrir al just i a l'innocent; per això no pogué sofrir a Jesús. — *Quia ex mundo non estis propterea odit vos mundus.* La passió que produí l'odi contra Jesucrist és l'enveja. Tot vingué d'ella.

Considera: 2.on *Si veritatem dico vobis quare non creditis mihi?* Fet admirable dels cristians que creuen l'Evangeli, però no el practiquen, perquè: *a)* Als cristians mundans la llei de Déu els sembla difícil i no ho es. El servir al món importa més sacrificis que el servir a Déu i el món té molts servidors exemplars, Déu, pocs. Sacrificis dels mundans, subjecció a un senyor — privacions per a obtenir una posició. *b)* Contraria les seves inclinacions i volen seguir l'exemple del major número. L'exemple és un: Jesucrist. *Stultorum infinitus est numerus; multi sunt vocati, pauci vero electi.* Desgraciat del qui en el negoci de l'ànima vol seguir al major número: els màrtirs i Sants. *c)* La gràcia venç les dificultats i tothom és capaç d'ella. Jesucrist és la font de la gràcia. La vida verdaderament cristiana facilita el viure en la gràcia de Déu; la vida mundana la fa difícil.

QUARESMA DE 1903

Les conversions obrades per Jesucrist

EXORDI

LA Quaresma és el temps cristià per excel·lència, temps de renovació de l'esperit cristià contra de l'esperit mundà que tira a desvanèixer l'obra de l'Esperit Sant en nostre cor. És el temps cristià per excel·lència: 1.er Perquè es dedica principalment a l'oració i a la penitència per a, mediant aquestes, obtenir la misericòrdia divina. 2.on Perquè en aquesta santa temporada es commemoren els principals misteris de Nostre Senyor Jesucrist, sa predicació, sa passió i mort.

Per això l'Església nostra Mare ens exhorta principalment en aquest temps a la predicació, i el poble cristià acut particularment a oir la paraula divina; i si bé sempre la predicació cristiana és una exposició de la doctrina evangèlica, això és encara més evident en la Quaresma, en la qual fins l'Església posa per cada dia un tros diferent de l'Evangeli, cosa que entre any sols fa en els diumenges, com si volgués que en la Quaresma els cristians es donessin enterament a la meditació de l'Evangeli.

I com la principal obligació de l'ofici pastoral és alimentar al poble cristià amb la paraula evangèlica, aquesta Quaresma penso explicar-vos com la substància i essència de l'E-

vangeli. La substància de l'Evangeli podem dir que és la unió de Déu amb els homes mediant la gràcia de Jesucrist i els casos més interessants, més instructius i més evidents de l'home que s'uneix amb Déu son les conversions efectuades per Jesucrist portant a Déu els homes apartats de Déu. Quan l'Esperit Sant ha fet consignar aquests fets en l'Evangeli és perquè les conversions obrades per Jesucrist fossin eternament contemplades pels cristians. Això, doncs, farem ajudats del Senyor i començant per la més típica i complerta en què veiem a una ànima deixar el servei de lo que és la quinta essència del món, el diner, i consagrar a Déu sa vida acabant en el martiri: sant Mateu.

QUARESMA DE 1904

PRIMER DIUMENGE

ECCE *nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis.* — Epístola del dia. — *Omne quod est in mundo, concupiscentia carnis est, et concupiscentia oculorum, et superbia vitae quae non est ex Patre, sed ex mundo est, et mundus transit et concupiscentia ejus* (1 Joan, 2, 16).

I

L'objecte de la Quaresma és la renovació del cristià, perquè és preparació de la Pasqua en què l'home Crist Jesús queda renovat i sublimat a la glòria — regeneració. — L'ésser cristià és una cosa molt íntima i interior, tot l'home, la substància; el cristià és fill de la gràcia i la gràcia ensenya. Sant Tomàs que radica en l'essència de l'ànima. — Canvi d'idees del mundà quan passa a cristià. Pel primer el món és el lloc de delícies; pel segon és un lloc de batalla que havem de guanyar per a arribar a la Glòria.

Error avui molt comú de prendre la religió com una cosa externa, creient-se que es pot disfrutar de les corruptores delícies del pecat i dels inefables consols divins que porten a la salvació. Devem adorar a Déu *in spiritu et veritate* (Joan, 4, 24), és a dir, ha de regnar en nostre cor. De conseqüent Ell ha d'ésser l'únic rei del cor cristià que domini en ell, i qui hi

domina? Les concupiscències. Són somnis. El rei quan es desperta es troba un home com els altres, etc.

II

a) La concupiscència dels ulls, avarícia. Domina al món, és causa de grans crims i no satisfà a l'ànima. Tota la vida la passen acaudalant i moren amb la boca oberta. *b)* La concupiscència de la carn. Pesta i contagi de la luxúria que condemna a tantes ànimes separant-les de Déu esperit pur. *c)* La supèrbia de la vida. L'amor dels falsos honors pels quals els homes fins sacrifiquen la fortuna.

La Quaresma és una batalla contra aquestes poderoses concupiscències. — Què són les concupiscències en relació amb la mort, amb el judici, amb l'infern i amb la glòria, i havem de considerar-les a la llum de l'evidència per a destruir-les i això farem amb l'ajuda de Déu, per a què vegem la Veritat i visquem segons la Veritat per a guanyar la Glòria.

Resum del compilador

Importància d'aquest temps, una de les èpoques clàssiques de la penitència, d'història admirable i d'inefable significació, temporada de purificació prefigurada en aquella *quaresma* del diluvi universal, quan per espai de quaranta dies les aigües purificaren la humanitat que havia corromput els seus camins; prefigurada més clarament en les quaresmes de Moisès i d'Elies, de la llei dels Profetes; consagrada, ratificada i practicada per Nostre Senyor Jesucrist, encara que no feta obligatòria durant la seva permanència visible entre els apòstols, puix no havien de dejunar els amics de l'Espòs durant el temps de les núpcies, mes establerta per institució apostòlica, després que l'Espòs hagué desaparegut. Aquest nombre quadragesimal és sagrat, i està prefigurat amb fets molt significatius a fi de què l'objecte de la Quaresma, que és la purificació de l'home, quedi ben gravat en son esperit. Tota la Religió està continguda dins de simbolismes, per medi dels quals la intel·ligència és conduïda a la veritat.

El cristià és l'home elevat: exteriorment és com els demés homes, mes ha

d'ésser tot diferent en l'interior. La superioritat i excel·lència del cristià és interna, com ja el profeta David deia que tota la glòria de la filla del Rei, que és l'ànima cristiana, és interior. El cristià és una nova criatura, reengendrada per la gràcia divina, que és la filla de Déu, elevant-la i transformant-la. Aquesta transformació i elevació ha d'adquirir-se mitjançant la purificació de la concupiscència; mitjançant la creació d'aquell cor net que amb esperit de penitència demanava el Reial Profeta: *Cor mundum crea in me, Deus;* per unir-se amb Déu, qui és el principi de la puresa, l'autor de la pau i de la quietud del cor. La concupiscència és la llei del món, que té subjectada a quasi tota la humanitat. La gràcia és la llei dels fills de Déu, que els governa i dirigeix. L'home adherit a Déu és un esperit amb Ell; si està adherit a l'esperit del món, segueix la direcció d'aquest esperit, com les coses segueixen la inclinació del vent que tira.

La concupiscència és la causa de tots els mals de la humanitat, de les guerres dels Estats i de les baralles dels homes. L'origen d'aquesta concupiscència és en el Paradís: el pecat de nostres primers pares, que els féu perdre la gràcia primitiva, fou la llavor; la concupiscència és la planta, és el verí que s'ha estès per tot nostre llinatge, contaminant-ho tot. La suggestió del mal esperit en la temptació dels primers pares despertà la concupiscència, i amb ella totes les passions més poderoses, tots els sentiments més innobles de la nostra naturalesa. Va temptar-les amb la bellesa del fruit prohibit, que fou temptació de gola, amb l'ambició de saber-ho tot, dient-los que se'ls obririen els ulls, i amb la supèrbia de la vida, dient-los que serien com déus.

Aquestes tres concupiscències de què parla sant Joan: concupiscència de la carn, concupiscència dels ulls i supèrbia de la vida, que ho dominaven tot, en la Persona sagrada de Nostre Senyor Jesucrist són vençudes, fan la crisi quan el dimoni el tempta segons la narració històrica de l'Evangeli d'avui. El tempta amb la gola, oferint-li pedres perquè les converteixi en pans; el tempta amb l'ambició, oferint-li reialmes i grandeses, quan l'humilíssim Fill de Maria havia deixat la pàtria i la glòria del Pare celestrial per complir la seva missió sobre la terra; el tempta amb la supèrbia de la vida, excitant-lo a tirar-se daltabaix del pinacle del Temple, per oferir un espectacle. Les concupiscències fan la crisi, són vençudes en la Persona adorable del Redemptor, en virtut de la Divinitat que residia en Ell amb tota sa plenitud. I únicament per la gràcia i la veritat de Nostre Senyor Jesucrist poden ésser vençudes les concupiscències.

La concupiscència és un engany, un somni, una il·lusió. Aquest engany, aquest somni, aquesta il·lusió es dissipen a la llum de l'Eternitat, que és la veritat. Quan entra a l'Eternitat un monarca, un príncep, un milionari, queda com els demés homes; comprèn, però, massa tard que tot era il·lusió i er-

ror. Passa el món i la seva concupiscència, diu sant Joan.

En aquestes explicacions evangèliques, acabà dient nostre Prelat, veurem el no-res de les concupiscències, i d'aquesta manera adquirirem la purificació de l'ànima, que intenta l'Església en el temps quadragesimal, per poder disposar l'esperit a la resurrecció gloriosa i a la felicitat eterna.

SEGON DIUMENGE

I

La mort i la consideració de les concupiscències a la llum de la mort. Les concupiscències no són del Pare perquè Ell és esperit i les concupiscències són la llei del cos que repugna a la llei de l'Esperit, però radiquen tan fondo que no les podem destruir mentre vivim. — La reflexió posa en evidència que la carn és bruta, entorpeix l'esperit, causa de grans dolors i que sos plaers són il·lusoris. Que l'ambició és destructora dels altres i de si mateix, cruel i tirànica pels altres, egoista. Que la supèrbia és ridícula perquè cercant l'admiració troba la burla del pròxim, l'inflament. Tot això és evident, però no extirpa les concupiscències. La guerra més dura no les destrueix, sols les refrena, però continuen roncant, com feres encadenades. — El penintent que fa vint anys que dejuna, etc., sent la rebeldia de la carn. Qui s'exercita en la pobresa d'esperit i el desprendiment del món sent un dia aquella fam que en diuen l'ambició. — Qui s'exercita en la humilitat i voluntàriament ha cregut sofrir ignomínies i desprecis, un dia sent l'inflament de creure's superior als demés.

II

Contra la concupiscència no hi ha més remei que la mort. La concupiscència s'ha de destruir a si mateixa: *concupiscen-*

tia parit peccatum, peccatum generat mortem: a) El pecat engendra la mort en el Paradís, és el compliment d'una sentència. — Humiliació i horror. — Neix del pecat i concupiscència, i la mata la concupiscència i el pecat perquè la mort de Jesucrist mata o encadena la concupiscència. — L'Evangeli d'avui descriu el regne de la caritat en la Transfiguració... però *nemini dixeritis donec resurgat. b)* En això veiem que podem encadenar la concupiscència, però no la destrucció total. — La llei de la caritat perfecta no regnarà fins a la resurrecció.

III

La memòria de la mort mitiga la concupiscència. *In omnibus operibus tuis, memorare novissima tua, et in aeternum non peccabis* (Eccli., 7, 40). La mort il·lumina i dóna a les coses ses verdaderes proporcions: *a)* Sofriments, ignomínies i corrupció de la carn. *b)* Impotència de l'ambició, no pot allargar la vida un quart, *nudus egrediar;* sarcasme de la mort contra del ric. *c)* La gran humiliació: tothom trepitjarà la teva pols. Cerquem en la mort la llum de la vida que destrueix els enganys de la concupiscència i ens ensenyarà el camí de la llei de la caritat o amor de Déu.

Resum del compilador

Tot en aquest sagrat temps, les oracions del sacerdot, les cerimònies del culte, tota la litúrgia expressa penitència i compunció, que són els sentiments més a propòsit per obtenir la purificació i renovació de l'esperit, que intenta l'Església en aquesta temporada. Mes en l'Evangeli que ara s'acaba de cantar posa a la nostra consideració la santa Església aquell fet de la Transfiguració del Senyor, com un lenitiu, com un cordial, perquè l'esperit aplacat i abatut per la penitència necessita respirar. L'home, per sostenir-se en els combats contra les concupiscències i en el camí de la perfecció cristiana, necessita com una visió de glòria i l'esperança de la immortalitat: el soldat,

per resistir les fatigues de la guerra, se sosté amb un pervenir de glòria; el monjo, en els treballs de la mortificació i en els exercicis de la soledat, se sosté amb l'esperança d'una vida immortal. Mes les delícies de la Transfiguració, que ompliren els cors dels apòstols escollits, que la contemplaren, no són pròpies d'aquesta vall de llàgrimes, ni d'aquest temps de batalla.

La llei de la concupiscència domina en els nostres membres. Aquesta llei la sentia l'apòstol sant Pau, aquell gran contemplador dels inefables misteris de la Divinitat, arravatat al tercer cel: quant més l'hem de sentir nosaltres, miserables pecadors! Les tres concupiscències de què parla sant Joan fan de la vida de l'home una contínua batalla, i duren mentre dura la nostra existència terrenal en aquest món prevaricador.

La reflexió de la intel·ligència ens fa veure i demostra la il·lusió de les concupiscències, que són un somni, que són no-res, quan un hom les toca i les palpa; mes no per això queden destruïdes ni aniquilades. La reflexió ens manifesta clarament que la carn és bruta, que els seus plaers brutals rebaixen a l'home i subjecten a miserable esclavitud el nostre esperit, imatge de l'Esperit puríssim i infinit, que és Déu; mes ni la santedat mateixa està deslliurada de les envestides de la carn, i àdhuc després d'una llarga vida passada en rigors i dejunis la carn es rebel·la contra l'esperit, i a l'hora més impensada pot presentar una temptació tremenda. La reflexió ens manifesta clarament que la concupiscència dels ulls, que l'ambició és boja, i tots coneixem les bogeries de l'ambició; mes àdhuc després d'haver renunciat a totes les riqueses i ambicions humanes, l'home a l'hora més impensada pot ésser víctima d'aquesta concupiscència. La reflexió manifesta que la supèrbia és ridícula, i a tots se'ns fa ridícul l'home que vol alçar-se sobre els demés; però fins després d'haver-se entregat l'home a la humiliació pot ésser víctima de la supèrbia de la vida.

El nostre cor és com una gàbia de bèsties ferotges que ronquen i bramen, i que a l'hora més impensada poden alçar-se contra l'esperit i dominar-lo... I no hi haurà un remei contra les concupiscències? Indubtablement, aquest remei existeix. El remei de les concupiscències és la mort. Podem dir que la concupiscència mor en ses pròpies mans. La concupiscència engendra el pecat, i el pecat, quan és consumat, engendra la mort, segons l'expressió de la Sagrada Escriptura. En el Paradís nasqueren a un mateix temps la concupiscència i la mort, que és el seu càstig. La concupiscència, com el pecat, no és filla de Déu. Totes les creatures són obra de Déu, mes la concupiscència és fruit de la fermentació de les males passions de nostra naturalesa pervertida: la concupiscència i el pecat són un monstre, són un horror, no vénen de Déu.

La mort, destruint aquesta màquina del nostre cos, mata les concupis-

cències. La mort és un càstig, i per això repugna i espanta a l'home, criat per ésser immortal. Davant de la mort l'home veu la seva impotència: tot el diner i tota la grandesa no pot calmar-li un dolor i no pot allargar-li la seva vida.

La consideració de la mort, de les nostres darreries, és, segons l'antic savi inspirat per Déu, el remei de les concupiscències. *Recorda't de les teves darreries i no pecaràs mai.* La mort redueix la carn de l'home a l'estat més miserable; la mort desfà tots els somnis de l'ambició i de la supèrbia; la mort tot ho iguala, i queda a l'hora de la mort tan miserable el milionari com el més pobre jornaler. La consideració de la mort és el remei de les concupiscències: per això hem de procurar viure com morts al món. En el baptisme, on hem rebut la filiació i caràcter de cristians, i que ja es compara a una sepultura on queda mort l'home vell, hem renunciat al món i a totes ses concupiscències i vanitats. Procurem viure segons la llei de la caritat, i, morts al món, obtindrem la llibertat de fills de Déu, preludi de la felicitat i de la pau eternes.

TERCER DIUMENGE

I

La llei de la concupiscència oprimeix a l'esperit. Així es veu en l'Evangeli d'avui: el dimoni mut, que sant Mateu diu que era també cec. — Els fets evangèlics sense la seva veritat històrica tenen una significació moral: aquests cecs, sords, muts, paralítics, leprosos són mals simbòlics dels vicis, i aquí és l'home a qui la concupiscència domina el fa sord, mut i cec per la vida de l'esperit. El pecat ensenya la teologia que intercepta la comunicació de l'home amb Déu. La carn ofega a l'esperit. — L'oïdo és el sentit de la fe, *fides ex auditu*. El dimoni aparta de la paraula de Déu; *mutisme* per l'oració, ceguera de no veure la mà de Déu en el món. — Qui trencarà, doncs, el jou de la tirania de la concupiscència? El record del judici de Déu, *memorare novissima*, etc.

II

Remordiment de consciència és la darrera espurna que queda del foc de la vida espiritual. Gràcies que d'ell hem de dar a Déu: *a)* És el principi de la conversió. *b)* És l'estímul de la santificació, és Déu que no vol abandonar al pecador. *Misericordias Domini cantabo: a)* És implacable i irresistible quan es perd la confiança filial amb Déu, és la veu de Déu que ressona en la consciència del pecador. Caín, David, Judes, molts suïcides. Què és? La veu de Déu, del Jutge, l'amenaça del càstig. Per això tots els pobles de la terra han cregut en el judici que l'home ha de sofrir sortint del món, de manera que es pot dir que és un dogma de la religió natural. *b)* La veu de la consciència en el just és un estimulant suau que activa la vida de l'esperit. — Els sants penitents.

III

Si l'amenaça és tan terrible, què serà el mateix judici? *Statutum est hominibus se mel mori et post hoc judicium: a)* Espant de l'ànima. *b)* Gravetat del jutge. *c)* Enormitat de les culpes i procés exacte d'elles. Amb aquesta consideració hem de vèncer la concupiscència, quan ens porta al pecat amb la fúria de la passió; la idea de que hem de dar compte a Déu ens contindrà. *Initium sapientiae timor Domini*, i el temor de Déu neix de la creença en el judici.

IV

Si volem evitar el judici de Déu: 1.er No judiquem al pròxim: *nolite judicare et non judicabimini*. El judicar és propi del Fill. *Omnes stabimus ante tribunal Christi... unusquisque nostrum pro se rationem reddet Deo... non ergo amplius judicemus...* (*Ad Rom.*, 14, 10 et seq.) La llei de la caritat frater-

na venç la llei de la concupiscència. 2.on Judiquem-nos a nosaltres mateixos. Subjectem a judici la nostra consciència, reflexionem sobre d'ella, sobre la nostra conducta. L'examen és un gran instrument de santificació. L'examen quotidià. Examen quotidià dels devers, de l'ofici i estat, de les passions, de l'exercici de les virtuts, etc. *Memorare novissima*, etc., recorda la mort, recorda el judici i amb el judici de tu mateix, amb l'examen purificaràs la teva vida i la disposaràs per a obtenir sentència favorable i merèixer la Glòria. Amén.

Resum del compilador

La llei de la concupiscència que domina a l'home, la tirania del pecat que l'esclavitza, disminueix la força de l'esperit i el fa semblant a la mort. D'això que diguérem el passat diumenge n'és un corroborant el passatge de l'Evangeli que s'acaba de cantar, tret del capítol XI de l'evangelista sant Lluc: la curació del mut de qui estava possessionat el dimoni. Els fets que refereix la història de Nostre Senyor Jesucrist, consignada en l'Evangeli, són fets històrics i reals; mes també, segons interpretació universal i constant dels Sants Pares i Expositors, són fets al·legòrics i simbòlics; les curacions de paralítics, de sords, muts, cecs, leprosos i altres malalties, obrades realment pel diví Mestre, signifiquen demés la curació realitzada en l'ordre espiritual; tot lo material i visible és símbol de lo que passa en l'ordre humà i espiritual. L'home dominat per les concupiscències no veu la mà de la Providència, que governa totes les coses; no sent la paraula divina, no parla ni es comunica amb son Déu i Senyor: tothom diu la lepra del pecat, lepra més contagiosa i que envileix més que la corporal.

L'ànima dominada per les concupiscències és un semblant de morta; mes, enmig de les ruïnes que el pecat hi deixa, s'alça majestuosa la veu del remordiment. El remordiment és la veu de la consciència, que mai calla, que no admet pal·liatius ni excuses; el remordiment és el que indica la naturalesa racional de l'home culpable; qui ja no té remordiments de sos delictes és considerat com un monstre, no com un ser racional. El remordiment és l'expressió de la creença universal, de la convicció profunda de la responsabilitat humana, fins en la religió natural.

Dels efectes d'aquesta veu de la consciència en tenim exemplars en els llibres sagrats de nostra Religió catòlica: Caín, el primer homicida, que va llevar la vida a son propi germà, corre per tot arreu per amagar son crim, mes

no pot fugir de si mateix, ni apagar la veu que li crida: Què has fet del teu germà? Judes, l'apòstol traïdor, pel remordiment d'haver venut a son diví Mestre, quan té en son poder les trenta monedes, objecte de sa cobdícia, es posa un llaç al coll i es penja d'un arbre, posant d'aquesta manera desastrosa fi a la seva existència terrenal. Mes les conversions que ens refereix la Sagrada Escriptura han començat també pel remordiment, puix intervé sempre el temor de Déu en tota conversió. David, aquella ànima nobilíssima, la figura més típica de Jesucrist entre les de la llei antiga, com a la fi estava també subjecte a totes les flaqueses de l'home, havent comès el doble crim d'adulteri i homicidi sentí la veu del remordiment i fou exemplar de penitència, i repetia constantment les paraules que tan sovint posa l'Església als llavis dels seus ministres durant aquest temps: *Peccatum meum contra me est semper* (el meu pecat està sempre davant dels meus ulls); perquè la veu de la consciència fa sentir-se sempre, i quan l'home pensa trobar-se en lo més alt de l'esplendor de la seva glòria i felicitat, aleshores s'alça tremenda aquesta veu del remordiment que com un cranc va rosegant l'ànima. Sant Pau pel remordiment s'eleva de terra fins al tercer cel; la Magdalena, objecte de la maledicència pública per sos pecats, s'eleva a altíssima santedat purificada pel remordiment. Perquè el remordiment és una manifestació singular de la misericòrdia divina, que recorda a l'home el judici que se li espera, el compte que haurà de dar a la Justícia eterna. Per això, estudiant, en aquests sermons, les concupiscències a la llum de les nostres darreries, jo us exhorto a pensar en el judici, aquest dogma de la nostra fe, que és un fre poderós contra les concupiscències. El judici se'ns presenta terrible quan considerem la nostra vida; quan fem la història interna, el procés de nostres actes des de què apuntà en nostre esperit la llum de la raó, com ensenya sant Ignasi de Loiola en son llibre d'Exercicis amb la meditació dels pecats propis, el compte que haurem de dar al Jutge Etern espanta, i no hi ha medi més propi per rendir les concupiscències.

Per prevenir i suavitzar aquest judici procurem no judicar ni murmurar dels demés, perquè *amb la mateixa mida que midarem serem midats*. Judicant als demés faltem al manament de Crist d'amar-nos els uns als altres, i usurpem una atribució i un dret que el Pare celestial ha concedit exclusivament al seu Fill Unigènit. No judiquem i no serem judicats; judiquem-nos a nosaltres, i per això us exhorto a la pràctica quotidiana de l'examen de consciència, que manté viva la idea del judici, i, fet amb formalitat, amb serietat i cada dia, és l'exercici més eficaç per deslliurar a l'home de les seduccions de la concupiscència i mantenir-lo baix la llei de la caritat. *El temor de Déu és el principi de la sabiduria*, diu l'Escriptura Santa: aquest temor és el temor del judici. Practicant l'examen quotidià de consciència la nostra vida

serà sàvia, no serà víctima de les bogeries mundanes ni dels rampells de les concupiscències: obtindrem major puresa d'esperit cada dia i podrem esperar amb més confiança l'examen del Jutge Etern, i entrar en la felicitat i en la pau eterna que a tots desitjo com a mi mateix.

QUART DIUMENGE

I

MODERACIÓ de l'Església: Dominica *Laetare*. Conflicte de l'home que es troba en la necessitat natural del plaer i en el perill del plaer — el plaer desenfrenat, la concupiscència. Tant en la vida corporal com en l'espiritual el Criador ha posat el plaer en la satisfacció de les nostres necessitats, i, no obstant, si la satisfacció s'extralimita hi ha el pecat. — La gola corporal i espiritual. — L'Evangeli d'avui. Satisfacció d'una necessitat, la fam, i signe de satisfacció d'una altra, l'apetit espiritual de l'Eucaristia. — Aquesta inclinació a desordenar-se la necessitat, o sia el goig, el Criador hi posà un contrapès per a guardar l'equilibri, i és l'infern amb què amenaça els desordres que l'home comet enganyat pel plaer: l'infern. Sols aquest foc pot vèncer el foc de la concupiscència.

És també dogma de la Religió natural. Està enllaçat amb el dogma de Déu, de la llei divina, del judici i fins del lliure arbitri o responsabilitat de les accions humanes. Es troba en tots els pobles; però entre els cristians és més evident perquè les Sagrades Escriptures el retrauen seguidament. *Discedite maledicti*, etc. La llegenda del mal ric condemnat, el ric Epuló (Lluc, 16). Els mateixos protestants l'admeten. Diuen: de l'altre món ningú n'ha tornat. No és cert. El ric Epuló, i en totes les generacions n'hi ha casos, i sense això ens basta la paraula de Jesucrist.

III

Locus tormentorum. Pena de sentit; les concupiscències contrariades i aturmentades. Pena de dany; separació de Déu. Qui perd cent, qui perd mil, qui perd Déu, ho perd tot. El cristià més aturmentat perquè és més criminal. Sant Francesc de Borja. Doncs, Déu és un ser cruel? No, perquè a l'infern l'home se n'hi va. *Non deserit nisi deseratur*. L'infern procedeix de l'amor de Déu, porta les ànimes a Déu. Santa Teresa. Per amor de Déu nosaltres hem necessitat l'infern. L'infern ens portarà al Cel, de modo que la creació de l'infern és una obra de la misericòrdia divina.

Resum del compilador

La qualitat més característica de la Santa Mare Església és la moderació, com filla i esposa que és de Jesucrist, i com una representació i un ressò sobre la terra de la conducta de Déu Senyor nostre en ordre als homes. Aquesta moderació s'observa en la sagrada litúrgia de la dominica present, en la qual l'Església deixa com una respiració i un parèntesi en el temps de penitència. La Missa comença amb les paraules: «Alegra't, Jerusalem»; Jerusalem significa l'ànima cristiana; i en l'Evangeli se'ns posa a la consideració aquell fet portentós de la multiplicació dels pans i dels peixos, que és una manifestació esplèndida de la Divina Misericòrdia. Déu subvé a les necessitats de ses criatures, satisfà aquestes necessitats, així corporals com espirituals. El Criador de la nostra naturalesa, que ha posat aquestes necessitats, les satisfà, i aquesta satisfacció va acompanyada d'un goig. L'aliment material satisfà la fam i produeix un goig sensible: la Sagrada Eucaristia satisfà la fam de l'esperit i produeix un goig inefable a les ànimes ben disposades. Mes sovint en la satisfacció d'aquestes necessitats de nostra naturalesa hi intervenen les concupiscències: a més de la gola sensual hi ha també, segons els escriptors ascètics i místics, una espècie de gola espiritual. Les concupiscències tenen arrels tan fondes en nostra naturalesa, que es necessiten remeis molt poderosos per contenir-les i refrenar-les.

Dogma de l'Infern. El foc de les concupiscències s'ha d'apagar amb el foc de l'Infern; al goig que volen les concupiscències amb ses seduccions s'hi ha d'oposar el sofriment i l'expiació d'aquell lloc que l'Escriptura anomena per

antonomàsia *lloc de turments*. Aquesta és una veritat de la religió natural, coneguda i reconeguda per tots els pobles i en tots els temps, expressada pels grans poetes que, com Virgili, n'han fet descripcions espantoses. Aquesta veritat és indicutible. Un amic de l'impiu Voltaire li escrivia que havia trobat un argument per destruir aquest dogma de l'eternitat de les penes, i el gran impiu li contestà: «Feliç tu, que has trobat lo que jo no he pogut trobar encara.» Totes les fal·làcies de la impietat no han pogut ni podran destruir aquest dogma, i la reflexió reconeix la seva veritat; perquè, havent donat el Criador una llei a la seva criatura, trencant aquesta la voluntat del Summe Legislador, és just que pagui la pena. Nosaltres no comprenem la gravetat de l'ofensa, i per això no ens fem prou càrrec de què sia així castigada. Jesucrist en l'Evangeli afirma en molts llocs i d'una manera indubtable el càstig etern dels qui no hauran seguit el camí de la divina llei. L'existència de l'Infern és una obra i manifestació de la Misericòrdia divina: pel temor del càstig s'han salvat molts i hem d'esperar salvar-nos nosaltres, perquè són pocs els qui obren el bé solament pels mòbils nobilíssims de l'amor. Els sants han sigut tots molt aficionats a la meditació de les penes eternes. La incomparable santa Teresa tingué visió del lloc que se li esperava en l'Infern si no hagués rectificat algunes inclinacions poc ordenades del seu cor, i d'aquesta visió es valia per elevar-se a les altures de la perfecció. Procurem baixar en vida a l'Infern, per no tenir la desgràcia de baixar-hi després de morts. Amb la meditació de l'Infern hem de rendir les concupiscències. La concupiscència de la carn, amb tots sos repugnants plaers, mereixerà allí el sofriment i el dolor; la concupiscència dels ulls, amb totes les seves riqueses, allí es veurà en la més gran ignomínia, trepitjada dels mals esperits, i en companyia de lo més corromput que ha degradat a la humanitat. A més de la pena de sentit hi ha la pena de dany: la privació de Déu és el gran dolor de l'Infern. La pena i aflicció d'una pèrdua és a proporció de la pèrdua: qui perd mil duros s'afligeix més que qui en perd cent; qui ho perd tot té la major aflicció. Baixem amb la consideració a l'Infern, i així rendirem les concupiscències, regnarà en nostre esperit la llei de la caritat i amb ella la pau del cor, preludi de la pau de la felicitat eterna.

DIUMENGE DE PASSIÓ

I

El cor acaba de cantar: judiqueu-me, oh Senyor, i separeu la meva causa de la de la gent dolenta perquè Jesucrist aclari la diferència del bé i del mal. — El món és una barreja de bons i de dolents, però ha de venir la tria. De dos que dormen en un mateix llit l'un serà salvat i l'altre reprovat; de dos que treballen en una mateixa feina l'un serà salvat, l'altre reprovat. L'Església és un filat, una trema d'un pescador en què s'hi agafen tota mena de peixos. Déu espera com el pagès per a separar el blat de la zitzània o cugula. Déu ha posat davant dels homes la vida i la mort perquè escullin, i envia a son Fill al món per a ensenyar-los el camí de la vida eterna — la mort de l'ànima —, la vida de l'ànima. L'Evangeli d'avui ens refereix com els jueus buscaven raons a Jesucrist, i Nostre Senyor els deixà confosos i els digué: Qui guarda i compleix les meves ensenyances serà immortal.

II

Avui contemplarem aquesta vida immortal que Jesucrist adquirí com una herència, nosaltres cohereus. És clar que no escollirà per cohereus els impius, els viciosos, els superbs, etc.: l'herència eterna de Jesucrist és la flor de la humanitat, no segons el món, els instruïts, els elegants, els qui parlen i vesteixen bé, sinó els piadosos, els castos, els caritatius, els humils. L'admirable ciutat, la Jerusalem celestial descrita per l'Apocalipsi: el Cel, la unió amb Déu per medi de Jesucrist com membres d'Ell, i així participarem d'una vida divina. Conveniència de la contemplació del Cel en nostres dies: *a)* Perquè tot temps assedegat de plaers materials porta grans amargures, els suïcidis moderns i el Cel consola. *b)* Perquè aquella puríssima i noble felicitat fa avorrir els plaers gros-

sers del món, és a dir, per a destruir la llei de la concupiscència amb la llei de la caritat.

III

En el Cel hi ha l'aniquilació de la concupiscència, fins allà no s'alcança la purificació perfecta; en l'infern dura la concupiscència i encara es desenfrena més que en el món i es converteix en un verí, perquè les ànsies de les passions són més violentes i no es podran mai satisfer. En el Cel l'amor de Déu destrueix la concupiscència, com Jesucrist destruí la concupiscència amb son sacrifici. Unim-nos amb Ell per a alcançar el vèncer la concupiscència i alcançar que regni en nostre cor l'amor de Déu.

IV

La gran aspiració humana és alçar els ulls al Cel, i l'aspiració cristiana la formulà Jesucrist: *adveniat regnum tuum.* Els antics *heu mihi, quia incolatus meus prolongatus est... Laetatus sum in his quae dicta sunt mihi: In domum Domini ibimus.* L'ànima privilegiada de David: *melior est dies una in atriis tuis, super millia — elegi objectus esse in domo Dei,* etc. Exercitem-nos a vèncer la concupiscència practicant la penitència; portem una vida santa perquè mereixem a l'hora de la mort oir: *hodie mecum eris in paradiso.*

Resum del compilador

En l'introit de la Missa d'avui l'Església posa en nostres llavis aquelles paraules del Salm: *Judiqueu-me, Senyor, i separeu la meva causa de la gent dolenta.* Jesús ha vingut a fer la separació: en el món estan barrejats bons i mals; mes vindrà la tria, i els qui hauran seguit el camí de la llei entraran en la possessió de l'herència eterna, que nostre diví Redemptor ens ha me-

rescut amb la seva Sang purificadora. D'aquesta Sang parla l'apòstol sant Pau en la Carta que s'acaba de llegir; i a fi de disposar l'esperit dels meus fills per la contemplació dels altíssims misteris d'aquests dies, tan humiliants per nosaltres, homes, perquè ens recorden la manera com els homes tractàrem al Fill de Déu en les hores tremendes de la Passió, l'Església ens recorda el preu de la Redempció obrada per Crist, i l'herència de la glòria guanyada per la seva Sang. Parlem d'aquesta postrimeria, seguint el plan de la predicació quaresmal; parlem de la glòria eterna, com un medi per rendir les concupiscències.

La situació de l'home en aquest món no és definitiva; tot en aquest món és variable i transitori. L'estat definitiu és, després de l'existència terrenal, o de condemnació perpètua o d'eterna salvació.

La felicitat de la Glòria és incomprensible: la Glòria que Déu té preparada al just és massa gran per poder-la capir la nostra limitada intel·ligència; l'Apòstol, que fou arrebatat al Cel i pogué contemplar l'eterna Glòria encara que d'un modo passatger, diu, després que tornà a viure la vida dels homes, que no es pot compendre ni pot explicar lo que ha vist. Moisès, després d'haver pogut participar de la visió de la Glòria divina, quan tornà en si es troba tartamut, no sap parlar de lo que ha vist en la muntanya.

Elies, el profeta de les grans revelacions i de la contemplació altíssima, que té dins de la humanitat una destinació tan singular, quan en dies d'angoixa pogué ésser consolat per la visió divina, després no sabia referir lo que havia experimentat. Perquè l'home ha d'ésser elevat i transformat per poder contemplar la felicitat de la Glòria. Mes, encara que sia incomprensible per nosaltres mentre vivim en aquest món, hem de procurar mantenir viva i constant la idea de la glòria eterna, de l'herència que ens ha merescut Jesús amb la seva Passió sagrada.

Aquesta idea de la felicitat eterna ens és molt necessària: és veritat que s'han multiplicat d'una manera meravellosa els medis de gosar i recrear-se, i el benestar sembla que hauria d'ésser general; no obstant, l'home no està content, i mai tal volta com ara havia sigut tan gran la tristesa de la vida.

És necessària la idea de la felicitat eterna per rendir la concupiscència. Avui, que els avenços materials de la civilització semblen ofegar l'esperit i aturar la seva volada amb les seduccions de les concupiscències, és necessari mantenir viva l'aspiració a l'eterna felicitat.

És necessària també la idea de l'eterna glòria per sostenir-nos en les lluites del desterro: quan la tribulació ens agobia, o les penes amarguen nostra existència, i se'ns fa pesada com se li feia al Rei Profeta, aquella típica ànima cristiana que exclamava: *Ai de mi! Que se m'allarga el desterro*, aleshores la consideració de la felicitat de l'herència eterna animarà nostre esperit de-

caigut; perquè totes les penes i amargures de la vida present no tenen comparació amb la Glòria, com deia el gran Apòstol.

I qui seran els hereus d'aquesta Glòria, els participants d'aquesta felicitat divina? No precisament els qui han cridat l'atenció del món, ni els qui vesteixen amb elegància, o parlen amb eloqüència, o han tingut gran habilitat o representat un gran paper; sinó els humils, els senzills, els purs, els caritatius, els mortificats, els qui hauran tingut domini de ses passions, els qui hauran portat una vida digna i cristiana, seguint la llei i els exemples de nostre Redemptor. Perquè, si som companys de Crist en les penes, serem cohereus amb Ell en la seva Glòria. Sia aquesta nostra constant aspiració, com és l'objecte de l'existència i obra de l'Església, com ha sigut el fi de totes les empreses dels apòstols, de tots els turments dels màrtirs, de tots els treballs i seguidors de Jesucrist. D'aquesta felicitat inefable Jesús en deixa participar a vegades a les ànimes santes que el reben sagramentat o l'adoren al peu del Sagrari, i queden plenes de consolació i de valor, essent així que no han fet més que tastar el goig puríssim de la Glòria sempiterna. què serà quan se'ns doni en tota sa plenitud? Allà quedaran definitivament destruïdes, aniquilades les concupiscències; allà no regna sinó la llei de la caritat, que és la llei constitucional, la llei fonamental de la ciutat eterna.

Sia aquesta nostra constant aspiració, com ho és de tota l'obra de l'Església, com ho demanem cada dia en l'oració que ens ensenyà el diví Redemptor, quan diem: *Vinga en nosaltres el vostre sant regne.*

(Plans repetits per a les dominiques primera i segona, no predicats)

PRIMER DIUMENGE

I

La Quaresma renovació: renovació de Jesucrist, després de la passió la resurrecció. La renovació és per la gràcia; el cristià fill de la gràcia. — Per tant, és una operació interna. Cristians per fora i per dins: els que voldrien disfrutar del món i de Déu.

II

Devem adorar a Déu *in spiritu et veritate*. — Déu ha de regnar en nostre cor: l'esperit de Déu i l'esperit del món; la direcció de la vida depèn de l'esperit que regna (com el vent) en nosaltres — qui hi regna? Les concupiscències. — Origen d'elles en el Paradís; permanència en la Humanitat, per això l'Home-Déu fou temptat d'elles. — Són del món i no del Pare. Naixen del pecat (perquè són il·lusions i somnis) que ofuscà la nostra intel·ligència.

III

Havem d'arribar a la veritat, ens havem de desfer de la il·lusió i de la mentida. *Mundus transit et concupiscentia ejus*. — Havem d'arribar a la gran realitat, a l'*unum est necessarium*, tan difícil a la debilitat humana: vanitat de vanitats, i tot és vanitat fora de servir a Déu.

SEGON DIUMENGE

I

La penitència i el dolor propi de la Quaresma per a no deixar a l'home rendit i inútil necessiten l'elevació de l'esperit — per això la Iglésia ens proposa l'Evangeli de la Transfiguració, anticipació de la glòria, de la llei del perfecte amor. — Explica'l. — Tota batalla exigeix una visió de glòria; el soldat, el monjo, el cristià. Però no estem encara a la glòria i felicitat. *Nemini dixeritis*, etc.

II

Som encara en la batalla de les concupiscències, i les hem de vèncer: *omne quod est in mundo concupiscentia carnis*, etc., la reflexió declara que la carn és bruta, l'ambició boja, la supèrbia ridícula. Però a pesar d'això la concupiscència domina, la podem refrenar, però no extirpar. — És la llei de la carn, la caritat la de l'esperit. — La concupiscència s'ha de matar a si mateixa *parit peccatum et generat mortem*. Per a arribar a la llei de la perfecta caritat ha de precedir la destrucció de la llei de la concupiscència.

III

La concupiscència es destrueix a si mateixa, perquè d'ella neix la mort, que té son origen en el Paradís. La concupiscència i la mort apareixen juntes sobre la terra: origen ignominiós de la mort. — Horror i humiliació. — Mes ella destrueix la concupiscència. Les concupiscències a la llum de la mort i després de la mort. — Havem de morir al món i a ses concupiscències. El baptisme, l'home nou. I això no és exclusiu del religiós. Tothom qui vol ressuscitar a la glòria amb Crist ha de morir amb Crist a la concupiscència i al món.

QUARESMA DE 1905

PRIMER DIUMENGE

EXORDI

TOT l'any la vida espiritual es sosté de Jesucrist. La seva *paraula*, el seu *Cos* i la seva *Sang* i la seva *gràcia*. Però durant la Quaresma, d'un modo particular, els cristians devem tenir la nostra vida *abscondita in Christo Jesu*. La nostra contemplació ha d'ésser sobre Jesús, perquè Ell és nostre Salvador. *Apparuit benignitas et humanitas Salvatoris nostri Dei*. La Quaresma és el temps de la manifestació de la gran bondat de Déu envers els homes. És el temps en què contemplem principalment *el misteri de la paraula, el misteri del Cos i Sang, el misteri de la gràcia de Crist*. Aquests tres misteris enclouen la plenitud de la santificació humana, i d'on prové aquesta plenitud de la paraula, del Cos i Sang i de la gràcia de Crist? De la seva divinitat.

Tota l'eficàcia de Jesucrist prové de la seva divinitat. Eficàcia de sa paraula al cap de dos mil anys: domina sobre tota paraula humana i és l'única paraula consoladora. Eficàcia del Cos i Sang: per medi dels sagraments ara com abans els homes sostenen amb ells la seva vida espiritual. Eficàcia de la gràcia: fa herois, sants, etc.

Aquests fets, aquesta eficàcia, ja són una demostració de què Jesucrist és Déu; però encara en aquesta Quaresma vull, si Déu vol, fer resplendir davant de la vostra pia considera-

ció la divinitat de Jesucrist explicant-vos alguns dels seus principals miracles.

Resum del compilador

Miracle realitzat en les bodes de Canà de Galilea. La paraula de Jesucrist, els Sagraments de Jesucrist, la gràcia de Jesucrist, subsistint sempre i essent l'aliment, el sosteniment i l'elevació de la humanitat en son viatge per aquest desterro, proven la Divinitat del Redemptor, que era Home verdader com nosaltres, però en qui habitava la plenitud de la Divinitat. Aquesta paraula, Sagraments i gràcia, en cap temps ens abunden tant com en la Quaresma, temps de verdadera opulència espiritual. Mes també proven d'una manera esplèndida la Divinitat de Jesucrist els *miracles*. La narració evangèlica que dóna compte del de les *bodes de Canà*. Estudi d'aqueix fet real, històric i al mateix temps símbol de grans misteris. Deducció d'algunes de les principals ensenyances que s'enclouen en la conversió miraculosa de l'aigua en vi *per la sola paraula de Jesucrist i per la intercessió de Maria.*

SEGON DIUMENGE

Resum del compilador

Després d'una introducció sobre la necesitat de la lluita i de la contradicció per a la fermesa de la vida espiritual i de referir sumàriament els principals documents del *Sermó de la Muntanya* — sermó que precedí, a més d'altres miracles, a la curació del criat o assistent del Centurió — passà immediatament a l'exposició homilètica d'aquest fet de l'Evangeli, ple d'ensenyances. Aquestes ensenyances — seguint el text de la narració evangèlica — les anà declarant nostre Reverendissim Prelat, presentant primerament la sol·licitud i caritat del Centurió en acudir a Jesús per la curació del seu assistent malalt; ponderant després la gran fe del mateix Centurió en les paraules amb què va manifestar-se indigne de la visita personal que li prometé el diví Mestre, i estenent-se, finalment, en inculcar la necessitat d'imitar l'exemple del mateix Centurió, sobretot al rebre la Sagrada Eucaristia. Féu notar com el Centurió era gentil, i, no obstant, rebé la gràcia d'una fe tan viva en l'excel·lència del diví mestre, indicant-nos això que la gràcia no és exclusiva-

ment de cap estat, que hi ha persones molt perfectes en estats d'imperfecció, i en estats de perfecció persones molt imperfectes.

DIUMENGE DE PASSIÓ

Resum del compilador

Un dels miracles en què ressalta més la Divinitat de Nostre Senyor Jesucrist i brilla també la seva Humanitat sagrada és, sens dubte, la *resurrecció de Llàtzer*...

Demés de l'Omnipotència de Jesús, brilla d'una manera esplèndida el dolcíssim sentiment de l'amistat del Redemptor envers aquella família de Betània. Acudí Jesús a dita població de les immediacions de Jerusalem per les súpliques de Marta i Maria, germanes de Llàtzer; mes hi arribà expressament quan ja era mort, a fi de què Déu fos glorificat en el miracle d'aquella estupenda resurrecció. La família de Betània fou la primera família cristiana. Jesús era conegut, amat i servit d'aquells tres germans. Marta i Maria representen les dues menes de vida activa i contemplativa que constitueixen la substància de la família cristiana, dintre de la qual la contemplació va unida a l'acció i aquesta rep de la primera tota l'eficàcia.

Marta servia amb gran diligència al diví Mestre sempre que posava a casa de Llàtzer; Maria, l'enamorada de Jesús, tota transformada pel seu celestial amor, contemplava la seva bellesa divina, i representava la vida de contemplació, que no és compresa ni estimada del món.

Referí immediatament, seguint el text evangèlic, tot el significat de la mort i de la resurrecció de Llàtzer, en les quals la pintura cristiana, ja des de sos principis, en les mateixes Catacumbes, veié simbolitzades la mort espiritual i la resurrecció del pecador a la vida de la gràcia. Posà de relleu l'estat del pecador que passa de la malaltia a la mort i queda sense sentits espirituals, sense moviment, tancat dins del sepulcre, cobert de les benes i faixes dels mals hàbits, amb el pes de la llosa a sobre, completament esclau, exhalant ja el mal olor especial del vici.

I, passant a la resurrecció, féu notar primerament que aquesta, si bé és produïda per Jesús com a Déu, fou obtinguda a instàncies de les dues germanes, símbol de la misericòrdia i de l'oració.

Les obres de beneficència i les oracions hem de dirigir-les a demanar al Senyor la resurrecció de tantes ànimes com hi ha avui mortes a la vida verdaderament cristiana.

En segon lloc, els preparatius d'alçar la llosa del sepulcre i desfer les lligadures de Llàtzer no els va fer tampoc Jesús, per indicar-nos que els predicadors evangèlics són els qui remouen els obstacles, però únicament Jesús és qui converteix les ànimes, cridant-les a la vida, com ho féu quan digué: «Llàtzer, surt a fora.» Amb consideracions apropiades a la solemnitat dels misteris que anem a commemorar aquests dies acabà la seva homilia, de la qual pogué copsar tothom la doctrina elevada i el perfum de pietat, impossibles de trametre amb aquestes fredes ratlles als qui no tingueren la satisfacció de sentir-la.

QUARESMA DE 1906

PRIMER DIUMENGE

APERIAM *in parabolis os meum, eructabo abscondita a constitutione mundi (ut impleretur quod dictum erat per Prophetam).* (Mat., 13, 35.)

Per medi de la humil i senzilla predicació s'estén i sosté la fe i la vida cristiana. L'objecte més important de la predicació quaresmal és apartar als homes de la vida mundana i portar-los a la vida cristiana. I com aquest any amb l'ajuda de Déu penso, seguint l'exemple de Jesús, Senyor nostre, explicar-vos la paraula divina per medi de les paràboles o exemples que porta l'Evangeli, per això començo per aquella que més clarament expressa l'engany de la vida que el món anomena feliç i el feliç èxit de la vida mortificada: el ric Epuló i el pobre Llàtzer.

I

L'Epuló és enganyat per tres coses: el diner, la vanitat del vestir i la sensualitat del menjar: *a)* Misèria del diner perquè enganya i no serveix per lo que sembla, i vicia als homes. Tot pecat és un engany culpable. *b)* El luxe del vestit desperta males passions, la vanitat, i entonteix als homes, causa sovint el ridícul, un home mal vestit mai és ridícul, una persona petimetre fàcilment fa riure. *c)* La sensualitat del menjar obre la

porta als excessos del menjar i beure i a la luxúria. Ens havem de vèncer en el menjar per a saber vèncer-nos en els altres vicis. La virtut del dejuni. De què li serviren el diner, el luxe i la sensualitat? Aquestes tres passions tracta de mortificar la Quaresma: limosna, humilitat i retir, penitència.

II

Aquestes tres passions porten per conseqüència la duresa de cor: e. g., l'Epuló. Perquè desenfrenen l'egoisme; el plaer és l'únic objecte de la seva vida i volen apartar tot lo que els mortifica: apartar els ulls de les misèries humanes; lliçons que rebem d'elles i virtuts que engendren. — Excel·lència de la mortificació. «Será Santo si es mortificado.» *Vae vobis divitibus, vae qui habetis consolationem in hoc mundo.* El sant temps de Quaresma. Llàtzer ens demostra l'efecte santificant de la mortificació: humilia (el ric adulat és enganyat), desprèn del món, i eleva l'esperit a Déu perquè la carn queda rendida, *corporali jejunio mentem elevas.*

III

Les dues vides en aquest món i les dues vides en l'altre. El temps i l'eternitat: el cel i l'infern. Els goigs mundans són allà turments, les mortificacions de la penitència són després glòries. La vida cristiana té aquí goigs i molt superiors, però no busca els goigs sensuals i mundans, sinó la pau, el goig i consol de la vida.

Les últimes paraules *si Moysen... non audiunt neque*, etc., són les que diuen en contra dels incrèduls qui demanen que Déu faci un miracle per a portar vida cristiana. Encara que el fes tampoc correspondrien. És la mala voluntat.

Resum del compilador

Començà la seva prèdica, nostre Rvm. Prelat, recordant la gran senzillesa amb què predicava el diví Mestre valent-se tot sovint de paràboles. L'explicació d'algunes d'aquestes paràboles ha pres per objecte de ses prèdiques quaresmals d'enguany, començant per la de l'«Epuló i Llàtzer», que posa sant Mateu. Referida la narració evangèlica, que sempre té l'atractiu i el perfum d'una veritat nova o poc penetrada, manifestà que l'Epuló fou seduït per la sensualitat, per la vanaglòria i per l'avarícia: que la narració evangèlica afirma clarament, a més de l'existència de l'Infern, la terribilitat i l'eternitat dels seus càstigs, fent les consideracions adequades a cada idea capital de la paràbola...

SEGON DIUMENGE

Paràboles del Sembrador

Mateu, 13, 3 i seg., 24 i seg.

JESUCRIST es compara sovint amb un pagès i al món a un camp. Ell és el diví Sembrador qui vingué a sembrar en les nostres ànimes. — Ell sembrà bona llavor, no n'hi ha de millor, la paraula i la virtut divina; però per a tenir una bona collita hi ha dues dificultats. Importància de la llavor. Tot prové d'ella. Les idees de la persona són el fonament de la vida. Cuidado del pagès en escollir bona llavor. El sembrador, Jesús. El camp, la humanitat.

I

El lloc on cau la llavor: *a)* arran del camí, *b)* en terreny pedregós; *c)* en lloc ple de males herbes i espines; *d)* en lloc fèrtil. *a)* Se la mengen els ocells. Explicació de lo que significa el camí: la relaxació i distracció de la vida, la falta de consideració i reflexió de l'eternitat, i la preocupació de la vida

temporal. *b)* En terra pedregosa ja neix la llavor, però no pot arrelar i el sol l'asseca: són els caràcters inconstants i poc fonamentats en la fe; que s'escandalitzen de tot i no saben suportar cap *solellada*, la contradicció i mortificació, persecució, de la vida. *c)* La terra d'espines, o sia la fal·làcia de les riqueses i dels honors i goig sufoca la vida espiritual; tots tres defectes vénen del mateix: poca voluntat. *d)* La terra bona són les ànimes santes. La collita és segons la disposició de la terra, d'aqueixes diferents terres l'una dóna cent, l'altra seixanta, l'altra trenta.

II

Però sense la disposició de la terra, hi ha enemics exteriors. La mala llavor sembrada: *a)* en l'Església de Déu per heretges i escandalosos mentre dormen els bisbes i sacerdots; *b)* en la consciència del cristià mentre l'home està dissipat. — La vigilància cristiana. — *Vigilate ne intretis in tentationem.* — La bona llavor són els justos, fills de Déu; la zitzània, els fills del mal esperit, perquè així com tot bé procedeix de Déu, el mal procedeix del dimoni directa o indirectament, és a dir, o bé perquè ell suggestiona, o si neix el mal de les passions humanes, aquestes són conseqüència de la temptació i pecat dels primers pares. — Tolerància de Déu durant la vida present amb els dolents: *a)* per si es covnertiran; *b)* perquè així exerciten als bons; *c)* perquè així Déu queda glorificat amb el càstig dels mals. — El temps de batre l'era. — Judici final — el gra i la palla — el graner i el foc, o sia, Cel i Paradís.

Resum del compilador

Diumenge passat prengué per matèria de sa homilia nostre Rvm. Prelat dues de les paràboles que refereix el capítol XIII de l'Evangeli segons sant Mateu: la *del sembrador* i la *del blat i la cugula*. Amb la mateixa opulència de pensament i senzillesa d'expressió anà descabdellant els conceptes princi-

pals que enclouen les dues paràboles, relatives una i altra a la *paraula divina* segons la mateixa explicació del diví Mestre; fent notar els resultats d'aquesta paraula divina en els cors segons les disposicions amb què és rebuda, i completant l'explicació de la paràbola *del sembrador* amb la *del blat i la cugula*, indicant les raons de la permissió del mal sobre la terra...

TERCER DIUMENGE

Paràbola del qui demana tres pans al veí per un hoste amic
Lluc, 11

L'ORACIÓ constitueix l'ensenyança més constant de Jesucrist *verbo et exemplo*. És la primera obligació de la criatura racional, per això és un concert universal dels àngels del Cel, de les ànimes del purgatori. Sols l'infern no pot ésser lloc d'oració. Elies, David. És el distintiu del cristià, *orantes* deien als primers cristians. Qui no fa oració no és cristià; religió sense oració, impossible; perquè l'oració implica els tres grans principis del Cristianisme: 1.er, que l'home no es basta i necessita auxili per a conservar la dignitat de la vida i alcançar l'eterna; 2.on, que aquest auxili Déu únicament l'hi pot donar; 3.er, que Déu és pare de misericòrdia i concedeix lo que humilment li demanem, si ens convé, per medi de Jesucrist.

I

La necessitat i la utilitat de l'oració. Jesucrist ens la fa comprendre amb la paràbola dels tres pans: *a)* La necessitat es presenta a l'hora menys pensada, *nocte*, per això el cristià deu pregar *sine intermissione*. La necessitat és contínua. *b)* Va a l'amic, Jesús és amic de l'home *vos amici mei estis; jam non dicam vos servos sed amicos*. *c)* De vegades a l'amic Jesús li costa de correspondre per a provar la nostra fe i constància, per a exercitar la nostra paciència, perquè fem més apreci de

la gràcia, puix que tot lo que costa és més apreciat. — Demostra amb aquest exemple que Déu donarà als seus fills si aquests li demanen, perquè si els homes al fill qui demana pa no li donen una pedra, o al qui demana un peix no li donen una serp, quant més el Pare celestial?

II

En matèria de tanta importància com és l'oració, els deixebles demanaren a Jesús la norma i Ell la dóna en l'oració dominical (veg. Mt., 6, 9). — Breu explicació de l'oració dominical. Podem pregar amb les paraules que vulguem, però sempre hem de tenir per pauta l'oració dominical; la glòria de Déu i el compliment de la seva voluntat, o sia la virtut, el pa de cada dia i el perdó dels nostres pecats. — Havem de fer bé l'oració: amb fe, amb confiança, amb humilitat i amb puresa de voluntat. És vell el mal de fer malament l'oració (Jacob, 4, 3). *Petitis et non accipitis: eo quod male petatis.* — La condició necessària és la bona voluntat, per això l'havem de demanar; el primer efecte de l'oració és fer-nos rectes i sants a nosaltres mateixos. Així és assegurat l'èxit de l'oració *petite... quaerite... pulsate, et... dabit spiritum bonum...*

Resum del compilador

La prèdica del diumenge passat versà sobre la paràbola o comparació «de l'amic que demana tes pans que necessita i ho alcança per la seva constància», segons refereix sant Lluc en el capítol XI de la seva narració evangèlica. Fou el sermó de l'oració; talment un himne grandiloqüent, dins d'una summa senzillesa de forma, de la necessitat i excel·lències de l'oració, *d'aquest dever primordial de l'home,* necesitat i excel·lències que van indicades en la paràbola. L'home es troba amb un amic que li ve a la nit i no té per convidar-lo; corre a casa d'un amic seu i li demana tres pans, i els arriba a obtenir gràcies a la seva constància, a la seva impertinència. L'oració serà

menester a l'hora més impensada, perquè quan menys es pensa ve la tribulació d'esperit, ve la temptació, i l'home ha d'acudir de nit i a deshora a suplicar i demanar l'auxili del Cel.

L'homilia començà fent observar que l'oració havia sigut el distintiu dels més grans homes ja de l'Antic Testament, citant com bells exemples a Elies, d'oració poderosa per obrir i tancar els cels i fer ploure sobre la terra l'aigua sospirada, i a David, el rei conquistador, l'home admirable, admirable en ses grandeses, en ses victòries i en ses caigudes, i sobretot per l'esperit d'oració que inflama els seus Salms, cants d'excelsa poesia que ressonen cada dia pels temples cristians. I enllaçà magnificament l'explicació del significat de la paràbola amb la de les principals peticions del Parenostre, la fórmula d'oració típica i per excel·lència que resumeix totes les aspiracions i necessitats de la criatura racional.

QUART DIUMENGE

L'Anunciació de la Verge Santíssima

INTERRUPCIÓ llegítima de la Quaresma per a commemorar el fet més extraordinari i transcendental de la Humanitat des del dia de la creació; el *Verbum caro factum est.* — El germen del Cristianisme. La reconciliació entre Déu i l'home, el cel i la terra per mediació de Maria. Per això l'Església en aquesta festivitat commemora principalment a Maria, a Jesús per Nadal. Fins l'Evangeli de sant Lluc (cap. I) sembla que fa ressaltar principalment la persona de Maria en aquell fet prodigiós de la cambra de Natzaret. Estudiem-lo.

I

Maria representa la Humanitat i de conseqüent en ella contemplem les condicions per a unir-nos amb Déu: *a)* humilitat, senzilla donzella, desconeguda, *superbis resistit, humilibus autem dat gratiam; b)* casta, més pura que les estrelles; *c)* piadosa, la troba l'àngel en oració; *d)* desprendiment de la ri-

quesa, en un mateix cor no poden viure junts l'amor a Déu i l'amor a les riqueses.

II

Aprenguem de Maria la llei de la santedat; la voluntat de Déu. És la summa perfecció, no pas desitjar això ni allò, no desitjar res, renunciant a la pròpia voluntat i aleshores *verbum caro factum est et habitavit in nobis*. Déu viu en nosaltres, *Deus in nobis operatur*.

III

Contemplant a Maria com el llaç que lliga Déu amb l'home comprenem la seva dignitat. L'àngel es postra davant d'ella. Comprenem l'eficàcia de la seva intercessió universal, com l'ensenya la Iglésia per medi de l'Avemaria. El Rosari. — L'*Angelus Domini* tres cops al dia. — Al tocar l'hora. — Paràfrasi de l'Avemaria.

Resum del compilador

Com s'esqueia diumenge la festa de l'Anunciació de Maria, nostre Rvm. Prelat féu l'homilia sobre l'Evangeli propi de la festa, deixant per altre dia l'explicació de les paràboles. Referí, doncs, la narració tan fondament interessant, de tan celestial i penetrant encís, que va escrita en el capítol I de sant Lluc; i tot seguit, en hermós enfilall d'elevats pensaments exposats en forma senzilla i clara, va fer consideracions molt oportunes, les consideracions que suggereix la meditació reflexiva de la narració evangèlica. Féu notar que les obres de Déu són molt distintes de les dels homes: aquests necessiten i empleen grans instruments i grans medis per ses empreses: la divina Sabiduria amb summa simplicitat de medis realitza les obres més transcendentals. Per a la divina Maternitat i per a cooperar a la redempció del llinatge d'Adam és escollida, no una dona que brillés en el món de l'elegància, de la il·lustració o de les riqueses, en una de les ciutats d'aquella època, tals

com Atenes o Roma, florides com avui ho són París, Londres o Berlín. És enviat l'àngel a una humil treballadora, a una senzilla donzella d'una vila petitíssima d'una regió arraconada. Déu no mira l'exterior de les persones, sinó l'interior; el món s'enganya per les apariències. Déu mirà la virtut i la bellesa tota interior d'aquella Verge Immaculada. Féu notar com la humilitat i la puresa resplendeixen en les respostes de Maria a l'àngel, i com són les qualitats que més atreuen al Senyor, acabant per glossar admirablement les paraules de Maria: «Aquí està l'esclava del Senyor, faci's en mi segons sa paraula», exemple magnífic de subjecció a la Voluntat divina, que és la llei de l'amor i ha d'ésser sempre la norma de tots els afectes i resolucions de l'ànima cristiana.

Recomanà amb belles frases la devoció del Rosari, la de l'*Angelus* i la de l'Avemaria en tocar hores.

QUINT DIUMENGE

Paràbola de la vinya

Mateu, 21, 33, *Constituit heredem universorum*

TEMPS de Passió. Tristesa de l'Església: fora *Gloria Patri*, himnes de la Creu, tapada la creu i les imatges. Epístola *ad Hebraeos* del sacrifici i sang. — El mateix Jesucrist explica això en la paràbola l'hereu del món. La sinagoga. Passa també en les societats cristianes: l'Àsia menor, l'Àfrica, l'Espanya i els moros. — Passa en l'ànima del cristià. — Temors de perdre la gràcia. *Nihil mihi conscius sum sed non in hoc justificatus sum: qui judicat me Dominus est. — Ab ocultis munda me.* — Medis d'evitar-ho: la unió amb la Creu de Jesucrist, o sia la mortificació i l'oració, que és l'objecte principal de la Quaresma: *si compatimur, ut et conglorificemur.* — La malícia mundana serveix per a fer resplendir la bondat divina, l'amor de Jesucrist. — I l'ànima cristiana infidel és la vinya abandonada, ni cavada, ni podada, treu les tanques, la donem al bestiar: l'ànima entregada als vicis és la vinya donada al bestiar.

I

Tot el món ha sigut fet per Jesús, Verb de Déu, i per a Jesús. Com una vinya que l'amor la planta i la planta per a servir-se'n, Déu crià tot el llinatge humà perquè ell el glorifiqués. Els homes en lloc de bones obres corresponien amb pecats. Envia Déu els profetes i generalment són maltractats. Envia son Fill i és crucificat.

II

Aquesta història es repeteix molt sovint. Els apòstols i màrtirs. Ve el senyor de la vinya i destrueix els masovers i dóna la vinya a altres. Ha passat moltes vegades. Pobles cristians destruïts i la fe passa a altres pobles. Una ànima infidel és suplerta per una ànima que es reconcilia amb Déu.

III

La vinya és la nostra vida, que Déu Jesucrist plantà amb gran amor i regà amb la seva Sang per a obtenir els fruits de les nostres bones obres o virtuts. La tanca o muralla són els preceptes de Déu i els manaments i disposicions de la Iglésia; la torre és la mateixa Iglésia; el cup i premsa de fer el vi és la pràctica de la pietat i de la mortificació cristianes.

IV

El temps de Passió és molt propi per a considerar aquesta vinya de la nostra ànima. Les fatigues del plantar la vinya són la Passió, puix Jesucrist la planta amb la predicació de

l'Evangeli, la rega amb la seva sang (els Sagraments), la cuida i treballa amb les inspiracions de la gràcia i el govern dels seus pastors. El sol fa el vi i trepitja. *Torcular calcavi solus, et de gentibus non es vir mecum.* Per això el veiem vermell de sang. — Temor de que ens abandoni, tregui la muralla, no ens cuidi i ens deixi a mans de les males bèsties de les nostres passions. Renovem la nostra fidelitat a Jesucrist purificant-nos dels vicis, alentant-nos a la virtut, implorant la seva gràcia.

Resum del compilador

Diumenge tornà a emprendre nostre Rvm. Prelat les homilies sobre paràboles de l'Evangeli, explicant la de *la vinya*, voltada d'una tanca, conreuada amb la major diligència, amb una torre al mig per a tenir-hi la deguda vigilància. Quan l'amo demanà comptes als masovers, aquests apedregaren o mataren als missatgers de l'amo, fins que, enviant-hi el mateix hereu, fou aquest igualment víctima de la ingratitud i malícia dels qui tenien la vinya. La comparació evangèlica fou explicada detalladament amb moltes de les més oportunes i fecundes aplicacions que conté, fent notar l'oportunitat de la mateixa en aquest temps de Passió i Setmana Santa, durant el qual la Creu de Jesucrist hauria d'ésser la preocupació constant de les ànimes cristianes de veres. I vingueren molt a propòsit les al·lusions que féu el Rvm. Prelat a la multitud d'espectacles a què s'entreguen tants «sense respecte a la santedat del temps i amb gran perjudici de la serietat de la vida, la qual deixa d'ésser sòlidament cristiana quan és donada tan irreflexivament a mundanes diversions».

QUARESMA DE 1907

PRIMER DIUMENGE

I

TOTA criatura s'ha de renovar: plantes i animals. — L'home està en renovació continua perquè està en corrupció continua. — L'ànima contagiada pel cos s'ha de renovar i purificar, n'hem de treure els set dimonis, perquè el nostre fi és unir-se a Déu i aquesta unió exigeix purificació. *Beati mundo corde quia ipsi Deum videbunt.* D'aquí la Quaresma i la penitència i el dejuni; vacació de tribunals, tregua de Déu, prohibició de velacions, tot a l'objecte de que fos un temps de recolliment i de reflexió per a curar les *llagues* de la nostra ànima. — Moisès, Elies, els ninivites. Baptista, Jesucrist.

II

Quis potest facerre mundum de immundo concepto semine? Nonne tu qui solus es? En efecte: on cercaríem la nostra purificació? En nosaltres mateixos, en els altres homes... Sols la trobarem en Déu. I per això vingué al món, *propter nostram salutem descendit de coelis,* etc. Jesús és l'únic metge de l'ànima. Una conversió és una curació, i solament Déu converteix. — *Ego sum via, veritas et vita.* — *Quid est facilius dicere,* etc.

— De la seva missió de curar en tenim un símbol en la curació dels leprosos.

III

I com ens curarà Jesús? Adherint-nos a Ell. *Exemplum dedi vobis.* Jesús és el primer dels predestinats, i sols conformant-nos amb Ell alcançarem salvació. I com Ell anirà a la Glòria? *Per passionem et crucem.* La Creu és l'arbre de la vida. La Passió és lo tot de Jesús; per ella vingué al món, per ella complí sa missió; és el punt culminant de la seva vida; per això la devoció a la Passió és la més excel·lent; ha d'ésser pràctica i hem de completar en nostre cos la Passió de Jesús amb la penitència, amb la humilitat, amb l'oració. Amb aquestes vencerem al món, dimoni i carn que ens explica avui l'Evangeli vencé Jesús. La Passió de Jesucrist és com l'exemplar de la *batalla* de la vida per a obtenir la victòria de la virtut i salvació eterna.

Resum del compilador

De la Passió de Noste Senyor Jesucrist. — Sempre devem pensar en aquests altíssims misteris que obraren la humana redempció, i més ara que una part molt il·lustre de l'Església, França, està en una passió tremenda [1]. — L'objecte del temps quaresmal és la renovació i la purificació del nostre esperit. Tot té necessitat de renovació, i en la naturalesa veiem manifesta aquesta renovació. Per a obtenir la renovació espiritual per la purificació de les culpes i de les imperfeccions, un dels medis principals és la contemplació reflexiva i amorosa de la Passió de Jesucrist. D'ella deriva tota la vida de l'Església: els Sagraments són les set fonts obertes al costat de Jesucrist que porten a l'Església tota la vida espiritual.

1. Al·lusió a l'execució de la llei sectària anomenada *Separació de les Esglésies.*

SEGON DIUMENGE

Resum del compilador

Manifestà com de la Passió prové a l'Església tota la florida de santedat, que tan admirable se'ns presenta en tots els màrtirs des dels primers d'ells, sant Esteve i santa Tecla, fins als últims que han imitat més de prop el martiri de Jesús. I en la Passió han trobat igualment estímul i aliment per la seva santificació tots els hèroes de la fe cristiana. Perquè la Passió és la base de totes les virtuts, no solament de les divines o teologals, sinó de totes les demés: el mirall i l'incentiu més eficaç n'és la consideració de Jesús pacient.

Féu ressaltar en aquest sermó els turments exteriors de Jesucrist, ponderant com la Passió radica principalment en la carn del Fill de la Verge Immaculada, que així satisféu pel pecats dels homes comesos principalment pels sentits corporals. La vista de Jesús sofrí tortures amb els escarnis que hagué de presenciar i amb els dolors de les persones amades que el seguien en aquelles hores. L'oït sofrí les mofes i els insults del poble més afavorit d'Ell; la boca, fel i vinagre; el tacte, assots, espines, crucifixió.

Anà seguint les virtuts principals que resplendiren en Jesús pacient i amb aquella frase de sant Ambròs —que val ella sola per un sermó: *triumphale silentium*— ponderà, el *silenci triomfal* de què donà tan admirable exemple en mig de les amargures i de les tortures més cruels el *dolcíssim amador* i *Redemptor de la humanitat*. Fou un sermó magnífic, d'una eloqüència fonda, senzilla i penetrant.

TERCER DIUMENGE

Resum del compilador

Sofriments interiors de Jesús manifestats en les paraules del diví Mestre: «Trista està la meva ànima fins a la mort.» La tristesa és una de les passions més horribles de l'home: com l'arna que rosega les robes, eixuga i asseca els ossos, i d'ella s'originen moltes altres passions, com la ira, l'enveja, la desesperació.

Jesús volgué experimentar aquesta terrible pena, perquè venia a curar to-

tes les passions humanes i a satisfer a la divina Justícia per les vanes alegries i per les follies de la humanitat. I fou tan gran el pes de la tristesa de Jesús, que el féu caure a terra i suar sang. Les causes d'aquesta mortal tristesa foren la sensibilitat exquisida i la delicadesa del Cor de Jesús, que el sofriment és tant més viu com més elevat l'esperit del qui sofreix. La pedra no pateix; la planta, que ja té una vida superior, té una espècie de sofriment; l'animal ja pateix verdaderament; en l'home el sofriment és ja extraordinari.

Altres causes foren la viva aprensió dels turments de la Passió, dels pecats que s'havia carregat a sobre, les persecucions de l'Església, la infidelitat dels seus amics...

El remei de la tristesa l'ensenyà el diví Mestre en aquelles paraules: «No es faci la meva voluntat, sinó la vostra.» La resignació en els designis de la Providència, la conformitat de la voluntat humana a la divina és l'únic veritable remei de la tristesa. L'home aleshores es fa superior al sofriment, venç la tristesa, augmenta els seus mèrits, fent-se semblant a Jesús. D'Ell l'Evangeli no diu mai que s'entregués a la risa, i en canvi explica com va plorar moltes vegades. Ell era l'Home de dolors i s'havia carregat a sobre els dolors de tota la humanitat.

QUART DIUMENGE

Resum del compilador

Les humiliacions de Jesús. L'amor de la pròpia dignitat és el sentiment més viu de la naturalesa. Déu s'estima a Si mateix, i l'home també deu estimar-se. Mes, sovint aquest sentiment esdevé exagerat, i aleshores és l'amor propi, la passió fonamental en l'home, de la qual ningú n'està del tot exempt. Hi ha homes que amb l'auxili de la gràcia arriben a assolir un admirable domini de la seva sensualitat; n'hi ha que logren sobreposar-se a l'amor de la pàtria i de la família; mes ningú s'arriba a sostreure a la influència de l'amor propi; i, per això, l'home, que ho oblida tot, no oblida mai completament les injúries que se li fan.

Jesús venia a curar aquesta passió com les demés, i volgué dar-nos exemple de com hem de suportar les injúries i afronts, sofrint-ne en aquelles hores de fondes amargures i martiris. Mai ningú ha sofert tantes injúries com Jesús en la Passió. Les sofrí de part de tota mena de gent: del poble, dels magistrats, dels prínceps dels sacerdots. Ell, la Sabiduria eterna, la Llum del

món, fou tractat d'idiota, de boig i de bevedor. Ell, que no havia volgut que les turbes entusiasmades el proclamessin rei, és mofat i escarnit, posant-li un drap per ridiculitzar la púrpura reial, una corona d'espines i una canya per ridiculitzar els símbols de la seva divina reialesa.

I a l'hora de la mort, quan fins els criminals mereixen i reben totes les atencions per alleugerir les seves amargures, Jesús és ultratjat amb sarcasmes cruels.

El diví Fiador vingué a satisfer per les injúries que la humanitat pecadora ha inferit a Déu. Déu mana i l'home no obeeix; per totes aquestes injúries Jesús volgué sofrir els afronts de la Passió.

QUINT DIUMENGE

Resum del compilador

L'objecte de l'Encarnació, Vida, Passió i Mort de Jesús fou restaurar la humanitat caiguda per la culpa del primer Adam. Tota restauració és difícil. I aquesta restauració de la humanitat culpable l'hagué de portar a terme Jesús pel sacrifici. La idea del sacrifici estava en tots els pobles que precediren a la vinguda del Redemptor: en tots s'oferien sacrificis cruentíssims, no ja d'animals, sinó d'homes, perquè la idea que els pobles antics, fora del judaic, tenien de la Divinitat era una idea de terror.

En Jesús s'havien d'unir novament la Justícia i la misericòrdia. Ell oferí el sacrifici de Si mateix essent el sacerdot suprem de la humanitat i la víctima de tot el món, víctima excelsa i santíssima, única que podia reconciliar l'home amb Déu. El Sacerdot etern de la humanitat oferí el gran sacrifici, tenint per mitra pontifical la corona d'espines, per bàcul la creu, per anell els claus.

Aquest sacrifici ha restaurat la humanitat i l'ha elevada a major altura que no tenia en el Paradís, fins al punt de poder cantar l'Església: O feliç culpa, que ha merescut tal i tan gran Redemptor! La humanitat torna a tenir un Paradís, la santa Església; i com els quatre rius fertilitzaven el Paradís terrenal, les llagues de Jesús crucificat són rius que fertilitzen el Paradís de l'Església i hi fan brotar tota llei de virtuts.

La Sang de Jesús no ha perdut res de la seva virtut santificadora; i ara com sempre, àdhuc en les èpoques de més decadència moral, aquesta Sang ha fet produir en l'Església flors de santedat exquisida. Les solemnitats a

què anem a entrar aquests dies ens conviden a contemplar el sacrifici del Calvari, i agrair a l'amorosíssim Redemptor la seva caritat, participant de la seva Creu amb les lleugeríssimes mortificacions que imposa la llei eclesiàstica.

QUARESMA DE 1908

Pecats capitals

PRIMER DIUMENGE

La Quaresma té un doble objecte: exercitar-se en la mortificació i humiliació i contemplar la Passió de Jesucrist. Avui mateix l'Evangeli ens ho indica al proposar-nos les temptacions de Jesucrist. Les temptacions són com unes malalties de l'ànima, i Jesús ens ensenya de vèncer-les amb la penitència i humilitat. Les temptacions es vencen amb la mortificació de les nostres passions. Una temptació és una passió excitada pel dimoni, que ens sol·licita a pecar. La primera condició per vèncer l'enemic és conèixer-lo bé; per això en aquesta Quaresma considerarem les passions principals de l'home. — La Supèrbia.

L'Església ens proposa a Jesús vencent les temptacions. En les tres temptacions de Jesús hi podem veure tots les passions. *Mitte te deorsum:* supèrbia d'aparèixer com home extraordinari, i de la supèrbia deriven la ira i l'enveja. — *Dic ut lapides isti panes fiant:* la sensualitat. — *Omnia tibi dabo:* la cobdícia.

Concloure cada sermó acudint a Jesús i contemplant la virtut contrària.

Resum del compilador

La supèrbia és el cap i la rel de tots els mals: llençà l'àngel del Cel i l'home del Paradís; la història de la supèrbia és la història de les calamitats: per la supèrbia els conquistadors pertorbaren els pobles i els assolaren; els agitadors polítics contorben les ciutats i impedeixen l'ordre; els heresiarques, moguts de la supèrbia, pretenen organitzar la jerarquia d'una manera distinta de com l'ha establerta l'Esperit Sant; dins la família la supèrbia no hi deixà regnar la tranquil·litat. — Malícia de la supèrbia per la il·lusió de què fa víctima a l'home. — La supèrbia l'enganya de moltes maneres: o fent-li veure que té una excel·lència pròpia, essent així que tot lo que posseeix ho ha rebut; o fent-li creure que la seva excel·lència és deguda a mèrits propis, essent així que no hi ha sinó Crist Redemptor que ha tingut mèrit propi, de qui davallen tots els mèrits de vida eterna que puguem tenir els homes; o fent-li imaginar que té més de lo que realment no posseeix, lo qual és verdadera follia.

Remeis: la consideració del nostre no-res, *som pols i en pols hem de parar;* la comparació de nosaltres amb la divina Omnipotència, de la qual tot ho hem rebut i sense la qual no som res; la nostra pròpia misèria, per la qual l'hermosura es dissipa amb una malaltia, les riqueses amb un revés de fortuna, la llum de l'enteniment amb una gota de sang caiguda sobre el cervell. Demés, la història de la nostra vida. Tots tenim la nostra història, i la major part dels seus capítols són plens d'iniquitats i de pecats. Finalment, l'exemple dels Sants, que han sigut tots humils, i sobretot els de Jesucrist, que s'humilià fins a la mort, i mort de creu, mereixent per aquesta humiliació l'excelsitud i la glòria.

SEGON DIUMENGE

ENTRE les passions que el temptador procurà excitar en Jesús, avui una ens ha de cridar particularment l'atenció: *Omnia tibi dabo,* etc., és a dir, la cobdícia dels béns temporals, o sia l'avarícia. Aquesta temptació és lo que en diem vendre's l'ànima. Per l'amor desenfrenat de les riqueses molts s'han venut l'ànima. En la Passió de Jesucrist aquesta passió hi juga

un paper molt important. Portat de l'avarícia Judes entregà a Jesucrist.

Resum del compilador

Avarícia. Aquesta passió jugà un paper molt imporrtant en la Mort de Nostre Senyor Jesucrist, venut per Judes als prínceps de la sinagoga. Ningú com Judes havia vist i oït de Jesús tantes alabances i exemples de pobresa; i, no obstant, ell fou víctima de l'avarícia. Aquesta passió és molt humana, radica en la misèria de l'home. L'home no pot prescindir d'alimentar el seu cos; el filosop, que està absort totalment en la investigació de la veritat; l'anacoreta i el contemplatiu, que viuen entregats a la meditació de les perfeccions divines, no poden estar-se de subvenir a les necessitats de la seva naturalesa.

D'aquesta passió se'n segueix una gran ceguera i una miserable esclavitud: l'avar no se'n serveix de les riqueses, sinó que les serveix. Tota passió és una mena d'idolatria, i segons l'ídol és la vilesa de la passió. L'avarícia és vilíssima. Les passions intel·lectuals tenen una certa excel·lència, com la supèrbia, que és la reina de les passions, perquè són o de la ciència, o de l'art, o de coses brillants; les passions carnals, funestes com són i que rebaixen l'home al nivell de la bèstia, tenen, no obstant, algun pler; l'avarícia no té pler ni dignitat, sinó tristesa i frenesí.

L'avarícia és un egoisme desenfrenat, i per això avarícia i caritat mai no van juntes. L'avar no és bo per ell ni pels altres, i per no gastar arriba a una vilíssima decadència. Tampoc va junta amb la justícia. L'avar ho vol tot per ell, lo seu i lo dels altres; i la major part de les iniquitats tenen origen en l'avarícia; el militar es ven el rei i la pàtria; la dona ven la seva honra, i Judes vengué el seu Mestre i Senyor. — Sant Ignasi ensenya que el dimoni comença a atacar per aquest vici per fer caure després en els altres, i per això és que tots els fundadors d'ordes religioses estableixen el vot de pobresa per tancar la porta als demés pecats.

Remei de l'avarícia: la consideració de la vanitat de les riqueses: tenint per menjar i vestir, lo demés de què serveix? De qui seran en morint? I la confiança en la divina Providència. Jesucrist ens ensenya a demanar *el nostre pa de cada dia,* i no més. Déu, que ens ha criat i governa, no deixarà mai als qui confien filialment en la seva Providència paternal, i després de passar amb cristiana dignitat aquesta vida ens omplirà amb l'abundància de la seva Casa celestial.

TERCER DIUMENGE

La humilitat del Redemptor arribà al punt de voler ésser temptat fins de les passions corporals, que en certa manera són pròpies dels homes i de les bèsties. *Et cum ieiunasset... esuriit.* Jesucrist respon al maligne esperit manifestant la sobreexcel·lència de les satisfaccions espirituals. El cristià, fill de Déu, no ha de buscar la felicitat en el goig del cos, sinó de l'esperit. I l'Església, en la Quaresma, pràcticament ens ensenya i mana a subjectar el nostre cos, per medi del dejuni, que és una gimnàsia espiritual. Perquè encara més temible pels homes que no pas la gola és la luxúria. Jesucrist no podia pas ésser temptat d'aquesta mala passió, perquè no tenia el germen d'ella. Ensenya sant Tomàs que Jesucrist, que volgué sentir totes les passions humanes, no contragué aquelles que provenen del pecat, perquè Ell no era fill del pecat com nosaltres; Ell prengué la naturalesa humana enterament pura, i la luxúria és una conseqüència del desequilibri del pecat. Aquesta vil passió, doncs, no podia ésser experimentada per la sagrada humanitat de Jesucrist. I aquesta sagrada humanitat devia ésser com una medicina per a curar la impuresa dels cristians. *Vinum germinans virgines,* i, en efecte, l'ús de l'Eucaristia mitiga la concupiscència, que tants estralls fa en l'home. — Estudiem, doncs, aquesta vil passió.

Resum del compilador

El sermó de l'Il·lm. Sr. Bisbe en la tercera dominica d'aquest temps quaresmal versà sobre la luxúria, manifestant primerament com l'Evangeli d'aquell dia completa el del primer diumenge i demostra l'existència d'un principi advers que indueix els homes al pecat, el mal esperit. Crist volgué experimentar totes les flaqueses de l'home, fora del pecat, i per això volgué és-

ser temptat. La temptació sempre humilia, perquè suposa la flaquesa del temptat. Volgué ésser temptat de gola, la qual, radicant en la necessitat de la naturalesa, no és la més vil de les passions; mes no volgué éser temptat de luxúria, perquè qui venia a salvar el món de la corrupció no podia contreure cap impuresa en aquella seva carn que venia a dar-nos en el Sagrament per remei de tota impuritat. Ell era el *vi que engendra verges.* — La luxúria és la passió que fa més víctimes i, segons expressió del doctor de l'Església sant Alfons Maria de Liguori, és la que condemna més ànimes. És la més abominable i de conseqüències més funestes. És pecat pròpiament de la carn, i no hi ha res més corruptible que la carn. Pot fer-se una gradació en la qual va pujant-se en dignitat a mida que ens apartem de la carn. El nostre esperit és el més imperfet, perquè està unit a la carn; els àngels són més perfets, perquès estan exempts de la carn, i pujant per damunt d'ells s'arriba a Déu, Esperit puríssim i perfectíssim, immens, d'una puresa absoluta, incomprensible, incomparable, inefable.

És passió vilíssima, per la qual l'esperit es rendeix, es rebaixa, s'esclavitza a al carn. Per això els maniqueus deien que la carn era obra del diable, lo qual, si bé és error heretical, perquè tota criatura és obra de Déu, prova, no obstant, la vilesa de la carn.

Perquè l'esperit mantingué el domini que li pertoca sobre la carn veiem quines penitències han fet els Sants. Sant Benet i sant Francesc, en temps antic, i el nostre angèlic Miquel dels Sants es rebolcaven sobre esbarzers per esmortuir l'ardor de la concupiscència o per mantenir immaculada la seva carn.

I dirigint-se particularment als joves estudiants [1] parlà amb caloroses frases de la victòria del Doctor Angèlic, per la qual meresqué el premi promès als nets de cor: vegé a Déu. El seu enteniment fou sobirà, no sols amb sobirania sobre el seu cos, sinó que encara la seva intel·ligència és sobirana de nosaltres; encara la majoria dels qui es preparen per servir a l'altar es regeixen per la doctrina de sant Tomàs.

Parlà després de les conseqüències de la luxúria segons les ensenyances de l'Angèlic: la ceguera del cor, la precipitació, la inconstància, la falta de voluntat. Sant Tomàs no havia experimentat per si mateix aquests efectes; mes al·lega l'autoritat del dramaturg llatí (Terenci). Altres conseqüències són: l'odi a Déu, a qui el luxuriós tem com Jutge qui ha de demanar-li compte de com se portà l'esperit en governar la carn; l'amor de si, el culte del cos. Quan disminueix la puresa augmenta l'amor de les coses temporals; i quan

1. Els seminaristes interns i els del Col·legi de Sant Josep assisteixen sempre a la predicació de Quaresma i Advent a la Catedral.

aquest minva, la puresa augmenta. L'últim efecte de la impuresa és la desesperació: l'home luxuriós ni espera el Cel, ni és capaç d'imaginar aquella glòria eterna d'eterna puresa i felicitat.

Remeis: ningú s'ha de tenir per invulnerable i tothom ha de prendre precaucions. La primera *és fugir:* en aquestes batalles els covards guanyen victòria, segons sant Felip Neri. *Modèstia:* en l'epístola d'avui sant Pau diu que ni anomenar-se deu aquest vici entre cristians. *Freqüència de Sagraments i devoció a Maria:* en l'hora de la temptació invocar-la i Ella girarà envers nosaltres aquells seus ulls misericordiosos i puríssims.

QUART DIUMENGE

I

En l'Evangeli de les temptacions de sant Mateu, en l'adorable persona del Redemptor hi trobem l'expressió de tots els sentiments i passions nobles que ha de tenir un cor. El Cor de Jesús és un cor perfecte. Quan el temptador s'atreveix a demanar a Jesús que l'adori, Ell s'omple d'ira i li diu: Fes-te enllà, escrit està: a Déu sols adoraràs i serviràs. Se'l treu de davant. És una ira noble. *Irascimini, et nolite peccare.* Elies manant degollar als falsos profetes. És el sentiment de la justícia. Jesucrist traient del temple als comerciants i en molts altres llocs. Quan *la ira, que és el sentiment de la justícia,* no s'excedeix, és una passió que repel·leix la injustícia, és una qualitat digna, de manera que la falta d'aquesta noble ira sant Tomàs considera que és viciós. — La ira, no obstant, ha d'ésser governada per la intel·ligència. — La ira no és l'odi, que sempre és mal.

II

Però fàcilment la ira s'excedeix prenent per injúria lo que no ho és, o donant-li més extensió de la que té, i aleshores és

un pecat capital, perquè és mare d'una porció de pecats: venjances, homicidis, calúmnies, desafiaments, injúries, blasfèmies. *a) La ira en nostre propi cor,* interior: sentiments de malvolença, judicis temeraris, tempestats, produeix de vegades la mort. Influència en el mateix cos. *b) La ira en les persones que ens rodegen,* família, amics, veïns, produeix renyines, plets, divisions. *c) La ira entre les nacions,* guerres terribles. De conseqüent, la ira no dominada és una font de pecats.

III

Sens dubte la ira és un gran perill per l'home, quan Jesús diu: *Discite a me quia mitis sum,* etc. I a Ell ja els profetes el designaven amb els noms de *rei pacífic, príncep de la pau,* que no trencaria la canya esquerdada, ni apagaria el ble que encara fuma. Que no parlaria amb estrèpit pels carrers i places, sinó que seria mansíssim. — Sant Joan el designa *ecce agnus Dei,* corresponent al profeta que deia *sicut ovis ad occisionem ducetur.* I Ell digué: Benaventurats els pacífics *quoniam filii Dei vocabuntur,* perquè Déu és *Deus pacis.* Per això en la sagrada Litúrgia domina sempre el pensament de la pau. *Pax vobis.* — *Agnus Dei* (símbol de pau) *dona nobis pacem.* Odia la venjança i diu: *Dimitte nobis sicut et nos dimittimus.* L'Església demana sempre la pau, i obre als ulls de la fe l'espectacle sublim de la pau, que regna en el si de la inalterable tranquil·litat de la Trinitat divina. L'*Evangelium pacis.* Ve al món amb l'*in terra pax,* i surt del món amb el *dimitte illis. Patientia opus perfectum habet.*

IV

Remeis: 1.er El cultiu de la humilitat. La supèrbia no és soferta. 2.on L'estima del pròxim; si considerem la dignitat dels altres, fills de Déu, no ens irarem tan fàcilment. 3.er La con-

templació de les injúries de Jesucrist, que formen la part principal de la seva Passió. Així ens serà fàcil d'ésser pacífics, i si som pacífics tenim assegurada la Glòria; *beati pacifici quoniam ipsi Filii Dei vocabuntur*, i *si... filii, et heredes*. Tinguem pau primer amb nosaltres mateixos i després amb el pròxim.

Resum del compilador

De la ira. — De tots els nobles afectes fou exemplar el Cor de Jesús. Quan és temptat de gola ensenya que la satisfacció de l'home no està en els béns materials, sinó en més altes expansions; quan és temptat d'ambició respon: *Fuig d'aquí, Satanàs*, ensenyant-nos la noble indignació que deu sentir nostre cor per la injusta adoració d'algú fora de Déu, a qui és deguda. La ira, en aquest sentit, és un afecte noble, que l'han tingut els grans Sants: Moisès, el més mansuet dels homes, s'indigna contra el poble rebec als beneficis divins; Elies, l'amic de Déu, degolla els falsos profetes; i l'Escriptura ens amonesta: *Aïreu-vos i no vulgueu pecar*. Aquest sentiment ha d'ésser governat per la raó; d'altra manera és font de tristesa, d'infelicitat i de discòrdia. Desconcerta l'ordre en l'home, altera la seva salut, fa infeliços els qui el rodegen. Desconcerta l'home amb l'home: homicidi, plets, injustícies, la major part d'aquests mals s'originen de la ira no dominada. Desconcerta poble amb poble, produint baralles, guerres, cataclismes.

Jesucrist és profetitzat com exemplar de paciència i mansuetud: *La seva veu no se sentirà per carrers i places, no acabarà de trencar la canya esquerdada ni d'apagar el ble que encara fumeja*. Per sant Joan Baptista és assenyalat amb les paraules: *Veu's aquí l'Anyell de Déu*. Ell, el Lleó de Judà, s'és convertit en anyell que ni obre la boca quan és portat a morir i aplaca amb la seva mort la justa ira del Creador. Ens ensenya a aprendre d'Ell a ésser humils i mansuets de cor i anomena *benaventurats els pacífics*. L'Església predica sempre la pau i en la missa demana la pau, que és el bé major.

Medis per adquirir aquesta excelsa virtut de la paciència: la humilitat, considerant la nostra misèria i tenint bona idea del pròxim; l'exemple de Jesucrist en la Passió, qui obeí a autoritats indignes, conduït d'un tribunal a l'altre; essent les humiliacions i les injúries la major part de la Passió.

Si som pacífics, serem fills de Déu; i si som fills, serem hereus de la felicitat i pau eternes.

DIUMENGE DE PASSIÓ

AQUEST Evangeli és la relació dels insults i injúries més horrends dels jueus contra de Jesús. Li diuen que és pecador, posseït del dimoni, que obra per poder del dimoni, i fins el volen apedregar. És a dir, arriben a l'*odi*. Començaren per l'enveja i acabaren per l'odi, perquè l'odi és el complement i últim grau de l'enveja, sant Mateu diu, quan explica com els jueus el portaren a Pilat, que aquest sabia que *per invidiam tradidissent eum*. Expliquem l'enveja.

Resum del compilador

De l'enveja, que tanta part tingué en la Passió. — L'enveja domina fàcilment els homes: Abel és mort per Caín, Josep venut pels seus germans, David perseguit de Saül, per l'enveja. És vici repugnant, i per això l'envejós simula altres sentiments per encobrir aquesta passió. És la corrupció del més noble dels afectes, la caritat; per conseqüent, és vici abominable. És una passió diabòlica. Filles de l'enveja són: les petites murmuracions, la difamació, l'alegrar-se del mal i entristir-se del bé del pròxim. Aquesta passió prové de l'amor de la vanitat i de la pusil·lanimitat, del cor petit i estret. I s'ha de curar procurant eixamplar el cor perquè hi pugui cabre l'amor immens de Déu i del pròxim...

QUARESMA DE 1909

Virtuts cardinals

PRIMER DIUMENGE

I

TOTA la vida humana és una lluita, però especialment la Quaresma. En ella contemplem el gran lluitador qui ve per a vèncer al pecat i al dimoni, i per Pasqua el contemplarem vencedor i triomfant. La lluita cristiana és principalment contra de les pròpies concupiscències, i l'Església comença la Quaresma recordant-les. Evangeli. — Les concupiscències nasqueren del pecat i engendren el pecat. — Podem dir que tot el sistema de la vida cristiana és un pla fundat en les conseqüències que el pecat deixà a la naturalesa humana: *vulnus ignorantiae — vulnus concupiscentiae.*

II

Vulnus ignorantiae. — Desequilibri d'enteniment. *Ecce enim veritatem dilexisti: incerta, et occulta sapientiae tuae manifestasti mihi.* Il·lusions, puerilitats, apariències, enganys, vanes converses en què passem el temps, i la consideració so-

bre de les veritats eternes ens avorreixen. I el cristià sempre ha de considerar-les, perquè són la veritat i no hem de fugir de la veritat.

III

Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum et in peccatis concepit me mater mea. Rares vegades pensem la santedat, la licitud de nostres accions, sinó si són agradables. — En l'ordre corporal: gola, luxúria, avarícia; espiritual: supèrbia, ambició, vanitat.

IV

Això estableix un desordre ja des de que venim al món. Les criatures ja tenen gola, enveja, ira, etc., i, de conseqüent, quan arriba l'hora de la raó hem de treballar per a ordenar totes aquestes passions. Conflictes continus en què ens trobem. Hem d'alimentar el nostre cos i hem de fugir de la gola; el pare de famílies ha de reunir medis de subsistència i no pot ésser avar; hem de tenir energia i no ésser iracunds; hem de sostenir la nostra dignitat i no ésser superbs. L'Església ens ensenya d'eixir del conflicte i governar *la nostra ignorància* amb la prudència i la justícia, i la *nostra concupiscència* amb la fortalesa i la templança. D'això parlarem en aquesta Quaresma.

V

Per a aprofitar la Quaresma recordeu l'Espístola: *Ne in vacuum gratiam Dei recipiatis.* Vida cristiana, de recolliment, oració, mortificació, etc.; assistència a les esglésies, lectures espirituals; així aprofita la Quaresma. Santedat de la Quares-

ma en els antics cristians, dejuni apostòlic, penitències públiques. *Abjiciamus... opera tenebrarum et induamur arma lucis.* Les obres de les tenebres són el pecat; les armes de la llum són de la milícia cristiana: humilitat, mortificació, oració, almoina, etc.

Resum del compilador

En les Sagrades Escriptures se'ns presenta dominant la idea de lluita i combat en què consisteix la vida de l'home mentre peregrina per la terra. I l'Església, inspirant-se en aquesta idea, posa al principi de la Quaresma l'Evangeli de les temptacions de Jesús, el lluitador heroic per excel·lència, per donar-nos lliçons molt útils de lluita i de victòria. La impugnació diabòlica no perdonà a Jesús en el desert; tampoc perdona a ningú, ni enlloc: pel dimoni no hi ha res sagrat. La causa de la impugnació diabòlica és l'enveja; i quan l'esperit maligne veu que l'home s'acosta més a Déu, més l'ataca amb la temptació: el dimoni és l'enemic de Déu, i ataca l'home qui serveix a Déu.

Jesús ens ensenya a lluitar. Déu, qui és Senyor de totes les coses, vol que l'home sia també senyor, que tingui domini sobre si mateix. Més que contra enemics exteriors vol que lluiti contra les passions que mouen tempestats en la seva ànima. Déu és immutable, és la pau perfecta, i vol que l'home, dominant-se i vencent-se, obtingui la pau i una certa immutabilitat.

Déu crià recta la naturalesa humana; el pecat trencà aquesta rectitud i les passions quedaren desenfrenades, com ho testifiquen els escriptors cristians i gentils i ho ensenya a cadascú la pròpia experiència. Dues ferides principalment va rebre amb el pecat la naturalesa humana: ignorància en l'enteniment i concupiscència en la voluntat. L'home, per savi que es cregui, encara que es tingui com un déu, té la intel·ligència molt ofuscada, amb prou feines coneix la veritat, i és sovint joguina de les apariències i de les il·lusions.

La concupiscència ja es mostra en la criatura que encara no parla, i tots hem de dir com el Rei Profeta que hem sigut concebuts en pecat. L'infant manifesta ja l'enveja, la gola... La criatureta que encara mama, diu sant Agustí, mossega el pit que l'alimenta quan encara no sap agrair l'aliment que en rep. I les passions van creixent a mida que va creixent la criatura.

Per ben governar i regir aquestes passions, per obtenir l'home la gran victòria de la vida amb el domini de si mateix, l'Església ens ensenya quatre virtuts principals, que per això són anomenades *cardinals:* dues per curar la intel·ligència ferida per la ignorància, que són la *Prudència i la Justícia,* i al-

tres dues, que són la *Fortalesa* i la *Templança*, per curar la voluntat ferida per la concupiscència. I aquestes quatre virtuts ordenen l'home en ses relacions amb Déu, amb el pròxim i amb si mateix...

SEGON DIUMENGE

L'ADMIRABLE Evangeli d'avui ens manifesta la providència de Déu en regir les voluntats dels homes, si els homes són dòcils en els seus camins. Evangeli: raons de la Transfiguració. És una gran lliçó de prudència, i ella és una virtut necessària; sense ella no hi ha virtut. Tothom l'ha de tenir: hi ha virtuts que no són necessàries a certes persones. Consisteix en *la recta i convenient direcció de les nostres accions.* — Vegi's apunts anteriors.

Resum del compilador

Començà la prèdica referint la narració evangèlica de la Transfiguració, encisadora com totes. Volgué el Senyor fer testimonis dels esplendors de la seva glòria en el Tabor a sant Pere, sant Jaume i sant Joan, com una precaució perquè no patissin escàndol quan el veurien en l'agonia mortal de l'Hort de les Oliveres. Fou com una lliçó de prudència. I sobre aquesta virtut — després d'una introducció tan avinent — parlà l'Il·lustríssim Prelat, en la segona prèdica de Quaresma, demostrant com aquesta virtut cardinal o principal ha d'ésser universal i necessària. És de tothom i de sempre, des de que tenim ús de raó: ella ha de governar els nostres sentits, les nostres potències, tota la nostra vida social, totes les nostres relacions amb Déu i amb el pròxim.

És necessària a tothom: l'anacoreta ha de tenir una vida espiritual distinta del qui viu al món; la monja ha de distingir-se de la mare de famílies; i tot això ho regula la prudència. Ha de tenir-se prudència per manar i per obeir; a la taula i en el dejuni; en l'exercici mateix de la virtut, perquè no pot haver-hi virtut sense prudència. El pecat és una gran imprudència, perquè és el predomini dels sentits o de les passions sobre la raó. Els sants han sigut sempre els més prudents: han seguit la moció i la llum de l'Esperit Sant, que és la prudència essencial, i han sabut exercitar la santedat apro-

fitant-se de totes les circumstàncies, favorables o adverses, per a la pròpia purificació. Com Déu, que tot ho dirigeix a sa major glòria i bé de les ànimes: revolucions, persecucions, heretgies i fins el pecat.

Parlà després de tres classes de prudència: la prudència de la carn, que és la mort, molt subtil en procurar-se els medis de sobreposar-se als demés homes; per això digué Jesús en l'Evangeli *que els fills de les tenebres eren més prudents que els fills de la llum*.

L'altra és prudència d'ordre natural, i aquesta és honesta: és la que té el comerciant pels seus negocis, l'industrial per la seva indústria... Mes no basta al cristià. El cristià ha d'elevar-la aquesta prudència, dirigint tots els seus actes amb rectitud i mirant, no als quatre dies que dura la vida, sinó la vida que mai no s'acaba.

Indicà immediatament les dues condicions que sant Tomàs assenyala a la prudència: la *reflexió o consell* i la *resolució*. El mal del món és la falta de reflexió, i ja l'antic profeta lamentava la desolació de la terra per falta de consideració. Si la reflexió pròpia no basta, és precís el consell. Aquí, dirigint-se als seminaristes, els exhortà vivament a la meditació, sense la qual la vida espiritual és superficialíssima, no té consistència. Finalment, després de reflexionar bé abans d'obrar, és precís tenir *resolució* per emprendre i continuar l'obra a despit de tots els obstacles, per obtenir el premi de la victòria, que és l'eterna felicitat.

TERCER DIUMENGE

DAVANT de Déu no ens fa grans els dons i excel·lències, l'elevació, etc., perquè Déu no fa excepció de persones; davant d'Ell val únicament la santedat de la nostra vida. L'Evangeli d'avui ho demostra clarament. Qui més gran que Maria? I, no obstant, *quinimmo beati qui audiunt verbum Dei*, etc. Oir la paraula o ensenyança de Déu i guardar-la constitueix la justícia, és a dir, el compliment de totes les nostres obligacions. Déu és el just per excel·lència: *Justus es, Domine, et rectum judicium tuum*. Les Sagrades Escriptures i la raó natural representen a Déu com un jutge. Judica a Adam i Eva, etc. És just i jutge, i nosaltres, perquè hem d'imitar a Déu i ésser d'Ell judicats, hem de guardar justícia, que consisteix *en la rectitud de les nostres obres o operacions*. V. Apunts, núm. 1.

— Àquesta rectitud suposa una llei o regla de nosaltres: *a)* respecte a Déu, el dia del Senyor; *b)* respecte a nosaltres; *c)* respecte al pròxim, no facis a l'altre lo que no vulguis per tu, i fes lo que voldries que et fessin a tu. — Sant Agustí identifica la justícia amb l'amor, i realment tota la justícia cristiana en això consisteix: *si... vis ad vitam ingredi, serva mandata;* sols és just qui compleix tota la llei, i aleshores es compleix lo que diuen els filòsofs que la virtut perfecta fa que els seus actes s'executin amb goig: *viam mandatorum... cucurri,* etc. Déu a qui més dóna més demana. A nosaltres, que tant ens ha donat...

Resum del compilador

De la virtut de la justícia. — La grandesa davant de Déu és la santedat i la justícia. Tots els pobles han tingut aquesta idea de la justícia en Déu, i abans que el coneguessin i adoressin com Pare, l'han conegut i venerat com Jutge. — És la justícia virtut fonamental i general: ha d'ésser constant en la nostra conducta i ha d'abraçar-la en totes direccions. Altres virtuts no hem de practicar-les sempre i amb tothom: no he de fer almoina al qui sia més ric que jo, ni dar consell a qui no el necessiti, ni prestar serveis de malalt a un home de salut robusta.

Totes les criatures observen la seva llei, totes compleixen les obres divines; i fins Déu, omnipotent i etern, ha volgut subjectar-se en cert modo a la justícia, comprometent-se a dar la seva felicitat al qui observarà la seva llei.

La justícia respecte de Déu és l'observància dels seus manaments. — I aquí el Prelat s'estengué a deplorar el desconeixement actual de la divina paraula i la inobservància de la seva llei, com és ara la pública profanació de les festes.

La justícia envers el pròxim és donar a cadascú lo seu, no volent pels demés lo que no volem per nosaltres, i volent pel pròxim lo que per nosaltres mateixos. De manera que la suma de la llei de la justícia Déu l'ha posada en l'amor: *Amaràs a Déu sobre totes les coses i al pròxim com a tu mateix:* en el dever ha posada la felicitat. La justícia i la pau, com diu l'Escriptura, s'han besat, i la pau és la base de la felicitat. L'amor dilata el cor i fa córrer amb facilitat pel camí de la llei. Qui no té el cor ample o el té danyat no pot pujar una costa: per fer el camí, sempre difícil, del dever és precís que l'amor ens eixampli el cor vencent l'egoisme.

QUARESMA DE 1910

PRIMER DIUMENGE

I

TEMPS d'expiació i penitència i oració. — Evangeli. — Les temptacions: en tindrem mentre viurem. Neixen de la cobdícia i de la supèrbia. Entre els actes de la vida de Jesucrist i la seva doctrina hi ha una perfecta correspondència. Jesucrist ens ensenya en la victòria d'aquestes temptacions lo mateix que Ell de paraula ensenyà al dir: *Beati pauperes,* etc. Qui és pobre d'esperit és vencedor, és invencible.

II

La pobresa d'esperit vol dir: *a)* Desprendiment de tot lo terrenal: béns, ciència, salut, etcètera; ens havem de deixar en mans de Déu. El cristià és l'home de l'eternitat; per això posseeix la pobresa d'esperit. Tot és no-res. Així és que és molt distinta de la pobresa material. Per a tenir l'esperit d'oració s'ha d'ésser pobre d'esperit, s'ha de creure pobre i necessitat. *b)* Vol dir que, estant convençuts de la seva misèria, insuficiència, són mendicants qui contínuament demanen. Per això diem que és invencible, puix que som vençuts: *a)* perquè volem riqueses, honors, alabances, delícies; *b)* i per a reeixir no

acudim a Déu per medi de l'oració. Jesucrist venç la temptació amb la paraula divina: *non in solo pane vivit homo... Dominum Deum..., adorabis,* etc., i l'home per a vèncer la temptació s'ha d'apoiar en Déu. La cobdícia és insaciable i aturmentadora. És una febre. — És injusta, perquè voldria posseir-ho tot.

III

Del pobre d'esperit és el regne del Cel. És rei qui domina, i el pobre d'esperit domina, perquè no és dominat ni per l'avarícia, ni la supèrbia, ni per les delícies sensuals. — Però encara la reial corona de la glòria que es darà als qui surten vencedors del món ens fa merèixer més el nom de reis. La pobresa d'esperit és la humilitat: *humilibus... dat gratiam.* — Jesucrist mateix volgué donar-nos exemple de pobresa, neix i mor pobre. És el rei dels pobres, perquè és el rei de l'eternitat. *Vae vobis divitibus... quia... flebitis.*

Resum del compilador

Diumenge, primer de la sagrada quarantena que l'Església dedica a la purificació interna dels seus fills com preparació per la Pasqua, punt central de tot l'any litúrgic, predicà com de costum nostre Il·lm. Prelat la seva homilia quaresmal. Consistí la primera d'enguany en referir la narració evangèlica de les temptacions del diví Mestre, aplicant les ensenyances que enclou a la pràctica de la vida cristiana. Explicà com a les tres temptacions de supèrbia, avarícia i concupiscència es redueixen totes les demés; com l'home que se'n deixa vèncer queda esclavitzat; com per mantenir l'equilibri de l'ànima en les diverses situacions de la vida és precís lluitar, dominar-se, refrenar-se, abstenir-se. — Són sermons doctrinals, de gran senzillesa i juntament de gran substància, que no es poden fàcilment compendiar ni resumir en extractes sense perdre tot l'atractiu que tenen per les ànimes reflexives.

SEGON DIUMENGE

I

L'ÚLTIM fi de l'home és contemplar a Déu, summa felicitat, *Deus meus et omnia;* per això en aquest món sempre hem de pretendre la unió amb Déu. Però costa d'alcançar. Jesucrist abans d'arribar a la Glòria passa pels turments de la Passió, que sempre espanta a la dèbil criatura humana. Per això volgué fortificar als seus deixebles, que havien de quedar rendits en la Passió, mostrant-los abans la seva Glòria. — Evangeli d'avui. — Els homes som com els apòstols; per a suportar la creu necessitem conèixer la Glòria, conèixer a Déu. Coneixem a Déu per la fe; però la fe, que com el sol il·lumina i escalfa a l'ànima, confortant-la, solament la tenen els cors, *beati mundo corde,* etc. Observa que Moisès i Elies veieren, millor, sentiren a Déu després de dejuni quaranta dies.

II

Necessitat de la puresa fins en lo material: l'aigua pura o impura, l'aire, etc. — La netedat en l'home: *a)* en el vestit i en el cos; *b)* en la consciència lliure de males passions; *c)* en el desprendiment de les coses del món. En aquest cas Déu es reflexa com en un mirall en el cor de l'home. La Quaresma temps de purificació: esperit de penitència, mortificació corporal i espiritual. — La transfiguració ens ensenya: *a)* la soledat; *b)* l'*elevar-se* contra la mundanitat. El cristià sempre ha d'ésser recollit i reflexiu, i amb la reflexió es coneix a si mateix que és incapaç i no-res. Aleshores queda el cor net de supèrbia, ambició i amor propi, i Déu se li comunica. Aquest és el misteri de Jesucrist, qui ens ensenya de trobar a Déu i veure'l per medi de la humilitat. *Confiteor tibi, Pater, Domine coeli et terrae: qui abscondisti haec a sapientibus et prudentibus,*

et revelasti ea parvulis. Jesucrist, diu l'Evangeli, s'exaltà d'esperit en veure com els petits i humils, qui són els que tenen el cor net, veuran a Déu.

III

La puresa completa del cor no serà fins al Cel. — La visió completa de Déu fins a la Glòria. — La present és camí que hi condueix.

Resum del compilador

Continuant les seves prèdiques quaresmals, referí l'Il·lm Prelat la narració evangèlica de la Transfiguració, aquella narració sempre amb l'atractiu d'una de les escenes de més esplendorosa magnificència expressada amb una forma d'una senzillesa insuperable; i fixant-se principalment en l'aparició dels dos grans personatges de l'antiga Llei, Moisès i Elies parlant amb Jesús en la Muntanya, tractà de la necessitat de la purificació per arribar a la visió i contemplació de la Divinitat. *Benaventurats els nets de cor, perquè ells veuran a Déu.* Tots, en un grau més o menys elevat, som cridats a la contemplació de Déu, àdhuc en aquesta vida; i aquesta contemplació és impossible sense la purificació. La visió de les veritats eternes no la donen les ciències humanes, la dóna la puresa del cor. Demostra la necessitat de la puresa, que és la perfecció dels sers; l'aigua, l'aire són purs quan no contenen elements de corrupció. La corrupció és la destrucció dels sers. Cal tenir la puresa corporal del domini de la sensualitat; la puresa del cor per l'ordenació dels seus afectes, i la puresa de l'esperit, que és la humilitat. Aquesta és encara més accepta a Déu que la mateixa puresa i integritat corporal. La supèrbia i l'orgull són la luxúria i la concupiscència de l'esperit, i la humilitat el purifica d'aquesta concupiscència i luxúria i el fa apte per a la contemplació i visió de Déu, i així l'home purificat arriba a adherir-se amb aquell Esperit puríssim i perfectíssim, i troba el repòs i la pau possible en aquesta vida, auguri i penyora de la felicitat eterna.

TERCER DIUMENGE

I

L'ATRIBUT més manifestat de Déu és la misericòrdia. Santa Teresa: *misericordias Domini in aeternum cantabo.* — La creació i la redempció són una obra de misericòrdia en favor de *miseris.* Jesucrist, *pertransiit benefaciendo,* fent bé als desgraciats. Evangeli d'avui: curació del mut. En aquest text podem considerar: *a)* la influència diabòlica; *b)* l'efecte del pecat, que ens fa muts amb Déu; *c)* la misericòrdia de Jesús.

II

Ens fixarem en aquesta misericòrdia perquè la llei de Jesucrist és de misericòrdia. *Misericordiam volo, et non sacrificium... Sacrificium Deo spiritus contribulatus: cor contritum,* etc. *Estote ergo misericordes sicut et Pater vester misericors est.* Tota obra bona és de justícia o de misericòrdia, però tota l'acció de Déu envers la criatura és de misericòrdia, perquè nosaltres no tenim cap dret sobre de Déu; així com Déu té tot dret contra nosaltres, perquè nosaltres i tot lo nostre és de Déu. D'aquí ve que les obres de misericòrdia que fem al pròxim són en certa menra obres de justícia, perquè les havem de fer per Déu; *quamdiu fecistis uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis.* — V. Apunts.

La prova de que el Cristianisme és una llei de misericòrdia es veu en el Judici final: condemna o premia segons s'han exercitat les obres de misericòrdia. — V. Apunts.

QUART DIUMENGE

La pràctica més útil de la Quaresma és el recolliment i la separació del món. Abans teatres i diversions paraven. El món es perd per falta de recolliment i reflexió. Fins els cristians fugen del culte de Déu si no troben pàbul pels sentits amb la pompa i aparato. Són molt pocs els qui viuen de l'esperit. — L'Església ens dóna lliçó d'aquest apartament del món fins en els Evangelis que ens posa: els fets més admirables de Jesucrist que passen en la soledat: les temptacions... la transfiguració... naixement i mort... avui la multiplicació dels pans i peixos. Consideraré com únicament Jesucrist pot satisfer a l'home: *Beati qui esuriunt,* etc.

I

Significació 1.ª és la material. Benaventurats els qui pateixen fam i set per Déu: *a)* els perseguits, com avui els religiosos; *b)* els qui per la penitència i dejuni reprimeixen els seus apetits. — Dolçura espiritual de què disfruten els perseguits i els penitents. — Significació 2.ª és l'espiritual. La fam i la set espiritual la té tothom: els uns recta, els altres falsa. Luxe, supèrbia, diversions mundanes, desig de reeixir en el món... fam i set hidròpica. — Els qui s'alimenten de les criatures sempre estan famolencs, diu sant Joan de la Creu; sols Déu satisfà a l'home. Fam de justícia vol dir fam de Déu: un viu desig de virtut. Qui perd aquest desig és mala senyal, com qui perd la gana en la vida corporal. Per a despertar l'apetit de Déu no hi ha com el pensament de l'eternitat, que ens fa veure la vanitat i engany del món, i el consol i satisfacció de Déu; així veiem que alguns han deixat tronos, etc., per alimentar-se de Déu en la vida religiosa. — La felicitat de la vida cristiana amb poca cosa; la infelicitat de la vida mundana amb grans riqueses. La virtut és barata i els vicis són cars.

II

Significació 3.ª: el convit eucarístic. En aquest mateix capítol sant Joan diu: Jo sóc el pa de vida i qui en menja no morirà mai. Isaïes ja pronosticà aquest convit a Sion, en què els homes serien saciats. Aquest menjar celestial: *a)* sacia i delecta homes i dones qui passen la vida sense altre; *b)* sosté la vida espiritual, necessitat major avui d'aquest aliment per a resistir la seducció del món. — Pius X. — L'Eucaristia és com el compendi de la vida cristiana, que consisteix en unir-nos amb Déu per a participar de la vida de Déu. Augment de fe, esperança i caritat. — I el convit verdader on serem saciats és la taula del Rei celestial, o sia la Glòria. 4.ª significació: el convit de la Glòria: *satiabor cum apparuerit gloria tua.* — La satisfacció dels justos que s'alimentaran de la mateixa justícia, no de les *migajas.* — *Ego ero merces tua.*

DIUMENGE DE PASSIÓ

Tot l'any l'Església viu del sacrifici de Jesucrist. Sense aquest sacrifici l'Església no existiria, ni Sagraments, ni Gràcia, ni Glòria. Per això dedica aquests quinze dies a la Passió i comença aquest temps dient: *Hodie si vocem D.*, etc. Convé que penetri en nostre cor. Les cerimònies t'hi ajuden. L'epístola explica l'eficàcia del sacrifici i expressa la gran llei: que pel sacrifici adquirim l'herència eterna. L'Evangeli podem dir que ja comença la Passió: agafen pedres per tirar-li.

I

Realitzada per Jesucrist, aquests dies hem de contemplar la gran llei del llinatge humà després del pecat: pel sofriment hem de guanyar la Glòria. Lo qual expressa Jesucrist quan digué: *Beati qui lugent,* etc. Les llàgrimes respectades sempre:

a) llàgrimes de la carn. Quan són superbes fan mal; quan són el tribut de la flaquesa no són males. De vegades no surten bé... conversions per desgràcies i humiliacions. *Vae vobis qui ridetis...!* — Però Jesucrist no parla de les llàgrimes de la carn, sinó de l'esperit.

II

Llàgrimes de l'esperit. — V. Apunts.

III

Ipsi consolabuntur. — V. Apunts.

IV

Déu ha volgut que el temps de sofrir fos curt, *post passionem gloriam.* Així veiem en nostre exemplar diví Jesucrist. — Participem de la seva Passió per a participar de la seva herència.

QUARESMA DE 1911

Explicació del Parenostre

PRIMER DIUMENGE

A) La vida cristiana i fins la vida humana és un combat continu dintre i fora de si. Tot cristià és un soldat de Crist — el regne del Cel no s'ha fet pels dropos, deia sant Felip Neri —, i el soldat ha de preparar-se per la lluita si no vol caure presoner de l'enemic. *Vigilate et orate. Sobrii estote et vigilati.* — Tot l'any, però especialment la Quaresma. — I Jesús ens en dóna l'exemple retirant-se al desert, abans del gran combat de la seva passió i mort amb què vencé a l'enemic. — B) Estudiem en Jesús, nostre exemplar, com vencé en la lluita contra totes les passions humanes, puix que totes es conjuraren contra Ell i a totes vencé. Vencé totes les temptacions amb la paraula divina *non in solo pane,* etc.; ens havem de revestir de la virtut divina. 1.er Apartar-se de les ocasions, fugint del món. En la vida mundana s'hi desenrotllen totes les passions: supèrbia, avarícia, luxúria, etc., *spatiosa via... quae ducit ad vitam perditionem,* visió d'un solitari d'un convent voltat de multitud de dimonis — i una ciutat en què sols n'hi havia un sense saber què fer; en el retir i recolliment, en la vida modesta hi ha més pau i menys perill — *arctu via... quae ducit ad vitam.* — Excel·lència de la vida de família i recollida. — 2.on L'altre exemple és de la mortificació dels sentits,

el dimoni entra pels sentits. Quantes vegades sóc estat entre els homes, sóc tornat menys home. — Abstenir-se de diversions, i el dejuni en la Quaresma. Així creix l'esperit i es fa apte per la lluita. — Les delícies i diversions maten l'esperit. — Els grans sants i fundadors, els grans batalladors s'han preparat en la soledat i la penitència. 3.er L'altre exemple que ens dóna Jesús és l'oració. — És l'arma indispensable i contínua del cristià — *sine intermissione orate.* Sense ella sols s'és cristià de nom. I, no obstant, avui veiem que l'esperit d'oració ha quasi desaparescut del poble cristià. — La necessitat i obligació més apremiant del ministre de l'Evangeli és restaurar l'esperit d'oració, sense la qual la vida cristiana es materialitza i desapareix. — Per això en aquesta Quaresma explicaré l'oració típica. Jesús es constituí Ell mateix mestre d'oració; no és cosa dels apòstols, ni de l'Església, sinó d'Ell mateix. L'oració l'hem de fer en unió de Jesucrist, amb l'esperit de Jesucrist: la nostra salvació.

Resum del compilador

Explicà el Prelat l'Evangeli, fent ressaltar les lliçons de recolliment, mortificació i oració que dóna el diví Mestre, vertader instituïdor dels temps quaresmals. Inculcà la necessitat de la vida retirada i recollida, avui tan descuidada. «El pare i mare de família deixen la casa —deia— com si els caigués a sobre; l'eclesiàstic deixa la seva església, el religiós la seva cel·la.» Insistí principalment en la necessitat de l'oració, i després de ponderar-ne l'excel·lència per ésser una comunicació de l'home amb Déu, i el tribut que la criatura paga al Criador, indicà que durant els diumenges vinents d'aquesta sagrada quarantena explicarà l'oració típica, l'oració del *Parenostre.*

SEGON DIUMENGE

L'ORACIÓ és una comunicació amb Déu, per això es necessita recolliment — *cum oraveris, intra in cubiculum tuum, et clauso hostio.* — Jesucrist és el gran pontífex de l'oració — per això es recull *in montem... in oratione Dei,* i sobretot avui

en l'Evangeli *in montem excelsum seorsum*, on el Pare celestial se li comunica: *hic est Filius meus dilectus*, etc. El Cel corrobora que Jesucrist és Fill de Déu. Per això en ensenyar-nos el Parenostre comença dient: 1.er *Pare*, perquè l'oració és filla de l'amor, i el nom de Pare és expressió d'amor; per a inclinar-lo a Ell a misericòrdia; per a alentar la nostra pusil·lanimitat, puix que essent fills de Déu per adopció, *si filius: et heres*. — 2. on *Nostre:* fraternitat, comunicació — la comunió dels sants—, es deu pregar per tothom: les col·lectes del Divendres Sant. — 3.er *Qui estau en lo Cel*, perquè si bé està per tot, allà es manifesta amb tota la seva glòria, i així excitem la nostra esperança i ens elevem sobre la terra. — 4.rt *Santificat el vostre sant Nom:* primera i més important petició, perquè tot el món existeix per a santificar a Déu, per a dedicar-se a Déu. Déu és el fi de la creació, i sobretot de l'home. I l'home ha sigut criat per a alabar, fer reverència i servir a Déu Senyor nostre, i mediant això salvar la seva ànima (sant Ignasi). La blasfèmia i el pecat són l'oposició a aquesta petició. — 5.nt El regne de Déu és la santificació de totes les coses — *coelum novum, et terram novam* — quan regnarà absolutament pertot. Devem avançar-ho fent que regni en nostres consciències i en les del pròxim.

Resum del compilador

En la segona homilia quaresmal l'Il·lm. Sr. Bisbe féu l'exordi, molt oportunament, de l'Evangeli de la Transfiguració, per introduir-se a parlar de la necessitat de recollir-nos i elevar-nos per fer oració. I tot seguit explicà l'oració típica, la del *Parenostre*, ensenyada per Aquell de qui el Pare celestial digué: *Aquest és mon fill amat, escolteu-lo*. En aquestes dues paraules s'entretingué llargament, explicant-ne el sentit i demostrant com elles contenen la plenitud i la perfecció de la llei: l'amor a Déu i l'amor al proïsme. Tota la substància de la religió és la caritat envers Déu i envers el pròxim, corroborant la prova d'aquest últim extrem amb el passatge de sant Fruitós, el gran màrtir i bisbe tarragoní, quan era conduït al martiri. Seguidament entrà en l'explicació de les dues primeres peticions: *Sia santificat vostre Nom*. Aquest

és el fi de tota la creació i principalment de la criatura racional: alabar, fer reverència i servir a Déu. Aquest ha d'ésser el desig constant de l'home, i a aquest dever primordial s'oposa directament la blasfèmia, i també tot i qualsevol pecat, que és una negació dels atributs i drets del Nom de Déu. Aquest Nom és sant i santificador: en aquest Nom s'administren tots els sagraments, que santifiquen les ànimes. *Vinga a nosaltres el vostre sant regne.* El regne de Déu no vindrà definitivament sinó a la consumació del temps, quan es farà la separació dels fills del regne, dels fills de la llum, i dels reprovats i rebels a la gràcia divina. El regne de Déu, quan es constituirà d'una manera definitiva, importarà la victòria absoluta i la desesperació completa de la mort. Mentrestant el regne de Déu, que és el coneixement i amor de la llei evangèlica, hem de demanar que vingui a nosaltres i treballar per estendre'l per tot el món.

TERCER DIUMENGE

Sant Josep

IOSEPH *autem... cum esset iustus* (Mt., 1, 19). Home de Déu. Interrupció dels diumenges. — Diumenge és dia del Senyor: quin dia més del Senyor que sant Josep? Son lloc en l'obra de l'Encarnació: predestinació i compliment sublim d'ella. És l'home de confiança de la providència de Déu, i la complí. L'home a qui confia: 1.er, Maria; 2.on, Jesús; 3.er, l'Església universal (1870). Els esposos han d'ésser de semblant condició. — 1.er El Patró de tots ha de tenir la virtut de tots: just. 2.on Per això és anomenat Just, puix que la justícia és la universalitat de la virtut, però es manifesta per la humilitat, puresa i caritat. 3.er Josep en la vida domèstica: treball i persecucions. 4.rt Agraïment i amor que li deuen Jesús i Maria. 5.nt La mort del patriarca; la més feliç entre tots els fills d'Adam. — Visquem en companyia de Jesús, Maria i Josep, i també tindrem una bona mort.

QUART DIUMENGE

L'EVANGELI d'avui es lliga molt amb l'oració del Parenostre. — L'aliment de l'home li ve de Déu, tant del cos com de l'ànima. 1.er *a*) Aliment de l'ànima fer la voluntat de Déu. — Jesús en la Samaritana diu als deixebles: Jo tinc un menjar que vosaltres ignoreu... el meu menjar és fer la voluntat del Pare. — L'home es satisfà de la voluntat divina, mai es satisfà si fa la pròpia voluntat. — En Jesús hi ha voluntat humana i voluntat divina, i aquesta triomfa d'aquella. — L'oració de l'Hort. — En nosaltres una voluntat inclinada als goigs, benestar, honra, etc., a lo temporal, una altra a les coses eternes. — Diem: *faci's,* no *feu,* la vostra voluntat, perquè en nostres obres hi entra la gràcia, però també l'esforç de la nostra voluntat. *b*) L'objecte de l'oració és fer la voluntat de Déu: *Domine... doce me facere voluntatem tuam.* — 2.on Aliment del cos: *el nostre pa de cada dia,* etc. Per a complir el nostre fi aquí a la terra necessitem sostenir el nostre cos, i Jesús ens ensenya a demanar: *a*) *Pa,* el necessari. *b*) *Nostre,* és a dir, que no ens mengem el pa dels altres. *c*) *De cada dia,* evitant l'excessiva sol·licitud: *tot això que has acabalat, per qui serà? Nolite... solliciti esse dicentes: Quid manducabimus aut quid bibemus...?* — 3.er El Pa eucarístic. — El Verb de Déu aliment etern de les ànimes. — *Manducate.* Viàtic: pel camí de la vida. — És de cada dia: cada dia es consagra. — *Qui... manducat... indigne...*

Resum del compilador

Començà el sermó dominical l'Il·lm. Sr. Bisbe amb una exquisida introducció a l'Evangeli del dia, que era el de la multiplicació dels pans i dels peixos al desert, i que li vingué de perles per entrar en l'explicació de la tercera petició del *Parenostre: Faci's la vostra voluntat, així en la terra com se fa en lo Cel.* Perquè deia el Prelat: la voluntat de Déu és el ver i propi aliment de l'home espiritual, és l'única cosa que satisfà la nostra ànima. Si fem la nostra voluntat, no quedem satisfets. El compliment de la voluntat divina

converteix la terra en un cel, perquè lo que fa la identitat dels reialmes és la identitat de la llei, i la llei del Cel és la voluntat divina. D'aquest aliment parlava Jesús als apòstols quan el trobaren vora el pou de Jacob. Continuant l'explicació desgranà els significats de la petició quarta: *El nostre pa de cada dia donau-nos en lo dia d'avui.* En la qual explicà com s'hi demanen els béns materials que necessita la nostra naturalesa per subsistir, mes també s'hi comprenen els béns espirituals, el do de l'oració, el pa de la doctrina i, molt especialment, el pa eucarístic.

DIUMENGE DE PASSIÓ

AQUEST Evangeli ja comença a explicar-nos les violentes passions dels jueus contra Jesucrist. Enveja, odi, supèrbia, els feien insuportables la santedat del Senyor. Ell vingué per a destruir el pecat; per això el pecat es subleva contra Jesús. Nosaltres avorrim als jueus en veure'ls dominats del pecat, però nosaltres també som pecadors. Mirem la nostra vida i les vegades que som víctimes de la passió. Qui peca crucifica a Jesús en son cor. — Pecats de comissió i omissió — *ab alienis parce servo tuo.* — *Si iniquitates observaveris, Domine,* etc. Qui es creu exempt de pecat és un superb. Qui diu que no té pecats diu mentida (sant Joan). Els salms i la litúrgia són una contínua clamor de penitència. — Els Sants. Repetició de l'acte de contricció. Quan diem: el nostre pa, etc., demanem la vida temporal, i l'eterna al dir *dimitte.* La confessió del propi pecat és un medi per a obtenir el perdó. *Dimitte nobis,* etc. El fariseu i el publicà. — La convicció del propi pecat engendra en nosaltres la humilitat, el sant temor i l'esperança (fundada en aquesta petició). — Aquesta esperança la fundem en aquesta petició —és esperança en la bondat divina; però Jesús hi posa una condició de part nostra: que perdonem als nostres deutors. — Aquesta doctrina de perdonar als nostres contraris domina en tot l'Evangeli. Si no perdoneu no sereu perdonats; amb la mida amb què mideu sereu midats. Si et recordes a l'altar que estàs enemistat, vés-te'n a reconciliar, etc. Quantes vegades perdonaré? Set... setanta vegades set. —

El cristianisme és la religió de l'amor, i, de consegüent, l'odi ha d'ésser desterrat del nostre cor. — *Amice, ad quid venisti?* — *Pater, dimitte illis,* etcètera. — *Beati misericordes,* etc. — *Et ne nos inducas in tentationem,* etc., confessem que fins les temptacions estan baix el poder de Déu, però no són de Déu. *Deus... intentator malorum est: ipse autem neminem tentat.* Objecte de les temptacions: provar i acrisolar la virtut humana. — Els sants són els més temptats; sense temptacions no hi hauria sants, perquè la temptació desenrotlla les forces de l'esperit; sense batalla o hi ha vencedors. — Fugir de les ocasions i demanar la gràcia, heus aquí el medi de vèncer les temptacions. No li demanem, doncs, que ens deslliuri de les temptacions, sinó que no ens hi deixi caure. *Vigilate et orate.* — Del pecat sí que li hem de demanar que ens deslliuri — *libera nos a malo,* és a dir, del *pecat,* que és l'únic verdader mal, i també de malalties, afliccions i necessitats, en quant poden induir-nos a pecat. En demanar que ens deslliuri de mal li demanem que ens doni la seva gràcia, perquè amb ella tot ho podem: vencem les temptacions, fortifiquem les nostres flaqueses i obtenim la Glòria; no som oïts perquè no preguem bé amb cor pur. — Perquè l'oració sigui eficaç *sursum corda,* com diem al començar l'oració solemne — i demés ha d'anar *acompanyada,* perquè no sigui solament de la boca, sinó de la boca i el cor: *bona est oratio cum ieiunio et eleemosyna* (Tob., 12, 8).

Resum del compilador

Compendiant l'Evangeli del dia per via d'exordi, féu notar el senyor Bisbe com ressalten en les pròximes solemnitats la bondat divina i la malícia humana; com Jesús, Déu fet visible i palpable, posa a l'alcanç dels homes els atributs divins, i els jueus van per apedregar-lo i Ell s'amaga; com, sempre que l'home peca, reprodueix l'obra malèvola dels jueus, i Déu s'amaga d'ell. I entrà molt naturalment en la quinta petició: *Perdonau-nos les nostres culpes.* Perquè la història de l'home és la història del pecat, i tothom ha de dir com l'antic profeta: purifiqueu-me dels pecats ocults i dels pecats dels

altres; i qui diu que no té pecat diu la gran mentida, segons l'Evangeli. Tots tenim grans deutes amb la justícia divina; i la primera condició per obtenir-ne perdó és confessar-nos deutors i culpables. L'Església posa sovint als llavis dels seus ministres la *confessió*, i abans no puja a l'altar el sacerdot es confessa pecador. Mes, confessant nostres culpes, hem d'esperar-ne el perdó de la divina misericòrdia, i amb tal que complim l'altra condició: *Així com nosaltres perdonam a nostres deutors*. No és un consell, és un precepte general i obligació de tota la vida cristiana.

Després explica la sexta i dècima petició: *No ens deixeu caure en la temptació, ans deslliurau-nos del mal*. No demanem que ens deslliuri de temptació, perquè la nostra vida hi està contínuament exposada per les envestides del món, del dimoni i de la carn; i l'Església proposa, al començar la Quaresma, les temptacions de Jesús per indicar-nos la necessitat en què ens trobem d'experimentar-ne. La temptació és medi de perfecció; ademés, si el Cel és una victòria i una corona, no hi pot haver victòria sense lluita, ni corona sense combat. I en l'última petició demanem, principalment, que ens deslliuri del pecat, el mal essencial, mal verdader, que destrueix la felicitat de l'ànima temporal i eterna. De les demés contrarietats de l'existència: pobresa, malalties, calúmnies, etc., demanem que ens deslliuri a fi de que no sien obstacle a la nostra salvació per la nostra summa pobresa.

I acabà resumint l'excel·lència de l'oració dominical amb aquestes paraules: *El Parenostre* és la quinta essència, és la substància de l'oració. La seva eficàcia serà infal·lible, i per totes les nostres necessitats, si al resar-la ens unim en esperit amb Jesús, que l'ha ensenyada a la humanitat, i si ademés posem les condicions degudes de vigilància i de mortificació.

Exhortà a la vigilància repetint la paraula evangèlica *vigilate*. Vigilem perquò no entrin lladres ni criminals a casa, barrem les portes de nit i no les obrim, sinó amb cautela, de dies per evitar que ens sobrin béns materials o que perjudiquin el nostre cos. Molt més hem de vigilar per l'ànima; i exhortà a fugir d'espectacles perillosos, de lectures pernicioses, de converses corruptores. I l'oració hem d'acompanyar-la amb *dejuni* i *limosna*, és a dir, amb desprendiment dels goigs sensuals i de l'afecte a les riqueses. L'oració és una elevació: *Sursum corda*, «amunt els cors», diu el sacerdot abans d'entrar en la part més solemne de la missa. Si no elevem els sentiments, purificant la consciència, rectificant la voluntat, la nostra oració surt de la boca, no surt del cor, i mereixeríem aquella reprensió contra els jueus: *Aquest poble m'alaba amb els llavis, mes el seu cor està lluny de Mi*. Si fem degudament l'oració, plourà sobre nosaltres una rosada de gràcies celestials, amb les que farem dignament el camí de la vida, tindrem bona mort i Glòria eterna.

QUARESMA DE 1912

PRIMER DIUMENGE

Resum del compilador

La primera prèdica quaresmal del nostre Il·lustríssim Sr. Bisbe fou en substància la següent: «L'Església, com acaba de cantar el celebrant en l'oració d'aquest diumenge, és purificada per la sagrada quarantena. L'Església la componem nosaltres, els homes, i nosaltres som els que necessitem purificació i renovació. Sols Déu que és etern, no té necessitat de renovar-se; tot lo demés, si no es renova, s'envelleix, i la vellesa és senyal de mort. Aquesta renovació és per assemblar-nos a Jesucrist, perquè no podem entrar en el Cel sense la conformitat amb la imatge del Fill de Déu; i per assemblar-nos a Jesucrist l'Església ens porta a Jesucrist, a la imitació dels seus exemples per la contemplació de l'Evangeli. L'Evangeli és de tot l'any. Cada diumenge l'Església nostra Mare ens presenta una lliçó de l'Evangeli, oferint-la com objecte de meditació per tota la setmana; mes ara, durant aquest temps quaresmal, cada dia presenta una lliçó de l'Evangeli. El d'aquest primer diumenge és tret de l'Evangelista sant Mateu.»

Després de repetir la narració sagrada de les temptacions de Jesús en el desert, on passà els quaranta dies en dejuni, oració i soledat, afegeix: «La soledat, l'oració, el recolliment seran sempre les grans pràctiques de la vida espiritual. El món modern no pensa sinó en bellugar-se; fa molt cabal del moviment exterior i no té en compte l'activitat i moviment espiritual... Jesús fou portat al desert per l'Esperit Sant. L'Esperit de Déu porta a Déu; l'esperit del món porta al món. Tots els Sants i grans homes, fins els més admirables per la seva activitat exterior, han sigut amantíssims de la soledat, com Elies i Moisès en l'antic poble; com sant Ignasi, que passà un any seguit dins la Cova de Manresa, en aquest nostre Bisbat. Vosaltres, especialment els joves seminaristes que m'escolteu, procureu ésser amants del recolliment,

ara que esteu en temps de preparació pel gran ministeri amb què heu de continuar la missió de Jesucrist al món...

»La lluita és la llei de la vida en tota la naturalesa, i principalment en la naturalesa humana. Els arbres que es presenten amb pomposa florida és perquè han sigut degudament esporgats; l'or es purifica en el gresol; la terra que no és castigada amb el cultiu no lleva fruit, deixada a son albir sols produeix espines i males herbes.

»La temptació és la llei de la vida: sense estudi la intel·ligència no s'enriqueix; sense contrarietat no hi ha mèrit. Els cristians hem d'ésser uns lluitadors, som soldats de Crist. L'home no seria sobirà sinó vencent les seves passions.

»Per ensenyar-nos a lluitar i vòncer Jesús sofrí les temptacions vencent-les per la paraula de la Sagrada Escriptura, i ensenyant-nos a dominar les concupiscències per la llei superior de l'esperit i per la llei més alta encara de la fe...»

SEGON DIUMENGE

Resum del compilador

«L'objecte de la sagrada quarentena és purificar les ànimes per fer-les conformes a la imatge del Fill de Déu. Per acostar-nos a Jesús hem d'elevar-nos. La vida cristiana és una verdadera elevació. Com el Fill de Déu s'és fet home per comunicar a la naturalesa humana la dignitat divina, no ens podem acostar amb Jesús sense elevar-nos. El sacerdot, quan comença la missa, parla de pujar a la muntanya santa del Senyor. En les muntanyes ha realitzades el Senyor ses grans meravelles; a Moisès donà la Llei en el Sinaí; en altra muntanya mostrà a Elies la seva glòria; Jesús en una altura predicà aquell compendi de l'Evangeli que encara se'n diu el *Sermó de la Muntanya.* La redempció del món la realitzà en la muntanya del Calvari, com abans, en altra muntanya, la Transfiguració.

»La narració evangèlica d'aquest misteri és d'una substància molt nutritiva per nostres ànimes, i per això l'Església el proposa a la nostra consideració el dia d'ahir i hi torna avui i encara un altre dia de l'any.» Refereix aleshores el Prelat el passatge sempre atractívol i flairós de l'Evangelista, i continuà: «Els autors de mística expliquen que més que en la Transfiguració el miracle consistia en contenir la manifestació de la glòria de Jesús que havia de redundar en el cos, com en aquella visió en què els tres apòstols pre-

dilectes veieren sa cara resplendent com el sol i les vestidures blanques com la neu. Se'ls en puja a la muntanya, perquè a les valls s'hi congrien els mals aires. I els hi pujà per prevenir-los contra l'escàndol que sofririen amb la Passió de Jesús. Moisès i Elies apareixen al costat de Jesús i donen testimoni d'Ell perquè era més que home, era Déu. I la veu del Pare celestial va fer-se sentir, donant a Jesús per Mestre de tots els homes; Ell és l'únic Mestre i Doctor de la humanitat, i Ell ens parla per les Escriptures, per les obres de la naturalesa. La paraula de Déu transfigura: il·lumina, purifica, fortifica. Il·lumina: els nois que saben la doctrina tenen més ensenyances més magnífiques, més segures, més lluminoses que el qui llegeix els llibres dels filosops, que sempre es queda entre dubtes. Purifica: la noblesa i elevació de sentiments és fruit de la divina paraula. El cristià ha d'estimar a tothom, amb cor gran, amb cor pur.

»Tota la transfiguració de Jesús és fruit del seu amor: l'Encarnació, l'Eucaristia, les seves aparicions després de ressuscitat, com a la Magdalena en forma d'hortolà, és per fer-se a la nostra mida, per proporcionar-se a nostra capacitat, per estimular-nos al seu amor. Devem també nosaltres transfigurar-nos en altres imatges de Jesucrist fins a obtenir la transformació definitiva de la Glòria...»

TERCER DIUMENGE

Resum del compilador

«L'Església —vingué a dir el senyor Bisbe— vol purificar les nostres ànimes per assemblar-nos a Jesucrist, inspirant-nos sentiments de contrició durant tota la Quaresma. En aquest particular, sobretot en temps antic, quan es feien les penitències públiques, era molt notable el terç diumenge en què ens trobem. Encara n'és record l'Introit de la missa, que el cor acaba de cantar: l'Epístola de sant Pau exhorta igualment a fugir del vici, i l'Evangeli, tret del capítol XI de sant Lluc posa davant els nostres ulls els efectes del pecat.» Refereix l'Evangeli —que és el de la curació del mut endemoniat— i continua: «És una prova del poder de Jesús; la seva victòria fou completa sobre el mal esperit, i des de la mort en creu de Jesús la possessió diabòlica ja no ha sigut tan freqüent. És també una prova de la influència de l'esperit maligne sobre les accions humanes; i cal refermar la nostra convicció en aquesta influència. La gent moderna mostra incredulitat en aquest punt; i, no obstant, molta d'ella n'és esclava: les sectes satàniques i l'esperitisme pro-

ven que ara, com sempre, ha intervingut en el món un poder maligne. Sobretot cal veure en aquest fet històric de l'Evangeli una ensenyança simbòlica dels efectes del pecat. Aquell endimoniat era mut i sord, i, segons narració de sant Mateu, demés cec: així queda l'home en l'ordre sobrenatural quan perd la gràcia. L'home necessita unió amb Déu, que és la gràcia, per viure vida sobrenatural: una branca viu de la saba de l'arbre mentre hi és unida; fora d'ell s'asseca. L'home pot perdre's tot sol, mes no es pot salvar amb ses soles forces, com un qui es tira daltabaix d'un pou, sense l'auxili exterior, no pot sortir-ne. El pecat és la possessió diabòlica de l'ànima que hi produeix mutisme, sordera, ceguera, una paràlisi total. I això fins en els homes de més grans qualitats. Per sortir del pecat, sant Pau necessità un miracle; i sant Agustí, de qui celebra l'Església l'admirable conversió com la més gran després de sant Pau: sant Agustí, qui més endins tal volta ha penetrat en els misteris de la naturalesa humana i la divina, explica en son llibre de les *Confessions* les ànsies i les penes de les seves caigudes i recaigudes.» Recorda el *vigilate* i *orate*, la necessitat de la vigilància i l'oració; fa un hermós elogi de l'excel·lència de la gràcia i exhorta a fer-ne el més gran alt apreci.

QUART DIUMENGE

Resum del compilador

Diu el senyor Bisbe: «L'Església, sempre vivificada per l'Esperit Sant, penetra profundament la naturalesa humana, i per això sap com ha de tractar-la. I això es veu en aquest diumenge. Durant la Quaresma l'Església vol inspirar a sos fills sentiments de saludable contricció i amargura; mes com la tristesa, i fins i tot la cristiana, seria perjudicial si fos excessiva; com l'ànima necessita expansió, l'Església avui fa sentir l'orgue, i comença la missa amb les paraules: *Alegra't, Jerusalem.* I en l'Evangeli posa a nostres ulls aquell fet de la multiplicació dels pans i dels peixos, en el qual brilla d'una manera especial la misericòrdia divina. Tots els atributs divins brillen en Jesús, mes per sobre de tots la misericòrdia. Jesús és la misericòrdia divina.»

Refereix aquí l'esplèndida narració evangèlica, i afegeix: «L'home ha de viure de Déu, la criatura viu del Criador, tots els moments de la seva existència són un do de Déu. Sobre la terra li posa tots els elements de vida, escampa l'aire per tot el món; l'aigua per apagar la nostra set, el pa per sostenir nostra vida corporal...» Continua amb consideracions relatives a la in-

per amor nostre, de la vestidura de pecador. Jesús pateix en la seva ànima abans ja que en son cos al veure's carregat amb tota la responsabilitat dels pecats dels homes... Ell, arbre verd i florit, de fruit perennal; nosaltres, arbres secs, carregats de culpes, què no hem de témer? Mes la Sang de Jesús és el dot de la nostra ànima...»

I acaba exhortant a la contemplació i agraïment dels grans misteris a què ens convida i recorda la Santa Mare Església.

QUARESMA DE 1913

PRIMER DIUMENGE

L'EVANGELI ens recorda com, a exemple de Jesucrist, havem de vèncer les temptacions. *Militia... vita hominis super terram.* Aquesta lluita significa com dues lleis que hi ha en nosaltres. De l'esperit i de la carn. — Llei de Jesucrist i llei del món. — Dos camins: ample i estret. — La quinta essència de la llei de l'esperit són les benaventurances. — La felicitat del món i la de Jesucrist. — Els desesperats. Aquesta Quaresma us parlaré de les benaventurances. Jesucrist a la muntanya parla com legislador.

I

La primera base essencial de la vida cristiana. — *Radix... omnium malorum... cupiditas:* Déu no ha criat res dolent; lo dolent és la concupiscència. Som pelegrins. La indiferència de sant Ignasi.

II

Pobres rics i rics pobres. — Pobres d'esperit, segons sant Francesc de Sales, significa no sols de l'exterior, sinó del nostre interior. Desinteressat, després del nostre judici, de la nostra voluntat.

III

Avantatges de la pobresa: *a*) Restitueix la innocència primitiva. Guerres, plets, delictes, etcètera, neixen de l'amor a la riquesa. *b*) Deslliura de preocupacions. *c*) Cohibeix la supèrbia i fa confiar en la Providència. Jesucrist practicà la pobresa i les ordres religioses.

IV

Recompensa: *ipsorum est regnum coelorum.* — *Vae vobis divitibus.* La mort del ric... *pacem habenti in substantiis suis.*

Resum del compilador

De les Benaventurances. — Explicà el senyor Bisbe la primera, demostrant la lluita entre la felicitat del món i la de l'Evangeli, entre la llei divina i la concupiscència. Totes les coses criades per Déu són bones: riqueses, honors, plaers; el mal està en el desig desordenat d'aquestes coses. La felicitat consisteix en la pobresa d'esperit, en tenir domini de si mateix per la indiferència, no solament respecte de les coses materials i externes, sinó fins en les pròpies facultats interiors, subjectant l'enteniment a la fe divina i conformant la voluntat a les disposicions del Senyor, *costejant* —com deia sant Vicenç de Paül— *la Divina Providència.* Amb la frase molt significativa del beat Joan d'Àvila repetia: Qui desitja poc, sofreix poc; qui desitja molt, sofreix molt; qui no desitja res, té repòs...

SEGON DIUMENGE

En l'hora més solemne ensenya: *mandatum novum,* etc., que comprèn les dues.

Evangeli. *Ipsum audite.* — Diu: *Discite a me quia mitis sum,* etc. Ensenya la mansuetud: 1.er Amb l'exemple. Els profetes ja digueren que no trencaria la canya esquerdada, ni apagaria, etc. Anyell: *sicut ovis ad occisionem ducetur.* — Que no cridaria, ni mouria raons. — Isaïes el presenta com un Pastor. — Conquista al món amb la seva mansuetud, no amb la guerra *agnum... dominatore terrae.* 2.on Amb la paraula, *beati mites,* en el sermó de la muntanya, ens ensenya que és com la introducció a la felicitat: *discite a me... invenietis requiem... iugum meum suave est.* Si a l'hora d'oferir el sacrifici et recordes que estàs enemistat *vade prius reconciliari fratri tuo. Possidebunt terram: a)* possessió de si mateix, dominant la ira, supèrbia ambició, etc.: el cos ara, i després en la Glòria; *b)* no hi ha conquistador qui domini més que el mans: el superb i iracund pretén dominar, però subleva. Els violents no dominen. El mans es fa agradable a Déu i als homes. (V. *Serm.*) Escala de perfecció: *a)* suportar la contradicció amb mansuetud; *b)* amb alegria; *c)* desitjar-la.

Però al qui segueix la doctrina de les benaventurances encara alcança una major dignitat que la de posseir la terra: *beati pacifici quoniam filii Dei vocabuntur.* No pot ésser fill de Déu qui no és pacífic, perquè Déu és *Deus pacis,* i Jesucrist *Princeps pacis.* Sols Déu posseeix una pau inalterable, perquè és essencialment perfet. El dimoni és l'autor de la discòrdia. Jesucrist, de la pau; per això vingué al món per a reconciliar. Son naixement fou anunciat *pax hominibus.*

I

Pau amb Déu, amb si mateixos, amb el pròxim.

II

Fills de Déu: *a)* per semblar-se amb Déu de la pau: *ut sint*

unum sicut nos: els sembradors de discòrdia semblants al dimoni; *b*) els qui posen en pau als altres participen de l'ofici del Fill de Déu encarnat, porten la pau; *c*) els qui componen les discòrdies pacificant els uns amb els altres són fills de Déu, perquè en premi seran recompensats *si... filii et heredes* amb la Glòria i fets hereus del Pare celestial.

III

Sublim exemple i ensenyança de pau és l'Eucaristia, *vinculum charitatis,* que deu unir a tots els cristians. Cerimònia de la pau abans de combregar. L'amor i la discòrdia no poden estar juntes. — Que la santa caritat de Jesucrist ens faci mansos i pacífics, i així practicant la llei d'amor meresquem la recompensa de la Glòria.

Resum del compilador

Començà l'Il·lm. Sr. Bisbe la seva homilia referint l'Evangeli de la Transfiguració, i molt naturalment s'introduí, amb les paraules: *Aquest és mon Fill amadíssim: escolteu-lo,* a l'explicació de les Benaventurances, que ha pres per objecte d'aquesta predicació quaresmal. «Benaventurats els mansos, perquè ells posseiran la terra.» La mansuetud suposa grandesa d'esperit, domini complet de si mateix: amb ella havien caracteritzat els profetes la figura de Jesucrist en sa vida, *que no aixafaria la canya esquerdada, ni apagaria el ble que encara fuma, que no cridaria...,* i sa Passió, *que no obriria sa boca, que seria com un cuc de la terra.* Jesús és l'Anyell dominador; el regne que vingué a establir és el regne de les ànimes, i els esperits no es conquisten per la violència, els cors no es guanyen amb les armes, sinó amb l'amor. I molt lògicament lligà la benaventurança de la mansuetud amb la de la pau: «Benaventurats els pacífics, perquè ells seran anomenats fills de Déu.» La pau absoluta està en Déu; perquè té la plenitud de l'existència, perquè és la perfecció absoluta, no li falta res. Aquí no és possible aquesta pau; tenim dins l'ànima estat de guerra contínua amb les passions; l'Església està contínuament en lluita... A mida que ens acostem a Déu s'augmenta la pau. Hem de tenir-la amb Ell; complint els seus manaments, posant la nostra voluntat en

conformitat amb la seva, tindrem pau amb nosaltres, evitant el pecat, perquè d'ell ve el remordiment, que és la cosa més amarga de la vida, el corc de l'ànima; tindrem pau amb el pròxim amant-lo... La unitat i l'amor és el gran desig de Jesucrist, manifestat en la institució del Sagrament (que estava exposat com a tercer diumenge de mes) i en el sermó excels que dirigí a sos Apòstols després: la mansuetud farà posseir-nos a nosaltres mateixos, la pau ens farà fills de Déu, i si fills, serem també els hereus del Cel, on regnen la pau i la unitat sens fi.

TERCER DIUMENGE

I

NECESSITAT de tenir els ulls posats en Déu per a no caure (V. *Introit. Missae.*) — Fills de la llum (Epístola). Jesucrist i son Evangeli són la nostra llum.

Evangeli: aquest mut, segons sant Mateu, era també cec. És imatge de l'esclau del dimoni, de l'home en pecat mortal. El pecat incomunica en l'ordre sobrenatural a l'home amb Déu. És sord: no entén la veu de Déu que li parla a la consciència; la de l'Església. És cec: no veu a Déu en la naturalesa, ni en l'Església, ni en Jesucrist, ni en la mort, ni en la vida. És mut: no sap parlar amb Déu, o almenys no li parla amb sinceritat: li diu pare i li és rebel, santificat i ell el deshonra, etc.

II

Excel·lència de la gràcia. Ens fa: *a)* Fills de Déu per adopció: dignitat sublim superior a tota la naturalesa. L'encarnació, passió i mort de Jesucrist tingué per objecte alcançar-nos la gràcia. *b)* Participants de la seva naturalesa: així és que les nostres accions tenen un mèrit infinit; un vas d'aigua val la

Glòria. *c)* Som membres del cos místic de Jesucrist. *d)* Hereus de la Glòria: participants de la immortalitat divina.

III

Enveja del dimoni contra l'home en gràcia (V. l'Evangeli d'avui). El pecat és sempre una immundícia, però quan l'home perdonat hi torna és una corrupció major: el gos que es menja el vòmit.

IV

Beati mundo corde: quoniam, etc. La fe és viva i operativa, viu ella: *justus ex fide vivit.* El cor és un temple de Déu. L'Esperit Sant hi habita i és el principi de les seves operacions: *ut filii lucis ambulate* (Epístola d'avui). Jesucrist ens predica lo primer aquesta puresa i limpiesa espiritual: els pecats interiors *qui viderit... ad concupiscendum... iam moechatus est in corde suo;* vigilància dels sentits: fins a quin punt Jesucrist vol aquesta puresa: *si oculus tuus... scandalizat te, erue eum et proiice abs te... si dextra manus tua scandalizat te, abscide eam, et proiice abs te.* — Aquesta puresa interior és com l'essència de la llei de Jesucrist. És el que predicava als jueus contra les seves supersticions, que donaven més importància als seus ritus i cerimònies que a la verdadera virtut. *De corde... exeunt cogitationes malae, homicidia, adulteria,* etc. *Haec sunt, quae coinquinant hominem.* Avui passa per l'estil: santes són les cerimònies, necessària l'oració, etc.; però tot ha de servir-nos per a arribar a la puresa de l'ànima, a la santedat verdadera, a la virtut sòlida, necessària per arribar a la unió amb Déu. Tot són medis: *haec est... voluntas Dei, sanctificatio vestra;* l'oració, els Sagraments, l'almoina, la penitència, tot són medis per arribar a la puresa d'esperit.

V

La verdadera purificació vindrà després de la mort, en la resurrecció, i aleshores la perfecta visió de Déu. Però abans la Passió, com Jesucrist. En la present vida l'Església ja ens posa com una imatge d'això: la Quaresma és per a matar l'home vell i ressuscitar l'home nou revestit de Jesucrist per Pasqua.

Resum del compilador

Predicà l'Il·lm. Sr. Bisbe la seva tercera homilia, continuant l'explicació de les Benaventurances, venint a dir en substància el que provarem de condensar en síntesi molt descolorida:

L'Església ens crida sempre a la vigilància per no caure en les seduccions a què estem exposats en aquesta vida de prova; però ens hi crida molt especialment en els temps quaresmals. El que diu l'Ofici d'aquest diumenge revela aquest cuidado maternal de l'Església: ja en l'*Introit*, que no fa molt ha sigut cantat al cor, diu que nostres ulls han d'estar sempre dirigits al Senyor; en l'Evangeli ens posa a la vista la curació de l'endimoniat que era mut i cec, manifestant-nos l'estat miserable del pecador que ni sap parlar ni veure res en ordre a la vida eterna, mentre voluntàriament està en l'esclavitud del pecat. I ens presenta l'odi i persecució de l'esperit maligne envers l'ànima que ha sortit del pecat, embestint-la novament a fi de fer-la caure en un estat pitjor d'aquell en què es trobava... Explica tot seguit l'excel·lència de la gràcia, dient: No hi ha classe social, ni categoria humana, ni preeminència que es pugui comparar amb l'ànima en gràcia encara que sia la persona més humil de la terra. La vinguda de Jesucrist, la seva predicació té per objecte restituir i conservar aquesta excel·lència de la gràcia: «Benaventurats els nets de cor.» La netedat és l'excel·lència més estimada en les coses; sense ella ni les coses de més valor, un bon menjar, una rica tela, són estimades. La netedat de l'ànima, la puresa de l'ànima, és lo que vol Jesucrist; si el teu ull t'escandalitza, treu-te'l; si la teva mà t'escandaliza, tallala. Per purificar la nostra ànima sofrí Jesucrist passió i mort. Vol que castiguem nostres sentiments. Per purificar nostre vos vindrà la mort. La mort, des del punt de vista cristià i tal com la miraven els sants, és estimable. Sant Francesc li deia: «Germana mort.» Ella destruirà nostre cos, tan mal inclinat, i el purificarà per fer-lo apte per la resurrecció; així, per la castificació

de la penitència, de les petites mortificacions que ens imposa l'Església i per la nostra unió amb els sofriments de Jesús, ens farem companys de les seves penes, per ésser després companys de la seva Glòria en la felicitat de la vida que mai s'acaba, obtenint el premi total i definitiu que promet aquesta benaventurança: «Benaventurats els nets de cor, perquè ells veuran a Déu.»

QUART DIUMENGE

I

La Quaresma és un temps que inspira al cristià la necessitat que tenim de fer penitència per a satisfer a la Justícia divina. Desperta l'amor a la justícia, puix que mirant a Jesús crucificat veiem que *Deus... proprio Filio suo non pepercit.* — Jesús tingué fam i set de justícia. El cristià perfet té fam i set de justícia, és a dir, de complir les obligacions i de satisfer els seus deutes. La justícia és la base necessària de la vida. Déu és la justícia essencial, i en l'home també la justícia és necessària i és la base de la virtut. Sense ella no hi ha virtut verdadera.

II

Però la misèria humana és gran i necessitem la misericòrdia. Tota la nostra religió és una obra de misericòrdia: Jesús és la manifestació de la misericòrdia divina envers els homes. L'Evangeli d'avui és una prova de la misericòrdia de Jesucrist (explicació d'ell): *a)* La misericòrdia és lo més visible dels atributs divins: apareix immediatament després del pecat. Fins quan ens castiga és per misericòrdia, com metge: diluvi, etc. *Misericordias Domini,* etc., de santa Teresa. *b)* Quan s'obren les portes de la misericòrdia és amb la vinguda de Jesucrist. Ell es constitueix el nostre pa: *ego sum panis... pro mundi vita.*

III

Nosaltres hem d'ésser misericordiosos si volem alcançar misericòrdia. Paràbola del piadós Samarità. Paràbola del majordom perdonat que no perdona als *conservos suos.* — Raons que ens obliguen a la misericòrdia: *a)* el precepte diví: *misericordiam volo et non sacrificium; b)* lo que els miserables són membres preferits de Jesucrist; *c)* la necessitat que tenim de la misericòrdia divina. Les nostres misericòrdies serveixen per a pagar nostres deutes de justícia. La sentència de Jesucrist *esurivi et non dedistis mihi manducare,* etc. El Cel és la glorificació de la misericòrdia: sense la misericòrdia de Déu no hi hauria Cel; sense la misericòrdia els homes no haurien entrat a la Glòria. El càntic dels benaventurats és un càntic etern a la misericòrdia, com el càntic dels viadors és un càntic d'esperança en la misericòrdia divina.

DIUMENGE DE PASSIÓ

I

VENERACIÓ que inspira el temps de Passió. — La Passió de Jesucrist és la substància del culte catòlic. L'Epístola d'avui ho demostra. Tot el sacerdoci i el sacrifici es contenen en la Passió i Mort de Jesucrist *sine sanguinis effusione non fit remissio.* Tots els Sagraments deriven d'ella. En el Calvari es compleixen les dues benaventurances: benaventurats els qui tenen fam i set de justícia... i els misericordiosos. Totes les benaventurances, com tota la perfecció es compleix en Jesucrist.

II

Set de justícia: per ella baixà a la Terra. — Què és la justícia? El compliment de la voluntat de Déu. Sempre manifesta aquesta set: *Quemadmodum cervus* —parlant amb la Samaritana— *calicem, quem dedit mihi Pater, non bibam? Desiderio desideravi hoc Pascha manducare vobiscum.* — *Sitio.* — *Consummatum est:* està satisfet perquè ha pagat el deute. Sant Joan de la Creu: Qui viu de l'amor de les criatures [està] famolenc. En el Calvari es manifesta també la misericòrdia de Jesucrist: la redempció és una obra de justícia, però empresa per la justícia. La misericòrdia és el complement de la justícia. Amb la justícia sola els pecadors estàvem perduts; però després del pecat ja apareix la misericòrdia amb la promesa del Redemptor. La llei de gràcia comença amb la misericòrdia, es promulga per la misericòrdia —*misericordiam volo..., pertransit benefaciendo*— i es completa amb la misericòrdia: *esurivi* — *sitivi,* etc. — Fruits de la misericòrdia. — Graus d'ella (V. pla de Valldonzella). L'excel·lència de la misericòrdia prové de que el bé que fem al pròxim el fem al mateix Déu.

Resum del compilador

En el quint diumenge predicà el senyor Bisbe de la benaventurança relativa a la misericòrdia, ponderant les excel·lències i lligant l'explicació d'aquella frase del *Sermó de la Muntanya* amb els altíssims misteris que durant aquests dies la Iglésia commemora.

QUARESMA DE 1914

La Passió

PRIMER DIUMENGE

TEMPTACIÓ: la vida. Evangeli d'avui: Passió de Jesucrist. — Per a vèncer la temptació: exemple i gràcia de Jesucrist. — Identificació per la Passió: sofriment i plaer. La carn. Sofriments de Jesucrist. Participació: *triumfale silentium.*

I

Les tres concupiscències de l'Evangeli d'avui i les tres temptacions són com la història de la vida espiritual del cristià: temptació és la vida de l'home sobre la terra; temptació pertot arreu: en el Paradís, en companyia de Jesús, etcètera.

II

Per dar-nos exemple Jesucrist volgué ésser temptat; sols amb l'exemple i la gràcia de Jesucrist vencerem les temptacions; per això ens havem d'identificar amb Ell, *praedestinavit nos,* etc. La identificació es féu per la Passió; l'Església la posa contínuament davant dels nostres ulls, però especialment a la Quaresma; és el gran medi de santificació, però no

ens devem espantar perquè Jesucrist s'encarrega tota la malícia humana: la nostra passió és suau.

III

Aquesta Quaresma la dedicarem a la Passió. — Sofriments corporals: *a)* Per la carn vingué i es transmet el pecat; per la carn ve la medicina. *Verbum caro factum est.* Vingué Jesucrist a purificar la carn humana. — Com? Amb el sofriment: corrupció del plaer. *b)* Visió profètica dels turments de Jesucrist. *c)* Sa realització en l'Evangeli; descripció dels turments; és el compliment de la sentència després del pecat quan digué Déu de la terra: *Spinas et tribulos germinabit tibi.* Jesucrist compleix aquesta sentència. *d)* La paciència i silenci de Jesucrist *triumfale silentium* en frase de sant Ambròs. Imitem-lo ajudats de la seva gràcia.

SEGON DIUMENGE

La Passió de Jesucrist demostra la seva divinitat per la fortalesa voluntària amb què sofreix, però als ulls carnals no basta, *scandalum.* El món sols fa cas de lo grandiós i magnífic: els jueus esperaven un Messies conquistador, etcètera; per això, perquè els seus deixebles no siguin abatuts amb l'espectacle de la Passió vol tranfigurar-se davant d'ells. — Evangeli del dia. — Contrast d'aquesta glòria amb l'espectacle de la Passió: no sols els suplicis de la carn, sinó els turments interiors. — La carn i l'esperit contribueixen al pecat i també han de contribuir a l'expiació. — La tristesa... el suplici de l'esperit és lo més atroç. Per això volgué Jesucrist sofrir-la *hostiam et oblationem noluisti, corpus autem aptasti mihi... Sacrificium Deo spiritus contribulatus.*

TERCER DIUMENGE

La supèrbia, passió mare de molts delictes; per això el fiador i redemptor degué pagar per ella; la humilitat sempre... l'escarni, mofa i calúmnia en sa vida pública i en la Passió: l'acusen de fer els miracles per art del diable.

La relació d'aquest Evangeli és una mostra de la bondat divina i de la malícia humana: cura al mut, i atribueixen a Jesucrist que obra per art del diable; és la supèrbia, que no vol reconèixer el poder diví.

Conclusió: la Passió de Jesucrist encara dura en la persecució contra sa honra divina: *a)* En sa mateixa persona: se li nega la divinitat, es persegueix el seu nom, se'l vol treure com un malfactor del món, de la família, matrimoni, escola i fins del cor de l'home. *b)* En la persona de sos deixebles, persecució contra el Papa, religiosos, etc. *c)* Molts cristians fins s'avergonyeixen de confessar a Jesucrist. En son cor prefereixen el món a Jesucrist. *Nos autem gloriari oportet in cruce,* etc. Confessem-lo davant del món, i Ell ens confessarà davant del Pare celestial.

QUART DIUMENGE

Aquest Evangeli és el símbol del gran convit de la humanitat, pronosticat dels profetes. — Aquest convit està lligat amb els misteris de la nostra fe, convit eucarístic: és el complement del sacrifici. — L'Anyell pasqual: *occisum, escoriatum, ossum.* El sacrifici és la substància del culte díví—. 1.er Necessitat del sacrifici: el sacrifici és l'oblació a Déu en reconeixement de son domini, en expiació i propiciació; sacrificis de la llei natural, de la llei escrita. 2.on Sacrifici de Jesucrist: és la contraposició del pecat d'Adam; els efectes d'aquest sacrifici encara [tenen] més amplitud que els del pecat; totalitat del sacrifici de Jesucrist: carn, ànima, honra; efectes perdurables per tota l'eternitat. La gràcia i la glòria vénen d'ell.

3.er Excel·lència d'aquest sacrifici: *a)* pel Pontífex Jesucrist mediador: accepte a Déu, representació dels homes i accepte també a ells; *b)* per la víctima, dignitat i innocència; *c)* pel santuari: son cos santíssim. 4.rt Per a obtenir els fruits del sacrifici ens havem d'unir amb Jesucrist: *a)* per l'Eucaristia; *b)* per l'observància de la seva llei; *c)* per la fe, esperança, caritat i bones obres. Havem de completar en nosaltres mateixos la Passió de Jesucrist.

DIUMENGE DE PASSIÓ

APARATO exterior del temps de Passió: supressió del *Gloria Patri,* lamentacions dels profetes, imatges tapades; objecte que en ell es proposa l'Església: *hodie si vocem Domini,* etc.; la veu del Senyor que ens ha de tocar el cor és l'espectacle de la Passió, la malícia humana i la bondat divina; en l'Evangeli d'avui es veu volen apedregar a Jesucrist. En l'Epístola s'explica l'eficàcia del sacrifici, el valor de la Sang. *Consummatum est. Emundabit conscientiam;* les conversions; la meditació de la Passió. Via crucis. — Però, encara més que la plenitud del sacrifici, avui contemplarem la plenitud de l'amor. La divina víctima ja s'havia ofert, el sacrifici estava consumat, però l'amor de Jesucrist no estava satisfet: *unus militum lancea latus eius aperuit,* etc. Els Sants Pares consideren en la mort de Jesucrist el somni misteriós d'Adam, i en la llançada que li obrí el costat, la costella que el Senyor tragué d'Adam per a criar a Eva, puix que del costat de Jesucrist sortí l'Església, sa Esposa. Així el misteri de la llançada és el símbol de l'amor a la Humanitat, del desposori amb ella. I en aquest amor hi considerarem: la perfecció, la perpetuïtat i la dolçura.

Resum dels compiladors J. M. i J. C., Prevs.

LA LLANÇADA

Cada any, en arribant el temps de Quaresma, l'Església es posa trista. La Litúrgia reprèn els clams d'esglai dels profetes bíblics i s'emmantella de color morat, emmudeix l'orgue, i el sacerdot, tot compungit, sembla oblidar les divinals magnificències de l'himne angèlic del *Glòria*.

I a mida que va acostant-se el jorn evocador del deïcidi, més s'aviva i s'estén l'ombrívola tristor dels planys i ritus. És que en aquells dies amargats de la Passió restà la divinitat de Jesucrist com eclipsada; per això ara, orba de consol, l'Església, en recordança de l'afrosa mort del seu Espòs de Sang, cobreix d'un vel de dol les imatges de Jesucrist i en quant és possible les dels sants, puix que són rebrots de la Creu santa.

Jesús moria en creu tot exclamant, agònic, el *Consummatum est:* ja està finit, sóc complert el meu missatge, la humanitat és salva. Mes el sacrifici que féu a son Pare per la salut de l'humà llinatge no fou consumat fins que després de mort li obriren el costat amb la llançada. Llavors sí que ens donà tot quant tenia: la poca sang que encara li restava. Heu's aquí el súmmum de l'amor de tot un Déu envers els homes.

L'amor cerca el bé de l'amat, no és egoista, no mira son propi bé, sinó el dels altres; per això veureu que quan el sensual posa al seus llavis la paraula amor, mostrant-la a la persona a qui diu que estima, no l'ama, no, sinó que cerca son plaer, estima aquella persona en quant li és causa de son goig.

L'artista, el pintor, qui diu té gran amor a l'art, tampoc és amor veritat el que pregona, puix que si ses obres no fossin admirades talment que no en reportés cap lloança l'artista deixaria la paleta i Déu sap si mai més s'ocuparia d'aquella art. El treballador, l'home actiu, qui diu treballa sols per treballar, veureu com tampoc és l'amor al treball això que el mou a la feina, sinó el jornal, el negoci que d'ell treu, i per això si no li paguen el que justament guanya, no treballa.

L'amor és diví, i, per tant, si trobeu una persona que realment estima, en veritat podrem qualificar-la de divina.

Jesucrist, que és ver amor, és la mateixa divinitat, puix, com sabem, és la segona persona de la Trinitat beatíssima.

L'amor de Jesucrist és ben diferent del vulgar dels homes. Generalment l'amor es manifesta a una persona de la qual esperem treure algun profit, alguna gràcia; emperò, si aquest amor és a una persona de la qual res podem esperar, és molt més gran i excel·lent aquest amor; mes quan s'estima a algú que correspon amb ingratituds i ultratges, veritablement no té com-

paració aleshores; i si la paga de l'amor és robar la vida a l'amat, jo no sé què dir d'aquest amor.

Ara bé: Jesucrist, Verb eternal del Pare, consubstancial a Ell i felicíssim amb l'amor que ambdós frueixen en la persona del Sant Esperit, assumeix la naturalesa humana subjecta a les febleses de la vida i a la mort i tot, llevat la culpa; l'uneix íntimament a la pròpia essència divina, i pel pur amor de nosaltres homes i per nostra salut davalla aquí a la terra, i per virtut de l'Esperit Sant pren carn humana en les entranyes virginals de la Verge Maria...

I tot just ara comença l'amor del Fill de Déu fet home, car més tard vol expandir-se mar endins del cor humà amb la llum i la dolçor de ses doctrines salvadores, i bo i satisfent esplèndidament, divinalment, pels crims dels homes, no para fins que, al preu costós de la seva Sang generosa, rescindeix allà al cim del Calvari l'escriptura en què constava el deute de la humanitat ingrata envers son Déu i Senyor.

És més: tots els humans respecten els cossos dels difunts, tots tenien en gran veneració les seves cendres i fins entre els gentils es consideren com sagrades ses despulles.

Els enemics en la guerra respecten els cadàvers dels vençuts fins i tant que qui gosés esbafar-se contra un cadàver fóra tingut per inhumà i barbre. L'home mateix, després que un criminal ha satisfet amb la seva vida a la justícia humana, no rebutja el seu cadàver, i per això l'Església aprova i beneeix les corporacions que cuiden del cos del reu executat, i fins l'admet en terra sagrada junt a la fossa dels demés cristians.

No passa així amb el cadàver de Jesús, sinó que, una volta mort, és travessat son digníssim Cor per la llançada.

Aquest és l'amor de Jesucrist al qual tenim tots de respondre.

Segons els Pares i Doctors de l'Església, tres són els graus de les escoles de l'amor a Jesucrist. L'amor a una persona el manifestem amb el bes. Tres són les classes de besades amb què oferim a Jesús el nostre amor. Hi ha persones que li adoren les seves sagrades plantes. Aquestes són les ànimes que, enterament penedides de ses culpes, es tenen per indignes d'estimar més alt, i, com la Magdalena, només fan que vessar flors i olors als peus de Crist.

El segon grau d'amor és l'òscul a les mans, i és aquest el símbol de l'amor filial. Els bons fills, per a mostrar llur amor als pares, els prenen la seva mà, bo i deixant-hi imprès un bes. Aquest és l'amor dels homes qui cauen i s'aixequen, mes comptant amb la misericòrdia i bondat infinites del Pare de Famílies amorós, confien obtenir clemència pels mèrits de la Sang del Redemptor, i cantar amb el temps victòria per tota una eternitat feliç.

Finalment, hi ha el tercer grau de l'amor a Jesús, i és el més excel·lent possible. Tal és l'òscul al seu sacratíssim Cor. Amb aquest bes pot ben dir-se que l'amant es converteix en la persona estimada, car amb ell se significa l'ardent desig que té un hom de juntar-se i transformar-se, de bategar a l'unison amb el cor de l'estimat.

És llavors quan s'efectua la meravellosa afirmació de l'Apòstol: *Visc jo, mes no jo, sinó que viu Crist en mi.*

El primer i tercer grau de l'amor, això és, el bes als peus i al cor, és propi d'ànimes privilegiades. La segona fase d'amor representat per l'òscul a les mans, vulgarment dit l'amistat, tots podem i devem posseir-la, servint a Déu filialment com a nostre Pare en l'esperança de conviure constantment a la llar domèstica, a la llar pairal de nostra Mare Església i alguna hora regnar amb Ell allà en la Glòria.

Sols per l'amor som adoptats fills de Déu, proclamant sant Pau que els qui obren moguts per l'Esperit de Déu aquests són fills de Déu (Rom., VII, 14). I si som fills seus, té de donar-nos l'herència, que és la seva gràcia en aquesta vida i la Glòria eterna en la pàtria benaurada.[1]

1. Publicat en «Lo Missatger del Sagrat Cor de Jesús», maig de 1916.

QUARESMA DE 1915

Les paraules de Jesucrist a la Creu

PRIMER DIUMENGE

SANT Pau ens anuncia avui un temps d'expiació i de penitència, temps solemne que havem d'aprofitar. — L'Evangeli, el rigorós dejuni de Jesucrist. El món oblida aquest sant temps perquè no pensa en Déu ni en son judici. Havem de dedicar la Quaresma a la contrició, a la mortificació, a contemplar la Passió de Jesucrist.

Aquest any hem de parlar de la Passió de Jesucrist, encara que ja en vàrem parlar l'any passat, perquè la Passió es reprodueix en la guerra. Turments exteriors i interiors de Jesucrist. Ell converteix la creu en una càtedra i lo que predica és el seu estat interior: ens obre el Cor. I nosaltres hem d'estudiar-li els sentiments.

I

Pater, dimitte illis non sciunt quid faciunt. a) Diu *Pater* per inclinar-lo a la misericòrdia, perquè Jesucrist ens féu fills per adopció del Pare celestial. Per a fer-nos hereus de la glòria fou necessari fer-nos fills. *b)* Al demanar perdó a Jesucrist convé que ens recordem que és Pare, per a inclinar-lo a misericòrdia i excitar en nosaltres la confiança: si el fill demana pa,

el pare no li darà una pedra, etc. *c)* Que el perdó el demanem per Jesucrist, víctima propiciatòria: *Agnus Dei qui,* etc.

II

Grandesa de la bondat de Jesucrist per l'enormitat del delicte del Calvari. Major que la destrucció de tot el llinatge, perquè Jesucrist és Déu que es manifesta als homes: es manifesta l'*omnipotència,* ressuscitant morts, curant malalts, calmant tempestats; la seva *sabiduria,* admirant amb la seva paraula ja des de dotze anys en el Temple, contínuament: *erat... docens... sicut potestatem habens; la bondat,* suportant les imperfeccions i molèsties dels homes, les ingratituds. I, no obstant aquesta ingratitud, prega per ells: *Pater dimitte,* etc.

III

Non sciunt quid faciunt. El pecat és una verdadera bogeria: *a)* Perquè el goig que proporciona és transitori i corruptor. Exemples: l'avar, venjatiu, iracund, luxuriós. *b)* Perquè va acompanyat d'amargures i remordiments. *c)* Pel càstig etern.

IV

La carn i el món ens enganyen; cerquem el desengany en Jesucrist, *verbum... veritatis*; la mortificació i el desprendiment de les vanitats; la meditació de la justícia eterna, per a obtenir la contradicció de les nostres culpes, i així pels mèrits de Jesucrist obtenir la Glòria.

V

Perdó de les injúries: amar als amics, això és propi de tothom; amar als enemics és dels cristians. — Utilitat d'aquest amor: *a)* perfecciona; *b)* alcança el perdó.

Resum del compilador

Predicà l'Il·lm. Sr. Bisbe la primera de les seves homilies quaresmals... Explicà la significació de la primera de les *Set Paraules* que l'Evangeli ha consignat sortides dels llavis del Diví Redemptor durant la seva crucifixió i agonia. La Creu és la càtedra de l'amor i en les paraules que hi parlà Jesús ens ha obert el seu Cor, manifestant la seva pietat suprema a favor dels homes; i en la caritat amb què prega pels mateixos que el crucificaren, perquè cometien el deïcidi, el crim més enorme que ha vist la terra, tenim tots motius d'esperança i confiança del perdó de moltes culpes i la més eficaç imitació d'amor i perdó dels nostres enemics. — Amb fondes i oportunes consideracions sobre l'espectacle de la guerra intercalà la doctrina excelsa en la primera dolcíssima paraula de Jesús agonitzant.

SEGON DIUMENGE

La transfiguració del Senyor l'Església la proposa tres vegades a l'any a la consideració dels cristians, perquè ve a ésser un símbol del Cristianisme.

I

Sols Déu pot transformar a l'home. Les conversions són pròpies del Cristianisme; un home ple d'errors i de vicis es revesteix de la veritat i de la virtut: sant Pau, sant Agustí. Ell mateix diu que és més meravellós ressuscitar una ànima que no pas el cos. Animes mortes. Santa Magdalena, santa Margarida de Cortona. — Però aquest poder de convertir on es

manifesta d'una manera més meravellosa és al Calvari; s'obren les portes del Cel; ve la gràcia abundant: la creu n'és la clau, perquè aquesta eficàcia és de la creu de Jesucrist.

II

Memento mei cum veneris in regnum tuum. Les tres creus que simbolitzen tot l'estat moral del llinatge: *a)*La creu de Jesucrist: el sacrifici dels innocents. La innocència sublima el sacrifici. Innocència i santedat de Jesucrist: els sants que, essent innocents, es sacrifiquen per la glòria de Déu: màrtirs Agnès, Cecília, Eulària, altres jovenets màrtirs; confessors sant Lluís, etc., santes monges i monjos.

Preu inestimable del sacrifici de la innocència unit amb el de Jesucrist. *b)* La creu del mal lladre. La creu del pecat es fa abominable, perquè és el mateix pecat. El pecat té la creu en aquest món. Sofriments de l'home dominat per les passions: el viciós, jugador, el peresós. Es burla de la innocència i es desespera: la desesperació és la condemnació. *c)* La creu del pecador penedit: el bon lladre. Aquesta és la nostra creu, la de la generalitat dels homes. És una creu de salvació. *Purifica: bonum mihi quia,* etc., *fortifica*: l'home en les delícies es relaxa, amb la contrarietat augmenta de valor. *Si quis vult post me venire, abneget semptipsum et tollat crucem suam,* etc. Consola: amb la conformitat.

III

La *conformitat* és la gran virtut cristiana, perquè la summa regla és la voluntat divina. Per a obtenir-la es necessita: *a)* la humilitat, convicció de què havem ofès a Déu i som mereixedors de càstig; *b)* confiança en la misericòrdia divina; *c)* oració constant. L'oració del qui sofreix és més viva i Déu l'atén amb preferència, perquè és oració i sacrifici: *hodie me-*

cum, etc. — Unitat de sacrifici: unim-nos amb Jesucrist *d'enteniment per la fe, de voluntat amb la conformitat, fiat voluntas tua, de cor amb l'amor*, i així arribarem al Paradís, perquè allà on hi ha el cap hi ha els membres.

TERCER DIUMENGE

I

En aquest tercer diumenge veiem l'admiració que causava la predicació de Jesucrist... demostra com predica el bé. Una dona exclama: *Beatus venter qui te portavit*, i Jesucrist contesta: *Beati qui audiunt verbum Dei et custodiunt illud*. Jesucrist Déu era també home verdader, i tenia sempre cuidado de manifestar com la gràcia és superior a la naturalesa. Era amantíssim de sa Mare *magna... quia respexit humilitatem*, i, no obstant, posa mida a aquest afecte tan pur i respectable, perquè Déu és superior als nostres pares: així ho manifesta en el Temple de Jerusalem entre els doctors, en les bodes de Canà i en l'Evangeli d'avui. Gran exemple que nosaltres hem d'imitar, perquè és el compliment del primer manament: Amaràs a Déu sobre totes les coses. Amor a la família, a la pàtria, als amics: han d'ésser derivacions de l'amor de Déu. — Pares que es condemnen pels fills.

II

Però a l'hora de la mort la naturalesa i la gràcia es junten per a manifestar l'amor que ens té: *Mulier, ecce filius tuus. a)* Sentiment natural de donar a la seva Mare un fill que l'assistís; i al deixeble caríssim, un consol maternal. *b)* Condicions de Joan que el fan mereixedor d'aquest consol: la puresa, l'amor a Jesucrist, la fidelitat, puix que el segueix fins al suplici. — Correspondència de sant Joan a l'encàrrec: *Ex illa*

hora accepit eam discipulus in suam. — El Sagrat Cor de Jesús: l'amor de Maria i de Joan.

III

Significació d'aquest pas de la Passió de Jesucrist: una extensió de la maternitat de Maria. Havia vingut per a fer-nos fills de Déu per adopció, i volgué que tinguéssim un mateix Pare i una mateixa Mare perquè fóssim germans. Necessitat que tenim d'una Mare espiritual, com de la Mare corporal per a no morir amb la nostra debilitat. És Mare perquè a Ella devem la vida de la gràcia. Importància que dóna l'Església a la devoció a Maria; intercessió universal en la litúrgia; totes les gràcies per Maria, corredemptora; la seva cooperació en tot el procés de la redempció i en la salvació. *Ad Iesum per Mariam;* conversions per sa mediació... santificació *per Mariam;* Ordres religioses. — *Vita, dulcedo et spes nostra.*

QUART DIUMENGE

I

TENIM necessitat de Déu; de tot podem passar-nos fora l'Ell: podem prescindir de la riquesa de la ciència, dels afectes de família i d'amistat; però la falta de Déu deixa buida l'ànima. Això ho veiem en l'Evangeli d'avui: segueix a Jesús la multitud perquè en Ell hi sentia a Déu, el consol que fortifica, no es recordava del necessari aliment. I fins aquest Déu el proporciona a la multitud... i a tothom. Cada any Déu fa aquest miracle en la sembra del blat: el nostre pa de cada dia donau-nos avui, símbol de l'Eucaristia, sustento espiritual del cristià.

II

Jesús en la seva sagrada humanitat volgué dar-nos a entendre la necessitat que tenim de Déu: *Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me? a)* La vida de Jesús és un miracle continuat. Vol experimentar tots els sofriments humans, i per això com que la divinitat desemparés la humanitat perquè aquesta sentís el desempar. Començà el desempar en l'hort de Getsemaní i durà fins a la mort. La Passió és el desempar. Desempar: 1.er No podia empararse, ni de cap ni de peus, etc. 2.on Desempar dels deixebles. 3.er Del seu poble. Jesús abandonat de tothom. En canvi de que Déu no desempara a l'home, l'home abandona a Déu. Això ho veiem en Jesucrist abandonat dels deixebles, poble. Digué aquestes paraules perquè ho sabéssim. *b)* És el sofriment que tenen les persones espirituals: santa Teresa, sant Francesc de Sales. *c)* Que tenen també els altres cristians que senten afliccions i sentiments de tristesa. *d)* El remei és la fe. La mateixa pietat, que és un gran consol, no sempre és constant en el consol. *e)* La confiança, que és conseqüència de la fe. No hem de confiar en nosaltres mateixos, que som variables, sinó en Déu, que és sempre el mateix: Els qui confien en Mi no seran confosos. — Les grans obres dels sants neixen de la confiança. *f)* Aquestes paraules de Jesucrist són per nosaltres una manifestació de la divina bondat i un consol per la nostra flaquesa. De vegades ens queixem. Jesucrist gemega i plora: sobre Jerusalem, sobre Llàtzer, per consol de la nostra debilitat quan gemeguem i plorem. — Suavitat de les queixes del cristià: hem de queixar-nos amb Déu com Jesucrist, que és nostre principal consol. Déu escolta les nostres humils queixes i no permet siguem temptats sobre les nostres forces. Queixes amoroses dels sants: si no ens treu la pena, augmenta el consol. El mateix Jesús ens dóna la lliçó de lo que havem de fer en aquestes situacions d'esperit: *in manus tuas commendo spiritum meum*. La confiança en Déu és invencible. Sabem que Déu ens vol provar, però no desemparar. *a)* Perquè vol salvar-nos: pro-

ves en tenim. Per això va criar-nos, per això ens redimí. *Sic... Deus dilexit mundum,* etc. *Dilexit nos et tradidit semetipsum pro nobis.*

III

Després de queixar-se del sofriment espiritual, del corporal: *Sitio.* Turment de la set: *a)* Per a satisfer la nostra falta de moderació en menjar i beure. *b) Omnia consummata sunt, ut consummaretur Scriptura:* complir la voluntat de Déu. *c)* No per a cercar alivi, sinó turment, puix que sabia que li donarien vinagre. — Set mística de Jesucrist: havia vingut per a trobar correspondència d'amor, i troba pecats i ingratituds. aquesta set encara li dura: *deliciae meae esse cum filiis hominum,* i els homes li donen vinagre. — Devoció del Sagrat Cor: de correspondència, expiació. — *Si quis sitit, veniat ad me et bibat,* i ell vol patir set.

Jesucrist és Déu parlant als homes; però Ell diu avui en l'Evangeli: «qui és de Déu escolta a Déu; vosaltres (jueus) no l'escolteu perquè no sou de Déu.» Per ésser de Déu no tenim més medi que Jesucrist, per conèixer-lo el millor temps és el de la Passió.

DIUMENGE DE PASSIÓ

I

Temps el més venerable; tot crida al recolliment, a la contrició i a la pietat. —L'Epístola *ad Hebreos* d'avui ens recorda el sacrifici: reconeixement del suprem domini de Déu, submissió, oferiment de la sang d'animals, insuficient, sang d'home no és prou pura, sang d'un Home-Déu. —Plenitud del sacrifi de Jesucrist: *a)* pel sacerdot que l'ofereix, pur, sant, immaculat; *b)* per la víctima, home —fill de verge immacula-

da—, Déu com el Pare; *c)* per la totalitat del sacrifici: cos i ànima, per totes les races i per totes les èpoques.

II

Pogué dir Nostre Senyor Jesucrist: *Consummatum est. a)* Complí totes les profecies: predicà la pau, la misericòrdia, l'amor; els prínceps i magnats conspiren contra Ell; les autoritats el condemnen, és injuriat, escarnit, crucificat. *b)* Pagà amb escreix, més de lo que devia el nostre llinatge; pagà amb magnificència divina —*o felix culpa*—, no solament pagà la injúria feta a Déu, sinó que el glorificà sobre tota ponderació; a la rebeldia contraposà una submissió absoluta —*oblatus quia ipse voluit*. El sacrifici de Jesucrist és el punt més alt de virtut a què pot arribar la naturalesa humana; va complir amb escreix la llei; amà a Déu i al pròxim fins a dar la vida per ells. *c)* Féu una obra duradera per tota l'eternitat: *copiosa apud eum redemptio;* és un sacrifici etern que manté la glòria perdurable; ningú ha glorificat a Déu com Jesucrist; és el sacrifici més excels que se li podia oferir, al Cel és Glòria. A la terra gràcia fecundíssima: màrtirs, confessors, etc., encara que hi ha ingratitud és més admirable la santedat, com és més admirable una pedra que pugés amunt de la muntanya, que moltes que cauen avall. Al Purgatori és perdó; per això les misses són tan profitoses a les ànimes. És la riquesa de l'Església a la terra: les indulgències i els Sagraments.

III

Complerta la seva missió de Redemptor, Jesucrist se'n torna al si del Pare. Havia rebut l'ànima de Déu i li torna; dóna permís a la mort, perquè s'apoderi d'Ell i li diu: *Pater, in manus tuas commendo spiritum meum.* Acaba la vida amb oració: els sants l'han imitat, molts d'ells, sant Esteve: *domine*

Iesu, suscipe spiritum meum. Diuen els sagrats intèrprets que oferí Jesucrist el seu esperit i el nostre. És cert que Jesucrist és l'esperit de tot el llinatge humà redimit i purificat. *Spiritus oris nostri Christus Dominus*, diu el Profeta (Thre., 4, 20). Oferts a Déu per Jesucrist. Ell ha d'ésser la nostra ànima: *vivo... iam non ego, vivit vero in me Christus. Qui non accipit crucem suam et sequitur me non est me dignus*. Mai ens havem de separar d'Ell: *quos... praedestinavit conformes fieri imaginis Filii sui:* per l'oració, Sagraments, pràctica de virtuts. Tota la nostra vida se li ha de conformar; això significa vida cristiana, a fi de que a l'hora de la mort, a imitació dels sants, puguem dir: *Pater, in manus tuas*, etcètera.

DIUMENGE DE PASSIÓ [1]

El sacrifici de Jesús és el de la innocència; Abel, Isaac, l'Anyell. — En ell la innocència venç a la malícia: males passions dels jueus; severitat, benignitat, misericòrdia de Jesucrist: mor perdonant. Perquè és la victòria de l'amor. — Es sacrifica a si mateix, es destrueix per a salvar als altres. Aprenguem nosaltres d'aquest sublim sacrifici; fem de nosaltres un sacrifici, units amb Jesucrist, totes les passions, etc., per a arribar a la victòria de la gràcia i al premi de la Glòria.

Dues consideracions:

1.ª Malícia del pecat. Jesucrist era innocent i, no obstant, mor per aplacar la Justícia divina, puix que Ell prengué sobre si, es féu fiador, del pecat. — *Proprio Filio suo non pepercit*. — La càrrega del pecat a l'innocentíssim Jesús fou el martiri més cruel: avorria el pecat i el portava sobre. — 2.ª Misericòrdia divina: *Sic Deus dilexit mundum ut Filium suum Unigenitum daret. Dilexit nos et tradidit semetipsum pro nobis*.

Reproducció mística del sacrifici: el Calvari i l'altar.

1. Aquest sermó i el següent no estan inclosos en cap de les «Quaresmes» anteriors.

Consummatum est
(Joan, 19, 30)

I

L'OBJECTE de la vinguda, passió i mort de Jesucrist fou treure el pecat del món i donar a l'home la gràcia divina. És a dir, una renovació o restauració. —Dificultats de tota restauració... de la salut corporal.— *Humanae substantiae dignitatem mirabiliter condidisti et mirabilius reformasti*. Els homes coneixien aquesta dificultat: el terror de Déu, sacrificis humans, els sacrificis *umbra* de l'antiga llei — l'*Agnus*. — Adam i Jesús: principis de dues generacions. Com reconcilià l'home amb Déu? Per medi del sacrifici.

II

Què és el sacrifici? Considerem en ell: *a)* La víctima. El mateix jutge qui el condemna a mort el declara innocent: *innocens ego a sanguine justi hujus;* santa, *quis arguet me de peccato?;* agradable a Déu i a l'home, perquè és home i perquè és Déu. *b)* El tabernacle puríssim, or puríssim, del seu Cos, on s'ofereix el sacrifici. — Contaminació de tota la matèria. *omnis caro corruperat viam suam* fora de la de Maria i Jesús. *c)* El pontífex qui aspergeix amb la sang tota la humanitat per a purificar-la amb la mitra, la crossa i l'anell. *d)* Fruits del sacrifici: *copiosa apud eum redemptio* —els quatre rius del Paradís de l'Església— *felix culpa*. Si el pecat inundà com un mar a la humanitat, ara la inunda la gràcia: la santedat, els sants innombrables, però tots han de participar de la Passió per a poder participar de la Glòria. — Celebrem, doncs, les pròximes solemnitats amb contrició, caritat i devoció, i així mereixerem la glòria de la Resurrecció.

ADVENT DE 1900

PRIMER DIUMENGE

SANTEDAT del temps: temps de desig i de preparació. — Evangeli del Judici universal: l'Eglèsia discretament obra en virtut del principi: *respici finem:* importància d'aquest dogma de l'Encarnació, de Jesús, jutge de vius i de morts. És l'epíleg.

I

Utilitat pràctica del judici particular, i per això en vull predicar *memorare novissima tua, in aeternum non peccabis.*

1.er Testimonis divins: El Vell Testament: *a)* David contínuament al·ludeix al judici: *rectum iudicium tuum... et vincas cum iudicaris... Iustus es, Domine, et rectum iudicium tuum... Si iniquitates observaveris, Domine, Domine, quis sustinebit?* — Tot el *miserere* és un càntic dedicat a alcançar misericòrdia a la vista del judici. — *Quoadusque iustitia convertatur in iudicium* (nota bene aquest text). — *Non intres in iudicium cum servo tuo. b)* el Nou Testament: *in quo... iudicio iudicaveritis iudicabimini, et in qua mensura mensi fueritis remetietur vobis.* Els de Tir i Sidon seran judicats més suaument que vosaltres. —*Pater... omne iudicium dedit Filio* (text decisiu). Sant Pau: *statutum est hominibus semel mori, post hoc autem iudicium.*

2.on Testimonis humans: la pròpia consciència: el remordiment és la por del judici de Déu. — Els pobles gentílics tots l'admeten.

II

Acte del judici: Persones que hi intervenen —lloc— situació de l'ànima. Un examen sempre fa por. Rigor, sense apel·lació. —L'ànima queda despullada de les virtuts sobrenaturals i fins de les morals.— La sentència.

III

El Judici ens ha de fer por si no tenim judici. No tenim judici quan no tenim reflexió i obrem per l'impuls de les nostres passions. La reflexió cristiana sobre aquest dogma produeix el temor de Déu. *Initium sapientiae, timor Domini.* La sabiduria cristiana consisteix en salvar-se. Ja sabem que la salvació ve per Jesucrist, però Ell no salva sinó als qui volen ésser salvats. El medi per a obtenir el temor de Déu és la presència de Déu.

Resum del compilador

No fa molta estona que el Prest cantava enmig del cor aquestes paraules de l'Apòstol: *És hora ja d'alçar-nos de dormir, perquè la nostra salvació està més a prop que quan creguéreu;* i poc després el subdiaca, cantant l'Epístola, afegia: *La nit ja ha passat, i ve el dia; revestiu-vos de les armes de la llum, deixant les obres de les tenebres; és precís caminar com de dia, no en les obres de la concupiscència, i revestir-vos de Jesucrist.* La Santa Mare Església alimenta el seus fills amb les manifestacions del culte d'una manera pràctica i que està a l'alcanç de tothom; i per entrar en l'esperit de l'Església és precís penetrar-se de la importància de la litúrgia. Com els fills pugen i creixen

i es fan homes alimentant-se de la substància de sa mare, així devem alimentar-nos de l'esperit de la sagrada litúrgia. — És hora d'alçar-nos de dormir, perquè ve la llum, diu l'Església, preparant-nos en aquest sagrat temps d'Advent per a la vinguda de Jesucrist; i com es necessita un esforç per arribar a Jesucrist, com per pujar a una altura, perquè Jesucrist és la humanitat elevada a la Divinitat; com es necessita una purificació per unir-se a Jesucrist, per això l'Església crida a la reflexió els seus fills en aquest temps, presentant certa severitat en ses cerimònies i en els ornaments dels seus ministres, cessant la música sagrada, tot perquè amb la serietat vingui la reflexió i la purificació. Els plers, fins els lícits, distreuen l'esperit; les tristeses el concentren. Per això en aquesta primera domínica posa a nostra consideració la segona vinguda de Jesucrist al món per a judicar-lo. Jesucrist Jutge és una idea que fa reflexionar l'esperit; Jesucrist Jutge de vius i de morts, és una idea que hauríem de tenir sempre present en nostre esperit per ajustar-lo a la llei divina. Mes ja no vinc a parlar-vos, caríssims germans i fills meus, del Judici universal, sinó del judici particular. com el Judici universal, epíleg de la història humana, no serà més que la ratificació, l'aprovació i la publicació del judici particular, d'aquest vinc a parlar-vos, que serà per cadascú de nosaltres a l'instant de sortir d'aquesta vida. — La idea del judici es troba en tots els pobles en l'antiguitat, així en el jueu com en el gentil, que per això diem *Teste David cum Sybilla*, és a dir, no solament David, com representant de tot el poble israelita, sinó també els oracles de la gentilitat, per on parlava la sabiduria humana, portada per Déu d'un modo natural o sobrenatural, ensenyen aquesta gran idea del Judici. David, aquell esperit d'admirable força, ànima típica del verdader orador, en ses pàgines, on troba expressats sos sentiments tota ànima, per tot té sempre present el judici de Déu: quan canta les grandeses del Senyor, quan s'enfonsa en els abismes de la seva humilitat, sempre té present aquest judici, i amb tot i reconèixer que *Déu és just i el seu judici és recte,* tem aquest judici, i demana al Senyor *que no entri en judici amb son servent perquè ningú quedarà justificat a la seva divina presència.* I diu al Senyor: *Si mireu les nostres iniquitats, qui podrà sostenir la vostra mirada?* Aquestes paraules que ens fa repetir tan sovint l'Església: Si mira el Senyor nostres pecats, qui podrà sostenir aquella mirada? David fou una figura de Jesucrist, com la profecia ho era de la veritat evangèlica, i Jesucrist confirmà aquesta idea del judici, animant amb ella als seus apòstols i deixebles. Aquesta veritat dogmàtica del judici és necessària per la rectitud de la conducta humana. Hem de tenir presents les qualitats del Jutge, i en primer lloc la seva sabiduria absoluta. Ho sap tot, perquè ho ha creat tot; Ell ha creat l'home i sap tot lo que hi ha en ell, no se li pot escapar ni un pensament, ni el moviment més amagat del cor de l'home. Per nosal-

tres passen molts pensaments que ni ens en donem compte; per Déu no passa res, tot ho té present, perquè és etern.

Tot examen és temible; qui s'ha d'examinar tem, i aquell que examina tem també quan ha d'ésser examinat. Aquell examen del judici serà minuciós, i tot el procés de la vida se li farà a l'ànima evident amb una evidència incontrastable, i ella mateixa serà sa pròpia acusadora, si no ha ajustat ses obres als eterns principis de justícia.

Demés, hi haurà dos altres acusadors segons els autors ascètics i místics fundats en la veritat revelada: l'àngel mal i l'àngel bo. L'esperit de les tenebres amb sa malícia abominable farà de fiscal de l'ànima, delectant-se en cert modo en poder triomfar d'ella en aquell judici; l'àngel bo s'haurà de convertir també en acusador, si l'ànima que ha tingut confiada a sa custòdia no ha seguit en aquest món la direcció que li donava. — La conseqüència del judici és pels mals la degradació: l'ànima quedarà despullada de la fe sobrenatural i de l'esperança, de tots els fruits dels Sagraments, quedant-li sols el caràcter del baptisme, de la confirmació i de l'orde, si els havia rebut, per major ignomínia, perquè tal volta s'havia prevalgut d'aquests Sagraments per pecar amb major eficàcia. El premi serà, no per aquells que hauran parlat millor, no pels oradors més eloqüents, no pels que hauran investigat els secrets de la naturalesa, o els de la Teologia i de la Gràcia, o pels qui hauran remenat més llibres, sinó per aquells que hauran obrat bé.

La sabiduria cristiana és eminentment pràctica, no precisament especulativa, no serveix sols per il·lustrar l'enteniment, sinó per rectificar el cor; la sabiduria humana és humil, modesta i recatada, i s'amaga com dins la petxina la perla està amagada als ulls indiscrets. I aquesta sabiduria serà la que haurà el premi el dia del Judici de Déu, d'aquella Sabiduria que no s'equivoca, ni s'enlluerna per les aparences. Allí els primers seran els darrers, i els darrers seran els primers. — El Judici és com la sobreposició del judici en l'ànima que no en té, que no reflexiona: qui té judici no ha de témer el Judici de Déu, perquè adapta ses obres a la Llei divina i dóna a totes les coses el degut valor. El judici posa fre al desenfrè de les concupiscències, i fa victoriós a l'home de les seduccions del vici. — El pensament del judici produeix naturalment el sant temor de Déu, i el temor de Déu és el principi de la Sabiduria. Medi pràctic per fomentar aquest sant temor és la presència de Déu. Jo us exhorto, caríssims germans i fills meus, a practicar aquest hermós exercici de la presència de Déu, a fi de que, obrant sempre bé, conformant la vida a les màximes de la sabiduria cristiana, puguem obtenir la misericòrdia i perdó, i esperar després del Judici la fruïció de la mateixa felicitat divina en el si del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant, que com per mi mateix us desitjo.

SEGON DIUMENGE

Del món, enemic de l'ànima

SANT Joan, exemplar de vida eremítica. Excel·lència de la vida, que es fa consistir en Déu, principi de la vida. La vida eremítica i la vida monacal formà el món cristià, i sempre aquesta vida serà com la substància de l'Església i el suport del món cristià. Aquesta vida significa la renúncia del món, que és el primer enemic de l'ànima.

I

Ningú és admès a la fe cristiana si no renuncia el món (en el baptisme). Jesucrist declara que *el dimoni és el príncep del món (nunc princeps huius mundi eiicietur foras).* Declara la incompatibilitat entre Ell i el món i els deixebles d'Ell... *ego elegi vos de mundo, propterea odit vos mundus*. Considera al món tan perdut, que diu que ni pel món prega: *non pro mundo rogo, sed pro his quos dedisti mihi.* I declara la maldat del món: *omne quod est in mundo concupiscentia carnis est et concupiscentia oculorum et superbia vitae.* Sant Pau: *mihi mundus crucifixus est et ego mundo.*

II

En què consisteix la maldat del món: *a)* En sa atracció, que es converteix en ídol de l'home; els plaers i la pompa sedueixen i enganyen perquè no són res. Seducció que exerceix sobre l'esperit de la joventut: el jove de sant Felip Neri. *b)* En sos enganys; no diu una paraula de veritat. *c)* En que és corruptor.

III

Com havem de viure en el món: *qui emunt tanquam non possidentes, et qui utuntur hoc mundo tanquam non utantur; praeterit enim figura huius mundi... Non habemus hic manentem civitatem, sed celestem inquirimus.* Hem de viure aquí com viatjants i pelegrins. Tota la nostra afició ha d'ésser a la pàtria. La finura i elegància de la vida moderna fa més temible el món; en mans del dimoni és un medi més poderós de perdició.

Resum del compilador

En l'Evangeli que s'ha cantat no fa gaire estona des d'aquest sagrat lloc, el mateix Jesucrist fa l'apologia del sant Baptista amb aquelles paraules: Què heu sortit a veure al desert? Un home que es mou com una canya a tots els vents? Doncs, què heu sortit a veure? Un home vestit amb delicadesa i elegància? Els qui vesteixen així habiten en els palaus dels reis. Doncs, què heu sortit a veure? Un profeta? Jo us dic que encara és més que profeta. — Amb aquestes paraules el mateix Jesús, fent l'apologia del Baptista, fa també l'apologia de la vida monacal, eremítica, és a dir, la vida de penitència, de contemplació i d'oració. Precisament aquesta vida del sant precursor i dels seus deixebles fou també, almenys en la seva substància, en la seva essència, fou la vida dels primers cristians, i aquesta vida l'ha conservada i l'ha enaltida sempre l'Església. El món no la vol aquesta vida superior de l'esperit, i nosaltres hem de tenir, al contrari, tot l'interès en acostar-nos, tant com sia possible, a aquesta vida. El monjo, l'eremita, el religiós, tot aquell qui tracta de perfecció de vida, és el cristià típic, el cristià perfet, i nosaltres hem d'estimar i cercar aquesta perfecció. La substància d'aquesta vida importa la renúncia del món: hem de renunciar al món: hem de renovar constantment aquella renúncia que d'un modo implícit férem del món al rebre l'aigua de salvació en el Sant Baptisme. — Aquesta renúncia del món no és el llenguatge d'un místic, ni és únicament exclusiva i pròpia dels que es consagren al servei directe de Nostre Senyor amb la professió religiosa: és, en la substància, obligatòria a tothom, i és de sempre; i per això deia el divi Mestre a sos deixebles que el món, així com l'avorria a Ell, així també havia d'odiar a tots els seguidors de la veritat evangèlica. Per això el món

ha perseguit i avorrit sempre a Crist i el món no és pas d'una època sola, o d'un sol país, sinó de tots els llocs i de totes les èpoques.

Aquesta renúncia del món no vol dir horror ni despreci de les criatures: les criatures en si, bones són, mes la concupiscència que les coses externes exciten en nosaltres és mala. Hem de renunciar al món, perquè és mal, perquè és l'acumulació de les coses que, segons l'expressió del sagrat Evangeli, no són sinó la concupiscència dels ulls, la concupiscència de la carn i la supèrbia de la vida. Hem de viure amb molta cautela, i les coses del món han d'ésser per nosaltres sempre molt sospitoses. Jesucrist digué que el príncep d'aquest món era Satanàs, i que Ell el faria fugir. Hem de viure en el món amb la cautela del qui viu en uns dominis d'un mal príncep, de quals intencions sempre s'ha de témer. Mes el món no solament és mal, sinó que demés és fals: les seves pompes i ses màximes són aparença, no tenen cap realitat. L'apòstol sant Pau deia que la *figura d'aquest món passa*. L'estimació que es cerca amb tant afany, les alabances, tot, tot és només que aparença, tot passa. I, finalment, a més de fals és també corruptor. Jesucrist purifica, el món corromp; el món transforma en pitjor a l'ànima que s'hi entrega, la rebaixa. Quan veiem un jove que s'aficiona a les vanitats del món, temem, i amb raó; quan una noia que comença a tenir alguna representació s'afecta al món, temem per la seva ànima; quan un pare de família es deixa arrastrar del món, temem per les conseqüències que n'haurà de plorar aquella família; perquè el món fa malbé la noblesa de l'esperit, la puresa de sentiments, la rectitud dels costums. El món és un ídol, i tot s'ha de sacrificar a aquest ídol, i tot li sacrifica el mundà, fins la mateixa existència.

Tots els enemics de l'ànima són temibles, però el món és el més temible de tots: la seducció de la carn és molt gran, és vivíssima, més l'ànima noble no es deixa arrastrar de les passions grosseres. El dimoni és molt astut; mes l'ànima per medi de la comunicació amb Déu adquireix un gran coneixement per saber-se apartar de la seva influència, per desfer la forma a vegades aparatosa amb què es presenta l'esperit de les tenebres, i, en fi, la sabiduria cristiana és superior a l'astúcia diabòlica. El món, en canvi, atreu d'una manera més suau i més eficaç, i té a sa disposició per seduir a l'ànima les riqueses, l'elegància, la bellesa, les comoditats de la vida. —Hem de renunciar al món, perquè Jesucrist ha dit a tots en absolut que no podíem servir-lo a Ell i al món; i en una ocasió solemne, després de pregar al Pare celestial per sos deixebles, digué que no pregava pel món. Jesús no prega pel món, donant-lo per perdut, per irremissiblement perdut. Hem de renunciar al món i procurar arribar a la perfecció de l'Apòstol, que es tenia per crucificat al món i al món crucificat per ell. No hem de voler prevaler en el món, però sí prevaler sobre ell, dominar, tenir sota els peus al món, fer-nos superiors a

les coses temporals i externes, mirant a les eternes i divines. Hem de viure en el món i no ésser del món, com Jesucrist ja digué que el *seu regne no era d'aquest món*. I per això és precís que fem l'ús recte de les coses, segons el fi de la seva creació, com ja l'apòstol sant Pau deia que els que viuen en l'estat de matrimoni es portessin com si no hi visquessin, que els que posseeixen riqueses, com si no en posseïssin. En el llibre incomparable dels *Exercicis Espirituals de sant Ignasi de Loiola* hi posa aquell exercici de la indiferència en l'ús de les coses. Aquesta és la norma que havem de seguir: no despreciar les coses, no tenir-les per males, que això fóra heretgia, sinó usar-ne segons el fi de la seva creació, sense afeccions desordenades. D'aquesta manera irem preparant-nos per la vinguda de Nostre Senyor Jesucrist.

TERCER DIUMENGE

(Benedicamus Domino). De l'oració — desig de Déu

EXPECTACIÓ universal del Messias, i és que els homes tenien la convicció de la seva insuficiència, no es basta a si mateix: tenien necessitat de Déu. Allò fou la manifestació d'un instint humà, l'instint de l'oració. *L'oració cerca a Déu i troba a Déu per a reposar-hi. Mihi... adhaerere Deo bonum est... Qui... adhaeret Domino unus spiritus est.* — L'Advent és temps d'oració. Els sants i els bons cristians fan més oració seguint l'esperit de l'Església, que sembla que voldria que en aquest temps l'oració fos contínua. Durant l'any, a la fi de la missa diu *ite missa est*, com si s'hagués acabat l'oració. Ara diu *benedicamus Domino*, significant que l'oració no s'ha d'interrompre.

I

L'oració és l'arma del cristià. El soldat desarmat. — Orantes dels primers segles. — És la lliçó contínua de Jesucrist. — *Vigilate et orate.* — *Oportet semper orare et non deficere.* — Paràboles: fins aconsella ésser importuns: si truquen a mitjanit,

petite et dabitur vobis; quaerite et invenietis, etc. *Exemple* d'oració que ens dóna *erat pernoctans in oratione Dei.* En les ocasions solemnes de la vida veiem que fa oració. La vida dels sants és una vida de contínua oració.

II

Condicions de l'oració: *a)* S'ha de fer amb unió de Jesucrist *et quodcumque petieritis Patrem in nomine meo.* És el summe Sacerdot, i a Ell li toca presentar a Déu les oracions i acompanyar la nostra oració: *interpellat pro nobis. b)* S'ha de fer amb esperit de fe: és un desig de Déu, i desig suposa el coneixement. *Omnia possibilia sunt credenti.* El miracle és fill de la fe. — Fe vana i falsa que no neix del desig de Déu, sinó de complaure la pròpia voluntat. — És una fe acompanyada de l'esperança. *c)* Simplicitat. No preguem com els fariseus, que fan oracions molt eloqüents i es posen al mig del temple per a ésser vistos. *In abscondito.* Santa Teresa li deia a Nostre Senyor *bobadas.* És l'expansió del Fill amb el Pare: *Pater noster. d)* La humilitat: l'oració dels humils puja al Cel. L'oració del fariseu i la del publicà. *In abscondito.*

III

Efectes de l'oració. És la clau del Cel. *a)* Efectes de l'oració en el particular, efectes personals. *b)* Efectes de l'oració de la família: pau, amor, conservació de la fe. *c)* Efectes de l'oració del poble: Déu és el Senyor del poble, *beatus populus cuius Dominus Deus eius. d)* Efectes de l'oració en el Cel: l'eterna glorificació divina; el Cel és una perpètua alabança, àngels laudants creats sols per a fer oració.

Resum del compilador

La ciutat de Jerusalem envià al sant Precursor un missatge preguntant-li per medi dels sacerdots i levites: Qui est tu? Ets el Messies, o Elies, o algun dels profetes? I el sant Baptista respongué: Jo no sóc més que la veu del qui clama en el desert. El qui ha de venir darrera meu és abans que jo; jo ni sóc digne de desfer-li el seu calçat. En aquesta expectació s'hi manifesta un desig de Déu; en la resposta del Baptista s'hi expressa l'alabança de Déu; i en tota la litúrgia d'aquesta domínica, especialment en les paraules de sant Pau que l'Església pren en el diví Ofici, se'ns fa la recomanació de la pràctica de l'oració. Tot l'any és temps d'oració; mes l'Advent d'un modo especial, és temps clàssic d'oració, com ho ensenya l'Església en la solemnitat del sacrifici de la Missa. En les altres festes, el diaca, acabats els divinals Oficis, dirigint-se al poble, diu: Ja us en podeu anar, la Missa està llesta; en aquests diumenges i festes d'Advent no es gira el diaca al poble i canta el *Benedicamus Domino*, indicant que convé encara perseverar en oració. L'oració és una necessitat de la naturalesa: per instint l'home prega en els conflictes i tribulacions de la vida. La Religió, doncs, no fa més sinó elevar aquesta necessitat de la naturalesa quan preceptua l'oració; perquè realment la Religió no va mai contra la naturalesa, eleva la naturalesa, la sublima fins a portar-la a la unió amb Déu.

Jesucrist, que és el mestre de la humanitat, és també el mestre de l'oració, amb paraules i exemples. Convé, deia, orar sempre i no defallir mai, i pregar fins a la importunitat. Aquella paràbola del qui truca a la nit a casa de l'amic, i obté el que demana per la constància, per la importunitat amb què ho demana, és una prova de lo que volia que féssim en nostres oracions. Jesucrist féu oració tota sa vida, des d'aquelles paraules venerables: Aquí estic per fer la vostra voluntat, amb què s'oferí al Pare celestial, fins a la sublim jaculatòria que sortí de son sagrat Cor, quan en la creu exclamà: En vostres mans encomano el meu esperit. Predicava de dia per les ciutats, per les viles i per les cases de pagès, anunciant per tot arreu la bona nova; mes les nits les passava en oració. I en les ocasions més solemnes, quan havia de realitzar algun acte extraordinari, feia oració, com abans d'elegir els seus apòstols, com abans d'entrar en la seva Passió dolorosa. I els deixebles del diví Mestre ensenyaren i practicaren el mateix. Les memòries més antigues que ens queden dels primers cristians els representen amb les mans alçades, amb els cors elevats a Déu per l'oració.

L'oració és l'exercici de la perfecció cristiana: un cristià que no ora és cristià només de nom, no exerceix, no practica la seva professió de cristià. Les armes del cristià són l'oració, i cristià sense oració és soldat desarmat, és inú-

til; no podrà vèncer les inclinacions males de la naturalesa pecadora, perquè ningú és superior a si mateix, es necessita una força superior per dominar-se, per no ésser joguina de les passions, dels atractius del món, i aquesta força és la gràcia, i la gràcia davalla per l'oració. El cristià és l'home d'oració que passa per la Babilònia del món fixats els ulls en la Jerusalem, en la pàtria celestial.

L'oració és instrument de santificació. Heu sentit a predicar moltes vegades que si teníem fe traslladaríem les muntanyes d'un punt a l'altre, segons l'expressió del sagrat Evangeli. Si és estrany passar d'un punt a l'altre una muntanya, més encara el que alcança l'oració. Els enginyers moderns amb ses màquines traslladen edificis, foraden muntanyes... mes ni els enginyers moderns, ni els moderníssims, ni els passats, ni els per venir, podran mai d'un home pecador fer-ne un sant: és una obra prodigiosa i l'oració la realitza.

L'eficàcia de l'oració depèn d'algunes condicions que ha de tenir, i en primer lloc de la fe. La fe i l'oració es compenetren, la fe sosté l'oració i l'oració sosté la fe. En segon lloc ha de fer-se en unió amb la de Crist. Crist és l'exemplar de l'oració: la seva oració és la típica, és insuperable, és infal·lible, és irresistible, és omnipotent, perquè Crist ha merescut que sempre sia oïda la seva oració a favor dels homes. En tercer lloc ha de tenir simplicitat. Tinc per mi, seguint l'esperit de l'Església, que la simplicitat és la primera condició per poder rebre l'ànima en tota sa plenitud la veritat evangèlica. Esperit senzill, sense pretensions, és qui pot rebre millor els gèrmens evangèlics, que són després fecundats per la influència de l'oració. L'esperit senzill és penetrant: les coses senzilles són sempre les més penetrants, com ho és l'oració dels infants, la dels pobres d'esperit, com ho és la del fill quan parla amb son pare. L'oració verdadera és sempre una efusió filial de l'ànima. Santa Teresa, aquella insigne santa espanyola, diu amb un terme que no es pot traduir, que la seva oració consistia molt temps en dir *bobadas*, és a dir, coses infantils, coses senzilles. L'oració, en fi, ha d'ésser perseverant: la constància obté totes les coses. — L'oració perfecciona l'individu: educa el cor i purifica els sentiments, educa el cap i eleva el pensament de l'home. Vosaltres, caríssims fills meus, que us dediqueu a l'estudi per ésser un dia ministres del Senyor, si voleu exercir el ministeri amb fruit heu d'ésser homes d'oració. Heu sentit a dir moltes vegades que els doctors i escriptors eclesiàstics han après més als peus del sant Crist que no pas remenant llibres. Tots els sants i homes apostòlics han sigut molt aficionats a l'oració: han sigut diferents en sos ministeris o s'han distingit en diverses aptituds; mes tots, sense discrepància, han sigut homes de molta oració.

L'oració us farà deixebles d'una escola més alta, i veureu la manera d'a-

clarir i defensar les veritats que la Teologia investiga. L'oració dóna perspicàcia a l'esperit, el fa penetrant, l'uneix amb Déu, i el fa un esperit amb Ell, segons l'expressió de l'Apòstol.

A més de l'oració individual hi ha l'oració de família, sia aquesta natural, constituïda per la sang i per la carn, sia sobrenatural: l'oració les perfecciona totes. L'oració és per l'home l'aprenentatge millor de la seva professió. L'oració en família purifica i reforça els vincles de l'amor, que són la base de la família. És molt excel·lent l'oració de la família, i què serà l'oració col·lectiva de tot un poble? Mes cap oració tan excel·lent com la de la Glòria. L'oració no començà en Crist: Ell l'ensenyà i recomanà; mes segles abans que Ell ja el temple de la Glòria ressonava amb l'oració d'alabança. La vida eterna és l'eterna oració. Els àngels s'ocupen en alabar a Déu, i en el Cel continuarem nosaltres l'oració d'alabances que haurem començat en aquesta vida, alabant a Jesucrist, a Maria, la més excelsa criatura, a les tres Persones de la Divina Substància, essent aquesta oració part de la felicitat eterna que a tots, com per mi, desitjo.

QUART DIUMENGE

SANT Joan amb la seva vida i la seva predicació omple el sant temps d'Advent. És el sant dels dos Testaments, el trànsit de la llei escrita a la llei de gràcia. — En aquest dia l'Església ens el presenta com el predicador de la penitència: *praedicans baptismum penitentiae in remissionem peccatorum.*

I

La penitència és la mida de la força humana, demostra els graus d'energia de l'home, el valor de l'home; per això deia aquell sant quan li alabaven a una persona per perfecta: Ho serà si és mortificada. Què és la penitència. Mortificació, sofriment voluntari, acceptació del que ens contraria. Sant Joan la predica a tothom: a un de la turba, als publicans, als fariseus, a uns militars. La penitència és la compensació a la justícia de Déu per raó del pecat, i com tot el nostre llinatge és pecador; d'aquí que la penitència sigui una virtut universal.

Tots els sants l'han predicat i les lleis de l'Església la preceptuen sense fer diferències de just i pecador, perquè tots som pecadors. I qui es resisteix a la penitència no sabrà resistir el seductor plaer del pecat.

II

Penitència necessària com el baptisme, *baptismum penitentiae,* pròpia de tot fill d'Adam, per a arribar a la justícia de la vida cristiana. *Omnis vallis implebitur.* — Deficiències que han de suplir-se amb la fe i la gràcia, la intel·ligència i la voluntat, resolució pel bé, ferides pel pecat han de curar-se. — *Omnis mons et collis humiliabitur* — excessos que han d'extirpar-se. — Les concupiscències, no hi ha home que no les hagi de reprimir, la de la carn, la dels ulls i la supèrbia de la vida. El cristià ha d'estar en equilibri. La Passió de Jesucrist és la penitència de tot el llinatge, però diu sant Pau que nosaltres havem de completar la Passió de Jesucrist en els nostres membres.

III

Penitència obligatòria. — En satisfacció de nostres pecats. Quant escassos són els innocents. *Doncs, o innocència o penitència.* — *Facite... fructus dignos penitentiae.* La mida del pecat és la mida de la penitència. Quant gran... la mort de Jesucrist, l'eternitat de l'infern proven la gravetat del pecat. De la penitència espiritual o interior ningú pot excusar-se'n. Apartar-se de diversions, recolliment de vida, l'aplicació al treball. Sant Jeroni aprèn la llengua hebraica per penitència. La contrició. — La penitència molt agradable a Déu: sant Pere d'Alcàntara s'apareix i diu que la penitència li ha valgut una gran glòria. — Les petites penitències dels sentits que tothom pot practicar-les: vista, oïda, olfacte, etc. Exemples de pe-

nitència en l'antiguitat que ara ens semblen impossibles.

IV

Penitència de supererogació. — És la més gloriosa. Han fet més penitència els innocents que els convertits. Jesús, sant Joan Baptista, sant Miquel dels Sants, sant Genís, etc. — Aquesta penitència és la que salva al món. El sacrifici de l'innocent, de l'*Agnum... dominatorem terrae.* Ànimes privilegiades que sempre hi ha hagut dins l'Església que amb ses penitències han calmat la ira divina. — Purifiquem-nos nosaltres per a rebre a Jesús, que va a venir.

Resum del compilador

Encara avui, caríssims germans i fills meus en Jesucrist, torna a presentar a nostra contemplació la Santa Mare Església la profètica figura de sant Joan Baptista. Vol que la tinguem sempre davant dels ulls durant l'Advent aquesta figura, perquè el Precursor ve a ésser l'exordi de Crist, la introducció a la vida evangèlica: és un testimoni, i nosaltres creiem segons els testimonis. També jo, seguint a l'Església, única que té autoritat divina per ésser mestra dels homes, tornaré a parlar avui de sant Joan Baptista, al qual ja us vaig presentar un dia com a exemplar de vida monacal, renunciant al món i vivint en el desert, un altre dia com a exemplar d'oració i avui com a exemplar de penitència: renúncia al món, vida d'oració i de penitència, que constitueix la triple manifestació de la vida cristiana.

En l'Evangeli que s'acaba de cantar fixa el sagrat escriptor el temps de la predicació de sant Joan Baptista, notant quina era la suprema autoritat de la societat civil i religiosa de l'època, per significar la importància de la predicació. I seguint aquest mateix Evangeli us faré veure quina és la penitència, els efectes de la penitència i l'objecte final de la penitència.

La penitència és el domini de si mateix, la reducció de totes les forces interiors de l'home i llur subjecció a la raó, de manera que totes les forces que no són racionals estiguin dominades, dirigides i presidides per la força racional. La penitència, tal com la predica el sant Precursor, té un caràcter d'universalitat. Ell predicava penitència a tothom, i componien el seu auditori

els escribes i fariseus, qui almenys en aparença observaven amb tota exactitud les prescripcions de la llei mosaica, i creien en la resurrecció de la carn; hi havia els saduceus, que en podríem dir els homes mundans, qui no hi creien; hi havia sacerdots i levites i fins militars, i a tots predicava penitència. Igualment l'Església dóna a la llei del dejuni un caràcter d'universalitat, comprenent-hi a justos i pecadors. Tothom ha de fer penitència, per més que l'aplicació de la penitència sia distinta en cada home, com quiscun home és diferent. I la penitència abraça tot l'home: té un caràcter de totalitat. Sentits i potències, tot ha de fer penitència, perquè tot està pertorbat. Tota la naturalesa està deformada, monstruosament deformada pel malefici del pecat dels primers pares; i tota ha de restablir-se i equilibrar-se per la penitència. L'home està pertorbat; l'home és el ser menys tranquil de tots els sers. Aquesta lluita dins l'home l'ha pintada amb divina eloqüència sant Pau; i els mateixos gentils, com sabeu tots els qui haveu estudiat lletres humanes, l'han descrita amb eloqüència admirable.

En la criatura, abans de brillar la llum de la raó en aquella petita existència, els sentits de la vista, de l'oït... estan ja inclinats al mal. Tot l'home ha d'ésser restaurat per la penitència, la qual té per efecte establir en el regne de l'home el govern llegítim de la raó. El govern llegítim de la raó il·luminada per la fe és un dels grans principis de la nostra Religió santa, i en tot govern hi ha d'haver ordre, i aquest ordre s'alcança subjectant i subordinant totes les forces a la raó.

Els sentits s'han d'educar, donant-los una direcció sana; les potències s'han de subjectar, l'enteniment a la fe, i la voluntat a la gràcia divina, i això suposa un esforç, un treball, en el qual consisteix la penitència. L'Evangeli d'avui, amb aquell simbolisme tan freqüent en la Sagrada Escriptura, que es val sempre de comparacions i semblances, explica aquests efectes de la penitència, quan diu: Les valls fondes s'han de terraplenar, les muntanyes altes s'han d'aplanar, els camins torts seran adreçats, els escabrosos rectificats. Les deficiències i els excessos de la nostra naturalesa, tot s'ha de corregir. La subjecció, la subordinació és una necessitat entre els homes, com hi ha subordinació en les mateixes jerarquies angèliques. La independència, l'orgull de si mateix és una prova de la necessitat de la penitència. El judici propi, la voluntat pròpia, de què parlen tant els autors ascètics, s'han de rectificar i mortificar per la penitència. És la llei de la penitència la que més avorreix el món modern, tan afectat a les delícies, i la nostra naturalesa, amiga de les comoditats.

A més d'aquesta penitència general i obligatòria a tothom hi ha la penitència necessària al pecador. Tots som pecadors; qui digui que no té pecat és mentider, segons la frase de l'Escriptura. El pecat és un deute, i tot deute

s'ha de satisfer: si hem tingut la vilesa, la infàmia de cometre una injúria contra la Justícia Divina, hem de pagar amb penitència el deute contret. Tots ho hem sentit dir, i tots ho hem de tenir ben present com una llei de la vida cristiana: o innocència o penitència. Tornar a l'home a l'estat primitiu de perfecció i equilibri, tals son els efectes de la penitència.

A més d'aquesta penitència pels pecats propis hi ha la penitència pels pecats dels altres; aquesta és la penitència en sa forma més noble i elevada. Jesucrist és l'exemplar i el tipus d'aquesta penitència: Ell no tenia pecat, ni podia tenir-ne: era incontaminat, no podia perdre sa puresa divina; i fa penitència, fa el sacrifici de si mateix per redimir-se. Els sants més innocents han sigut també els més penitents, des de sant Joan Baptista, santificat abans de néixer. Si els sants han sigut penitents, quà farem nosaltres, miserables pecadors? Hem de fer penitència per obtenir son objecte final, que no és altre, segons l'Evangeli d'avui, que *videre salutare Dei*, veure al Salvador. L'home animal no veu les coses de l'esperit fins que la penitència l'ha transformat i espiritualitzat. Practiquem penitència, apartant els sentits de tot lo mundanal, de tot lo pecaminós, de tot lo perillós; apartem la imaginació de tots els espectacles que poden contaminar la puresa de la consciència; practiquem mortificació en nostres relacions socials, en nostres relacions personals que puguin ésser danyoses a l'ànima, i a l'hora de la mort podrem estar tranquils. Sant Pere d'Alcàntara, l'insigne sant espanyol, que més portà fins a l'extrem la mortificació pròpia, revelà a una ànima santa, que de bon grat tornaria a subjectar-se a l'austeritat de sa vida penitent, en vista del premi que amb ella havia obtingut.

ADVENT DE 1902

PRIMER DIUMENGE

SANTEDAT de l'Advent dins de tota la tradició cristiana. — Conveniència de donar a l'ànima un superior aliment en certes èpoques. — Com l'Església, a pesar de l'oblit del món, encara vol que l'Advent sigui un temps d'oració i penitència i recolliment. Per això ens proposa les veritats que ens fan entrar en reflexió: l'Església tanca i comença avui amb la consideració evangèlica del Judici universal.

I

Judici universal dogma de la religió, complement de la missió de Jesucrist. *Memorare novissima tua et in aeternum non peccabis*. Sant Jeroni. Sant Vicenç Ferrer, l'àngel del judici. Terror de la sentència eterna, que ens ha de fer reflexionar sobre la nostra responsabilitat i el nostre destí etern.

II

Déu ens ha donat llibertat per a donar-nos ocasió de mèrit i *ante hominem vita et mors*, cadascú va allà on s'encamina voluntàriament. De conseqüent, som responsables del camí que seguim. Responsables: *a)* De les nostres accions, ac-

tes i converses com cristians, segons el nostre estat, en la família, en la vida pública, per les nostres omissions. *b)* Dels nostres pensaments i sentiments que devem encaminar rectament *regnum Dei intra vos est. c)* Fins dels pecats dels altres *ab alienis parce servo tuo*: responsabilitat que tenim i mèrit que tenim en les accions dels altres.

III

Sant temor de Déu que el judici ha d'engendrar en nosaltres, amb qual temor obtindrem la sabiduria. Jesucrist és la sabiduria eterna encarnada, i per medi del temor ens havem de preparar a rebre'l, arreglant i purificant la nostra vida.

SEGON DIUMENGE

EL Profeta en l'introit de la missa anuncia ja al Salvador que causarà una gran alegria en el cor dels homes. — En l'Evangeli veiem l'expectació del Baptista enviant a preguntar a Jesucrist qui era, si era el Messies promès. Jesucrist contesta dient que mirin les seves obres, les obres parlen per Ell. Dites obres proclamen que Jesús ha vingut a curar.

I

Trist estat de l'home després del pecat: la ignorància i la concupiscència: *a)* Ignorància de si mateix, de son destí, de son camí, de ses relacions amb els altres homes. Jesús solament pot curar aquesta ignorància. *b)* Concupiscència racional i carnal: com la concupiscència porta a la mort, destrueix el cos i l'enteniment. L'home converteix en instrument de mort lo que és instrument de vida: el menjar, el beure, el saber, etc.

II

Solament Jesús pot curar: *a)* La nostra ignorància amb la doctrina de la fe catòlica, que ens ensenya per què som al món, quin és nostre destí i nostre camí per arribar-hi. *b)* La nostra concupiscència amb la seva gràcia, que ens fa dolç l'exercici de la virtut: amable la castedat, dolça la misericòrdia, meritori el treball, etc.

III

Elogi de Jesucrist de sant Joan que caracteritza la virtut cristiana; sant Joan és el tipus de l'home que amb la fe il·lumina la ignorància i amb la gràcia ordena la concupiscència; i és la salut de l'ànima, ésser robust, no canya movedissa a tot vent de passió, sinó alzina resistent a les passions que sovint es desencadenen durant la vida.

Jesús, metge celestial, les curarà si seguim el camí de vida que Ell ensenya.

TERCER DIUMENGE

Capítol I de sant Joan

SANT Joan ens ensenya, podem dir, en l'altre diumenge l'oració i la penitència en el desert, avui la humilitat.

En la persona de sant Joan ens predica l'Església com la millor preparació per a rebre a Jesucrist és la humilitat. El qui per néixer escollí pares pobres, lloc desavingut, hora de la nit, etc., és el rei de la humilitat, que sols lliga i pot ésser amic dels humils. Els jueus per humil no el coneixen: esperaven un príncep dominador i altiu; per això també hi ha

molts cristians que no el coneixen, no el troben on és, en el silenci, en la modèstia, en la mortificació, *iudaeis... scandalum, gentibus... stultitiam.* — Jesús és el més savi dels homes, però sabiduria modesta i sense aparences; és el més poderós, però poder invisible als ulls carnals.

I

La humilitat és condició necessària per a unir-se amb Jesucrist, perquè la humilitat és la veritat, i Jesucrist és *Deus veritatis*. Qui no és humil està subjecte a l'engany. No es coneix a si mateix. La veritat és la llum, i el superb avorreix la llum, trenca el mirall, no vol sortir de la mentida.

II

Qui no és humil no sent la necessitat de Jesucrist. S'alimenta de si mateix. L'humil té una set que li fa dir: *Deus, Deus meus, ad te de luce vigilo*. Humilitat de David que li fa perdonar els seus pecats. — El fariseu i el publicà, li agrada més a Déu *humilitas in malis* que *superbia in bonis*.

III

El qui es pensa tenir salut diu al metge: No t'he de menester. Jesús és salvador; qui es pensa que no està malalt no necessita salvador. — El superb es pensa que no necessita ningú. L'humil no sap viure sinó apoiant-se en Jesucrist, i mai no es separa d'Ell, perquè té por de morir sense Ell. Aquesta por és molt fundada.

IV

Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam.

QUART DIUMENGE

Exercici de la justícia com virtut universal
(Lluc, 3)

L'EVANGELI en aquest Advent ens ha presentat l'oració i la penitència de Joan, la humilitat de Joan, i avui presenta a la nostra contemplació la inspiració i la predicació de Joan. — Expliqui's.

I

L'esperit del Vell i del Nou Testament és el mateix; no obstant, externament són diferents: el primer, exterior, legal; el segon, íntim i animat de l'amor. El primer, una perfecció externa; el segon, interior. El primer, temor d'esclau, de fill menor, incapaç de comprendre al Pare; el segon, d'amor de fill qui ha d'ésser hereu. El primer, la justícia de les obres externes; el segon, la justícia del cor. En aquest dia tota la predicació de sant Joan (abans d'Isaïes) es refereix a la justícia, perquè la justícia és l'essència de la llei divina.

II

Es presenta a mon esperit, reminiscència dels estudis de joventut, la definició estoica de la justícia: *constans ac perpetua voluntas ius suum cuique tribuendi*. Filosofia, encara que imperfecta, predecessora de l'Evangeli. — La justícia abarca tant el Vell com el Nou Testament. Les observàncies legals

eren un digne acte de justícia; però en l'Evangeli la justícia és més perfecta, perquè arriba a legislar el cor: els sentiments, les passions, tot el moviment de nostra vida nacional. Potser us semblarà que cada dia us dic que és l'essència del cristianisme una cosa diferent: l'oració i la penitència el segon diumenge, la humilitat el tercer, avui la justícia. Però enteneu que tot és justícia, i més que tot és justícia la humilitat. Perquè si la justícia consisteix en dar a cadascú lo seu, a Déu si li donem lo seu ens quedem sense res, perquè nostre no hi ha més que el pecat.

III

Però amb l'ajuda de la gràcia podem complir el que ens predica sant Joan: *a)* adreçar les camins de la vida; *b)* aplanar les muntanyes, vèncer les passions; *c)* omplir les valls, obrar omplint les nostres deficiències — i aleshores *videbit omnis caro salutare Dei.*

ADVENT DE 1904

PRIMER DIUMENGE

La formació de Jesucrist en la nostra ànima... *donec formetur Christus in vobis* (Gal., 4, 19).

L'Advent és una preparació per a unir-nos amb Jesucrist Senyor nostre. Tot l'objecte de la Religió és unir l'home amb Déu per medi de Jesucrist. *a)* L'home és res. No disposa ni de son naixement, ni de sa mort, ni de son humor; necessita de la gràcia per a no caure en pecat i la gràcia per Jesucrist. *b) Ego sum hostium — via, et veritas, et vita, — sine me nihil potestis facere. c)* Per a unir-nos amb Déu necessitem: 1.er, destruir el que s'hi oposa: el món; 2.on, cultivar el que ens hi uneix: fe, esperança, caritat. *d)* Jesucrist avui ens ensenya la destrucció del món: 1.er, amb la consideració del que ens separa de Déu, del que ens enganya, de lo inútil i no-res del món; 2.on, amb la fe, esperança i caritat.

a) Destrucció de tota grandesa material, ciutats immenses, regnes, de les riqueses, de les ciències. Tot ha de desaparèixer. Aquesta naturalesa, que ha sigut el teatre del pecat, ha de purificar-se, i a la fi del món significarà la purificació del món, com la mort de l'home és la purificació de l'home.

b) A la destrucció del món afegeix el judici de Déu, per a redreçar els camins de la vida. *Memorare novissima tua et in aeternum non peccabis.* — El Jutge, *rex tremendae maiestatis,* son trono, la multitud de testimonis, la sentència eterna — *quid sum miser tunc dicturus? — liber scriptus proferetur,* etc.

— Implora la misericòrdia: *Qui Mariam absolvisti, et latronem exaudisti, — quaerens me, sedisti lassus, — donum fac remissionis.*

c) El judici de Déu ens ha d'excitar a guardar la presència de Déu. En tot lloc, en tot moment. L'oblit de Déu és l'origen del pecat. Abans que s'assequi la nostra mà dreta, o que se'ns encasti la llengua al paladar, perquè sense Déu no és possible la vida espiritual, sinó que ve la mort de l'ànima. *Initium superbiae hominis apostatare a Deo* (Eccli., 10, 14). *Initium sapientiae, timor Domini.*

En els Evangelis d'aquests diumenges considera dues coses: 1.ª, la destrucció del món; 2.ª, el judici de Déu.

Principi de la vida espiritual: *timor Domini.* Sense aquest temor no hi ha base segura. L'hermosura de Déu, la dolçura de l'oració, la suavitat de l'Evangeli són insuficients. Tot fonament és dur i sòlid. — El Judici és la base del temor. — És el complement de tota la Religió: *a)* La llei de Déu seria res sense el judici. Tota llei necessita un tribunal que la faci observar. *b)* La llei de Déu, son Fill Unigènit la publicà en el món; establí un regne. Sagraments, etc. És el cap de tota la Humanitat, i, de conseqüent, l'ha de judicar — les tres vingudes lligades entre si. La part final de la vinguda de Jesucrist és la seva glorificació. Jutge de vius i de morts.

I

La presència de Déu: *a)* evita el pecat; *b)* familiaritza amb Déu; *c)* fa veure l'enormitat del món.

Resum del compilador

Predicà nostre Rvm. Prelat explicant el significat de la litúrgia d'aquesta primera domínica d'Advent, que té per objecte preparar degudament l'esperit dels fidels cristians per commemorar la vinguda amorosa del Verb Eter-

nal a redimir la humanitat caiguda. La litúrgia és l'aliment espiritual del cristià, amb el qual l'Església va peixent les grans veritats dogmàtiques i les altes instruccions morals amb què s'han de nodrir i fortificar les ànimes. Ja comença l'introit de la Missa amb paraules de l'antic profeta: *Ad te, Domine, levavi animam meam*, que indiquen la necessitat d'elevar el nostre esperit a Déu, perquè Déu nostre Senyor és el principi de nostra vida.

Comença i acaba l'any eclesiàstic amb la relació evangèlica del Judici Universal, per fer penetrar en el cor dels cristians la idea de la Justícia divina, la més poderosa per fer contenir a tots en el compliment del dever, que no basten ni les dolçures de la pietat ni tots els motius d'ordre purament natural. I després d'haver exposat els caràcters d'aquesta Justícia sobirana, que exercirà un judici rigorós, infal·lible i inapel·lable, que escorcollarà amb candeles tots els racons de consciència, segons frase d'un antic profeta, acabà el sermó nostre Rvm. Prelat exhortant a treure'n com fruit pràctic l'exercici de la Presència de Déu, tan recomanat de tots els mestres de la vida espiritual.

SEGON DIUMENGE

La gran misericòrdia de Déu a l'enviar son Fill fou per a fer-nos a tots fills de Déu, identificant-nos amb Jesucrist. — L'altre diumenge us parlava de que abans d'unir-nos amb Déu devíem destruir el que ens aparta de Déu. Per a amar a Déu devíem destruir els amors mundans, mediant el sant temor. — Però demés d'aquesta destrucció hi ha d'haver una edificació. Havem de complir lo de sant Pau: *Formetur Christus in vobis*. Ens havem de divinitzar: per la fe, l'esperança i la caritat.

I

En aquest dia alça la veu l'Església i diu: Poble de Sion: el Senyor ve per a salvar les nacions i fer oir la seva veu de majestat i que alegra el teu cor. Els pobles desitjaven oir aquesta veu del Senyor. Expectació: multitud que segueix a Joan, desig universal de l'enviat de Déu. El mateix Joan ex-

perimenta aquest desig d'oir la paraula de salvació, que és la fe.

II

a) És virtut sobrenatural, ensenyança divina, *credere Deum*. Participació de la ciència divina. És *el primer pas* per a unir-nos amb Déu, *credere... oportet accedentem ad Deum quia est.*

b) Principi i font de les virtuts teologals i de les demés obres sobrenaturals, contrició, oració, mortificació.

c) Nou aspecte de la vida baix la llum de la fe. És un espai de prova i de purgació. Les prosperitats, les riqueses, les malalties, lo superior, lo inferior. L'espectacle de la naturalesa. La fe en la vida; la fe en la mort.

d) La fe per la vida espiritual és com els ulls per la vida corporal. — Els cecs pertot topen. És única brúixola per a navegar en el mar de la vida i arribar al port de l'eternitat.

III

La fe s'augmenta: 1.er Amb la humilitat. La fe i la supèrbia són oposades. Els heretges han començat sempre per la supèrbia. Els petits heretges que avui tant abunden són vanitosos. — La pusil·lanimitat és contrària a la fe, grandesa d'ànim: *omnia possum in eo qui me confortat*. 2.on Amb l'oració. 3.er Amb els sagraments, principalment l'Eucaristia, *mysterium fidei*. — Entre els aliments i la vida hi ha una relació necessària, segons els aliments és la vida. Exhorta als aliments de l'ànima que la fe ens proporciona.

Resum del compilador

Nostre senyor Bisbe, en la segona dominica d'Advent, començà recordant que tot el fi de la litúrgia eclesiàstica en aquesta sagrada temporada és excitar els cors a preparar-se per rebre el Redemptor de nostre llinatge, i tot l'objecte de l'Església és fer de cada cristià un altre Crist, identificant-lo amb Ell, com ja deia l'Apòstol als fidels de Galàcia: *Formetur Christus in vobis*.

Per aconseguir-ho cal primerament destruir en nosaltres l'amor desordenat a les coses de la terra, i això intenta l'Església amb l'espectacle del Judici Universal que posà davant de nostres ulls en el del diumenge passat; amb el record d'aquell dia en què s'acabaran totes les coses vanes i transitòries de la terra que sedueixen les ànimes. Després d'això és precís ja plantar les virtuts que ens han d'assemblar a Crist, i a tal fi s'encamina la litúrgia de la dominica present, en què s'ofereix a nostra consideració la necessitat de viure conforme a la doctrina celestial que ha revelat al món el Verb Etern del Pare. Aquesta doctrina de la fe és principi i arrel de tota la vida cristiana i de tota justificació: és absolutament necessària per la contrició, l'oració i la mortificació. Sense la fe no tindrà l'home aquell odi del pecat i aquella guerra amb si mateix indispensable per viure unit amb Déu; sense fe no tindrà oració, que és un dolcíssim col·loqui amb Déu, al qual és necessari conèixer per elevar l'esperit fins a Ell; sense fe no es reprimiran les males inclinacions de la naturalesa. És impossible sense fe agradar a Déu, i el primer pas per acostar-s'hi és creure que existeix i que remunera les obres bones i castiga les males. Quina diferència, hi ha, exclamava el Rvm. Prelat, entre l'home que té fe i el que no en té? El que té fe coneix tot el procés de la vida: amb la fe, aquesta llum que imprimeix directament el Senyor en les ànimes, el nostre enteniment, tan curt i limitat, adquireix una força extraordinària, sembla com que no hi haguessin misteris. L'home sense fe no comprèn el misteri de la vida, camina a les fosques, i per això topa pertot arreu, tot l'entrebanca, la prosperitat i la desgràcia; perquè aquesta el desespera i aquella l'exalta i envaneix.

TERCER DIUMENGE

I

AQUEST és el diumenge de l'esperança: *Gaudete*. Sense esperança no hi ha consol. Desgraciat de l'home sense espe-

rança. — Esperança natural, instintiva, que neix del principi de la Providència, que tots els homes tenen. — Esperança sobrenatural pròpia dels cristians, que és conseqüència de la fe. Sense fe no hi ha esperança. — L'Advent és d'un modo particular el temps en què s'exercita l'esperança cristiana.

La profètica figura de Joan Baptista ens instrueix en que la nostra única esperança ha d'ésser Déu (Joan, 1). Vana esperança en l'home; així com hi ha una inclinació a la idolatria, hi ha inclinació a l'esperança vana. Sant Pau: jo d'Apol, jo de Cefas. Tothom de Crist. — L'Església és l'única mestra i mare. — No disputar dels mèrits dels sants, ni exaltar-se en doctrines humanes. Els jueus li fan preguntes si és Crist: *Non sum,* i declara la seva impotència, que és no-res, que el seu baptisme és sols d'aigua. *Medius... vestrum stetit, quem vos nescitis... ego non sum dignus ut solvam eius corigiam calceamenti.*

II

Jesús, la nostra única esperança: *a)* perquè és Déu i sols podem confiar en l'Omnipotent; *b)* perquè Déu ens l'ha donat *sic... Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret; c)* perquè sabem que ens ama *dilexit nos, et tradidit semetipsum pro nobis; d)* perquè per nosaltres baixà: *propter nos homines descendit de coelis; e) et incarnatus est*: perquè es féu home, s'emparentà amb nosaltres; volgué participar de tot lo nostre: sofriments, angúnies, defalliments, dolors, etc.; perquè nosaltres participéssim de tota sa grandesa ens empeltà en l'arbre diví, i *f)* pels seus mèrits infinits.

III

Fruits de l'esperança: *a) El consol de la vida.* Com un que segueix un camí que sap que el portarà a bon terme. Tristesa

del qui va perdut i fora de camí. *b)* La magnanimitat i fortalesa. Grandesa de cor del qui espera. Les generositats cristianes provenen de l'esperança. Els sants màrtirs. *c)* Qui espera confia i qui espera en Déu es familiaritza en Déu. — Tots els sants s'han distingit per l'esperança; l'ànima qui espera en Déu agrada a Déu. Jesucrist posa per condició necessària l'esperança per l'èxit de les nostres súpliques. *In te, Domine, speravi, non confundar in aeternum.* L'esperança palpita en tots els salms, en la litúrgia de l'Església, en sa conducta en el món. — L'esperança porta a la Glòria.

Resum del compilador

El sermó que predicà nostre Rvm. Prelat podem anomenar-lo el sermó de l'esperança. Prenent peu de les paraules de la sagrada litúrgia, que en els divinals Oficis començaven amb les de l'Apòstol, que donen també nom a la dominica, *Gaudete*, féu veure com Nostre Senyor havia posat aquest sentiment de l'esperança en el fons de l'esperit de tots els homes, per poder fer el camí de la vida. I, entrant de seguida en matèria, demostrà com l'esperança és principalment pròpia del cristià. L'esperança cristiana te fonaments sòlids. Tot és sòlid en la Religió, perquè tot es funda en la realitat de Déu; i l'esperança és sòlida perquè té per fonament la Bondat divina i els mèrits infinits de Jesucrist. Déu ha amat al món fins al punt d'entregar a son Fill per redimir-lo i salvar-lo. Per això l'apòstol sant Pau deia: *Crec i estic segur que el Senyor em donarà la glòria que em té promesa;* i, a semblança del gran Apòstol, tot cristià pot estar cert i segur de que no li faltaran els medis per obtenir la glòria i felicitat que desitja i espera. Tots els sants han sigut homes de gran esperança: ho foren els de l'antiga llei; ho han sigut els de la llei de Gràcia. No es perd per part de Déu, si algú no se salva. Mes aquesta esperança seria vana si no brilla en nostra vida l'observança de la llei santa, seria temeritat pensar-se arribar al regne de la puresa seguint els camins de la impuresa. Aquesta esperança dóna a l'home una gran tranquil·litat: el priva de viure amb desordenada sol·licitud dels béns de la terra: tenint lo suficient per cobrir-nos i per alimentar i sostenir la vida ja en tenim prou, i no hem de viure amb inquietud. El cristià no és home del temps, sinó l'home de l'eternitat; no és l'home de la terra, sinó l'home del Cel.

QUART DIUMENGE

I

DURANT aquest Advent he procurat complir en vosaltres aquell precepte de sant Pau: *Formetur Christus in vobis*. Per la fe comença la vida sobrenatural, germen; per l'esperança creix, desenrotllament, i per la caritat es completa, completament. — L'home vell: *spoliantes... veterem hominem*, i l'home nou: *induentes*; és a dir, el mundà i el cristià, que tenen els principis, les obres i els sentiments enterament distints. L'home de la naturalesa caiguda i l'home de la gràcia cristiana. — La fe i l'esperança porten aquest canvi, però la caritat és verdaderament omnipotent. *Adhuc excellentiorem viam vobis demonstro*, diu sant Pau després d'haver predicat les excel·lències i perfeccions de la vida cristiana, i és la caritat.

II

Aquesta omnipotència de la caritat ens l'ensenya sant Joan Baptista en l'Evangeli d'avui, repetint l'antic vaticini d'Isaïes. Aquesta omnipotència de la caritat prové de la mateixa naturalesa d'ella, perquè és cosa divina, i és la causa d'aquesta transformació d'Isaïes i sant Joan. És un amor que Déu posa en el nostre cor i ens transforma; lo difícil es fa fàcil: l'heroisme cristià, la virginitat, el martiri, l'obediència — el flac es torna fort. Tendres noies i joves. És la substància del Cristianisme: amaràs a Déu sobre totes les coses. Aquest amor és font i principi de totes les virtuts i remei contra tots els vicis. Les passions materials, les concupiscències, són vençudes, perquè la nostra delícia està en la Summa Veritat i Bondat — les fondes valls de la nostra misèria, les muntanyes de la nostra supèrbia. Explica el text de sant Pau: *Charitas... benigna est... omnia suffert... omnia sustinet.* — És un canvi en els mòbils humans: el mundà es mou per l'amor de

si mateix; el cristià, per l'amor de Déu. — L'amor diví és la perfecció, perquè identifica amb l'amat: qui ama el diner es metal·litza; qui ama la sensualitat és sensual; qui ama la vanitat és vanitós; qui ama la caritat és caritatiu; qui ama la humilitat és humil; qui ama a Déu, perfecció infinita, és perfecte.

III

I qui pot fer aquest canvi d'amors? Sols Jesucrist; per això l'Evangelista, o millor el Baptista, diuen, després d'enumerar els canvis, la causa d'ells: *Et videbit omnis caro salutare Dei.* Per Jesucrist, coneixem la summa amabilitat de Déu, que ens obliga a estimar-lo. Sempre Jesucrist excita nostre amor, però particularment en el pessebre de Betlem. — Veure un Déu en la nostra pròpia carn ens excita — *ad invisibilium amorem rapiamur.* — La humanitat, per flaca i miserable que sigui, sempre ha sentit l'atracció de Jesucrist i la sent encara, i avui encara li diu com sant Pere: Senyor, sols Vós teniu paraules de vida eterna. En totes les nacions té seguidors fidelíssims, monges, religiosos, etc. — Jesucrist vingué a inaugurar el regne de l'amor —el regne de Déu—, que tindrà son compliment en la Glòria, on l'amor serà la llei, serà la llengua, serà l'aliment, serà la vida d'aquells ciutadans de l'amor.

Resum del compilador

El sermó d'aquesta dominica fou de la caritat, així com el dels dos diumenges anteriors foren, respectivament, de la fe i de l'esperança. La llavor celestial de la vida cristiana, que és la fe, es desplega i creix i fructifica en les virtuts de l'esperança, i sobretot de la caritat, que és la principal i més excel·lent de totes, segons anunciava l'Apòstol als primers cristians. L'objecte de l'Església és formar a Crist en cada un dels cristians; i en l'Advent prepara aquesta formació que ha de realitzar en nosaltres una transformació total. Aquesta transformació ja la vaticinava Isaïes quan deia: Les muntanyes

s'abaixaran, les valls s'ompliran, els camins tots s'adreçaran i els quins vénen costa amunt s'aplanaran. Perquè no parlava d'una transformació física i material: Jesús no ha vingut a reformar el món físic, sinó el món de les ànimes. Les muntanyes de l'orgull s'abaixaran per la humilitat, les valls fondes de la misèria s'ompliran amb la gràcia divina, els camins torts s'adreçaran i els difícils s'alleugeriran amb aqueixa mateixa gràcia i caritat que són omnipotents, perquè són una participació de la divina naturalesa, i, per conseqüent, ho vencen tot i ho poden tot.

L'amor identifica l'amant amb l'amat: a l'home que ama el diner se li diu home metal·litzat; al que ama els plaers, home sensual; al que ama les honres, vanitós.

Per això l'home que ama a Déu es fa una cosa amb Ell i participa de la seva excel·lència.

La caritat és omnipotent, és el gran motor del món dels esperits, on realitza obres més admirables que les transformacions que el gas i l'electricitat han operat en els tallers i fàbriques de la indústria moderna.

La caritat és excel·lent. L'Apòstol deia, després d'haver parlat de totes les virtuts i medis que formen el conjunt de l'ascètica cristiana, que encara els volia ensenyar una via més perfecta, i parlava de la caritat. La caritat val més que tots els coneixements de la ciència i de la fe, més que totes les obres de misericòrdia i de beneficiència practicades sense caritat. Encara que tinguin coneixement de tots els misteris, encara que doni tots sos béns als pobres, si no té caritat, no és res.

I la gràcia i la caritat ve per Jesucrist.

D'aquella transformació espiritual que amb frases simbòliques vaticinava l'antic profeta, ja n'ensenyava. Ell mateix la causa quan afegia que *tota carn veurà al diví Salvador.*

Jesucrist és el qui ha portat la gràcia i la caritat al món: Ell mateix deia que havia vingut a portar foc a la terra i que no volia altra cosa sinó que s'estengués i abrandés.

Acabà nostre Prelat la seva prèdica exhortant als oients a ben disposar-se per a les pròximes festes.

ADVENT DE 1905

PRIMER DIUMENGE

EL temps d'Advent pertany a la vida purgativa: el Judici final és la liquidació del món, és veure el que cadascú té i el que cadascú deu a la Justícia divina. La seva consideració és útil per a posar-nos a la raó i eixir de la passió. Sant Jeroni. — La passió del món mai havia sigut tan viva com en el temps modern. — Ara és l'ídol de quasi tothom. La mateixa pietat moltes vegades es fa mundana. Una pietat elegant, de bon to, senyora, còmoda, en contra de la pietat humil, senzilla, amant de la pobresa i que no pensa més que en agradar a Déu i al pròxim. — L'esperit del món se'ns ha ficat fins al moll dels ossos i el món és un enemic de l'ànima. El primer. — Vegem, doncs, de vèncer aquest enemic.

I

Malícia del món. — Mundus totus in maligno positus est. (1 Joan, 5, 19). Anacoretes, filòsofs antics que en fugen. Il·lusió del món: riqueses, pompes, plaers, domini: no cerca ni la veritat, ni la justícia, ni la virtut. Predicació contínua de Jesucrist i dels apòstols i sants. El món no vol conèixer a Déu i crucifica a son Fill —l'ase i el bou coneixen a son amo i l'home no coneix a son Senyor. Sempre ha perseguit als bons, als profetes, als màrtirs, avui als religiosos i sacerdots. El món

és el regne de la passió i té odi a la mortificació. *Nolite mirari... si odit vos mundus.*

II

Perills del món. — Religio munda et immaculata... immaculatum se custodire ab hoc saeculo. Desenfrena totes les males passions humanes. La supèrbia, l'avarícia, la luxúria, l'envejа. Si ens volem deslliurar d'elles havem de tenir recolliment. Què és la meditació, l'examen, etc., sinó una vigilància contra del món?

III

Vanitat del món. — Desenganyats del món. El cristià no s'ha de deixar enganyar, el món passa. — El món enganya. — El món es burla de les seves víctimes. — *Qui utuntur hoc mundo tanquam non utantur. — Non... habemus hic manentem civitatem, sed futuram inquirimus. — Mihi mundus crucifixus est, et ego mundo.* Mort al món. *Nisi... efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in regnum coelorum.*

Resum del compilador

El Rvm. Sr. Bisbe ha manifestat en el primer sermó d'Advent que aquesta temporada pertany, com la Quaresma, al que els doctors de la vida espiritual anomenen la *via purgativa*, i, prenent peu del text evangèlic propi d'aquell dia, que es refereix al judici final, demostrà la necessitat de combatre un dels enemics de l'ànima, *el món*, que amb les seves seduccions i aparences impedeix la perfecció de la vida cristiana. El món desenfrena totes les passions, i cal combatre'l amb el pensament del judici, amb el pensament de la destrucció d'aquest *món que passa amb totes les seves concupiscències.*

SEGON DIUMENGE

PARATE *viam Domini:* el camí pel qual el Salvador entra en el cor de l'home per a regnar-hi no és la carn, sinó l'esperit.

Joan Baptista, la preparació per a rebre a Jesucrist ens ensenya la penitència, la mortificació de la carn. *Paenitentiam agite,* i ell dejunava austerament. Dos fets: els grans càstigs al món li han vingut per la corrupció de la carn, el diluvi, Sodoma, la caiguda de les societats, així com tota restauració cristiana ha vingut per la penitència. Sant Benet, sant Domingo i sant Francesc. Els sants tots s'han distingit per la mortificació de la carn des del Baptista fins ara. Lo qual prova que *spiritus est que vivificat, caro non prodest quidquam.*

I

Malícia de la carn. La corrupció de la carn mata l'esperit. És enemiga de l'ànima: *a*) Perquè ens fa trencar la llei divina i el pecat és mort de l'ànima; ens la fa trencar per la luxúria i la gola. *b*) Perquè obscureix la llum de l'enteniment. *Animalis... homo non percipit ea quae sunt Spiritus.* Ens fa arrossegar per terra, i ens aparta del Cel. La decadència de la pietat en el temps modern ve de la carn. D'ella vénen la relaxació de la societat, ruïnes de les famílies, les més grans amargures dels particulars. L'home hi cerca el goig i hi troba el sofriment i la ignonímia. Les comoditats, els goigs, les delícies que avui dominen roben les forces de l'ànima. La delícia espiritual (pietat) i la delícia carnal són incompatibles. Si volem ésser de Crist crucificat havem de crucificar la nostra carn.

II

És un enemic temible: *a*) perquè és *domèstic,* i en totes les hores, tota la vida, està amb nosaltres; *b*) perquè és traïdor,

ens enganya afalagant-nos. I, no obstant, quantes ignonímies i sofriments vénen de la carn, i sobretot el càstig etern, i diu sant Ligori que la major part dels condemnats ho són per la carn.

III

Com sant Pau hem de dir: *Castigo corpus meum et in servitutem redigo: a)* Per la penitència, els dejunis, refrenant els sentits. *b)* Pel treball. Sant Jeroni emprengué l'estudi de l'hebreu per a mortificar-se. L'ociositat prepara la victòria de la carn, el treball la debilita. *c)* L'oració i la freqüència de Sagraments. *d)* Fugint de les ocasions. La terra és corruptora... els àngels amb ales per a volar. En aquestes batalles, deia sant Felip Neri, guanyen els covards, és a dir, els que fugen. El món avui ple d'ocasions: espectacles, lectures, converses, etc. — La devoció a Maria, tan pròpia de l'Advent, perquè és mare de puresa.

Resum del compilador

El sermó del diumenge segon d'Advent versà sobre l'altre enemic de l'ànima, *la carn.* Recordà, seguint l'Evangeli del dia, que l'Església presenta a la nostra consideració l'austera figura del gran Precursor, com un exemple típic de la vida cristiana per la seva penitència. Digué que la carn és enemic terrible, perquè és domèstic i perquè és traïdor. Indicà tres medis principals per combatre victoriosament aquest enemic i per adquirir i conservar el predomini de l'esperit sobre la carn, en lo qual consisteix la dignitat de la vida racional i humana: la penitència i mortificació, que per això l'Església mana els dejunis d'aquest temps; la vida de treball, ja que l'ociositat és mare dels vicis; i la fugida de les ocasions, puix que en les lluites contra la carn els covards assoleixen les victòries. «Déu ama el nostre llinatge —exclamava el Prelat—; per això vol la dignitat de la vida, la puresa de la vida, i per això castiga terriblement la impuresa.»

TERCER DIUMENGE

I

L'EVANGELI d'avui és l'evangeli de la humilitat: *non sum... Christus*, etc., *non sum dignus ut solvam eius corrigiam calceamenti*. Preparava per medi de la humilitat el camí de la Veritat. Jesús és el rei dels humils; Satanàs, *caput superbiae*. L'exèrcit de Jesús i l'exèrcit de Satanàs: les dues banderes. És cert que destruí Jesucrist el regne del dimoni, el lligà, destruint la idolatria. — És aquesta el regnat de Satanàs, on no regna Déu, regna el dimoni. Això encara avui. — El culte maçònic és culte diabòlic: tot culte suposa una superioritat, qui serà? Quan disminueix el culte a Déu s'augmenta el culte diabòlic; per això avui creix.

II

Però, demés d'aquest culte públic que el Cristianisme en bona part ha abolit, pretendre ésser adorat de l'home, regnar en son cor. Per això les temptacions. El pecat entra en el món per la temptació de Satanàs a Eva. —Job, Jesucrist Senyor nostre. El dimoni tempta a l'home per dues raons: *a*) perquè és enemic de Déu i vol disminuir la seva glòria, que no pogué usurpar; *b*) perquè està envejós de l'home, fet fill de Déu. — La malícia diabòlica en les temptacions és un instrument de Déu per a dignificar a l'home que de les temptacions surt més gloriós: Job, Nostre Senyor Jesucrist, els sants. — L'astúcia diabòlica maneja amb gran habilitat les temptacions: als savis i lletrats, als qui no ho són, als rics, als pobres, i sobretot ataca dues condicions de persones: als joves i als qui aspiren a la perfecció. Sistema d'atac que, segons sant Ignasi, té el di-

moni: 1.er, tempta de riqueses; 2.on, de vans honors; 3.er, de supèrbia, i acaba en tots els vicis.

III

Sistema de defensa: *sobrii estote et vigilate, quia advesarius vester*, etc.: *a)* Sobrietat de la vida, és a dir, apartar-nos del món, on regna el dimoni. — La vida mundana és inspirada per Satanàs. Els enemics de l'ànima s'ajuden. — *Princeps huius mundi.* En el baptisme s'ungeixen els sentits, perquè per medi d'ells el dimoni s'introdueix a l'ànima. — *b)* La vigilància sobre nosaltres mateixos, perquè enganya *sub specie boni,* —és pare de la mentida i l'hi havem de resistir. *c) In fide,* que és la veritat. — Seguim sempre els camins que ens ensenya l'Església, regne de Déu, i no seguim els del món, regne del diable, *princeps huius mundi.* Cerquem a Déu com a fi de totes les nostres accions i de la nostra vida, i units amb Ell som invencibles i vencerem la batalla que ens donarà corona.

La intercessió de Maria en la lluita amb els esperits malignes és de gran eficàcia, perquè des del principi Ella és la capitana, *inimicitias ponam inter te et mulierem, et semen tuum et semen illius, ipsa conteret caput tuum.*

Resum del compilador

El sermó anterior fou sobre l'altre enemic de l'ànima: *el dimoni.* Començà l'hermosa prèdica referint l'Evangeli i digué tot seguit: Aquest és l'Evangeli de la humilitat; la gran figura del Precursor es mostra un exemplar típic d'aquesta excelsa virtut. La humilitat és una virtut purament cristiana, desconeguda dels gentils, que tenien altres virtuts, però no la de la humilitat. L'esperit cristià és sempre humil; i esperit que no sia humil, encara que tingui aparences de virtut, no és esperit cristià. Crist és qui ha ensenyat aquesta virtut; Crist és el rei dels humils, i el seu regnat es funda en aquesta virtut; i com més hagi d'elevar-se l'edifici de la perfecció cristiana, més fondos han

d'ésser els fonaments de la humilitat. El mal esperit és el príncep de la supèrbia. Per la supèrbia caigué de son estat; i, vençut i tot, vol dominar per la supèrbia sobre l'esperit de l'home. La idolatria no fou més que l'adoració que el diable volia fer-se tributar dels homes; per això l'Escriptura diu que «tots els déus dels gentils són dimonis». Limitada des de la vinguda del Redemptor aquesta idolatria, encara regna en regions salvatges. El dimoni vol dominar sobre de l'home: el culte maçònic n'és una demostració, i per més que una falsa ciència mundana fins nega l'existència del mal esperit, l'han reconeguda tots els pobles, i tothom ha de reconèixer el desig que té el diable de dominar sobre l'home per les suggestions i temptacions. Per odi a Déu i a la imatge d'Ell que brilla en l'home, el dimoni li suggereix la temptació per fer-lo esclau; perquè qui fa el pecat és esclau del pecat. Les temptacions tots les hem sentides; no cal acudir a les Vides dels Sants per saber les impugnacions del dimoni. Job en la llei natural sabem com va sofrir la impugnació de Satanàs; sant Antoni Abat va sostenir lluites famoses amb el mal esperit en el desert; i el mateix esperit maligne va escometre amb la temptació la sagrada Persona de nostre Redemptor adorable.

En el món modern continua i continuarà fins a la consumació dels segles la impugnació diabòlica, transfigurant-se moltes vegades el dimoni en àngel de llum i, com digué un gran poeta que no era catòlic, *vestint-se sempre segons l'última moda.*

El dimoni, amb tot i tenir limitat son poder després de la vinguda de Jesucrist, domina en el món i és anomenat per l'Escriptura *príncep d'aquest món.* Hem de viure, per conseqüent, en aquest món com en país enemic; i per combatre les astúcies diabòliques hem de procurar revestir-nos amb les armes de la fe; *hem de resistir forts en la fe al dimoni, que ens volta com lleó per devorar-nos;* hem de seguir constants en el camí que vàrem prometre ja, per boca dels nostres padrins, en el baptisme: renunciar a Satanàs, a totes ses pompes i a totes ses obres. — Recomanà d'una manera especial, a l'acabament de sa prèdica, la devoció filial a Maria Immaculada, que aixafà el cap de la serpent infernal ja en sa puríssima Concepció.

QUART DIUMENGE

Exordi

AVUI l'Església, en aquesta vigília, ens posa les angúnies

de sant Josep, home just, quan no coneixia l'estat de sa Esposa. Un àngel li comunica el misteri i li diu: Tindràs un fill que anomenaràs Jesús. Ell salvarà el seu poble del pecat. Aquests diumenges anteriors havem considerat els enemics que perden a l'home; avui, l'Amic que el salva.

I

La superioritat de Jesús sobre els altres homes era tanta, que sant Jeroni diu que fins en la cara se li coneixia, i així és que en l'Evangeli veiem que els deixebles li deien Senyor o Mestre. — Jesús ve com un amic: *non venit ministrari, sed ministrare, — iam non dicam vos servos... dixi amicos. — Vos amici mei estis, si feceritis quae ego praecipio vobis.* — Fins a Judes li diu amic: *Amice, ad quid venisti?* Amic dels homes, i així diu: *Lazarus amicus noster dormit.*

II

Amic únic verdader: a) Perquè *l'únic desinteressat bonorum meorum non eges.* Tots mirem el que els convé a ells; sols Jesús mira el que a tu et convé (Kempis). *b) L'únic disposat al sacrifici.* Els amics mundans ho són en la prosperitat. Els mateixos deixebles de Jesucrist ho proven abandonant-lo en l'hora de la Passió. *c)* Perquè és *l'únic qui ama als homes.* Jesús és Déu amant als homes. Sant Bernat quan diu que és un *osculum* del Cel i de la terra. La unió de les dues naturaleses. — Jesucrist filantrop segons sant Pau i la litúrgia grega. Els únics verdaders amics nostres són els qui estan units amb Jesucrist posseïts de la caritat divina. Els humanitaris, els altruistes, són gent sentimental, no de sacrifici, com exigeix la caritat; les germanes de caritat, missioners, etc.

III

Per això sols podem refiar-nos d'aquest amic Jesús per a vèncer als enemics de la nostra ànima. Ell és el verdader vencedor. Ell venç en nosaltres; nosaltres vencem en quant lluitem units amb Ell: per medi de la fe, que ens mostra la vanitat i els perills del món; la malícia diabòlica, *nunc princeps huius mundi eiicietur foras;* la immundícia de la sensualitat, *non in solo pane vivit homo,* delícies de la vida espiritual. Ell destruí la idolatria; Ell cridà a tants al desert i al claustre; Ell creà la virginitat.

IV

És l'únic Salvador del poble, com fou anunciat a Josep. Ell deslliura dels pecats; els qui es diuen salvadors del poble multipliquen el pecat. Aquests que es diuen salvadors del poble solen ésser amics dels enemics de l'ànima: del món, dimoni i carn; Jesús, el salvador, és l'enemic dels nostres enemics i son vencedor: del món, dimoni i carn. Els vencé en la creu, però ja comença a vèncer-los en el pessebre: el món amb el despreci de ses grandeses; al dimoni destruint la supèrbia amb sa humilitat, ensenyant pel ministri dels àngels la Glòria divina que el dimoni s'atribuïa, i la carn per la mortificació de la humana sensualitat. Demà la iniquitat serà esborrada de la terra, i el Salvador del món regnarà sobre nosaltres, al·leluia. (Gradual.)

Resum del compilador

El sermó d'aquesta dominica, quarta d'Advent, fou com tots hermós i ple, i adequat a la diada (que s'esqueia vigília de Nadal). Tractà del caràcter de Jesucrist com Salvador i *amic dels homes,* ja que durant els tres sermons dels diumenges anteriors havia parlat dels enemics de l'ànima. Jesucrist és amic,

amic verdader, l'únic amic dels homes. Ell, qui és la flor del nostre llinatge, ha vingut a contrarestar i destruir les influències dels enemics de l'ànima; i nosaltres no podem combatre aquests enemics sinó en Jesús i per Jesús. En hermoses clàusules que ens dol no poder transcriure per falta d'espai, demostrà la veritat de la seva proposició, posant de relleu les qualitats de l'amistat de Jesús.

ADVENT DE 1906

Els novíssims

PRIMER DIUMENGE

TEMPS d'oració i de penitència per a preparar-nos a la vinguda del Senyor. *Propter nos homines et propter nostram salutem descendit de coelis.* Ve per a treure el pecat del món. *Ecce agnus... qui,* etc. Havem de cooperar cadascú en deslliurar-nos del pecat. *Memorare novissima tua, et in aeternum non peccabis.*

Els novíssims estan relacionats amb el pecat. *Per peccatum mors* (Rom., 5, 12); per això la mort és repugnant. La mort regna en el món.

Resum del compilador

Prenent peu de la significació d'aquest temps sagrat, manifestada per la litúrgia, temps de purificació i preparació per a rebre al Salvador, que ha de venir a deslliurar-nos del pecat, parlà de la necessitat de cooperar l'home a la deslliuració que ve a realitzar Jesús i demostrà la malignitat del pecat per les seves conseqüències, principalment per la *mort*. Pel pecat quedà consentida tota la naturalesa, i com els primers pares eren els reis del llinatge humà i de tota la creació visible, el pecat d'ells s'estengué a tota la humanitat i a tots els sers inferiors, i amb el pecat la mort. La mort és una reina universal i absoluta. L'home en càstig del pecat, ja que no volgué ésser súbdit de Déu, quedà subjecte a l'imperi de la mort, que li lleva absolutament

totes les coses; i l'ànima, en sortir d'aquest món, no s'emportà sinó la responsabilitat dels seus actes. Hem de fer-nos amiga la mort, pensant-hi i procurant estar sempre preparats per quan vingui. Siguem devots de Maria Santíssima i de sant Josep, especialment advocats de la bona mort. És la cosa més segura la mort; però en quant el temps i demés circumstàncies és la més insegura. L'home es fa sempre la il·lusió que no s'ha de morir, no solament quan és jove i té salut, sinó quan és vell i quan ve la malaltia, parenta de la mort.

SEGON DIUMENGE

PEL mateix que us deia que el Fill de Déu venia per raó del pecat ha d'ésser jutge. El pecat fa súbdit del qui té a son càrrec administrar justícia. El Fill és el Jutge diví per excel·lència. *Omne iudicium dedit Filio. — Deus... da... iustitiam tuam filio.* — La profecia d'Isaïes en les matines d'avui ens presenta al Fill de la Verge i el descriu com jutge. *Non secundum visionem oculorum iudicabit neque secundum auditum aurium arguet.* En la segona vinguda de Jesucrist el caràcter de Jesucrist predominarà. Però per nosaltres cadascú ha de sofrir un judici particular.

Pensem, doncs, en aquest judici per a disposar-nos degudament per quan l'haguem de sofrir.

És tan propi del Fill l'ofici de jutge, que en les Sagrades Escriptures s'amenaça al qui jutja al pròxim com usurpador d'una atribució divina. *Tu quis es, qui iudicas alienum servum?* (Rom., 14.4.)

Resum del compilador

En aquest sagrat temps se'ns recorda la vinguda misericordiosa de Nostre Senyor Jesucrist al món, mes també l'Església posa davant dels nostres ulls l'espectacle de la seva vinguda com Jutge de vius i de morts, el dia del judici universal, compendi i epíleg de tota la història humana. El caràcter de Jutge se li ha reconegut a Jesucrist, així en l'Antic com en el Nou Testament. Isaïes parlant del Messies diu que *no judicarà segons les apariències;*

sant Pau diu que està establert que tots els homes han de morir i ésser judicats, i que tots ens haurem de presentar al tribunal de Jesucrist. Quan resem o cantem el símbol de la nostra fe confessem aquesta mateixa veritat: «Crist seu a la dreta de Déu Pare i d'allí ha de venir a judicar els vius i els morts.» És un dogma de la nostra fe i és també un dogma de la religió natural: totes les nacions han cregut que el Criador omnipotent havia de donar premis i càstigs. Aquesta creença brilla en mig de les tenebres de la gentilitat, entre mig de la poesia i fantasia dels grecs i dels romans.

Mes aquesta veritat de la nostra fe convé que sia meditada i reflexionada. El cristià ha d'ésser sempre home reflexiu, i ha de considerar amb molta reflexió que aquest judici particular —perquè l'universal no serà altra cosa que una ratificació solemne del particular— és certíssim i al mateix temps temible. Tot tribunal és temible; però cap ha d'ésser-ho tant com el d'aquell Jutge que per la seva immensitat i sabiduria infinita coneix tot el procés de la vida de l'home. El cristià ha d'ésser home de reflexió més que d'entusiasmes; i ha de judicar-se a si mateix, ha de prevenir-se abans d'obrar i examinar-se en havent obrat. Aquest judici exercit sobre si mateix l'anirà purificant i preparant per quan hagi de sofrir el judici que exercirà Jesucrist a l'hora de la seva mort, a les portes de la Ciutat Eterna.

TERCER DIUMENGE

SEMPRE durant l'Advent la consideració de nostres postrimeries, del fi de la nostra existència, és la matèria que ens proposa l'Església. Aquest diumenge obre l'esperança i el goig. La missa comença amb un càntic triomfal. «Poble de Sion, el Senyor ve per a salvar a tots els homes i fer oir la seva veu d'alegria.» Però en les Vespres dirà: «Heus aquí que el Senyor ve sobre dels núvols amb una gran potestat», recordant-nos la gran veritat del judici. El judici en si ja és terrible: la confusió, el temor, la vergonya, però encara ho és més per la seva conseqüència. — *Discedite... in ignem aeternum.* Sí hi ha infern, ho proven: 1.er, la fe; 2.on, la tradició; 3.er, la raó.

Resum del compilador

Sobre el càstig del pecat: l'Infern. — La veritat d'aquest dogma misericordiosament terrible de la nostra fe està en distints llocs de la Sagrada Escriptura ben clarament manifestada, tant en els llibres de l'Antic Testament com del Nou. I no l'ensenyava solament l'Església catòlica, sinó que sempre la humanitat hi ha cregut; i els poetes gentils, principalment Virgili, han parlat molt expressivament de l'Infern i de les seves penes i turments.

I la mateixa raó natural afirma aquesta veritat. Perquè si el Criador imposa ses lleis a la criatura, i la criatura racional trenca aquestes lleis, just és que la criatura sia castigada. Tot jutge té una presó: la presó del Jutge de vius i de morts és l'Infern. Les penes de l'Infern són eternes, perquè la malícia del pecat és com infinita. Les penes de l'Infern són de dany i de sentit; la primera, que és la més terrible, és la privació de veure a Déu, que és l'ànsia més viva i més natural de l'ànima, el seu desig més intens quan estarà deslligada dels lligams i torbanys del cos.

L'Infern, que és lloc de justícia, hi és igualment de misericòrdia; perquè no són castigades les culpes de l'home tant com elles mereixerien, i perquè el temor d'aquell lloc d'horror i de turment és per molts un fre per contenir les passions que els hi arrastrarien. Demés pot dir-se que no és la Justícia eterna qui condemna: davant de l'home, la vida i la mort; lo que ell escollirà se li darà. Per això els mestres de la vida espiritual ens conviden a baixar-hi sovint en vida, per deslliurar-nos de baixar-hi després de la mort. Pels sants era, més que un fre contra les seduccions del pecat, un estímul per avançar en la virtut. A Santa Teresa li servia per avivar la flama de l'amor a Déu la memòria d'aquella visió en què li fou mostrat el lloc que li hauria tocat en l'Infern si no s'hagués esmenat de petites faltes que l'haurien apartada de la virtut. Sant Francesc de Borja hi baixava amb el pensament i es considerava col·locat als peus de Judes, perquè es tenia per més malagraït als beneficis divinals. Nosaltres, si hem pecat tan sols una vegada greument, hem merescut aquell càstig. Agraïm a la divina Misericòrdia el perdó; i pensant en l'eternitat i terribilitat de l'Infern, sobretot en sentir les envestides de les temptacions, mantinguem-nos ferms en la pràctica de la virtut i purifiquem el nostre cor per rebre a Jesús, que ve a omplir-nos de ses gràcies.

QUART DIUMENGE

RORATE, *coeli, desuper, et nubes pluant Iustum.* La missa d'avui, recordant-nos el Cel i demanant que ens envïi el Just, ens recorda la Glòria, que és el fi i objecte que ens va proposar Déu al crear el nostre llinatge. *(Deus) omnes homines vult salvos fieri,* etc. L'ha creat per tothom que vulgui anar-hi. Però la costa que s'ha de pujar és dreta i costosa; per això Jesucrist ve al món per a ajudar-nos.

Considerem, doncs, avui aquest gran misteri de la fe, que ens l'ensenya: 1.er, la fe; 2.on, la tradició; 3.er, la raó.

(Després d'unes línies en blanc afegeix lo següent:)

Felicito per l'acte de fe, confessió de la fe; — per l'acte de ciutadans. — Els dos es lliguem, perquè la confessió pública de la nostra fe, que no danya a ningú, no ha d'ésser cohibida. Fa mils anys que disfrutem d'aquesta llibertat. — Tenim, doncs, dret com a cristians i com a ciutadans.

Resum del compilador

La prèdica del quart diumenge d'Advent versà sobre la glòria del Cel. Tota la Sagrada Escriptura —vingué a dir—, des del llibre del Gènesi al de l'Apocalipsi, va dirigida a parlar-nos de la Glòria que el Senyor té promesa als que compliran la seva llei santa, tota ens fa elevar els ulls al Cel, residència especial del Pare omnipotent de les criatures. Jesucrist ens ensenyà de fer oració, dient: «Pare nostre, qui esteu en lo cel»; i l'evangeli que predicà és l'evangeli del regne. Als qui moriran en la seva gràcia els dirà: «Veniu, beneïts del meu Pare, a posseir el regne que us té preparat des de tota l'eternitat.» En la creu, abans de morir, prometé al bon lladre el Cel amb aquelles paraules: «Avui estaràs amb Mi al Paradís.» La glòria del Cel no la pot comprendre la nostra intel·ligència, tan curta, mentre fem la peregrinació per aquest desterro; mes la revelació ha alçat una punta del vel d'aquest gran misteri i sabem que el Cel és un regne de glòria i de felicitat eternes que no es poden comprendre ni explicar. Isaïes en l'Antic Testament, i en el

Nou sant Pau, qui fou arravatat a la visió d'aquella glòria, diuen que ni els ulls han vist, ni l'orella ha oït, ni el cor de l'home pot sospitar les coses que el Senyor té preparades pels qui l'amen. Sant Joan en les revelacions de l'Apocalipsi ens mostra algun apart de les belleses de la Ciutat Eterna. La primera és la vista i possessió de Déu, qui és el cúmul de tota perfecció i bellesa, de qui deriven la grandesa dels mars, la sublimitat del firmament, l'alegre hermosura de les flors. Veure a Déu, no en figures ni comparances, sino en sa mateixa realitat, i participar de la seva mateixa felicitat infinita, això és, la glòria del Cel. Veurem demés Jesucrist; i si quan era tan sols un senzill menestral de Natzaret tenia tant d'atractiu que les multituds el seguien embadalides; i si en la seva transfiguració dalt del Tabor, on és de creure mostraria solament un raig de la seva glòria, captiva a sant Pere, quina serà l'atracció de l'hermosura de la seva Humanitat eternament glorificada? Veurem els àngels, criatures sapientíssimes i innocents. Aquí al món no es veu l'espectacle de la innocència i de la sabiduria reunides: la innocència, i encara molt limitada, la veiem en les criatures, que no tenen com qui diu coneixement; i la sabiduria molt sovint està junta amb una malícia abominable. Veurem la Verge Santíssima, a qui des de nostra infància hem après de considerar com vida, dolçura i esperança nostra.

ADVENT DE 1907

PRIMER DIUMENGE

I

QUANT significatiu és que l'Església al darrer i al primer diumenge de l'any posi l'Evangeli del judici. Això significa que el caràcter amb què Déu se'ns presenta als homes d'una manera més viva és el de Jutge. Així passa amb la nostra consciència, el temor, el remordiment que sentim ho prova; i el fet de que els pobles qui no coneixen l'Evangeli tinguin de Déu la idea de jutge que ha d'ésser aplacat, i d'aquí els sacrificis fins humans.

II

Per això la base de la nostra preparació per l'Advent ha d'ésser el sant temor de Déu, com és la base de la vida cristiana. Del contrari, la nostra religió és fluixa i inútil. La religió no és un vernís de la vida, sinó la substància de la vida. Avui, per desgràcia, el poble cristià pateix d'aquest mal. Motius del temor: *a*) la justícia infinita de Déu; *b*) la nostra malícia i misèria; *c*) els efectes del judici de Déu irremeiables.

III

Efectes del temor: *a*) mantenir-nos en la gràcia; *b*) augmentar les virtuts i reprimir els vicis, victòria en les temptacions; *c*) matar l'esperit del món i donar pau *magna multitudo dulcedinis tuae... timentibus te*; *d*) i l'efecte total és la sabiduria de la vida. *Initium sapientiae timor Domini.*

IV

El temor servil es converteix en filial, perquè l'home quan no està dominat per les passions té sentiments nobles, i el més noble de tots els sentiments és la reverència, la pietat, el culte de Déu. Moltes conversions de persones qui després arribaren a la santedat començaren pel temor servil. L'home necessita el temor servil perquè és esclau; quan ha trencat la cadena de l'esclavitud de les seves passions, aleshores ja no necessita el temor servil.

V

Medi principal per a obtenir el temor: la presència de Déu en esperit de fe (oracions jaculatòries). Si observem *aquí* la presència de Déu disfrutarem d'ella per tota l'eternitat.

Resum del compilador

Diumenge predicà el senyor Bisbe son primer sermó d'Advent, que versà sobre el Judici, demostrant com la idea de que Déu és Jutge, que està en la consciència individual i en la creença de tots els pobles, és necessària per mantenir a ratlla les passions desenfrenades i practicar de veres la religió, la qual no és pas un vernís exterior, sinó el més essencial i interior de la vida humana. Acabà recomanant especialment l'exercici de la divina presència.

TERCER DIUMENGE

I

En el primer diumenge l'Església, per medi de l'Evangeli del judici, ens predica el temor de Déu. Relació entre el temor i la humilitat. La supèrbia és un atreviment. En el tercer, la humilitat, puix que la profètica figura de Joan Baptista resplendeix d'humilitat i ens ensenya que sense la humilitat és impossible trobar a Jesús. La humilitat, de conseqüent, és una gran preparació de l'Advent.

II

Com havem de cultivar la humilitat? *a*) Desprenent-nos de la vanitat mundana. Jesucrist digué a Joan: No és un home *mollibus vestitum*. La modèstia de la vida ajuda a la humilitat: en el vestir, en el rango de la vida. L'home és molt ignorant, i si es seu vestit amb elegància es creu superior al pobre mal vestit, etc. Que cadascú segueixi la costum del seu estat és cosa natural i honesta, però l'extralimitació corromp les costums.

b) Mirant la nostra pròpia misèria: la corrupció de tot el que el món adora i sobretot la nostra misèria moral: ignorància, malícia i concupiscència.

c) Mirant l'exemple dels sants qui deixaren lo del món i s'humiliaren amb gran desprendiment, i així trobaren a Jesús i visqueren familiarment amb Ell en aquest món. *Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum coelorum.*

d)) El desprendiment amb què Jesús es presenta al món prova l'excel·lència de la humilitat. Sense riqueses, sense la pompa de la ciència mundana, sense aquella glòria de pertà-

nyer a una família de gran nom, sinó d'uns senzills menestrals.

III

Abscondisti haec a sapientibus et prudentibus et revelasti ea parvulis. Així resulta que Jesús es manifesta als humils: pastors, als apòstols, pescadors. Per a adorar-lo en el pessebre desprenem-nos de la supèrbia mundana i fem-nos senzills com els pastors, aleshores l'estrella de llum celestial il·luminarà les nostres ànimes per a veure a Déu. La humilitat és principi de la grandesa, perquè la humilitat eixampla el cor.

Resum del compilador

El sermó de diumenge versà sobre la humilitat, així com l'anterior havia sigut sobre el temor de Déu. El temor de Déu —digué— és el principi de la sabiduria; la humilitat, la mateixa sabiduria cristiana, perquè la humilitat és la veritat. L'humil encerta sempre en els seus judicis i dóna a les coses el valor que tenen realment. El verdader savi és també humil, perquè sap que ignora moltes més coses de les que coneix. Hauria de bastar-nos per ésser humils la consideració de les nostres misèries, les tenebres que envolten la nostra intel·ligència, la malícia de la nostra voluntat, la concupiscència de tots els nostres sentits.

QUART DIUMENGE

Si havem trobat matèria d'humiliar-nos en els evangelis anteriors, en aquest l'esperit cristià es fortifica a pesar de la seva misèria: *omnis vallis implebitur.* S'acosta la difusió de la gràcia *et videbit omnis caro salutare Dei.*

I

Motius de confiança: *a)* la creació mateixa, perquè Déu crià a l'home per a salvar-lo; *b)* l'enviar a son Fill al món *propter nos homines et propter nostram salutem; c)* el mateix nom de Salvador; *d)* l'exemple de tants milions d'homes i dones, miserables com nosaltres, qui han lograt la santificació i la salvació. La misericòrdia és l'atribut més visible de Déu. I si David deia: *Misericordias Domini in aeternum cantabo,* què hem de dir nosaltres després de la misericòrdia *màxima* de Déu al dar-nos son Fill etern?

II

El cristianisme. Llei de gràcia. Força de la gràcia en els herois, apòstols, màrtirs i en tothom.

III

Però per a participar més plenament del naixement del Senyor és un medi molt natural i fructuós unir-nos amb Maria i Josep. La devoció als santíssims Esposos és de tot l'any, però en l'Advent i Nadal no ens hem de moure del seu costat. Els hem d'acompanyar en son viatge a Betlem quan cerquen allotjament, quan estan en l'estable, i juntament amb ells adorar a l'Infant Jesús en el sant dia de Nadal rebent-lo sagramentat.

Resum del compilador

L'última prèdica de l'Il·lm. Sr. Bisbe en aquest Advent versà sobre la misericòrdia manifestada en la vinguda del Redemptor, que inaugura la llei de gràcia. Durant aquesta llei la santificació és fàcil i assequible a totes les edats i a totes les condicions humanes: «S'han aplanat les muntanyes, omplert les valls i adreçat els camins torts, i tota carn pot veure al Salvador.»

ADVENT DE 1908

PRIMER DIUMENGE

EL món començà pel Verb i es renovà pel Verb, i cada any es renova l'Església pel Verb. I des de sant Pau a Pius X sempre l'ensenyança catòlica ha sigut: *Instaurare omnia in Christo.* L'any comença amb l'Advent i les ànimes santes li tenen devoció especial. L'Advent és una preparació. Per a preparar-nos hem de conèixer el nostre estat. Els comerciants cada principi d'any fan inventari: hem de saber el que tenim i el que devem. I això és el que ens recorda l'Evangeli d'avui amb la relació del judici: *a)* El que tenim: és no-res. Virtuts que es refereixen a Déu: poc esperit de fe; esperança nul·la, perquè sols pensem en lo mundà; en lloc de caritat, egoisme. El judici o examen de què parla l'Evangeli es refereix a la caritat al pròxim. Mirem de practicar-la. *b)* El que devem: 1.er, pecats comesos a la vida passada, pels quals havem de satisfer; 2.on, virtuts que hauríem de posseir i no posseïm segons el nostre estat. Per a satisfer pels nostres pecats, i per a revestir-nos de les virtuts que necessitem segons el nostre estat, acudim a Jesucrist, i en Ell trobarem la resurrecció i la vida.

Resum del compilador

Diumenge, primer d'aquest temps sagrat, tan deliciós per les ànimes pies, començà ses prèdiques acostumades l'Il·lm. Prelat. Prenent peu de l'Evan-

geli del dia, referent al *Judici final,* dirigí tota la predicació a inculcar la necessitat de preparar-se pel *judici particular,* en el qual es determina ja la sort eterna de totes les ànimes. Amb l'exemple del comerciant i mercader que, a fi d'any, fa el balanç per veure l'estat dels seus negocis, explicà com també hem d'examinar amb reflexió *el que tenim i el que devem;* veure com estem de riqueses sobrenaturals, les úniques que valen a l'hora dels comptes, perquè no són res per al Cel ni la possessió del diner, ni la del talent, ni de la salut, ni de l'elegància i hermosura. Lo únic que val és la fe, l'esperança i la caritat, en què consisteix essencialment la vida sobrenatural i divina de les nostres ànimes. I aquest temps d'Advent és molt a propòsit per renovar aquesta vida, per *viure la vida de Crist.* De fe ja en tenim per no condemnarnos; mes no basta: és precís que els principis de la fe governin tota la nostra vida. L'esperança és com lo característic d'aquest temps d'Advent. La caritat ha d'informar totes les demés virtuts. La fe sense les obres és morta, i *lo que és mort es corromp.* La fe sense la caritat té una tendència a corrompre's.

Els deutes que tenim contrets amb la divina Justícia els hem de considerar atentament, per renovar la nostra vida espiritual. Als sants els espantava la idea del judici rigorós, i deia David que ningú podria aguantar la mirada del Jutge celestial. Examinem, purifiquem la nostra vida, i així ens anirem preparant a la vinguda del Salvador.

SEGON DIUMENGE

L'Església ens prepara predicant la vida purgativa amb l'exemple del Baptista, soledat, oració, penitència.

Preparatius de la Providència per a enviar al Verb: *a)* La humiliació del llinatge humà dominat pel pecat. *Non est qui faciat bonum, non est usque ad unum.* Errors de l'enteniment; politeisme. — Perversitat del cor: vicis. Convicció de que els homes no es bastaven i necessitaven un auxili superior. Nosaltres també havem de tenir aquesta convicció necessària per a ésser cristians. Aquell qui creu que es basta a si mateix no és cristià, ni es salvarà. Si els homes ens bastéssim, ja Jesucrist no hauria de venir al món per a ajudar-nos. Els mundans amb la seva conducta sembla que diuen a Jesucrist: No l'hem de menester per res, i per això s'enfonsen en el pecat i no es salvaran. Desigs ardents dels sants expressats per l'Ad-

vent. *Rorate,* etc. *b)* Prepara un poble que conserva la noció de Déu i l'esperança de la redempció, amb molts personatges sants, figures de la santedat cristiana. *c)* Prepara una dona, la més excel·lent de totes les criatures: humilitat, puresa i amor de Déu. *Nox praecessit, dies autem appropinquavit*

Resum del compilador

El segon diumenge d'aquesta temporada, clàssica en l'Església, predicà l'Il·lm. Prelat un bell sermó, començant per les paraules que el sacerdot acabava de cantar en l'oració de la missa demanant al *Senyor que exciti els nostres cors a preparar-li els camins,* en les quals es resumeix, com qui diu, la sagrada Litúrgia de l'Advent. I per ensenyar-nos — deia el Prelat — pràcticament aquesta preparació presenta en l'Evangeli d'avui aquella excelsa figura del Baptista, exemplar de recolliment, de soledat i penitència, a fi que comprenguem que per rebre el Senyor, per entrar en comunicació amb Ell, sempre són menester el recolliment, la soledat i la penitència, i no vindrà mai una època que se'n pugui prescindir. Varien les llengües que parlen els homes, varien els costums, totes les coses varien; mes la doctrina de l'Evangeli no varia, i el cristià ha d'informar la seva vida d'aquesta doctrina eterna: no ha d'ésser com una canya que es mou i s'inclina a tots els vents de les passions; la vida del cristià ha d'ésser recollida i mortificada, grave i sèria, perquè la religió és la cosa més greu que existeix; ha d'estar ferm el cristià si vol mantenir l'equilibri en el qual consisteix la virtut.

Déu, per enviar son Fill Unigènit al món, volgué escollir-se, d'entre tots els pobles, l'israelita, on se conservés pura la fe i religió i viva l'esperança en el Messies; i encara d'aquest poble s'escollí una verge, concebuda sense culpa original, per ésser la Mare del Verb etern humanat. Molt apropiadament s'escau la festa de la Puríssima durant l'Advent, per aprendre de la divina Senyora les tres virtuts — humilitat, puresa i caritat — que han de preparar els nostres cors a la festa de Nadal. La humilitat meresqué a la Verge Maria la singular prerrogativa de la divina Maternitat. El món estava convençut de la necessitat d'un Llibertador celestial, perquè no trobava remei en lloc per a l'esclavitud de vicis i les tenebres d'errors que a tot arreu dominaven. I també nosaltres n'hem d'estar persuadits que tenim necessitat d'aquest celestial Llibertador. No és cristià qui es pensa que no necessita l'auxili del Cel, qui es creu poder prescindir de Déu. A més de la humilitat són menester la puresa i l'amor per preparar dignament nostres cors a les

santes delícies del Naixement del Fill de Déu, preludi de les delícies eternes de la Glòria...

TERCER DIUMENGE

SUPER *Missus est.* L'Evangeli refereix la curiositat de saber qui era el Crist, i ho pregunten a sant Joan, que respon: Jo no sóc digne de desfer-li el calçat. — Qui és, doncs, el Crist, l'ungit, l'enviat de Déu, el salvador? El Crist, l'enviat de Déu, on és enviat? A un tron, a una càtedra famosa, a un exèrcit formidable per a conquistar el món? L'Evangeli ens ho ensenya *missus est... in civitatem Galilaeae,* etc.

Consideració de les persones i les paraules. Intervenen Déu Pare: *sic... Deus dilexit mundum ut Filium suum unigenitum daret.* El Fill: *dilexit nos et traditi semetipsum pro nobis.* L'Àngel, príncep. Gabriel, l'àngel de l'Encarnació, que ja parla a Daniel. Maria. Consideració sobre les paraules de l'Àngel i de Maria, sobretot les que indiquen la dignitat de Maria i la divinitat de l'Encarnació: *Spiritus Sanctus... obumbravit tibi.* — La devoció de l'*Angelus* tres cops al dia. — El Verb *principi, medi* i *fi.* Aquest és el Crist que cercaven els jueus i del qual digué Joan: *Non sum dignus... corrigiam,* etcètera.

Resum del compilador

L'Església en aquest diumenge comença son Ofici amb unes paraules que són com la seva invitació oficial: «El Senyor és a prop; veniu, adoreu-lo.» L'adoració de Déu és l'objecte de les funcions de l'Església, el fi de la vinguda de l'Enviat del Senyor; perquè Déu fos degudament adorat ve Jesús a la terra. — La introducció de l'Enviat de Déu al món ha d'ésser objecte de la nostra consideració. Hi havia en tot el món, a Jerusalem d'una manera especial, molta curiositat i activitat d'esperit per conèixer la vinguda de l'Enviat celestial; i per això no és estrany que els fariseus enviessin sacerdots i levites a preguntar a la profètica i misteriosa figura de sant Joan Baptista si ell és el Messies. I respon que no; però que ja està enmig d'ells i no el coneixen, i que és molt major que ell...

La introducció fou al mateix temps magnífica i modesta. No ve com un rei que governa amb esplendor; ni té la càtedra d'un savi on acudin els lletrats; ni ve a ésser cap d'un exèrcit que vingui a plantar el regne de Déu sobre la terra per medi de la força... Ve a una població humil, a la modesta família d'un menestral, a una verge ignorada per l'alta societat d'aquella època. Però és el Pare qui envia el missatger, i aquest missatger és un príncep de les milícies angèliques, Gabriel, la força de Déu, l'àngel de l'Encarnació, i saluda a la humil donzella de Natzaret plena de gràcia, és a dir, com qui té totes les excel·lències sense faltar-n'hi una. El Senyor és amb Vós —afegeix—, perquè no hi és com en les demés coses, conservant-les i vivificant-les amb la seva presència, sinó amb la major intimitat amb què hi podia estar, puix que realment el Senyor prengué de Maria el seu Cos sacratíssim, i l'anomena beneïda entre totes les dones, perquè la perdició del món començà per Eva, i la salvació comença per Maria.

Aquesta introducció del Fill de Déu sobre la terra hem de contemplar-la eternament, i per això la sabiduria de l'Església ens convida cada dia al toc de campana a recordar i venerar la humiliació i misericòrdia del Verb Etern prenent per sagrari i temple les entranyes virginals de Maria; i té un simbolisme aquest toc de l'*Angelus* tres vegades, matí, migdia i vespre: significa que el Verb Etern, el Fill de Déu fet Home, és el principi, el medi i el fi de tot nostre bé. És principi, perquè així com tot ha sigut format pel Verb, així tot és per Ell restaurat; Ell és la figura i resplendor de la substància del Pare, i la mateixa substància del Pare, al donar-nos el seu Fill se'ns dóna també Ell.

És medi, perquè la seva gràcia en els Sagraments i els exemples de la seva vida van transformant-nos en la seva imatge, fins a identificar-nos amb Ell per amor.

És fi; la llengua dels homes no pot parlar de la glòria, perquè la glòria és l'eternitat i l'eternitat és Déu, i Déu és infinit; i el nostre esperit limitat no hi pot navegar per aquest mar infinit de perfeccions i per la felicitat del cel. Mes, dintre de la nostra limitació podem dir que el Verb Etern és la llum que il·lumina els esperits benaventurats. Jesús, doncs, ho és tot per nosaltres. Per això hem de venerar sempre aquell moment de la seva Encarnació i al tocar hores hem d'alabar a Maria i demanar-li que pregui per nosaltres *ara i en l'hora de la nostra mort*, a fi que puguem viure i morir santament i després disfrutar de la Glòria del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant.

QUART DIUMENGE

PROMESA: *regnabit in aeternum... vocabis... Iesum... Fil Dei.* Assegurada la virginitat diu: *Ecce ancilla Domini, mihi secundum verbum tuum. — Verhum caro factum est, et bitavit in nobis.* — Com habita entre nosaltes, per la seva toritat (L'Església), per la seva paraula i ensenyança, pe seva presència real (Eucaristia). Que no pugui dir-se *in pria venit, et sui eum non receperunt.*

La predicació de Joan en l'Evangeli d'avui ja caracter: més a l'Enviat o Messies. Retreu les idees d'Isaïes *omnis lis implebitur, et... collis humiliabitur,* etc., *et videbit omnis salutare Dei.* Les paraules del Precursor es corresponen a les del Profeta, i ambdues amb les de Gabriel: *regnabit.. aeternum — vocabis... Iesum — Filium Dei.* — Aquí admi a Maria, a l'oir la grandesa del Messies diu: *Quomodo fie tud?* A l'oir: *Spiritus Sanctus superveniet in te,* diu: *Ecce a lla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum.* I aleshores: *bum caro... et habitabit in nobis,* i des d'aleshores Déu hal entre els homes — *Emmanuel* — i sempre hi habitarà — *r eius non erit finis.* Com hi habita: 1er, per la seva paraula i senyança; 2.on, per la seva gràcia; 3.er, per la seva autori 4.rt, per la seva presència real en l'Eucaristia.

Resum del compilador

A mida que va acostant-se la festa que commemora per Nadal la s Mare Església, aquesta augmenta son desig i se li aviven les esperanc avui en la seva oració oficial i solemne ja ho mostra: en la santa Missa romp amb aquelles paraules: *Cels! que ens plogui de vosaltres el Salv Obre't, oh terra, i de tes entranyes germini el Salvador.* En l'Evangeli, el Baptista, referint paraules del profeta Isaïes, ja ens presenta d'una ma més concreta els caràcters del Messies, i diu que les muntanyes s'aplan i les valls s'ompliran, els camins s'adreçaran, i tota carn, tot el llinatge h veurà el Salvador celestial. I l'arcàngel sant Gabriel, a l'anunciar el mi a Maria, li diu que no s'espanti per la seva virginitat, perquè concebirà

obra de l'Esperit Sant i el seu Fill serà anomenat Jesús, Salvador. Les Profecies i l'Evangeli, l'Arcàngel i l'Església es concorden per celebrar la vinguda del Salvador, Déu fet Home i habitant entre nosaltres; fet visible pels que visqueren en els dies de l'estada de Jesús al món, i fet també visible per nosaltes per la imaginació i per l'amor. Jesús és Emmanuel, Déu amb nosaltes, i continua essent-ho i ho serà, perquè el seu regne no tindrà fi. Està present i vivent entre nosaltres per les seves ensenyances: la seva llei i doctrina és la llum de les nostres intel·ligències i la direcció, per consegüent, de tota nostra vida. Una intel·ligència pertorbada és una vida desordenada; una intel·ligència sense llum, tota una vida a les fosques.

Jesús està present per la seva llei i per la seva gràcia, que ens facilita el complir-la. Les lleis són opressores; la de Jesús és llei de llibertat.

Jesús està present per la seva autoritat en l'Església: Ell vingué a constituir una organització i li va prometre la seva assistència fins a la consumació del temps. L'autoritat de l'Església és divina: qui la desprecia, desprecia a Déu; qui l'obeeix, obeeix a Déu.

Finalment, està present d'una manera més amorosa aquí en el Santíssim Sagrament, on la fe ens ensenya que està realment i substancialment el Cos i l'Ànima i la Divinitat de Nostre Senyor Jesucrist, per ésser el nostre aliment, el nostre company i la penyora de la vida eterna. — Acabà felicitant les bones festes de Nadal, com preludi de les festes de Glòria.

ADVENT DE 1909

PRIMER DIUMENGE

El principi de les coses fa pensar en la fi d'elles; el naixement fa pensar en la mort. Així la vinguda del Salvador primera fa pensar en la segona, — vingué per a salvar *vado parare vobis locum... advocatum habemus apud Patrem.* — *Hic Iesus, qui adsumptus est... sic veniet,* vindrà per a judicar. — En els diumenes vinents parlarem de la primera vinguda; avui, segons l'Esperit de l'Església, de la segona. Això és convenient per a fortificar la nostra fe. La doctrina i la religió de Jesucrist és despreciada i perseguida. Jesucrist és objecte de mofes, escarnis i calúmnies, però vindrà un dia com triomfador, abatrà la supèrbia humana, i els seus enemics seran l'escambell dels seus peus. Judicarà i condemnarà: 1.er, als qui voluntàriament i amb coneixement no volgueren acceptar-lo i obeir-lo; 2on, als qui cregueren però no obraren segons la seva llei. — En el judici considerem: 1.er La incertitud del dia, el dia del judici particular és per cadascú el judici. 2.on El Jutge, muntanyes cauen i aixafeu-nos, terribilitat de Déu i mansuetud de l'*Agnus Dei.* 3.er Extensió del judici: les obres interiors i exteriors, les nostres i les del pròxim a qui influïren, etc. 4.rt La fi del món: aniquilació de la vanitat de les ciències, del poder, riqueses, plaers, etc. El principi de l'eternitat, on només subsistirà la virtut. 5.è La sentència *discedite... maledicti,* etcètera. 6.è Per a preparar-nos pel judici pensem en ell: *Memorare novissima tua et in aeternum non peccabis.*

Així purificarem la nostra ànima i la prepararem per al Fill de Déu.

Resum del compilador

Diumenge, primer d'Advent, predicà en la Basilica Catedral, com té de costum durant aquesta clàssica temporada, l'Il·lm. Prelat, i, prenent peu de l'Evangeli de la diada, explicà la necessitat de pensar en el Judici, *aquell dia de la liquidació universal,* que el fan temible la majestat del Jutge i més encara la responsabilitat del criminal; que la sentència serà definitiva, inapel·lable; i ho és ja per cada ànima en el judici particular. La segona vinguda de Jesucrist al món per a exercir el judici terrible serà per nosaltres favorable si el rebem amorosament quan ve petit Infant. Per això l'Església convida els seus fills a més recolliment, oració i mortificació. El temps d'Advent és temps de preparació i, per conseqüent, de major activitat espiritual. Indicà que els demés diumenges parlaria especialment de les virtuts que ens ensenya Jesús en la seva primera vinguda.

SEGON DIUMENGE

DÉU prepara al món per a enviar-hi a son Fill: *a)* Deixà al món a si mateix perquè els homes amb la seva misèria coneguessin la necessitat de Déu. Estat desastrós del món. Tothom clamava perquè vingués el Salvador; els patriarques i profetes. *b)* Déu es valgué de medis humils perquè fos més evident que el remei del món venia de Déu — *infirma mundi elegit... ut confundat fortia.* No escollí ni la ciència, ni el poder, ni la riquesa, ni escollí per a venir al món una gran casa, sinó la casa d'un senzill fuster. — És molt propi del temps d'Advent la consideració de l'excel·lència i dignitat de Josep i de Maria.

L'amo, el cap de la família en què volgué néixer el Fill de Déu era Josep. Qui era Josep? 1.er Un fuster; Déu no mira les coses com el món; els seus amics són els sants. Fou qui primer cregué que Jesús era Déu, *de Spiritu Sancto est:* la fe, fo-

nament de tota virtut sobrenatural. 2.on Josep era just; què significa justícia? 3.er Era cast; Déu li confia la joia més preciosa de puresa. 4.rt Era humil i creient, i per això és instrument apte dels grans designis de Déu; Jesús no és fill seu per la naturalesa, però és per l'amor. — Oficis de Pare que Josep exerceix en Jesús. — Serví a Jesús durant la vida, i Jesús el serví a ell en l'hora de la mort i el glorifica en l'eternitat. — Aprenguem nosaltres de Josep a dedicar la nostra vida al servei de Jesús, i Ell ens donarà una mort tranquil·la i una eternitat gloriosa.

II

La dona en quals entranyes descendí el Fill és una *verge.* — Excel·lència de la virginitat i necessitat de la puresa perquè Déu resideixi en nosaltres. Disposicions de l'ànima perquè Jesús hi habiti personificades en Maria. Per comprendre l'excel·lència de Maria considerem les paraules de l'Àngel. Mai ningú podrà explicar-la millor: *Gratia plena — invenisti... gratiam apud Deum — Dominus tecum — benedicta, etc. — Quae cum audisset turbata est:* humilitat: *quia respexit humilitatem ancillae suae.* Mai ningú podrà respondre millor al missatge de Déu que Maria: Faci's la voluntat del Senyor. *Haec est... voluntas Dei, sanctificatio vestra.*

TERCER DIUMENGE

L'Església, mestra infal·lible, ens dóna una gran lliçó en l'introit de la Missa: Que la vostra modèstia sia coneguda de tots els homes; puix que el Senyor està a prop. — Un cristià, fins pel seu exterior, hauria d'ésser conegut enmig dels altres homes per la modèstia cristiana. Puix que el cristià no s'ha de regir per les seves passions o apetits, sinó per la regla sobirana de la Llei de Déu. La *manera de portar-se en la vida,*

amb moderació, serenitat i discreció, vivint segons la raó i la fe. — Però la modèstia verdadera, no fingida, és difícil, perquè suposa l'ordre interior, la vida virtuosa, el domini de les passions. — La modèstia suposa la pau que ens predica avui l'Epístola: *Quicumque hanc regulam secuti fuerint, pax super eos; — in terra pax hominibus bonae voluntatis;* — i la pau suposa la victòria, i la victòria suposa la lluita. Lluita, victòria i pau són necessàries per a unir-se amb Jesucrist. — Solament els pacífics poden guardar la modèstia, perquè són fills de Déu.

La vida del cristià ha d'ésser una carrera triomfal, i l'Església ens la significa en sant Joan Baptista, el Precursor, qui fou un esperit invicte. — Vegi's l'Evangeli d'avui, i en ell aprendrem de Joan, que prepara la vinguda de Jesucrist: 1.er, la humilitat; 2.on, la docilitat a les ensenyances divines.

QUART DIUMENGE

Els desigs són més vius de la vinguda del Salvador per la necessitat d'Ell, puix que hi ha valls fondes, i muntanyes altes, i camins torts i aspres que seguir (V. Evangeli). — *Videbis omnis caro salutare Dei.*

Qui és aquest Salvador? 1.er *Filius Altissimi* — igual al Pare, imatge substancial, *per quem omnia facta sunt, etc. Sanctus:* Jesús l'únic Sant 2.on *Vocabis... Iesum.* — El nom de Jesús, Salvador, consol, alegria, fortalesa, victòria, glòria eterna. 3.er *Regni eius non erit finis. — a) Portae inferi non praevalebunt adversus eam* fins a la fi del món. Amb aquesta promesa hem de fortificar nostra fe. *b)* El seu regne en nostre interior *regnum Dei intra vos est,* ningú el pot destruir, sinó nosaltres mateixos *non desserit nisi desseratur.* 4.rt Com assegurarem el regne de Déu en nostre interior? Prenent exemple de Maria i dient com Ella: Faci's la voluntat del Senyor. Això és el regne de Déu, la seva voluntat, i quina és la voluntat de Déu? *Sanctificatio vestra. — Quicumque... fecerit voluntatem Patris mei qui in coelis est, ipse meus frater et soror et mater est.*

ADVENT DE 1910

PRIMER DIUMENGE

TEMPS de preparació: importa oració i penitència, segons ens ensenya sant Joan Baptista. Però en l'Advent domina una espècie de goig espiritual per la gran alegria que esperem. Per això una de les formes de devoció més pròpies de l'Advent és la de la Verge Maria: *Ad Iesum per Mariam, causa nostrae laetitia.* Modèstia de l'alegria cristiana: el consol de l'esperit. Per això aquest Advent, *Deo mediante,* explicarem l'*Avemaria.* — Però avui, primer diumenge, cal fixar-se en el solemne record del judici final, tan lligat amb el Naixement: *a)* Destrueix la il·lusió del món. Palaus, monuments, temples, grandeses, tot desapareix. Santa Teresa. *b)* És la glorificació de Jesucrist, amb la destrucció dels seus enemics; és son triomf verdader: l'establiment verdader i definitiu de son regne. *c)* Ens excita a penitència i rectificació de vida. *d)* Les dues sentències, que ens prediquen les necessitats de les bones obres: *Non omnis qui dicit... Domine, Domine, intrabit in regnum coelorum.*

SEGON DIUMENGE

És l'Advent la preparació per a la vinguda del Fill de Déu. El primer anunci d'ell és l'Avemaria. Així comencen les negociacions per a la vinguda. Maria és la primera persona instruïda en tal secret. L'àngel, abans de manifestar-li la digni-

tat a què Déu volia elevar-la, li declara la seva excel·lència. L'excel·lència de l'Avemaria es dedueix: *a)* de que son autor és el mateix Déu, puix que l'àngel parla en nom d'Ell; *b)* del motiu amb què es pronuncia: l'Encarnació; *c)* de l'ús que en fa l'Església de Déu; *b)* de l'eficàcia que té per a interessar a la Verge, puix que diu algun sant que Ella cada vegada renova l'èmoció d'aquell instant sublim.

En aquella hora solemne l'àngel, per encàrrec del mateix Déu, fe al panegíric de Maria: plena de gràcia: en l'essència de la seva ànima, en les seves potències, enteniment, memòria, voluntat; en el seu cos i en els seus sentits; sobre dels àngels i de tota criatura. — Tresorera de la gràcia divina.

TERCER DIUMENGE

GAUDETE. Dins de la mortificació i oració de l'Advent hi ha consol i alegria espiritual per lo que esperem. — Modèstia de l'alegria. — Devoció a Maria pròpia de l'Advent i devem cultivar-la: *ad Iesum per Mariam.* Per això explicarem l'Avemaria. El 1.er anunci de l'Encarnació és l'Avemaria. — 2.on L'excel·lència d'aquesta devoció prové: *a)* de son Autor; *b)* del motiu amb què es pronuncia: l'Encarnació; *c)* de l'ús que en fa l'Església; *d)* de l'eficàcia per a interessar a Maria. 2.er Plena de gràcia: panegíric de Maria (Vide supra). *Dominus tecum:* en l'Advent hem d'adorar al Verb de Déu reclòs en les virginals entranyes de Maria.

QUART DIUMENGE

MIRACLES de la gràcia que han d'efectuar-se segons l'Evangeli d'avui: aplanar-se les muntanyes, omplir-se les valls, adreçar-se els camins. — Què vol dir això? El treball de la virtut que transforma la naturalesa i la perfecciona per medi de la gràcia. Qui és el ministre de la gràcia? És Maria. Ella l'ha

portada al món, Ella l'enclou en la seva persona perquè poı ta a l'Autor de la gràcia. *Dominus tecum. Sedes sapientiae.*

Per això Ella és la *benedicta inter mulieres.* Eva i Mariı Eva, la maledicció; Maria, la benedicció. *Inter mulieres.* Dir tre de la seva perpètua virginitat Ella és la glòria de tots el estats de la dona: verge, *due virginitatis* (filla), esposa i vídua Per això l'Església: *intercede pro devoto femineo sexu.* L'Espe rit Sant és la benedicció plena de Déu, i en Maria trobem e: dues ocasions solemnes que sobre Ella ha davallat l'Esperi Sant: en l'Encarnació i en la Pentecostès. L'Esperit Sant l inunda: 1.er, quan és feta Mare de Déu; 2.on, quan és feta Mar de l'Església. — Per l'arbre coneixereu el fruit. Les benedic cions de Maria les coneixem pel fruit del seu virginal ventre Jesús. Jesús és la benedicció de Déu sobre del llinatge humà i és el fruit del ventre santíssim de Maria.

Per això a les paraules de l'àngel l'Església hi posa la sú plica final: *Sancta Maria, mater,* etcètera. — *Rorate coeli de super,* etc. Poder de la intercessió en vida i en mort.

1.er Transformació del món per medi de la gràcia. 2.on Mi nistre de la gràcia, Maria: *a)* perquè conté l'Autor de la grà cia; *b)* perquè fou feta Mare dels fills de la gràcia; *ecce filiu tuus.* 3.er Per això és *benedicta.* Déu difondeix la benedicci per medi de l'Esperit Sant. En dues ocasions l'Esperit San descendí a Ella: *a)* quan fou feta Mare de Déu, Encarnació *b)* quan fou feta Mare de l'Església, Pentecostès. 4.rt Especial ment *benedicta inter mulieres,* verge, esposada i vídua. 5.è S algú dubta de les seves altíssimes benediccions, pel fruit e coneix l'arbre.

Resum del compilador

Els dos primers diumenges d'Advent no predicà. El tercer predicà un verdadera homilia, breu, granada, senzilla i de veres deliciosa, explicant le excel·lències de l'*Avemaria,* d'aquesta oració de la vida i de la mort, tan es timada del poble cristià, tan distingida per l'Església, i exhortant a la devc ció a la Santíssima Verge.

Diumenge, quart d'Advent, continuà i completà l'explicació de l'*Avemaria*. Pressentà l'excel·lència de la Verge Santíssima *beneïda entre totes les dones*, essent superior a totes i exemplar de tots els llurs estats, així del sagrat cor de verges, que és l'ornament de l'Església catòlica, com de les desposades i de les vídues. Explicà l'agraïment que hem de sentir-li per haver-nos dat el fruit de son ventre virginal, que és l'aliment de la vida cristiana; i acabà explicant la deprecació que l'Església ha afegit a l'*Avemaria*, exhortant a resar-la amb humilitat i confiança. — Una homilia, com la de l'anterior diumenge, senzilla, granada, afectuosa i ben tallada en la forma i en la duració. — A la vesprada del mateix diumenge presidí la sessió dels Lluïsos a la Immaculada. (Hi parlà el jove D. Ramon Puigrefagut, avui distingit jesuïta.) El Sr. Bisbe conclogué l'acte presentant a Maria com a model de puresa, recomanant als joves congregants que la prenguessin per protectora en totes ocasions, especialment avui que els nostres enemics tant treballen per fer-la desaparèixer.

ADVENT DE 1911

PRIMER DIUMENGE

VENI *ut vitam habeant et abundantius habeant* (Joan, 10, 10). Si la vinguda de Jesucrist té per objecte dar-nos la vida, hem de meditar aquesta vinguda. Per això l'Església hi dedica un temps de recolliment, oració i penitència. S'uneix amb els sants de l'Antic Testament per a expressar els desigs d'aquesta vinguda.

I

Santedat de l'Advent. — Tres vingudes de Jesucrist. — Aquestes vingudes es junten per a completar l'obra de Déu en les nostres ànimes. La tercera vinguda, o sia el Judici. — L'Església dóna tanta importància a la contemplació del judici, que amb ella comença i acaba l'any.

II

Importància dogmàtica del Judici universal. — El Judici és un dogma de la religió natural, com Déu, els gentils l'admeten. — Dins de la Revelació cristiana és el complement de la missió i predestinació de Jesucrist; és el cap, el jutge, el Senyor, i ha de manifestar son senyoriu: premiant i castigant;

és l'últim capítol de la història de la humanitat, en què el regne de Déu quedarà triomfant: ara persecucions i prevaleix el mal; és la glorificació de l'Home-Déu, la manifestació de sa misericòrdia i de sa justícia i de sa omnipotència; el començament de la humanitat eterna.

III

Importància moral del Judici: la mort determina la vida, és a dir, l'un concepte determina l'altre. Segons el concepte que l'home té de la mort serà la seva vida. — Devem, doncs, pensar; 1.er, en el Jutge; 2.on, extensió del judici; 3.er, conseqüències. — Jesús ara no se'ns presenta com jutge *sed... advocatum habemus apud Patrem.* — Conveniència de fer sovint examen de la nostra vida, que ens humilia i ens fa acudir a Jesús.

Predicats també en l'Advent de 1911.

Resum del compilador

Després de l'Evangeli predicà el primer sermó d'Advent, l'Il·lm. Sr. Bisbe, explicant les raons de començar i acabar l'any litúrgic amb l'Evangeli del Judici i ponderant la necessitat de tenir present aquell dia que tancarà la història de la humanitat.

SEGON DIUMENGE

L'ADVENT, vida purgativa i es funda en els desigs del Salvador dels antics i avui de sant Joan.

El summe interès és el de les coses de l'altra vida, de les coses eternes; l'*unum necessarium.* Aquest interès summe Jesucrist el predica amb les paràboles del negociant de perles; en el tresor amagat; de tot es desprenen per adquirir-lo; i la dona que ha perdut el dracma. Però l'exemple del Baptista

és encara més eloqüent. Hem d'estar disposats a deixar tot lo temporal per lo etern.

I

Desig de Déu, desig de Jesucrist, que és el germen de la vida virtuosa i principi de la vida cristiana. Sant Joan n'és tipus — a pesar de tot, *in vinculis* —. La vida santa comença en Déu, font de santedat; fora d'Ell és impossible; el coneixement i amor de Déu és principi de tot el bé humà. *Noverim Te, noverim me.* Joan Baptista, l'home dels dos Testaments, és qui presenta al món al Messies.

II

Jesucrist ens dóna una lliçó de sabiduria, puix que per conèixer a un home ens diu que ens hem de guiar per les seves obres, no per les paraules. *Operibus credite et non verbis.* Bones paraules dels heretges, però males obres. La fe prova les costums, les costums proven la fe. Un home sant és una apologia de Jesucrist més que un tomo. — Sentit espiritual dels cecs, sords, coixos, morts, etc. Jesucrist cura la ceguera per medi de la fe, la sordera per la delicadesa de consciència, la coixera amb la fortalesa de la virtut. Cuidado de la puresa de costums en el poble cristià, injúria major que fa a Jesucrist el pecat dels cristians que el dels gentils.

III

Els que s'escandalitzen de Jesucrist. En la teoria, sols els infidels; en la pràctica, molts cristians i fins gent devota. Els qui viuen de les penitències, de la simplicitat, del desprendiment de les riqueses. — Quants pocs hi ha que tinguin l'es-

perit de Jesucrist. — Multitud de cristians que s'escandalitzen de la Creu, com se n'escandalitzaven els jueus. — El món es burla de la simplicitat d'esperit i alaba la falsa astúcia —l'art d'enganyar és tingut com una perfecció—. El món diu les benaventurances al revés de Crist: benaventurats els rics; benaventurats, no els qui ploren, sinó els qui es gaudeixen del món; benaventurats, no els mansos i pacífics qui saben suportar als altres, sinó els qui saben dominar. — La benaventurança o felicitat espiritual és compresa de molts pocs. És aquella sabiduria que *abscondisti... a sapientibus et prudentibus et revelasti ea parvulis*. Es necessita una espècie de revelació interior, una il·luminació divina.

Resum del compilador

L'oració que ha cantat el celebrant resumeix l'objecte que es proposa l'Església amb la institució del sagrat temps d'Advent. *Desperteu*, diu, *Senyor, els nostres cors a preparar els camins de vostre Unigènit, a fi de que puguem servir-vos amb ànimes purificades per son adveniment*. La purificació de les ànimes és l'objecte de la vinguda del Salvador, com ho és el d'aquesta temporada clàssica de la pietat. I aquesta purificació l'explica l'Evangeli d'aquest diumenge quan refereix la resposta del Senyor al missatge que li envià per medi dels seus deixebles el sant Baptista, el sant dels dos Testaments: *Els sords hi senten, els cecs hi veuen, els coixos caminen, els morts són ressuscitats i els pobres evangelitzats*... És clar que aquestes paraules responen a fets materials realitzats per la divina potència del Senyor, mes també signifiquen l'operació realitzada per la seva paraula en les ànimes. Perquè també són curades les ànimes sordes, insensibles al que no és sobrenatural, i les ànimes cegues, entenebrides per les passions... *I ditxós aquell*, afegia, *qui no s'escandalitza de Mi*. El món s'escandalitza de la humilitat del Verb de Déu fet Home. Ditxós qui no s'escandalitza de Jesús. El món ens té a nosaltres per preocupats, i els preocupats són els mundans... L'evangelització dels pobles és altra demostració de la realitat de la missió del Messies...

I dirigint-se als seminaristes allí presents en una com digressió molt oportuna, exclamava: Vosaltres, els qui us prepareu amb la carrera eclesiàstica per continuar l'obra del diví Salvador, procureu penetrar-vos de la necessitat de la ciència, perquè teniu dever de posseir-la, mes per sobre d'ella fo-

menteu la pietat. Un sant és la millor apologia de l'Església, apologia viver que val més que una biblioteca plena de volums; la ciència és una apologi pels savis, la santedat és compresa i respectada de tothom...

TERCER DIUMENGE

EXPECTACIÓ de Jesucrist dels escribes i fariseus; sant Joar objecte de totes les mirades i predestinat a ésser el precur sor, la preparació del Messies. Estudiem, doncs, en ell la nos tra preparació.

I

Sant Joan primer diu que no és ell. *Non sum ego.* La hu militat, la convicció íntima del nostre no-res, del nostre ésse de criatura: *a*) què sóc en quant a l'ànima; *b*) què sóc en quan al cos; *c*) el meu origen i el meu fi material, *non sum dignu ut solvam eius corrigiam calceamenti*; *d*) inutilitat de totes le excel·lències i dignitats exteriors, iguals misèries i superior segons l'apòstol sant Jaume. — Comparació amb el ser d Déu..., gradació comparativa que fa sant Ignasi en els Exer cicis. Quant més hauràs arribat al no-res estaràs més a proı de tot.

II

Sant Joan després diu que *és una veu clamant;* la docilita a les ensenyances divines: *sicut dixit Isaias. Vox clamantis* Realment és sols una veu i res més. Tot ell clama i predica Predica sa humilitat, sa penitència, predica sa *soledat in de serto.* Com la soledat és un medi santíssim en totes les cir cumstàncies del Cristianisme. La nostra escola no és el món sinó el silenci i recolliment. Moisès, Elies, Baptista, sant Pau (Aràbia), sant Benet, sant Ignasi, el cardenal Manning a Lon

dres, etc. En la soledat parla Déu, parla a l'ànima. *Ducam... in solitudinem* — Tot estudi vol soledat i silenci. La soledat porta l'estat de reflexió, i el cristià ha d'ésser un home reflexiu. — L'excés del món porta la idolatria del món. Diversions contínues —dissipació—; el fi de l'home no és la diversió. El recolliment dóna forces a l'home moral (per això Jesucrist *quid existis videre?...*) Aquests viuen (les canyes) en el palau dels reis. — Siguem, doncs, no canyes, sinó ferms roures plantats en les roques, resistents a les tempestats de les passions i al llamp dels vicis, etc. I obtindrem la victòria de la modèstia cristiana.

Resum del compilador

Prenent peu de les paraules de l'*Introit*: «La vostra modèstia sia de tothom coneguda», encomià l'excel·lència d'aquella virtut, que ha d'ésser característica de tota vida verament cristiana. Al cristià se li ha de conèixer que ho és en tot: en el parlar, en el vestir, en l'aire de caminar. La modèstia és la manifestació de l'ordre interior, del domini de l'home sobre si, de la victòria sobre les passions. I el cristià ha d'ésser un vencedor. Per això l'Església ens presenta la profètica figura de Joan Baptista, qui fou un gran vencedor, que vencé fins la tirania d'un rei. Vencé per la humilitat. El Sant Precursor, preguntat sobre si era el Messies, o Elies, o algun profeta, respon: *Non sum*. Jo no sóc res. I ens ensenya amb això a considerar nostre no-res. Ni per la intel·ligència, que és la part principal de l'home, podem tenir-nos per res. La intel·ligència més rica pot errar i apagar-se. En quant al cos el seu origen és molt abjecte, viu carregat de misèries, i, mort, queda una matèria fastigosa i repugnant, menjar de cucs. Vencé el Precursor per la docilitat en seguir les ensenyances de l'Esperit Sant. *Jo sóc la veu del qui clama en el desert*, com ha dit el profeta. I viu en el recolliment, en el *desert*, no en el món. El món no ensenya, el món il·lusiona. Tots els grans homes han sigut amants del recolliment. El cardenal Manning, abans de convertir-se, estigué un any separat de tot i de tothom. Fugim del món, que no pensa que perd l'enteniment darrera de les diversions; vivim en recolliment, i podrem preparar-nos per les delícies de la vinguda del Salvador, preludi de les delícies del Cel.

QUART DIUMENGE

Vigilia de Nadal

EL sant temor de Déu no abandona mai al cristià. Avui ma teix en les alegries de Nadal ens recorda al Jutge etern. Per en aquesta solemnitat prevaleix la confiança i l'amor.

En el misteri de l'Encarnació en aquesta vigília l'Evange li ens mostra: 1.er, que Jesús és Fill de Déu per naturales 2.on, que Jesús, segons la Llei, és fill de Maria i Josep; 3.er, qu és Salvador dels homes.

I

El Fill de Déu, Déu com el Pare. La seva vinguda justif cada: *a*) Per les profecies. El vaticini del Gènesi, *ipsa conter caput tuum*. — La vocació d'Abraham. La profecia d'Isaïes, e pècie de crònica en què diu que naixerà d'una verge; li de criu el caràcter personal: suavitat, paciència, mansuetu L'himne angèlic del *Gloria in excelsis*. Les predicacions d Baptista. *b*) Per la conversió del món, feta no amb la força c les armes, ni del comerç o riqueses, ni amb la influència c la literatura, sinó de la Gràcia. — Confessem, doncs, en aque ta festivitat que Jesús és el Déu del món, el qui dóna la lle — És, doncs, el Déu del món.

II

Jesús, segons la llei, Fill de Josep i Maria, és el Déu de família. Com devem treballar perquè regni en les famílies. - Lleó XIII. — La Sagrada Família constituïda per Jesús, i l famílies cristianes deuen prendre exemple d'ella. Amor rec proc... modèstia... conformitat en les tribulacions i amarg res... culte intern... És, doncs, el Déu de la família.

III

És el Déu de cada home. Jesús, Salvador dels homes, perquè Jesús és la porta del Cel — la porta del Cel és estreta o petita. Doncs per passar-hi ens hem de fer petits, com l'Infant Jesús —si no us torneu com infants no entrareu en el regne del Cel—. Hem d'ésser infants com Jesús... humilitat, pobresa, mortificació: tres lliçons que ens dóna en la cova de Betlem per a vèncer les tres grans passions humanes de supèrbia... cobdícia... sensualitat.

Resum del compilador

Durant tot l'Advent i en la mateixa vigília de la gran festa de la vinguda del dolcíssim Jesús, l'Església vol que considerem la misericòrdia divina, mes sense oblidar la seva Justícia, i ens inculca sempre el sant temor de Déu i ens recorda el judici per fer-nos observar els sants Manaments, perquè entre el jutge i la llei, entre el judici i la consciència, hi ha una relació inseparable. Avui mateix en l'oració que ha cantada el sacerdot demana l'Església que puguem veure amb confiança com Jutge al qui rebem amb alegria com Redemptor. Del qual n'eren *correus* i missatgers tants anuncis com el Senyor ha enviat al món, des de la promesa feta al Paradís després de la caiguda i pecat dels primers pares. El Precursor l'assenyalà amb el dit i l'anomenà Anyell de Déu que borra el pecat del món, significant la missió del Messies. I en l'Evangeli d'avui, en aquelles paraules *l'anomenaràs Jesús, perquè Ell salvarà el seu poble,* se'ns manifesta que l'hem d'adorar com a Déu, l'hem d'estimar com a Home, i en Ell hem de tenir la confiança com a Salvador. Explicà aquestes idees, i al parlar de l'Anunci del Naixement de Jesús fet a sant Josep parlà de la glòria del gran Patriarca com a cap de la Sagrada Família, fent ressaltar el respecte al principi d'autoritat que amb tal fet se'ns recomana amb les paraules següents: «L'autoritat és un fet diví, és Déu governant als homes, no es funda en raons humanes, sinó en raons divines. No hem d'obeir per les condicions personals del qui l'exerceix, sinó perquè i en quant l'exerceix en nom de Déu.»

ADVENT DE 1912

PRIMER DIUMENGE

RENOVACIÓ de la vida espiritual, perquè el naixement de Je sucrist és el seu principi: dissipació, ensopiment, rutina; l'E pístola i l'Evangeli es completen.

Evangeli del Judici final i explanació d'ell. Què és el judi ci final? Què és el judici particular? La lliçó que hem d'apren dre aquest dia és el temor de Déu. Sant Vicenç evangelitzav als pobles amb el judici: *timete Deum.* — Qui no té temor d Déu està perdut.

I

El temor de Déu de què parlen tant les Sagrades Escrip tures és la reverència, respecte, obediència i culte al Senyor és tractar a Déu com a nostre Pare i Senyor. És el tribut d l'home a Déu. És el respecte a Déu; per això tot el culte de Senyor va informat i neix del temor, del respecte: el sacrific i l'oració, l'alabança. D'aquí la gravetat de la religió. *Exau ditus est pro sua reverentia.* Els sants pel temor de Déu fore sants i el practicaren tota la vida. El mateix Jesucrist demos trà estar posseït d'un sant temor a son Pare etern: *exauditus. pro... reverentia.*

II

Santifica: *a*) perquè conté les passions, posa ordre en la nostra vida i excita a la pràctica de les virtuts; *b*) perquè ens mou a la contrició i penitència. *Initium sapientiae timor Domini:* no és bon cristià qui no és temerós de Déu. Sant Agustí a l'hora de la mort [es fa llegir] els salms penitencials.

III

És un principi i germen de l'amor. L'amor de Déu sempre comença pel temor, perquè disposa a l'ànima per a amar; i és també la perfecció i compliment de l'amor, perquè l'amor dels sants es manfiesta en una summa delicadesa amb el tracte en Déu de no ofendre'l, ni venialment. Neix d'una admiració amorosa. L'amor que Déu i els homes deuen professar-se no és *inter aequales*. L'home amb Déu no s'hi pot prendre llibertats. Hem de cultivar el temor de Déu i el cultivarem pensant en el judici.

TERCER DIUMENGE

(El segon és la Puríssima)

L'Església convida al goig, i aquest sant Pau sembla que el deriva de la modèstia: humilitat. Predica la humilitat, igualment l'Evangeli. Evangeli i explicació, la qual és una gran lliçó d'humilitat. El Baptista és la figura del qui espera a Jesucrist.

I

La lliçó la rebem: *a*) de Déu, *formam servi accipiens*, i de

tots els sants, especialment dels qui voltaven a Jesús. Maria: *quia respexit humilitatem ancillae,* etc. Sant Josep: *Baptista, non sum dignus... corrigiam,* etc. Sant Pere: *tu mihi lavas pedes. Flevit amare.* Tot l'Evangeli és una lliçó d'humilitat: la vida de Jesús comença en un estable i acaba en un suplici. La seva doctrina ensenya a abaixar-se, que les riqueses [són] espines. Ensenya una nova grandesa: la grandesa de la virtut. Que no hi ha altra grandesa que la santedat (sols Déu és gran), i que per arribar-hi ens hem de desprendre de tot. La summa humilitat és la summa grandesa. Si les riqueses, honors, alts llocs, fossin una perfecció, medis de santedat, Jesucrist els hauria tingut, i, al revés, Ell ensenya el desprendiment.

II

«*Humildad es verdad.*» D'aquí ve l'amor que Déu, veritat infinita, té als humils. Resisteix als superbs i els comunica als humils. Per això és base de la santedat.

III

Perquè és veritat la humilitat dóna una vista perfecta del món, el fa veure tal com és: *Ut qui diligitis vanitatem et quaeritis mendacium?*

IV

Consola a l'ànima. L'alegria dels humils, dels petits, dels pobres, dels qui es despullen de tot per Jesucrist. Sant Pau: *gaudete,* i ho diu després d'exhortar a la modèstia, que és humilitat. Al revés, els superbs estan dominats per la melanconia: els rics, els savis i poderosos del món. — La festa de Na-

dal és festa d'alegria universal, perquè és la festa de la humilitat: Déu fet un petit infant. «Ningún soberbio entró en el Paraíso, y ningún humilde en el infierno.» (Sant Francesc de Sales.)

L'Església sent l'alegria de la proximitat de Jesús. *Prope est,* etc. *Gaudete,* etc.

QUART DIUMENGE

Els diumenges anteriors hem considerat, per a preparar la nostra ànima per la visita de Jesucrist, el *temor* i la *humilitat.* Avui la *confiança* que es desprèn de la predicació del Baptista de les profecies d'Isaïes. — Evangeli: significa que Jesucrist ens facilita el camí de la salvació: Pusil·lànimes: *nolite timere; ecce Deus... veniet,* etc.

I

Motius de confiança: Déu, bondat infinita, ha criat l'home per a salvar-lo; fins després del pecat promet la redempció. La confiança es funda en la misericòrdia. Déu permet el pecat per a manifestar l'atribut de la misericòrdia —compassió dels miserables—, que sense el pecat no s'hauria pogut manifestar. — Dóna al món el Fill i l'Esperit Sant. *Sic... Deus dilexit mundum,* etc. *Dilexit nos et tradidit:* l'Encarnació [és] el gran argument de la misericòrdia de Déu. És l'atribut de Déu més manifest.

II

La desconfiança és la major injúria que podem fer a Déu; no és cristià qui desconfia de Déu; no fóra Pare. *Pater noster,* etc., i Jesucrist feia dependre l'èxit de l'oració de la confiança

credite quia accipietis, et evenient vobis (Mc., 11, 24). Tota l'oració, tot el culte de Déu es funda en la confiança. — Jesucrist deia: Si vosaltres, essent dolents, doneu els vostres dons als vostres fills, quant més el Pare celestial. Si demaneu pa o peix al vostre pare, us darà una pedra, etc. *Maledictus homo qui confidit in homine.*

III

Però la confiança exigeix la nostra cooperació. Isaïes diu: *Parate viam,* etc., *rectas facite... semitas,* i aleshores *omnis vallis implebitur... mons... humiliabitur.* La voluntat i la gràcia han d'anar unides, i aleshores la confiança produeix els seus efectes.

IV

a) Fortalesa: *Qui confidunt in Domino sicut mons Sion — Confidite, ego vici mundum:* solidesa de la vida quan es funda en Déu. *b)* Consol: l'home és portat per Déu com una criatura per sa mare: *in pace, in idipsum dormiam,* etc. *c)* Jeremies (cap. 17): l'home que confia en Déu és com l'arbre trasplantat a les corrents d'aigua que no tem la sequedat, és sempre verd i produeix fruit: la fecunditat.

V

Avivem la confiança amb el naixement de Jesucrist: ve per a salvar-nos: *ipse veniet et salvabit vos.*

ADVENT DE 1913

PRIMER DIUMENGE

L'ANY eclesiàstic comença amb l'Advent de Nostre Senyor Jesucrist, perquè Ell és el principi de la vida espiritual. Devem preparar-nos per aquesta vinguda, disposant la nostra ànima, desprenent-la de les coses transitòries. El món no és dolent; lo dolent és l'amor desordenat que li tenim. La nostra vida mundana s'ha d'acabar, i per això havem de moderar l'amor que tenim a les coses del món, i per alcançar-ho lo més propi és la consideració de les darreries de l'home: d'elles parlarem, *Deo volente*. Avui del Judici.

a) És el complement dels misteris de Jesucrist. Ell vingué a dar-nos la llei de vida eterna; ara vindrà a examinar com l'hem complerta. Significa l'estat definitiu de les coses, la separació del bé i del mal, el regne de la llum i el de les tenebres. *b*) L'acabament del món, de les riqueses, de les ciències, dels grans edificis, de tot el que ara és objecte d'ambicions. Jesucrist, l'anyell diví, es convertirà en el lleó de Judà; la sentència; la dreta i l'esquerra. *c*) El judici particular, que prompte arribarà per a cadascú de nosaltres, és una anticipació del judici universal, i la seva consideració és la manera d'assegurar la salvació. Sant Jeroni. Compte que haurem de dar: de comissió i d'omissió; de pensaments, paraules i obres; de tot el curs de la vida. — *Ens havem de judicar a nosaltres mateixos*. Pràctica de l'examen de consciència, que ens fa conèixer a nosaltres mateixos i ens prepara per a una imatge

del judici que Jesucrist amb sa misericòrdia va instituir: *la confessió*, que, practicada sincerament, convertirà el judici en un acte de misericòrdia i de salvació. — Mirem totes les coses de la vida per la consideració del judici.

RESUM

L'adveniment del Senyor, principi de tot bé; la vinguda a la nostra ànima per medi de la gràcia. — Reparació: treure l'impediment, que és el pecat: el pecat és el desordenat amor al món. *Memorare novissima*, etc. Per això avui l'Evangeli ens recorda la fi del món. *a*) El judici universal és el complement de l'Encarnació: el Legislador substanciarà el judici de com s'ha complert la Llei; tothom passarà per aquest tribunal. *b*) Situació definitiva del llinatge humà: sentència. Jesucrist explicà (Mt. 25) com fundarà la sentència en les *obres*, i en altre lloc (Mt., 7, 22) ho completa: *nonne in nomine tuo prophetavimus*, etc. El fonament de la vida són les obres: funda sobre pedra, diu Jesucrist, no sobre arena, que la pluja l'arrastra. — El judici particular: comissió i omissió. — Oportuna preparació: la presència de Déu; examen de consciència; la confessió.

Resum del compilador

Després de l'Evangeli el Sr. Bisbe, que, com de consuetud, assistia a la Conventual, predicà el seu primer sermó d'Advent, prenent peu de l'Evangeli dominical que és referent al Judici, i explicant la necessitat de la meditació de les darreries de l'home per purificar les consciències i preparar-se dignament a l'adveniment del Senyor.

Després de reflexions molt oportunes per demostrar la conveniència d'una vida interior ben cristiana, assenyalà com normes pràctiques de conducta per assolir aquesta vida els tres medis tan ponderats per tots els autos d'ascètica: la presència de Déu, l'examen de consciència i la confessió sacramental.

SEGON DIUMENGE

En aquest Evangeli, Jesucrist, alabant a Joan Baptista, fa l'apologia de la vida eremítica, de la soledat i penitència. *Quoties inter homines fui, minor homo redii* (Kempis). La Iglésia ens la recorda: *omnes sancti monachi et eremitae,* etc. La vida de l'home que ho deixa tot per a dirigir-se a Déu, sempre és una vida sublim, i en la substància tots devem imitar-la: és a dir, la substància és *unum est necessarium.* Aquesta direcció de la vida tots devem tenir-la. Com s'adquireix? Per la consideració de la mort. — Els fundadors eremites: Bru i l'abat sant Silvestre. A Espanya tenim dos homes del gran món: Carles V i sant Francesc de Borja. — L'eficàcia de la seva consideració per a matar les nostres concupiscències prové: *a*) del desengany que porta: *omnia haec, cuius erunt?*; *b*) de son origen, que és el pecat: *per peccatum mors*; així és que és lletja com son pare; és una corrupció, aniquilació, humiliació; *c*) de la seva certitud, incertitud de temps, lloc i circumstàncies; *d*) de ses conseqüències eternes, *semel mori,* caure a la dreta o a l'esquerra. Preparació per la mort: pensar-hi, rectificar la vida perquè caigui a la dreta. Mirar les coses com les veurem a l'hora de la mort. És la mestra de la veritat. *e*) La mort pel cristià no és trista: principi de vida. No podem arribar a la vida verdadera sinó per la mort. El Naixement de Jesucrist ens recorda la immortalitat: deixem-nos a les seves mans, i amb tranquil·litat esperem la seva vinguda, quan Ell vulgui: *praetiosa in conspectu Domini mors sanctorum eius.* Jesucrist ve a destruir la mort: *ero mors tua.*

Resum del compilador

L'Il·lm. Sr. Bisbe, acomodant-se al fet evangèlic del dia, tot en bells elogis del Sant Precursor, explicà les excel·lències de la vida eremítica, sempre tan distingida dins de la Iglésia, i féu versar la prèdica sobre el pensament

i meditació de la mort; pensament que ha donat vida a grans institucions estímul de santedat a grans homes. Retragué en comprovació els exemple del duc de Gandia, sant Francesc de Borja, i el de sant Bru, fundador de la Cartoixa; i ponderà especialment les condicions que fan la mort més temible: la certenitat de la vinguda i la inseguretat de l'hora.

TERCER DIUMENGE

I

La preocupació dels sacerdots i lletrats de Jerusalem per la doctrina que predicava Joan Baptista, és a dir, per lo que li ha de passar a l'home quan surt d'aquest món, és generalment del temor, de la idea d'incórrer en càstig, del desig de salvació. — El dogma de l'infern és una conseqüència del de la creació, redempció i judici. Constitueix la situació definitiva del llinatge humà. — Si Déu és jutge ha d'haver-hi pena i lloc on es compleixi. El remordiment de consciència, què és sinó el sentiment natural del judici i de l'infern?

II

És un dogma de la religió natural: es troba en tots els pobles fins fora de la revelació. Dins de la revelació cristiana és un dels dogmes més evidents. Jesucrist dolcíssim en parla sovint: la sentència (Mt., 7, 22). Paràbola de l'Epuló (Lluc, 16, 19): expliqui's. És un dogma tan evident, que els protestants es veieren obligats a reconèixer-lo. La tradició de la Iglésia: les aparicions, encara que n'hi hagi de falses, suposen verdaderes: sols es falsifica lo real.

III

Terribilitat; pena de dany; perdut Déu, tot s'ha perdut. Pena de sentit: pequem pel goig; la pena ha de consistir en sofrir: *locus tormentorum*. No tenen remei, ni es poden matar.

IV

Utilitat de l'infern: ens fa conèixer a Déu. Un Déu sense infern no fóra Déu: misericordiós, però justicier, per això l'infern [és] més terrible pel cristià que pel pagà. — Ens manté en el compliment de les obligacions: salva multitud d'ànimes. És un medi de salvació: donem-n'hi gràcies; temor de Déu. Jesucrist salvador.

QUART DIUMENGE

I

Joan Baptista predica la penitència per a la remissió dels pecats. Per a obtenir-la es necessita: *a) rectas facite semitas*, etc.; *b) vallis implebitur*; *c) mons... humiliabitur*, etc., i així *omnis caro videbit salutare Dei*. — Dignitat que ens dóna la salvació de la carn: la glòria.

II

La glòria és el fi de tot; l'infern no és fi: és el lloc dels qui no han volgut arribar a son fi. La glòria és pròpia dels vencedors: *a) Vincenti dabo edere de ligno vitae, quod est in paradiso...* premi dels sentits, de les potències, participació de la vida divina: la possessió de tot bé i la impossibilitat de tot

mal. *b*) *Dabo... coronam vitae,* i es salvarà de la segona mort: recordi's la primera: la immortalitat. *c*) Sols per Jesucrist s'arriba a la glòria. Fora d'Ell no hi ha salvació. Sense la gràcia no podem examinar bé la naturalesa, i la gràcia *per Christum.* Per això és el Desitjat de les nacions. Unim-nos amb Ell amb la fe, la gràcia, els sagraments, l'oració i la pràctica de la virtut, i Ell: *qui vicerit, dabo ei sedere mecum in throno meo; sicut et ego vici et sedi cum Patre meo in throno eius.*

Resum del compilador

En els diumenges últims, tercer i quart d'Advent, ha predicat l'Il·lm. Sr. Bisbe, acabant ses homilies sobre els Novíssims, que han sigut el tema de ses prèdiques d'aquest sagrat temps de preparació per la commemoració de la festa de Nadal. La veritat dogmàtica de l'Infern i de la Glòria ha sigut presentada en aquestes homilies amb gran precisió i elevació doctrinal, fent ressaltar: que un i altre dogma, a més d'ésser-ho de la revelació cristiana, són com exigència de la religió natural i conseqüència de la creació; que un i altre són manifestació de la justícia i ensems de l'amor de Déu; que a l'Infern s'hi tira el pecador ell mateix per la seva voluntat desordenada; que la Glòria és una participació dels atributs divinals. Han sigut dues oracions bellíssimes, verament pastorals, substancioses com totes les d'aquest Advent, de les quals no pot dar-ne idea una senzilla nota informativa.

ADVENT DE 1914

PRIMER DIUMENGE

COMENÇAMENT de l'any — renovació de vida en Jesucrist. — *Respice finem,* el fi governa l'obra: judici universal. El judici acaba i comença l'any. És cert que la misericòrdia és l'atribut més visible, però la justícia és igualment infinita. És el complement de la vinguda de Jesucrist i de la història dels homes. — *Memorare novissima... et in aeternum non peccabis:* el sant temor de Déu; l'examen de nosaltres mateixos; la saludable penitència de l'Advent. Els homes no podem prescindir de Déu, perquè la nostra vida comença i termina en Déu: *Noverim Te, noverim me.* Per això la vida cristiana és una vida divina, i per a salvar-nos necessitem virtuts divines: la fe, l'esperança i la caritat. — D'això predicaré aquest Advent, per a augmentar la fe, esperança i caritat, demanant-les a Déu, de qui provenen, per medi de l'oració i de la mortificació de nosaltres mateixos, que la Iglésia ens fa practicar en aquest temps i que ens mereixen la gràcia de Jesucrist, per qual naixement ens preparem.

Temps de renovació. — La vida sòlida s'ha de fundar en les coses eternes. — Fi i principi d'any: el judici universal. — Fins en la glòria de l'Ascensió és recordat: mai l'havem d'oblidar. — Significació que té en la religió: és el complement d'ella i de la història del món. Descripció del judici universal: *a) sedentem... in nubibus,* etc.; *b) omnes gentes; c)* separa-

ció definitiva de bons i mals. — Però considerem el judici pe a cadascú en particular, el judici particular: *a*) incertitud c l'hora; *b*) terribilitat del Jutge; *c*) compte que hem de da: *d*) sentència definitiva i ses conseqüències. — Per assegura l'èxit del judici hem d'encaminar la nostra vida a Déu (no fe com els mundans). La vida s'encamina a Déu per la fe, l'e perança i la caritat. Però això predicaré d'elles preparant l nostra ànima perquè en ella hi neixi Jesucrist espiritualmen

Resum del compilador

Diumenge, primer d'Advent, predicà l'Il·lm. senyor Bisbe. Féu notar qu l'any litúrgic s'obre i es tanca amb la narració evangèlica del Judici fina demostrant així la Iglésia quina importància han de dar sos fills a la cons deració d'aqueix espectacle, on ha de brillar la Justícia suprema. Aques consideració de la responsabilitat humana ha de servir per refonamentar nostra vida, per assentar-la sobre bases sòlides; i com la sanció del Judi final no serà sinó la mateixa del Judici particular, convé tenir present aque judici particular, a fi de donar a la nostra vida la direcció envers l'ideal c la perfecció cristiana. I com aquesta perfecció substancialment consisteix e la possessió i en la pràctica de les virtuts teologals, sobre d'aquestes virtu versaran les homilies dominicals d'*Advent* d'enguany.

SEGON DIUMENGE

JOAN Baptista és el primer predicador de la divinitat de Je sucrist. — *Non sum...Christus... ecce agnus*, etc.

Evangeli: en ell Jesucrist, per les seves obres, dóna test moni de la seva divinitat; Jesucrist és el principal fonamen de la nostra fe; compliment en Ell de les profecies; miracle que féu; doctrina sobrehumana. — La nostra fe serà majo quant més ens identificarem amb Jesucrist: *creditis quia e Deo estis*. Medis: la humilitat i l'oració. La fe és el major be nefici de Déu, perquè *sine fide... impossibile est placere Deo qui... non crediderit condemnabitur. — Credere... oportet acc*

dentem ad Deum quia est, et inquirentibus se remunerator sit. — No ens podem salvar a nosaltres mateixos, i qui no creu amb el Salvador, com es podrà salvar? —*a) Ego sum lux mundi; b) qui sequitur me non ambulat in tenebris.* — *a)* Il·lumina l'origen i el fi de la nostra vida: qui no és deixeble de Jesucrist no té notícia d'això. *b)* Els camins de la vida són incerts i difícils: la fe els ensenya clarament a tothom, a savis i a ignorants, i Jesucrist ajuda a complir-los amb el seu exemple i amb la seva gràcia. — Epíleg: accions de gràcies a Jesucrist pel benefici de la fe; resolució de viure una vida [de] fe dirigint a Déu tots els actes de la nostra vida, mirant, no al temps, a la riquesa, a l'honor, a la comoditat, sinó a l'eternitat. — Maria, advocada de l'Advent, és exemple de com la fe és principi de la virtut i santedat; sa cosina li diu: *Beata quae credidisti, quoniam perficientur ea quae dicta sunt tibi a Domino.* Sense la fe de Maria no hi hauria hagut l'encarnació de Déu i la nostra redempció. — Demanem l'augment de fe per Maria. *Virgo Fidelis.*

Resum del compilador

Diumenge... predicà explicant l'excel·lència de la primera virtut teologal, la santa Fe, la qual és de necessitat absoluta per agradar a Déu; sense ella l'home fa el camí de la vida desorientat, no sap d'on ve ni sap on va...

TERCER DIUMENGE

I

EVANGELI: Sant Joan excita l'esperança en Jesucrist, de qui ell no mereix descalçar-lo. Joan bateja amb aigua; Jesucrist amb l'esperit. — Realment Jesucrist, és el principi de tota esperança; sense Ell els homes estaríem perduts. — Després del pecat ja Déu alça l'esperit dels nostres pares amb la promesa

de Jesucrist; els profetes sostenen l'esperit del poble amb l'esperança en Jesucrist, i nosaltres fundem tota l'esperança en Ell. Admirable esperança d'Israel enmig del captiveri i vicissituds: imatge de la Iglésia.

II

Esperem la felicitat eterna en Déu, mediant l'auxili de Déu, que ens el dóna per Jesucrist. *Non habemus hic manentem civitatem, sed futuram inquirimus. a)* Això és racional, puix el Criador ama a la criatura i l'ha criada per a fer-la feliç: *Sic... Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret. — Dilexit nos et tradidit semetipsum pro nobis. b)* El Redemptor ha derramat la sang per a salvar-lo, i la sang de Jesucrist és la base de la nostra esperança. *Copiosa apud eum Redemptio. — Felix culpa.* — Jesús mediador. *c)* El fet dels sants, homes com nosaltres, amb passions i temptacions, ens persuadeix de que també nosaltres alcançarem la santedat.

III

La fe ens uneix amb Déu per la seva veritat, l'esperança per la seva bondat: són la confessió pràctica de dos atributs Dolçura de la vida d'esperança; facilita la virtut. Divinitza la vida: Déu té la direcció de la nostra vida, perquè per l'esperança Ell és el fi, Ell és el medi.

IV

Dos defectes en què cau l'home en aquest punt: *a)* La desesperació, que ofèn la misericòrdia de Déu; la desesperació prové de la luxúria, perquè fa que l'home animalitzat deixa d'esperar la felicitat espiritual, abandona l'esperança, la vida

sensual debilita l'esperit; o de la tristesa, que dóna decaïment d'esperit, deprimeix l'esperit de manera que la virtut li sembla impossible. *b)* La presumpció, que ofèn la justícia, o bé creient l'home que es basta a si mateix o que Déu no cuida de fer justícia.

V

Tinguem sempre viva l'esperança, puix tota la vida cristiana respira esperança: l'oració, els sagraments, sobretot la penitència i l'eucaristia; la intercessió de Maria, *spes nostra salve*, que ens portarà a Jesús, que per salvar-nos vingué al món. La Verge de l'Esperança.

Resum del compilador

La santa virtut teologal de l'Esperança fou l'objecte de l'homilia del diumenge passat, tercer d'Advent. Ponderà el Prelat en primer terme l'espectacle del poble hebreu, que vivia per l'esperança en el Messies, i el comparà amb el poble cristià, que ofereix igualment un espectacle digne d'admiració als ulls de l'home reflexiu, per l'esperança de la immortalitat, que el fa superior a totes les seduccions i a totes les dificultats, no tenint aquí ciutat permanent i encaminant-se sempre a l'eterna. Explicà llargament els fonaments de l'Esperança: la bondat infinita de Déu i els mèrits infinits de Jesucrist; i acabà presentant com exemplar de tan consoladora i necessària virtut la Verge Santíssima. Fou una prèdica verament de substància i de bellesa i de consolació espiritual.

QUART DIUMENGE

I

La fe ens fa conèixer a Déu; l'esperança ens hi acosta; la caritat ens hi uneix. La caritat consisteix en una amistat amb

Déu que fa que totes les coses les fem per Ell. Així és que tots els nostres actes per a merèixer la glòria han d'anar revestits de la caritat: tot amo sols dóna la paga als qui han treballat per ell. D'aquí ve que sense la caritat res val: ni l'eloqüència, ni l'almoina, ni els miracles, ni la profecia, ni la fe. (Vide I Cor., 13.)

II

Omnia vestra in charitate fiant: poder meravellós de la caritat que dóna un valor infinit a qualsevol acte nostre; si tot ho fem per Déu i amb Déu, Ell tot ens ho recompensarà. — Perquè el fi de la llei és la caritat; tota la llei, l'evangeli, la Iglésia, els sagraments, tot té per objecte alcançar la caritat. — El naixement, passió, mort de Jesucrist tingué per objecte la caritat. El mateix cel existeix per la caritat, perquè el mateix *Deus charitas est.*

III

Però aqueix amor perfectíssim l'ha d'infondre el mateix Déu; per això Jesucrist vingué al món: *Ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur?* Jesucrist és el Mediador. Per arribar a veure *Salutare Dei* i unir-nos amb Ell, aquest Evangeli ens ensenya el camí: fer drets els camins de la vida, és a dir, la pràctica de la justícia i santedat; i per això es necessita: *a)* omplir les valls, és a dir, les nostres misèries: *sine me nihil potestis facere; b)* aplanar les muntanyes, és a dir, dominar les passions: *omnia possum in eo qui me confortat*. Però Jesucrist tot ho facilita: *iugum meum suave est et onus meum leve.* — Estem segurs de que ens estima, per això ve al món; acudim a Jesús en braços de Maria i demanem-li la gràcia del seu amor per a servir a Déu aquí en la terra, i després participar de la seva eterna felicitat.

L'objecte de l'Encarnació, diu santa Caterina, fou atreure els homes per l'amor amb la manifestació sensible de les perfeccions divines, perquè l'amor és la causa de l'existència del cel i de la terra, que l'home no havia sabut practicar: el primer article de la llei.

ADVENT DE 1915

PRIMER DIUMENGE

L'Advent i la Butlla de la Santa Creuada

DUES solemnitats avui celebrem que la una es lliga amb l'altra: la inauguració de l'Advent i la publicació de la Butlla de Creuada. — L'Advent és el principi de l'any eclesiàstic, un temps clàssic de la pietat, perquè és la preparació del Naixement de Jesucrist, és principi i fi del món, puix fou criat pel Verb i ha d'acabar essent judicat pel Verb encarnat, Jesucrist. És un temps de renovació d'esperit, de santificació; hem de revestir-nos de la sabiduria cristiana, i el principi de la sabiduria és el temor de Déu. Avui dia en el món s'ha debilitat el temor de Déu, i per això s'ha debilitat també la vida cristiana: els cristians fugen de contemplar les grans veritats eternes, fins en la pietat cerquen només lo que els afalaga, però veus aquí que la Iglésia comença i acaba presentant-nos a la vista el gran dogma del Judici final, Jesucrist, jutge de vius i de morts.

Qui no tem d'ésser judicat? *Si iniquitates observaveris*, etc. — Tot és infinit en Déu, i la seva justícia és aterradora, perquè la nostra misèria és gran. Si no podíem refiar-nos de la seva misericòrdia, estaríem perduts. Fins després d'arrepentits quedem amb grans deutes amb la justícia eterna, i necessitem indulgència. La indulgència divina tota està continguda en el sacrifici del Calvari. La redempció de Jesucrist, mo-

rint, per a pagar amb el preu de la seva sang tots els nostres deutes, és la plenitud de la indulgència; totes les indulgències i perdons vénen del Calvari; és una gran misericòrdia. Però la misericòrdia divina, que és infinita, té una grandesa sublim que abraça la justícia juntament. *Justitia et pax osculatae sunt.* Satisfà la justícia de Déu i cura la misèria humana, pagant-li el deute.

La indulgència és un perdó que satisfà a la justícia divina i eleva la misèria humana. L'home paga el deute, encara que el satisfà traient la paga dels tresors dels mèrits de Jesucrist. Aquest generositat de Jesucrist continua en la Iglésia, quan concedeix perdons i indulgències. I la concessió de la Butlla de Creuada és l'ús d'aquesta facultat que Nostre Senyor Jesucrist concedí quan donà a sant Pere les claus del regne dels cels per a obrir les portes de la gràcia.

Les indulgències són el principal mèrit de la Butlla. Materialisme de molts cristians qui en ella no hi veuen més que el privilegi de menjar carn en els dies prohibits. La Iglésia, no obstant, atenent a la misèria humana, concedeix amb la Butlla, entre altres privilegis, el de poder menjar carn en certs dies prohibits. En la Butlla d'aquest any redueix dejunis i abstinències. Molts cristians senzills s'estranyen d'aquestes mudances. La Iglésia existeix per a graduar les pràctiques de pietat i penitència. Ella els ha posat; ella els pot treure. El principal mèrit és l'obediència. Motius que ha tingut: la flaquesa, l'excés de treball, el moviment continu, la conveniència d'uniformar en lo possible tot el món.

L'esperit de penitència és perpetu en la Iglésia. Treu sols l'obligació. Excel·lència del dejuni: indulgències. — El dejuni sempre ha sigut la pràctica més respectable de la penitència cristiana. Agraïts que devem estar a Benet XV perquè ha alleugerit la carga, però almenys siguem fidels en complir els dejunis que ara queden d'obligació. Prenem la Butlla amb esperit i practiquem devotament els tres actes que ella enclou, de penitència, oració i limosna; aprofitem-nos de les indulgències que ens faciliten el camí de la glòria.

SEGON DIUMENGE

La figura profètica de sant Joan Baptista és proposada per la Iglésia com contemplació adequada a preparar la nostra ànima per la vinguda de Jesucrist: *a)* Per la seva santedat; *non surrexit inter natos mulierum maior Ioanne*, etc., i el que va a venir és el Sant dels sants; la seva penitència, la seva mort. *b)* Perquè el Messies fou pronosticat pels grans profetes, però encara lluny. Joan el senyala amb el dit: en l'Evangeli d'avui quan el mostra *agnu Dei... qui tollit peccatum*, etc. *c)* Perquè el pronosticà des del ventre de sa mare.

Un dels passos més interessants de l'Evangeli és la visita de Maria a santa Elisabet. En ella la Verge pronuncià el *Magnificat*, que la Iglésia repeteix cada dia a vespres, i a l'Advent posa de relleu dit càntic amb les fèries majors que en totes les catedrals es canten amb magnificència. És el càntic més propi de l'Advent, i per això l'explicaré en aquests diumenges. Mes, abans, avui reflexionem sobre la visita.

Tot és sobrenatural en aquest pas. Maria es mou per la *fe* i la *caritat*. Perquè l'àngel li ha dit l'estat de sa cosina. Ella ja creu — *beata quae credidisti* — fou per ajudar la nostra flaca fe, i la féu la base de la seva santificació, com de tothom. Perquè vol assistir-la amb son cuidado. Mirem a Maria *cum festinatione* portant la santedat a Joan, perquè la portà al món: comparació amb el sacerdot portant el viàtic. *Fons sanctitatis Maria*. Contemplem la simplicitat de les coses divines. Maria porta les primícies de la redempció; santifica al Precursor, en mig del desconeixement del món; és la primera manifestació del poder de santificar de Maria. La salutació de Maria il·lumina a Elisabet i a Joan, i tots dos profetitzen. Ella parlant, ell saltant. Això provoca el poder de la paraula de Maria: *ac virgo praece potes*, etc. Elisabet es reconeix indigna de la visita, i proclama a Maria la primera de les dones, i ho és: *Unde hoc mihi ut veniat mater Domini*, etc. —

Grandesa de la maternitat divina. Desfà l'obra d'Eva; porta la salvació al món. És el petit núvol que veié Elies que porta la pluja, etc. És beneïda de Déu, perquè porta el fruit de benedicció. Qui menjarà d'aquest fruit no morirà mai. Qui no menja d'aquest fruit sempre està famolenc. Déu havia donat a l'home totes les coses, però l'home no estava satisfet; tot el món antic patia fam i li envia son Fill, que omple i satisfà a l'home: Déu tampoc es satisfà en que li donem tot lo que tenim, sols es satisfà si ens donem a nosaltres mateixos. Ja el profeta: *benedictus qui venit in nomine Domini... Deus Dominus et illuxit nobis* (Ps. 117). Disposem-nos per la seva vinguda amb la fe i la caritat, i ens il·luminarà pels camins de la vida, i baix la intercessió de Maria arribarem a la glòria.

TERCER DIUMENGE

INTERVENCIÓ de les dones en els fets transcendentals del nostre llinatge. Així com el pecat començà per les dones, també els béns comencen per les dones (sant Ambròs). Preparen la caiguda i la rehabilitació a l'home. Eva. Maria abans de néixer son Fill aplica els mèrits de la Redempció: amb sa paraula il·lumina a Elisabet i a Joan Baptista. — Elisabet profetitza abans que Joan. — Maria pronuncia el *Magnificat*, que és com una quinta essència de l'Evangeli abans que aquest fos predicat per Jesucrist. — El *Magnificat* com l'Evangeli és: l'adoració a Déu omnipotent, la humilitat humana, la justícia i la misericòrdia divina, i l'adopció que Déu fa del nostre llinatge.

Magnifica — glorifica — a Déu la meva ànima, i el meu esperit s'exalta en Déu mon salvador. A Déu li paguem homenatge amb la nostra santedat — el fi de la creació és la glòria divina —, no amb els temples, alhages, magnificència del culte, que si no van units amb la santedat de l'adorador, són *quasi pannus menstruatae*. Maria engrandeix a Déu amb sa puresa — influència purificadora de Maria: — la virginitat cris-

tiana —, humilitat i amor. Ama a Déu amb tot son cor, pe
això son goig més elevat és amb Déu son salvador. La glòri
del cel és una irradiació de la felicitat divina. La nostra fel
citat no l'hem de cercar en el món. *Venite ad me omnes qu
laboratis... iugum... meum suave* — suavitat d'esperit de
sants. Imaginem-nos la felictat de Maria amb son Salvado
que portava en ses entranyes: comunicacions recíproques: no
saltres en la comunió: — vida d'intimitat amb Jesucrist, prin
cipi de felicitat. La causa és la seva humilitat: *quia respex
humilitatem*. La humilitat és l'escala amb què baixà a l'hom
la generositat divina: *discite a me quia... sum... humilis...;
invenietis requiem*. Sense humilitat és impossible la comun
cació amb Déu. Déu és la veritat, i humilitat és veritat. Pe
què és humil, totes les generacions li diran benaventurada
Ja una dona li diu: *Beatus venter qui te portavit, et ubera qua
suxisti*. — Tots podem participar d'ella: *Beati qui audiunt ve
bum Dei et custodiunt illud*. Veneració de totes les generacion
a la gloriosa i sempre humil Verge Maria. — Aquesta venera
ció prové de la seva grandesa. — Grandesa de Maria davan
de Déu. Gran l'esposa d'un senzill fuster? — Grandesa cris
tiana abans desconeguda: *erunt novissimi primi, et primi no
vissimi*. Grandesa de Maria: consanguínia, emparentada
mare de Déu. Grandesa: la seva concepció, maternitat, co
redemptora, assumpta, intercessora, filla, mare i esposa. Ún
ca grandesa que devem imitar. — Ve del Totpoderós. Per aix
la grandesa és humil, perquè la criatura no té res propi. De
manem-l'hi per intercessió de Maria.

El pecat injuria a Déu, li roba la glòria; la virtut el glo
rifica.

QUART DIUMENGE

VIDEBIT *omnis caro salutare Dei*, diu l'Evangeli d'avui. L
misericòrdia és l'atribut de Déu més visible en l'Antic Testa
ment: el salm *Misericordias*. Admirable unitat dels atribut

divins, qual manifestació als homes es fa per la misericòrdia: *misericordia et veritas obviaverunt sibi*, perquè la misericòrdia és la veritat, puix l'home miserable rep l'auxili de Déu omnipotent i amant de la seva criatura: *justitia et pax osculatae sunt. Ostende nobis, Domine, misericordiam tuam et salutare tuum da nobis*. La glòria és un etern càntic de misericòrdia. La misèria humana és motiu de manifestació d'aquest atribut diví. La seva gran manifestació és l'Encarnació: *sic... Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret. — A progenie in progenies timentibus eum*. L'Evangeli i els Sagraments font de misericòrdia. La redempció de Jesucrist no alcança sols a una, sinó a totes les generacions. *Apud Dominum misericordia, et copiosa apud eum redemptio*. Però és per als temerosos de Déu. El temor filial. Una ànima que no tem a Déu no és capaç d'ésser *vasa misericordiae*, sinó *vasa irae*. Per la justificació del pecador hi ha d'haver la contrició, i diuen els teòlegs que és més acte d'omnipotència la justificació que la creació. *Misericordiam volo et non sacrificium*. L'Evangeli és una manifestació d'això. — Per això diu Maria: *Fecit potentiam in bracchio suo*. El braç de Déu és son Fill, a qui ha dat tot poder en el cel i en la terra, també l'home: *esto bracchium nostrum in mane et... in die tribulationis:* vingué a crear un nou ordre de coses, i per això destrueix l'antic: la supèrbia de cor, la grandesa mundana, i la superioritat dels humils. Es necessita una força divina per a subsistir el nou ordre en el món: la fe més poderosa que la filosofia; la pobresa que la riquesa: obres de la fe, obres de la pobresa. — Sant Lluís rei, santa Elisabet, etc., *omnia... possibilia... apud Deum*. Antítesi entre la grandesa del món i la grandesa divina: les riqueses, honors, domini i plaers; la pobresa voluntària (d'esperit), menyspreu de la pompa i amor a la mortificació. El cristianisme [és] el regnat dels humils: *deposuit potentes*, etc. L'aristocràcia del regne de Déu són els sants, és a dir, els qui practicaren la pobresa, la humilitat i la mortificació. En la disposició de l'esperit tots havem de tenir aquestes virtuts, si les circumstàncies de la Providència ho disposen. Tot el po-

ble cristià, que és Israel. *Suscepit Israel*, etc. La vocació d'A braham, que ho deixa tot per Déu, així nosaltres, i bé ho me reix, puix *dilexit nos et tradidit semetipsum pro nobis*. Hereu: de la promesa. Naixent es féu germà nostre; per això es com plaïa en dir-se fill de l'home, per a fer-nos a nosaltres fills d Déu. Deia germans als seus deixebles. — *Quotquot... recepe runt eum, dedit eis potestatem filios Dei fieri.*

Resum del compilador

Diumenge, segon d'Advent, predicà l'Il·lm. Sr. Bisbe una bellíssima ho milia explicant el passatge evangèlic de la Visitació de Maria, traient-ne con sideracions molt adequades al temps d'expectació i preparació, que és l'Ad vent. Els dos diumenges següents explicarà el *Magnificat*.

En l'homilia tercera, que fou verdaderament homilia en el sentit rigoro sament didàctic de la paraula, explicà els quatre primers versets del cànti de Maria, l'incomparable *Magnificat*, glossant els conceptes del cant hebre amb alta doctrina espiritual molt apropiada a la sòlida formació de la pie tat cristiana.

Diumenge, darrer d'Advent, acabà la predicació d'aquesta temporad l'Il·lm. Sr. Bisbe, finalitzant l'exposició homilètica del *Magnificat* amb les sò lides i elevades ensenyances de costum, molt apropiades per preparació d les festes de Nadal.

HOMILIES DE TOT TEMPS

Tercer Diumenge d'Advent

Tu quis es? (Joan., I, 19.)

AYUNOS y penitencias como a preparación de las grandes festividades. — La razón de ser estriba en la lucha perpetua entre la carne y el espíritu, y siendo las fiestas cristianas un solaz espiritual han de ir precedidas de una sujeción de la carne, que es una condición de la libertad del espíritu. Santa Paula. — A mayor festividad, mayor preparación: el Adviento. — Esto da la razón de por qué en este tiempo, dos veces distintas, nos representa el Evangelio la figura maravillosa del Bautista. — Resumen del Evangelio: los dos rasgos prominentes del mismo son la pregunta que le hacen los comisionados de los judíos: «*quis es?*», que le da ocasión de humillarse, y aquellas palabras que entre otras cosas les dice en su contestación: *medius... vestrum stetit*, etc.

I

Tu quis es?, preguntan a Juan, y él contesta: *Non sum*, etc., *vox clamantis*, etc. Asimismo debiéramos preguntarnos a nosotros mismos: *Tu quis es?* Desconocimiento que el hombre tiene de sí mismo, conoce mejor las casas y las tiendas de su calle que las inclinaciones y tendencias de su alma. — Curiosidad por lo que pasa dentro de nosotros mismos, cuán rara es al lado de la curiosidad por lo exterior. La vida moderna, porque excita la curiosidad exterior mata la interior. Sabéis

lo que pasa por la ciudad y no sabéis lo que pasa en vuestr conciencia; conocéis la mitad de las personas de vuestra ca lle y no conocéis vuestra alma. Pero a lo menos procurad aten der al retrato de vosotros mismos. — *Tu quis es?* ¿Qué ere en cuanto al cuerpo? ¿Qué fuiste? El origen es tal que la de cencia no permite hablar de él. — ¿Qué eres? Engaño de l hermosura y juventud, inmundicias que despide el cuerpo poco se distingue del bruto. ¿Qué serás? Levanta la losa d un sepulcro y considéralo. Pero consideremos ya al hombre es decir, al cuerpo informado por el alma racional, a la nobl criatura humana que todo lo domina y gobierna, hasta suje ta los ríos y hace de los vientos sus estados. Preguntemos e cuanto al alma: *Tu quis es?* Soy una maravillosa criatura, co nozco y gobierno los otros animales, conozco lo presente, l pasado (historia) y aun algo se me alcanza de lo por venir pero en realidad ¿qué eres? *Ego sum qui sum, tu es quae no es.*

Pero vamos al terreno práctico y de las obras: *Tu quis es.* Una criatura racional, cómo debe ésta emplear el entendi miento y la voluntad y cómo las has empleado tú. Soy ade más cristiano, y el cristiano está ligado con Dios con dobl vínculo. ¿Cumples los deberes de hijo de la Cruz?

II

Y es cierto que quien no se conoce a sí mismo, no pued conocer a Dios, porque le tenemos en el corazón. San Agus tín: yo os buscaba, oh Señor, por todas partes y no os encon traba y Vos estabais en mi corazón. El atolondramiento de mundo hace que no conozca a Dios *medius... vestrum stetit quem vos nescitis.*

Dios está: *a)* En el alma, dándole el ser y la operación, en el cuerpo, dándole la existencia y su perfección. *b)* Está e el mundo, gobernando los acontecimientos de la sociedad los fenómenos del mundo físico. Y, sin embargo, los hombre

modernos no lo ven; todo quieren explicarlo por leyes, como si éstas no fueran la voluntad de Dios. *c)* Pero aun está Dios en el mundo de un modo mucho más admirable: en el Santísimo Sacramento. *Medius... vestrum stetit, quem vos nescitis*. Multitud que lo desconoce, obligación que nosotros que le conocemos tenemos de obsequiarle, de estrechar relaciones con Él, de quitar todo obstáculo entre Él y nosotros, de preparar nuestro corazón para que en él nazca Cristo, haciendo nuestra felicidad temporal y eterna.

(Predicat a Santa Anna, al Tercer Orde del Carme, el segon diumenge de desembre de 1880.)

Nadal

Evangelizo vobis gaudium magnum, quod erit omni populo: quia natus est hodie Salvator, qui est Christus Dominus in civitate David. (Luc., II, 10 i 11.)

La terra entera està avui posseïda d'una gran alegria; la tribulació i tristesa sembla que s'interrompin per un moment en aquesta vall de llàgrimes; som al mig de l'hivern, temps trist, en què tota la naturalesa apareix morta, i no obstant tot reviu i floreix, i amb molta raó, perquè avui ha nascut l'autor de la vida. D'aquest naixement us dec parlar, i perquè és un pas tan interessant i tendre us el vaig a contar amb les paraules de l'evangelista...

Tot és interessant en aquesta història: Jesús, tendre infant que tremola de fred en la menjadora; la Reina del cel, voltada de resplendors; el castíssim i santíssim Josep, ple d'admiració; els àngels canten, els pastors adoren; però em sembla que qui ens poden instruir millor en aquest misteri són els esperits celestials, que amb celestials músiques cantaven: «Glòria a Déu en les altures i pau en la terra als homes de bona

voluntat.» — Aquest himne preciós, que cada dia la Iglésia re peteix en la missa, és lo que intento explicar-vos.

I

Amb molta raó els àngels donaren la benvinguda a l'In fant Jesús, que acabava de néixer, cantant: *Gloria in excelsi Deo, et in terra pax hominibus*, perquè no hi ha cap mistei del qual en resulti tanta glòria a Déu com de l'encarnació naixement del seu Fill. Des d'aleshores tenim a Déu entre nos altres, entre els homes; abans sabíem, que hi havia Déu, qu era gran i magnífic i poderós i savi; però ara, des de que Cris va néixer, totes aquestes coses les hem vistes i palpades; Dé es manifesta als homes d'un modo admirable, per medi de Je sucrist, perquè aquest Infant que avui ha nat és etern i no t principi; neix al món, però Ell va crear el món; és engendra per una dona, però aquesta dona Ell l'ha feta, *genuisti qui i fecit*, perquè aquesta criatura que tremola de fred en el pe sebre és el Fill de Déu, etern com el Pare, poderós com el Par sabiduria del Pare, resplendor de la glòria del Pare, pel qua ha sigut fet tot lo que hi ha en el cel, en la terra i en els abis mes.

Així convenia que entrés en el món com rei que entra e sos dominis; per això els àngels canten; *(hic paleas...)* l'esta ble s'omple de llum (llum del Pare, llums dels homes, etc. suavíssims aromes es difundeixen, perquè era l'olor que ha via de desinfectar el món. — No solament el cel celebra e naixement de Crist, sinó també la terra; animals i homes re ben al Fill de Déu a la seva entrada al món. Els animals, sím bol del pecador; per això són els primers a rebre'l. — Els pa tors, *evangelizo vobis*, etc. — Els Magos, els que seuen en tr nos postrats davant d'una menjadora. — Però no tot és glòri en el portal de Betlem. Jesucrist va unir el cel i la terra; é un compost de Déu i de l'home, i per això hi veureu en E els dos extrems. És Déu de glòria; és home; però, què li co

respon a l'home sinó humiliació, aflicció, pena, etc.? Mireu el portal de Betlem. Aquell que descansa els seus peus sobre el sol, que té milions d'àngels per servir-lo, que és tan immensament ric que sustenta a totes les criatures amb son tresor, que vesteix els ocells de riquíssimes plomes, quina opulència, quines comoditats manifesta en son naixement?... La menjadora, la palla, el fred, etc.

II

Aquesta va ésser l'entrada de Jesucrist en el món, i per què va venir al món? — Tot va ésser creat per la glòria de Déu, des de la formiga fins al sol, però sobretot l'home; tot està lligat amb una cadena d'amor amb Déu, però l'home s'havia deslligat d'aquesta cadena i rebel·lat contra Déu. Faltava, doncs, un home que donés a Déu la glòria deguda. D'on havia de sortir? El Fill de Déu pren carn... Ja tenim l'home perfet, l'home que florifica a Déu i que el glorificarà fins a l'eternitat. — La glorificació comprèn: *a)* L'adoració: Crist adorador des dels plors del naixement fins al crit del *consummatum est:* se n'anava a les nits a pregar; l'oració de l'hort; pregava sense interrupció; què és l'oració? Elevació, unió de l'ànima amb Déu. La de Crist no podia deixar d'estar-hi; aparentment, exteriorment s'ocupava en les coses..., lliçó que ens dóna: la presència de Déu.

b) El compliment de la voluntat del Pare. Obediència completa de Jesucrist. — Decret de l'Encarnació: *ecce venit.* — El meu menjar és fer la voluntat del Pare, que m'ha enviat. *Factus obediens usque ad mortem.* Rebeldia de l'home a les lleis de Déu i de la Iglésia.

III

L'adoració i l'obediència són dues fonts de pau; per això Jesucrist, adorador i obedient per excel·lència, va ésser, és, el model de la pau; per això els homes que imiten al diví Mestre alcancen també la pau, i per això els àngels en el naixement cantaven: *In terra pax hominibus*. Isaïes anuncia ja a Jesucrist príncep de la pau; justificador verdader, l'anyell i el lleó (diu) menjaran junts; i la Iglésia ens diu que sols Déu ens pot dar la pau. Allà on no hi ha Crist no hi ha pau; el ser humà sense Ell és un mar. En l'home hi ha dos contraris, enemics irreconciliables: la carn, amb les seves passions i apetits, i l'esperit, amb ses esperances i tendències envers les coses celestials. En aquesta batalla ha de vèncer l'esperit, ha de subjectar la carn, lo qual sols s'alcança per medi de Jesucrist. *Dedit eis potestatem filios Dei fieri*, per medi principalment de l'exemple del Naixement. Per medi d'aquesta filiació l'home s'espiritualitza, alcança la pau. *Divinae consortes naturae*, etc., com alcançarà això? Imitar a Maria en el Naixement: *Maria conservabat omnia haec conferens in corde suo. — Desolatione desolata est terra quia nullus est qui recogitet corde.*

(Predicat a Sant Felip Neri, de Barcelona, el dia de Nadal de 1874.)

Nit de Cap d'Any

Ego sum alpha et omega, principium et finis. (Apoc., I, 8.)

AUTOR i consumador. — Déu és principi, medi i fi de l'home. — El medi pròpiament és Jesucrist, mediador. — El dia de Déu és l'eternitat; el dia de l'home és el temps. — Malgastem el temps: el temps és or, diuen els anglesos; el temps és cel, diem els cristians. Malgastem el temps en l'ociositat i en lectures frívoles, en cafès, murmuracions, etc. A l'hora de la

mort s'acaba el temps: *o si daretur hora*. — Com havem d'emplear el temps: en alabar, fer reverència, etc. Alabança — blasfèmia — ha d'alabar a Déu l'home interior i exterior *omnia quae intra me sunt:* la família: rosari; les ciutats, les nacions, tot el llinatge humà. Aquesta alabança ha d'ésser de llengua, de cor i de mans: les paraules (la fe), els sentiments (la caritat), les mans (les obres).

(Any 1911.)

Diumenge entre la Circumcisió i l'Epifania

Laudate, pueri, Dominum; laudate nomen Domini.

SENTIMENTS d'amor de què em sento dominat al trobar-me entre vosaltres, joves fills meus, i especialment en aquest dia: *venite filii, audite me, timorem Domini docebo vos*, ja que no el temor, sinó l'amor de Déu és lo que em mou a parlar entre vosaltres, en aquest dia de contínua alabança. — Congruències entre la joventut i l'alabança divina: la frescura del sentiment i de la imaginació; la malícia i els desenganys no us han assecat el cor. — Però no solament els joves, sinó els vells i tothom i tot l'univers ha d'alabar a Déu; per això en aquest dia us parlaré de la detestable blasfèmia i de l'excelsa alabança divina.

I

L'extensió de la blasfèmia i mal parlar són molt mal senyal. A la gent els sembla que això és solament una falta d'educació, però es signe de la corrupció del cor. És el mal alè, *ex abundantia cordis os loquitur*. Denota una verdadera corrupció de l'esperit: odia lo que deuria amar. — El blasfem

peca: 1.er, contra la justícia; 2.on, contra la fe. — Càstigs. – La Saleta. La malícia ve de que son objecte és l'odi formal : Déu. Pecat diabòlic. En el furt, luxúria, etc., el pecador obr: per l'amor a l'objecte prohibit; aquí obra per odi a Déu. Enor mitat de la blasfèmia pública.

II

L'alabança divina és el dever essencial de tota criatura aquest és l'objecte de la creació. — Tot alaba a Déu, fora del homes. David pren la veu de la naturalesa. — Els àngels. – L'objecte final de tot és l'alabança divina, que té una desti nació eterna. Tot té un fi transitori: les ciències, les arts, el estats de la vida; sols l'alabança és eterna. — Per això la Iglé sia la fa també contínua, catedrals i monestirs, etc.

(Havia de predicar-lo en la festa del sant Nom de Jesús, l'església de l'Hospital de Vic, a la Congregació Mariana, i n fou predicat per malaltia. 1900.)

Epifania

Vidimus stellam eius in Oriente et ven mus adorare eum.

(Matt., II, 2

La festa dels Reis completa la glòria de la Nativitat de Fill de Déu; en el cel apareix una nova estrella; les region més remotes envien personatges a adorar a Jesucrist. — E: plicació de l'Evangeli. — És aquesta festa la de la vocaci dels gentils; però té altra explicació més pràctica: els Magc representen l'ànima; el viatge, la vida; l'estrella, la fe, i l'e: table de Betlem, el cel. — Ave, Maria.

I

Dificultat del viatge de la vida. — Tempestats, obscuritat, etc., etc.; necessita, per tant, la llum de la fe. — Acció de gràcies per aquest benefici. — Necessitat de la fe per alcançar la glòria, perquè per ella Déu ens ensenya; la vida és un discipulat perquè després puguem veure i amar la Suprema Veritat. — Per ella ja en aquesta vida coneixem a Déu, sabem del seu celestial palau; no importa que vegem a Déu crucificat; en el sagrament; els Magos el veieren en un estable i cregueren. — Parlem amb Déu i Déu amb nosaltres ensenyant-nos els seus manaments. Desditxa de l'incrèdul; no sap d'on ve, qui és, ni qual el seu fi. — Apreci que devem fer del do de la fe.

II

L'estrella s'apaga a l'arribar a Jerusalem. L'estrella de la fe a vegades s'apaga. Per quines causes? *a*) Pels pecats, puix essent la fe un do de Déu, si l'ofenem ens el pot quitar. *b*) Pels tractes amb qui no en té. *c*) Per la falta d'oració. — Si alguna vegada aquesta llum s'enfosca deveu acudir als sacerdots únicament, a exemple dels Magos, perquè us ensenyin. Encara que baixés un àngel del cel i us ensenyés altra cosa, no deuríeu creure'l. Els Magos al dar la notícia a Herodes el fan torbar; quan fàcilment es torba qui no està fundat en Crist. — No tenen respecte humà, puix confessen a Déu.

III

Els Magos ens donen exemple de constància en la fe, i, una vegada arriben a Déu, de com el devem adorar — *procidentes adoraverunt eum, et...* — Lo que devem oferir a Jesucrist: amor, mortificació, oració, de què Jesucrist ens dóna exemple en el pessebre.

Diumenge dintre l'Octava de l'Epifania

Remansit puer Iesus in Ierusalem, et non cognoverunt parentes eius.
(Luc., II, 43.)

INTERESANTE período que comprende desde Navidad a Reyes, en que la Iglesia nos presenta el Nacimiento y principales sucesos de la infancia de Cristo. La infancia del Señor y la terminación de su vida mortal, es decir, su pasión y muerte, tienen una gran publicidad, al paso que queda en la obscuridad el tiempo intermedio, es decir, la juventud de Cristo. El Evangelio de este día da, sin embargo, luz acerca de esta interesante edad. Explíquese.

En este Evangelio el cristiano debe humildemente estudiar: 1.°, la conducta de los padres en la dirección de sus familias; 2.°, las obligaciones que atañen al joven cristiano, tan olvidadas por los jóvenes mundanos.

II

El defecto general en todos los estados de la vida cristiana consiste en hacerse cargo que el sacrificio es el camino único de cumplir bien con nuestro deber. Los deberes y los placeres no andan juntos. El estado de matrimonio tiene su cruz; pero, por desgracia, los padres de familia buscan en el trato de sus hijos más una satisfacción que una carga. Importancia del ministerio paternal: la formación de hombres; y, sin embargo, el literato mira con preferencia la formación de libros; el artista, la de sus estatuas; el comerciante, sus mercancías. De aquí es que pecan, por regla general, por dos opuestos defectos: unos por un amor muelle y sensual disimulan a los hijos los defectos, mejor dicho, no ven en ellos más que circunstancias ventajosas; otros los olvidan completamente, atienden a su vida material y en lo restante déjanlos crecer como los árboles del bosque.

A) Hay padres que toman a sus hijos como objeto de regalo en que desahogar su amor; todo lo de ellos les cae en gracia; aplauden sus defectos, y hasta los hay que se enamoran de los vicios de sus hijos. En estas familias Dios ha perdido todos los derechos; el dios es el hijo, y todo debe doblegarse a su capricho. ¡Pobre ser quien ha tenido por padre a un hombre de esta clase! El falso amor deja impunes todos los defectos que brotan de la humana naturaleza, los cuales ahogan los gérmenes de virtud que la Providencia sembró en aquella alma. La austeridad es necesaria en la educación de los hijos; los pueblos fuertes y respetables han tenido en esto un cuidado especial; en el pueblo romano vemos a hombres ya formados, que ejercían los primeros cargos de la república, sujetarse humildemente al castigo corporal del padre dentro del sagrado de la familia.

Cornelia, madre de los Gracos. Mónica y Agustín. Y si esto pasaba en un pueblo gentil, ¿qué pasaría en el pueblo cristiano en sus buenos tiempos? Blanca de Castilla decía a su hijo: Hijo mío, preferiría verte caer muerto a mis pies a saber que estabas en pecado mortal.

En cambio, ¡cuántos hoy día pecan y se condenan para complacer y favorecer a sus hijos! Muchos roban sólo por la ambición de dejar fortuna a sus hijos; cometen cualquier pecado, murmuración, injusticias, etc., para alcanzarles un empleo o plaza de importancia. — Estos padres son egoístas; el castigo del hijo mortifica naturalmente al padre, y éste no sabe sacrificar sus afecciones más íntimas para complacer los nobilísimos sentimientos de la conciencia cristiana; no comprende que labra la ruina del hijo al dejarle impune, como el médico que por una falsa compasión deja de aplicar el cauterio a un mal que más tarde ha de llevar al sepulcro. Por esto la Sabiduría divina ha dicho: *Equus indomitus evadet durus, et filius remissus evadet praeceps.* (Eccles., XXX, 8.) *Qui parcit virgae odit filium suum.* (Prov., XIII, 24). *Qui diligit filium suum assiduat illi flagella.* (Eccles., XXX, 1.)

B) Otros padres hay que rechazan la ley del sacrificio en

la educación de sus hijos, y son los que, atentos sólo a sus intereses o negocios, descuidan la educación de los hijos. Ignoran completamente su misiva, desconocen a lo que les obliga la paternidad, y hasta yo he oído de tan materializados que capitalizan el valor de un hijo por el coste de su educación y manutención, como si se tratara de un caballo. Para ellos nada es el alma. No cuidan de hacerles frecuentar los sacramentos, ni de enseñarles el Catecismo, ni de vigilar su conducta. ¿Cómo quedarán en el día del juicio, cuando el Juez de vivos y muertos les diga: *Redde rationem villicationis tuae?* Si la autoridad civil exige a veces responsabilidad a los padres por los delitos de los hijos, ¿qué ha de suceder con la autoridad divina?

II

José y María son los verdaderos ejemplares del padre de familia. Suben al templo. — (El templo y el teatro; la piedad y la diversión.) El lazo de unión entre aquella celestial familia de Nazaret era la religión, y ésta tan sólo es verdadero lazo de unión; la religión ata con dulcísimos lazos a los individuos de una familia. Por esto, perdida la piedad cristiana, las familias se deshacen. Hoy no vemos que el padre y la madre con el hijo vayan juntos al templo a orar, sino al teatro o al café para divertirse. Los padres no conocen su interés bien entendido cuando no cultivan la religión en el seno de sus familias. Las familias retiradas y modestas suelen ser las que crían mejor sus hijos. Si no tiene religión, ¿cómo el hijo ilustrado respetará al padre que no tiene letras? Sin piedad cristiana el hijo despreciará al padre a quien conozca defectos. — La oración en familia, el santo Rosario rezado guiando el padre de familias, que es el verdadero sacerdote de ella. Hoy se relega la religión al cuidado de las mujeres, como el de los quehaceres domésticos, y, sin embargo, es un sacrílego abuso. Lo principal pertenece al jefe, y ¿qué queréis más prin-

cipal que la religión? Por esto vemos que en tiempo de la ley natural el padre de familia ofrecía los sacrificios. El padre que olvida tan interesante deber no sacará hijos religiosos; amoldados con su ejemplo, abandonarán la religión al llegar a ser hombres, y entonces Dios pedirá al padre cuenta de la perdición del hijo. No cumple el padre con enviar su hijo a una escuela religiosa para que le enseñen la religión; ésta debe ser enseñada por el mismo padre en persona y prácticamente.

III

Ya sé que no todos los hijos son dóciles a la instrucción de los padres y que los ejemplos del joven Jesús no son seguidos. Contraste entre la obscuridad del joven Jesús y la ostentación y vanagloria de los jóvenes mundanos. La piedad y el amor al trabajo que enseña Jesús son las dos reglas fundamentales de esta edad de la vida. La religión siempre es necesaria al hombre, pero mayormente en la juventud, por el desequilibrio que hay entre el desarrollo de las pasiones y el de la reflexión, y, además, porque es un tiempo de preparación. El hombre es tal cual se forma en su juventud. Por esto dice un santo que el demonio trabaja de un modo particular para que los jóvenes contraigan malos hábitos a fin de asegurarse su dominio por toda la vida. Oradores y políticos de quince o veinte años que quieren arreglar la España y reformar la sociedad. San Benito decía que el joven no debía hablar hasta ser preguntado, y el Evangelio de hoy dice que Jesús estaba entre los doctores *audientem et interrogantem eos.*

Los jóvenes no se contentan con la vida modesta y obscura porque ven a sus padres que huyen de la misma. Ese enemigo del alma que llamamos mundo nunca ha estado tan triunfante como ahora; los hombres no son felices sino viviendo en su torbellino, y, sin embargo, es la felicidad aparente que encierra grandes amarguras. *Erat subditus illis.* La humil-

de sujeción es desconocida; el hijo no lo está al padre, la mujer al marido, el particular a su prelado.

Vosotros huid de esta vida, seguid los ejemplos de la Sagrada Familia, meditat este Evangelio como María *conservabat omnia verba haec conferens in corde suo*, y de esta manera pasaréis tranquilamente la vida y llegaréis dulcemente a la muerte.

(Predicat a Santa Anna, al Tercer Orde del Carme, el segon diumenge de gener de 1885.)

De la devoció

Cum factus esset annorum duodecim, ascendentibus illis Ierosolymam secundum consuetudinem diei festi...

(Luc., II, 42.)

I

La lección que podemos tomar de este Evangelio es la devoción, de que nos da ejemplos continuos la Sagrada Familia. María ya desde niña presentada al Templo, la Purificación y aun la tradición cristiana nos refiere que en los últimos años de su vida comulgaba de manos de Juan Evangelista. El mismo Jesús era devoto: *pernoctans in oratione*, etc.; subía a las festividades, etc. Los grandes héroes del cristianismo todos devotos, no sólo las mujeres, los santos doctores, los guerreros y hombres de Estado. — ¿En qué consiste, pues, la devoción?

II

La devoción es la consagración de nuestra vida a Dios. La devoción es, pues, una virtud que abarca toda nuestra vida,

y es éste el deber fundamental del cristiano, según aquella respuesta del Catecismo: Servir y amar a Dios, etc. San Pablo (I Cor., X, 31): *Sive ergo manducatis sive bibitis sive aliud quid facitis, omnia in gloriam Dei facite.* Dada la imbecilidad humana, no sabemos consagrar a Dios todos los actos de nuestro ser, y así alguno actos de nuestra vida los dedicamos expresamente, y esto es la devoción. Sin las prácticas piadosas es imposible ser un buen cristiano; el cristiano que no las practica acaba por ser indiferente en cuanto a la fe y por caer en los vicios en cuanto a la voluntad. Debemos considerar de la devoción: 1.°, el deber; 2.°, la necesidad. — *Deber,* por ser: *a*) Dios nuestro Criador; *b*) nuestro Redentor; *c*) nuestro Juez. — El culto y obsequio a Dios se niega a Dios como si no fuera persona, ya que a ninguna persona dentro de ciertos límites lo negamos. — *Necesidad,* porque la devoción: *a*) nos fortalece; *b*) nos consuela; *c*) nos ilumina; *d*) nos alcanza la gracia.

III

¿Cómo se alcanza la devoción? Conociendo a Dios y a sí mismo; quien de veras tiene este conocimiento es devoto. San Bernardo dice que la devoción nace de cuatro fuentes: *a*) memoria de nuestros pecados; *b*) de la pena que merecemos; *c*) de que estamos en la tierra peregrinando; *d*) de la consideración de nuestro destino y premio eterno.

IV

La devoción en las familias como en la Sagrada. Cómo debe ser imbuida por los Padres. Las cofradías y terceras órdenes para fomentar la devoción. María madre de piedad.

(Predicat a Santa Anna, al Tercer Orde del Carme, el segon diumenge de gener del 1887.)

De l'alegria cristiana

Post triduum, invenerunt illum in templo.

(Luc., II, 46.)

RECORDANT que el misteri del trobament de Jesús al temple és el quint de Goig, parlaré de l'alegria cristiana.

I

L'alegria mundana és inconstant, sovint pecaminosa, no la podem participar tots. — Fins l'alegria honesta dels mundans dista un abisme de la cristiana. — Aquesta consisteix en una participació de la felicitat de Déu; per això mai s'acaba, purifica i a tothom s'estén.

II

Naix: 1.er De la justícia de la consciència. *Pax vobis. Regnum Dei est justitia, pax et gaudium. Gaudete in Domino;* però afegeix: *modestia vestra nota sit omnibus.* El remordiment: els mundans poden emborratxar-lo; si el mata algú, ja no és home, sinó monstre.

2.on Del dolç tracte amb Jesucrist i amb la Verge Maria. La veritat i l'amor que es troba en Jesucrist. Maria, vida, dolçura i esperança nostra. — 3.er De l'esperança en la vida eterna.

(Per a la Tercera Regla del Carme, a Santa Anna, el diumenge dintre de l'Octava de l'Epifania, 1893.)

Diumenge cinquè després de l'Epifania

Simile factum est regnum caelorum homini, qui seminavit bonum semen in agro suo.

(Math., 13, 24.)

I

JESUCRIST, sortint d'una casa on estava, es sentà a la ribera del mar, a fi de que tots el sentissin, i els explicà amb vàries comparacions lo que és el regne de Déu, i entre altres, amb la que és objecte de l'Evangeli d'avui, i diu: *Simile factum est*, etc. El significat d'aquesta paràbola l'explica després: el camp és el món; el sembrador, el Fill de l'home; la bona llavor, els fills del regne; la mala, els fills dolents; l'home enemic, el diable; el temps de la sega, el dia del judici; els segadors, els àngels; el foc, l'infern, i els grans, el cel, etc.

Aquest evangeli dec explicar-vos. — *Ave, Maria.*

II

El món és el camp, no de l'home, sinó de Déu; l'home treballa en el món, però no hi deu buscar la seva glòria, sinó la Déu, com el cavall treballa un camp i ho fa en profit del llaurador. D'aquí es dedueix: *a*) Que no devem apegar el nostre cor a cosa alguna; perquè el dia menys pensat son verdader amo ens la prendrà i cridarà a comptes. Ni a les riqueses, ni l'amor a la família, ni a les distincions; de tot havem d'usar amb modèstia i moderació. *b*) I havem de fer-ho tot en nom de Déu. Sant Pau: *omnia in gloriam Dei facite.*

III

El diví Senyor ens donà vàries vegades aquesta lliçó, i en especial un dia en casa de Llàtzer — *unum est necessarium.* — De què t'aprofitarà guanyar tot el món si perds la teva ànima?

IV

Però aquesta bona llavor que Jesucrist ha sembrat en el món queda ofegada moltes vegades per la que sembra l'home enemic. *a*) El dimoni ens mostra el pecat com un pa de delícies. *b*) Ademés de la seva llavor en surten els fills de les tenebres, que escarneixen i persegueixen als fills de la llum, i moltes vegades ells són els que governen i manen. — Pel vostre consol permeteu-me que us expliqui per què els justos són anomenats fills de Déu; generació i aliment divins, etc. Això ens consola; però ademés pensem que les persecucions, desprecis, etc., dels mals són també per la nostra santificació, i sobretot penseu que ha de venir el dia de la sega.

V

El dia del judici ho és verament; aleshores es farà la tria: o a l'infern o al cel. Quin canvi de papers, estimats germans; confusió dels mals, i els bons *fulgebunt sicut sol in regno,* etcètera, en qual regne concediu-nos, oh Senyor, un lloc entre els vostres fills. Amén.

Diumenge de Quinquagèsima

Del judici

Et iterum venturus est cum gloria, iudicare vivos et mortuos. (Ex Simbolo.)

I

En aquests dies de Carnaval devem entrar en reflexió. Pensa en les darreries, i no pecaràs. —La veritat i la il·lusió. — Idea de la responsabilitat que es fa efectiva pel Judici particular. — Però en aquests dies d'escàndols públics és més natural parlar del Judici Universal.

II

Les dues visites del Fill de Déu al món: la primera en misericòrdia, com a mestre i legislador; la segona en justícia, com a jutge. — Aquest judici és suposat per la raó natural, un cop admesa una llei divina i un Déu; i queda justificat per les Sagrades Escriptures, en particular pels Evangelis. Aquests el manifesten per diferents figures: l'era en què es separen el blat i la palla; l'art de pescar, en què es separen els peixos bons dels dolents. I d'una manera explícita quan Jesucrist diu que vindrà assegut en un núvol, etc.

III

Té principalment tres objectes: Primer, confirmarà el Judici particular. Segon, tornar per l'honra dels justos i confondre els hipòcrites. Tercer, glorificar a Jesucrist.

IV

Farà horror per tres causes: Primera, per la ruïna material de tots els elements; tot s'ha de renovar. Segona, per l'aspecte terrible del Jutge; espant que causen ja ara certs efectes de la ira divina, pestes, terratrèmols, etc. — Muntanyes, caieu i aixafeu-nos, etc. Tercera, pel testimoni de la pròpia consciència.

(Predicat a Santa Marta, el Diumenge de Carnestoltes de 1893.)

Dimarts de Carnestoltes

Quaerite primum regnum Dei.
(Math., 6, 33.)

En Dios se comprenden todas las verdades de la religión. Dios ha de ser juez; de consiguiente, supone el juicio, y luego el infierno y la gloria. Todo el mundo, o a lo menos el linaje humano, ha de resolverse en infierno y cielo. Véase, si no, la descripción que hace el Evangelio de la gran liquidación final: *Venite benedicti... ite, maledicti...* El mundo busca en estos días la bienaventuranza en la disolución y en el pecado; el cristiano la busca en el cielo. — *Ave, María.*

El cielo es en realidad el último fin. Toda la creación fue sacada a luz para el engrandecimiento y gloria del cielo. *Verbo Domini caeli firmati sunt et spiritu oris eius omnis virtus eorum.* (Ps. 32, 6.) Él es el verdadero fin. La Iglesia, el Purgatorio y aun el Infierno tienen su razón de ser para el cielo. La naturaleza y la gracia (la venida del Hijo de Dios, los sacramentos, la fe, etc.) fueron criadas para el cielo. Estudiemos: 1.°, en qué consiste el cielo, y 2.°, los medios para llegar a él.

I

El cielo consiste en la posesión de todos los bienes y la exclusión de todos los males. San Pablo, después de visto, no pudo explicarlo, ni hombre alguno tampoco, porque esencialmente consiste en la visión de Dios, que no puede verse en el estado actual. — Sin embargo, podemos conocer los males de que carece el cielo; así es eterno... inmutable... seguro, no puede perderse... ni fastidiar. El hombre no descansa hasta llegar a él, *requiem aeternam.* —Hermosura del cielo corporal. Cristo, María, los ángeles, los santos: comparación de la naturaleza espiritual con la material. — Goces de los sentidos purificados.

II

El primer medio para llegar al cielo, el único, es Jesucristo, *sine quo non est salus. Salus omnium credentium:* la fe; pero el Señor dice: *Non omnis qui dicit Domine... intrabit in regnum caelorum,* etc., se necesita el cumplimiento de la Ley. — 2.° Se ha de pensar en el cielo *loquens de regno Dei...* Los santos hablaban de él, el mundo habla de diversiones, placeres, etc. 3.° Considerar la vanidad humana y colocar las delicias en Jesucristo: *ubi corpus erit ibi congregabuntur et aquilae.*

(Predicat a Santa Maria del Mar, en les Quaranta Hores de Carnestoltes, el dimarts, 22 de febrer de 1887.)

DE LA GLÒRIA

Genus ergo cum simus Dei.
(Act., 17, 29.)

UN gusto se encuentra, y una tendencia, en todos los hombres, que es la tendencia a ser feliz. Unos colocan su gusto en ser ricos, otros en ser sabios, otros en poseer un nombre glo-

rioso; pero todos quieren ser felices. Este apetito de ser feliz es el que pone en movimiento al hombre; para ser ricos se hacen las grandes empresas, para ser sabio, etc. Aun el hombre, cuando peca, muévese, aunque falsamente, por el deseo de felicidad. — El delirio del Carnaval. — Jesucristo, Señor nuestro, vino a enseñarnos la felicidad; toda su Ley santa tiene por incitativo el cielo, que consiste en nuestra unión con Dios; entreabrió las puertas de la gloria. Hoy, en contraste con el mundo contemplaremos aquella suprema felicidad para desapegarnos de la felicidad baja y vil de la tierra. — *Ave, María.*

La nobleza de nuestro divino linaje se conoce por nuestras aspiraciones a la felicidad, que aquí no pueden cumplirse: *a)* ni por nuestro errado presente personal; *b)* ni por el lugar que habitamos en la tierra. Ha de haber, pues, una transformación en nosotros, en nuestro modo de ser, y ha de cambiar también el lugar de nuestra habitación.

I

Miseria de nuestro estado presente: *a)* en cuanto al alma: ignorancia, malas inclinaciones, pasiones de venganza, de ira, de soberbia, que nos tienen en continua zozobra; *b)* en cuanto al cuerpo: enfermedades, rigor de las estaciones, vejez, etc. Nos hemos, pues, de transformar, mediante la muerte, a semejanza de las plantas, que se pudre la semilla y brota el tallo lozano. Tendremos las dotes de: 1.°, claridad; 2.°, impasibilidad; 3.°, agilidad; 4.°, sutileza, y además el *lumen gloriae,* o sea sublimación de nuestra inteligencia. Entonces, preparados, se nos introducirá en nuestra casa.

II

Quam dilecta tabernacula tua Domine virtutum, concupiscit et deficit anima mea in atriis tuis. San Pablo, *nec oculus vi-*

dit, etc. El Apocalipsis, *vidi civitatem magnam descendentem a caelo ornatam sicut sponsam ornatam viro suo*. El cielo es: *tabernaculum Dei cum hominibus*. Dios quiso amar fuera de Sí; en Sí se amó desde la eternidad, y se crió una esposa en la creación, elevándola al rango divino. Hermosura de los coros celestiales: los ángeles, los patriarcas, los profetas, los apóstoles, los mártires, doctores, confesores, vírgenes, etc. Pero lo más hermoso de esta esposa, la creación, o sea la aglomeración de ángeles y hombres, es su cabeza, Jesucristo, y después María, y sobre todo el Sol, que a todo da vida, Dios, que como un torrente todo lo inunda de gozo. Explíquense tres condiciones del cielo: eternidad, inenarrabilidad y felicidad.

III

Non sunt condignae passiones huius temporis, ad futuram gloriam quae revelabitur in nobis. (Rom., 8, 18). La consideración de la gloria nos ha de excitar: *a*) al desprecio de lo temporal y terreno; *b*) a soportar la cruz de la vida cristiana; *c*) a esperar la muerte, no con horror, sino con dulce tranquilidad. Caso del leproso moribundo que en medio del desierto está cantando al acercarse la última hora, que cita el P. Granada. *Laetatus sum in his quae dicta sunt mihi, in domum Domini ibimus*. Concluir con un apóstrofe a Jesús Sacramentado, a quien, a pesar de sentir su soberano influjo aquí, no podemos ver.

(Predicat a Santa Marta, el Dimarts de Carnestoltes, 5 de març de 1889.)

Diumenge primer de Quaresma

La satisfacción del hombre

Impleti sunt.

(Ioan., 6, 12.)

I

Es un problema en que hace siglos trabajan los hombres el saber cómo han de quedar satisfechos. Por la satisfacción de las necesidades del cuerpo, de la inteligencia y de la conciencia trabajamos, y, no obstante, no se alcanza esta satisfacción; Cristo únicamente puede satisfacer al hombre y de hecho lo satisface. El Evangelio de este día nos lo explica... mi explicación consistirà en haceros ver cómo sólo Cristo satisface a la humana criatura.

II

Tres vidas en el hombre: animal, intelectual y sobrenatural; a las tres satisface cumplidamente Cristo. 1.ª Obligación de vivir para cumplir nuestra misión terrena. Dificultades de la vida: amor desordenado a ella; injusticias para acrecentar nuestra carnal gula; teniendo con qué cubrirnos y alimentarnos debemos estar contentos, según san Pablo. Sed hidrópica de gozar en los ricos, nunca se verán hartos; en cambio, los pobres *edent pauperes et saturabuntur* (Ps. 21, 27). Los ayunos; felicidad del hombre templado. 2.ª *Non in solo pane vivit homo.* La vida del entendimiento necesita del pan de la palabra de Dios. El pan de la inteligencia no lo posee el mundo. Los sabios se burlan de las modas de las mujeres y ellos también la sufren. Modas de literatura (los dramas), de los músicos y pintores, etc. Sólo dura el pan de la inteligencia que Cristo proporciona: la fe satisface a todos, sirve a todos los es-

tados y edades, a todas las naciones, a todos los siglos; es el pan de todos, porque viene del que es Padre de todos. 3.ª Es como una ampliación de la vida intelectual la vida sobrenatural, que nos pone en relación con Dios y con la vida eterna, que no se concreta al tiempo y a los hombres que nos rodean. El pan que sustenta esta vida es el *panis vitae,* el Sacramento. Cualidades de este pan: satisface de manera que con él tenemos bastante; recrea, almas que se engolosinan con él; fortifica, ejemplo los mártires; repara las fuerzas perdidas y mitiga las pasiones.

III

Pero el pan material, el de la divina palabra y el del Cuerpo sacratísimo de Cristo son para los hombres como la leche para los niños, un alimento que sirve para nuestro estado presente, pero que no deja enteramente satisfecho. Quiso Dios que nos quedase el apetito de la gloria. *Satiabor cum apparuerit gloria tua.* (Psalm 16, 15.)

(Predicat a Santa Anna, a la Tercera Regla del Carme, el segon diumenge de març de 1888.)

De la lucha espiritual

Jesus ductus est in desertum a Spiritu, ut tentaretur a diabolo.

(Math., 4, 1.)

Militia *est vita hominis super terram.* Nuestro sumo Capitán quiso darnos ejemplo. — Explíquese el Evangelio. — En él nos enseña: 1.º, las armas con que nos atacará el enemigo; 2.º, las armas con que nosotros hemos de defendernos. — Es materia muy interesante, porque todo cristiano es *miles Christi.* Pidamos la gracia de comprenderla bien. — *Ave, María.*

I

Las tentaciones son: *a)* necesarias, y *b)* útiles. — *A)* Traemos el manantial en nosotros mismos... contradicción del hombre consigo mismo... *habeo legem in membris meis, repugnantem legi mentis meae.* — Cristo no tuvo tentación interna, ni pudo tenerla. — Tentaciones del demonio. — Tentación del mundo. — *B)* Humillan, purifican, desprenden del mundo, unen con dios.

II

Las tres formas más comunes de tentación son: 1.ª, la sensualidad; 2.ª, la avaricia; 3.ª, la soberbia o vana presunción. — 1.ª Bajeza de la sensualidad... número inmenso de los seducidos, lujuriosos y golosos, que en el pecado encuentran la penitencia. — 2.ª Pecados que trae el amor a la riqueza: seca el corazón... quita la alegría... hace olvidar de Dios. — 3.ª Apetito desordenado de ser preferido a los otros. Es la pasión *reina*, porque prevalece sobre todas, sacrificándolas, para prevalecer ella, aun la sensualidad, aun la avaricia; la gente *padece* y se arruina para figurar.

III

Cristo fue tentado en estas tres formas, y el remedio general que nos enseña es la soledad, la oración y el ayuno. Con estos medios el cristiano está bien pertrechado. Pero, además, nos enseña remedios especiales: 1.º La sensualidad: la vida espiritual *in omni verbo;* verbo es el Pan sagrado, la Sagrada Escritura, la oración. 2.º La avaricia: romper todo ídolo, no querer más señor de nuestro corazón que Dios. 3.º La constancia, fortaleza, confianza en Dios y conocimiento de sí mismo.

(Predicat a Santa Anna, al Tercer Orde del Carme, el segon diumenge de març de 1889.)

Diumenge segon de Quaresma

Transfiguratus est. (Math., 17, 2.)

PRIMER explica l'Evangeli, i de seguida explica com Déu governa els esperits, com els cossos, a fi de que guardin l'equilibri. Va preveure Jesucrist que els apòstols s'escandalitzarien de la seva Passió, i per això els dóna l'espectacle de la seva glòria. La Iglésia fomenta durant la Quaresma l'esperit de penitència, recorda les veritats evangèliques, que espanten a la naturalesa humana, i per això com un petit oasi ens recorda la Transfiguració. Nosaltres, aquesta nit, amb aquest mateix fi, considerarem la contemplació divina. — *Ave, María.*

I

La contemplació divina consisteix en que l'esperit de l'home s'alimenta de la Veritat Summa, que és Déu; l'esperit del mundà s'alimenta de la mentida del món. Jesucrist, que és el Fill de Déu, s'ha transformat en diferents ocasions com un aliment diví que es presenta arreglat de diferents maneres per a despertar més la gana del nostre esperit. *Ego sum panis vivus, qui de caelo descendi.*

II

a) Es transforma el Verb en l'Encrnació. *b)* En la Passió, Jesucrist, rei del món, en *despectus et novissimus vivorum. c)* En la Resurrecció. *d)* En l'Eucaristia. *e)* En la transfiguració del Tabor.

III

L'home també s'ha de transformar, s'ha de divinitzar: *praedestinavit, quos... praedestinavit conformes fieri imaginis Filii sui.* — El cristià és un home nou i s'ha de despullar de l'home vell, vicis i passions, i aqueixa transformació s'obté per medi de la contemplació, és a dir, alimentant-se de Déu, o sia per la consideració de les coses divines. I com es troba? 1.er Apartant el cor del tumult del món, pujant a l'alta muntanya; es necessita la quietud de l'esperit; el mundà és l'home de la passió, el cristià l'home de la reflexió. Cristià vol dir que té l'esperit de Crist i, de consegüent, que l'enteniment és el qui el governa, no la passió. 2.on No deixant la companyia de Jesucrist. Els tres apòstols Pere, Joan i Jaume, que disfruten de la transfiguració, són els seus íntims. La familiaritat amb Jesucrist consisteix en la vida devota.

IV

La transformació que l'ànima obté en la contemplació es manifesta: 1.er En la llum que dóna a l'enteniment per a entendre, és a dir, *il·lumina*. 2.on En la força que dóna a la voluntat per a corregir els defectes, és a dir, purifica. Lo qual vol dir que té de les coses del cel una idea més clara, i de les de la terra també, té uns ulls espirituals que el mundà no posseeix. 3.er S'uneix amb Déu i es divinitza: *Qui autem adharet Domino unus spiritus est.* (1 Cor., 6, 17.) I aleshores Jesucrist viu com a mestre en l'ànima cristiana, perquè aquesta ou aquell precepte de l'Etern Pare: *ipsum audite*, i com Ell té totes les complacències en Jesucrist: *in quo mihi bene complacui* (Math., 17, 5).

(Predicat a Santa Anna, al Tercer Orde del Carme, el segon diumenge de març de 1895.)

De l'oració

Assumit Iesus Petrum, et Iacobum, et Ioannem fratrem eius.
(Math., 17, 1.)

La Iglésia tot l'any s'alimenta de l'Evangeli, particularment en la Quaresma. — Evangeli d'avui. D'ell extraurem la doctrina convenient de l'oració.

I

Naturalesa d'ella; elevació del cor a Déu. — Moltes maneres: mental i vocal; acció de gràcies, contrició, petició, alabança, etc. Nostre destí final és l'oració en el cel.

II

Necessitat de l'oració: és essencial en l'home; és de necessitat de medi, perquè som insuficients, i havem de demanar; havem rebut beneficis, i de consegüent devem accions de gràcies; som pecadors, per tant, contrició, etc.

III

Condicions d'ella indicades en aquest Evangeli: *a)* Unió amb Jesucrist. Sense Ell la nostra oració té un mèrit natural; per això sempre diem *per Christum Dominum nostrum. b)* Separació del món; *seorsum* s'emporta els deixebles. Excel·lència del recolliment per la vida piadosa. *c) In montem excel-*

sum. Hem de trepitjar i fer com una muntanya de les passions humanes.

IV

Efecte d'ella: oir la veu celestial, que ens excita a la imitació de Jesucrist.

V

Defecte que havem d'evitar: la vanitat de les coses espirituals. *Nemini dixeritis, donec Filius,* etc. *Omnis gloria filiae regis ab intus. Nesciat sinistra,* etc.

(Predicat a Santa Anna, al Tercer Orde del Carme, el segon diumenge de març de 1897.)

Diumenge tercer de Quaresma

EFECTOS QUE CAUSA EN UN ALMA EL DEMONIO AL POSESIONARSE DE ELLA

Et erat (Iesus) eiiciens daemonium, et illud erat mutum. (Luc., 11, 14.)

EL espíritu malo no tiene mayor placer que el posesionarse de un alma; desde el principio ha guerreado contra ellas. — El paraíso terrenal. — Su lucha continúa y continuará hasta la consumación de los siglos. Se vale de las pasiones, presentándonos aquello que más puede excitarlas, nos engaña e ilusiona. ¿Qué es el pecado sino una ilusión? Por desgracia, hoy va logrando su objeto, la mayor parte del mundo le sigue. — ¿Qué motivo excita en el demonio este furor para posesionarse de las almas? El odio que profesa a Dios, por lo cual procura disminuir a lo menos su gloria, reduciendo el nú-

mero de sus servidores, matando la vida de su espíritu, haciendo que los hombres sean con respecto a su Dios ciegos, mudos y sordos.

I

El más noble atributo de nuestra naturaleza es la facultad que tiene de tratar y comunicarse con Dios, porque no hay nada en lo cual la criatura pueda acercarse y adquirir más semejanza con su Criador. Comparación con el trato de un sabio o persona fina, con lo cual adquirimos sus modales. — Este trato lo tenemos mediante la vista, el oído y la lengua, y en el orden espiritual mediante la fe, la oración y la correspondencia a la gracia.

No hay necesidad de ponderar la necesidad de la vista para la vida racional, para nuestra instrucción. — Descripción del triste estado de un ciego, que no puede contemplar el sol, las estrellas, el mar, las montañas, etc.; nuestras ideas son más exactas, porque las renovamos con frecuencia. La vida espiritual tiene también una vista, la de la consideración. Dios uno y trino, Jesucristo, los sacramentos, la Virgen María, los santos ángeles: con todo esto comunica el hombre virtuoso; mas, ¡qué diferente estado el del hombre pecador! El entendimiento, en vez de dirigirse arriba, se dirige abajo, las cosas sensibles lo ocupan, las pasiones le impiden la consideración. Durante todo el día no pensará en Dios; aun más, llega a perder este sentido espiritual de la vista. No ve absolutamente en nada a Dios. Las pestes no son más que una cosa natural; las tempestades no son un castigo; de manera que estas cosas, en vez de allegarle a Dios, le atan más a las criaturas, pues va a ellas en busca de defensa. *Habent oculos et non vident.*

II

Pierde además el hombre muerto a la gracia el sentido del oído. *Aures habent et non audiunt*. Explíquese la importancia del oído para la vida humana, conocimiento que recibimos por el oído y cómo también pasa esto en la vida sobrenatural. No oye las inspiraciones divinas, que tantas veces percibimos en el retiro del templo, al sobrevenir alguna calamidad, al cometer una falta. Esto último es aquello que cuesta más de dejarse de oír; mas también se llega a perder el remordimiento. La Ley divina llega a hacérseles incomprensible, hasta el punto que a veces creen que los que decimos que la observamos somos unos hipócritas. Fino oído de los santos, principio de su gran elevación espiritual. Santo Domingo nunca se hubiera movido de la catedral de Osma si no hubiera atendido al llamamiento divino que lo excitaba a la vida apostólica; sin este fino oído, el santo no hubiera sido tal y la Orden de Predicadores no existiría.

III

Pero la vida del hombre tiene además uno de sus principales alicientes en la conversación. Los hombres por medio de ella se hacen amigos, desahogan su corazón de los pesares que los amargan, y, por lo tanto, esto pasa de una manera más particular en la vida sobrenatural. ¿Y sabéis cuál es el trato y conversación de la vida sobrenatural? La oración. Por ella el hombre se fortifica, consuela y purifica.

Pero el uso de la lengua tiene una significación más preciosa, porque el demonio mudo puede compararse al pecador que tiene cerrada la boca para la confesión, porque para ésta se requiere la humildad, y el pecador es soberbio.

Mas, ¿cómo lograremos evadir las sugestiones del mal espíritu que quiere apoderarse del alma? El Evangelio de hoy también nos lo dice: Cuando un hombre fuerte bien armado

guarda la entrada de su casa, ésta puede darse por segura. La casa es el alma, la entrada los sentidos, el hombre armado que debe guardarlos son la vigilancia de los sentidos y la oración.

(Predicat en català, a l'església de Montsió, al Tercer Orde de Sant Domingo, el tercer diumenge de març de 1881.)

Diumenge de Passió

Qui ex Deo est, verba Dei audit; propterea vos non auditis, quia ex Deo non estis. (Ioan., 8, 47.)

I

Es un argumento contra los judíos, probándoles que no oían o entendían su doctrina por su mala disposición. Cuán raros son los que oyen la doctrina de Cristo. La gran mayoría sólo en la parte que les acomoda, y, no obstante, la hemos de guardar en toda su integridad. Es como una huerta donde, faltando un arco, ya no es posible el paso.

II

Examinemos si nosotros oímos la palabra de Cristo. No se refiere a la audición material, sino a oírla con el corazón para practicarla. Si no la oímos es porque no somos de Cristo. Comparémonos con Cristo y conoceremos si seguimos a Cristo; desprendimiento del mundo, de la carne y de nosotros mismos. — *Ego... non quaero gloriam meam,* dice en este Evangelio, y ésta es la clave para saber si seguimos a Cristo; si no, nos buscamos a nosotros mismos. Horrible principio a que conduce el buscarse a sí mismo en las cosas espirituales, que es la terquedad de espíritu, la soberbia diabólica — los fari-

seos y los publicanos —; razón por qué Jesús amaba más a los últimos que a los primeros. — *Escrúpols de frare gargall.* — Los fariseos conduciendo a Cristo a Pilato e intrigando para que le condenase y no quieren pisar el atrio para no contaminarse. Fertilidad de los corazones humildes y sequedad de los soberbios.

III

Si quis sermonem meum servaverit, non gustabit mortem in aeternum. La docilidad de espíritu es garantía de salvación. El que no se oye a sí mismo y oye a Dios tiene garantía de salvación. *Beati qui audiunt verbum Dei et custodiunt illud.* (Luc., 11, 28.)

(Predicat a Valldonzella l'any 1888.)

DE LA CONSCIÈNCIA

Quis ex vobis arguet me de peccato?
(Ioan., 8, 46.)

EN tot aquest capítol vuitè resplendeixen dues coses: 1.ª, l'avorriment que els jueus tenien a la veritat; 2.ª, la hipocresia amb què es volien apoderar de Jesús per a condemnar-lo; volien collir-lo amb les paraules. Aquestes dues notes es troben també en el pecador qui vol fugir de la llei divina. Comença per no voler escoltar la veritat, fuig de sermons, de la consideració de les veritats eternes, mort, judici, infern i glòria; no nega aquestes veritats, però no les vol atendre. — I hipòcritament acusa als seguidors de Jesucrist de pecat. És clar que la fe no fa impecables als homes. Però el ministre de l'Evangeli, quan vol excitar als cristians a purificar les seves consciències, els proposa: 1.er, la veritat, o sia la innocència de Jesús, el nostre diví Legislador; 2.on, el testimoni de la nos-

tra consciència, que ens diu clarament els nostres vicis i defectes. Això faré jo avui. — *Ave, Maria.*

I

Considerem primer, per excitar-nos a l'avorriment del pecat, la innocència de Jesucrist. La innocència de Jesús és evident. Tots els seus enemics plegats no poden trobar-li pecat. *Bene omnia fecit. (Tu) verax es et viam Dei in veritate doces... non... respicis personam hominum.* Era impecable, perquè la persona divina havia juntat a si la naturalesa humana. No solament no tenia pecat, sinó que venia a traure'l del món amb la divina influència de la seva innocència. *Agnus Dei,* etc.; per això pogué dir: *Quis arguet me de peccato?*

II

Diem-nos ara a nosaltres mateixos: Qui em convencerà de pecat? Fem ressonar aquesta pregunta en el misteriós abisme de nostra consciència, i respondran mil veus que ens convenceran de pecat. Llàstima que l'home no escolti a la seva consciència; la reflexió és pròpia del cristià. — *a)* La consciència ens diu la veritat més que ningú, no dissimula. *b)* És la predicació més eficaç, perquè l'acompanya el remordiment, i li promet la pau i el goig. *c)* És principi de fortalesa; al revés, el pecat fa témer *ubi non est timor;* seguretat a l'hora de la mort.

III

La consciència és la millor consellera; per açò havem d'acostumar-nos d'obrar amb consell d'ella. — Però abans havem de treballar en fer-nos una bona consciència segons els

principis de Crist, no del món. L'educació de la nostra consciència. Consciències grosseres. Qui estima a Déu té la consciència delicada; qui no l'estima la té insensible. Déu és com la vida de la consciència humana, és el sol del nostre regne interior; quan s'apaga, tot són tenebres. — Examen quotidià de la consciència.

(Predicat a Santa Anna, al Tercer Orde del Carme, el segon diumenge de març de 1894.)

Dijous Sant

Mandatum novum do vobis: ut diligatis invicem sicut dilexi vos, ut et vos diligatis invicem. (Ioan., 13, 34.)

La religión cristiana es esencialmente práctica, por lo cual sus seguidores, desdeñando la hojarasca de las palabras, han de manifestar la caridad interior que les anima por medio de las obras, y he aquí por qué vosotros os acabáis de lavar los pies los unos a los otros. Pero, ¿qué simbolismo envuelve este sencillo acto que Jesucristo mandó que se celebrara? ¿Qué objeto tiene esta manda pía del amabilísimo Redentor?

Esto es lo que sencilla y brevemente voy a explicaros, desentrañando los gravísimos pensamientos que encierra este capítulo de san Juan, y sobre todo los más aplicables a vosotros, que tenéis el honor de formar una asociación católica y que, por lo tanto, aunque sea de un modo rudimentario, imitáis aquel sagrado apostolado, a quienes precisamente se dirigía el Redentor al promulgar aquel nuevo fundamento de su Legislación. *Mandatum novum do vobis,* etc.

I

Con ninguna idea manifestó Jesucristo estar más encari-

ñado que con la idea del amor fraterno. Lo equipara al amor de Dios; quería que la unión entre los suyos fuera tan íntima hasta llegar a ser un trasunto de la inefable sociedad de las tres personas divinas; conmina terriblemente a los que lo quebranten; quería que fuera el distintivo de los suyos, y en realidad lo fue. Mas las repetidas recomendaciones de esta virtud prueban no sólo su excelencia, sino además su dificultad. San Agustín dijo: *Nihil quam hoc genus humanum tam discordiosum vitae tam sociale natura*. Por esto el Fundador de la sociedad, que venía a reformarla y a restituirla la perfección que la quitó el pecado, comienza en este sublime lavatorio a enseñarnos el camino de esta caridad fraterna, que, venciendo el egoísmo, domando la ira, destruyendo el amor propio, aniquilando la soberbia, calma este mar de las bravas pasiones humanas, juntando en una las voluntades humanas.

Miremos aquel sublime espectáculo de la noche de la Cena. El Señor sirviendo a los esclavos; la sabiduría a los pies de la ignorancia; el noble vástago de la regia estirpe de David humillado ante pobres pescadores; el Hijo de Dios rendido ante unos miserables pecadores. Pero en este acto encontramos el germen de toda la perfección cristiana, la explicación de aquel imposible, que consiste en amarse los contrarios y enemigos, expulsando de entre los hombres el odio.

II

Las pasiones son las que encienden las discordias, el origen de los partidos, y ellas quedan vencidas con estas dos virtudes: la pureza y la humildad. En el lavatorio vemos manifiestamente la limpieza. Mas un corazón, para ser limpio, no le basta estar exento de la lujuria; esto es sólo un género de limpieza; en primer grado debe haber una perfecta purgación del alma que la purifique de toda liga y ayuntamiento con criatura. ¿Qué es la pureza sino la carencia de todo elemento extraño? Ejemplos. La humildad es el vencimiento de sí mis-

mo, el no preferirse, el reconocimiento de la propia nada, el vaciarse del todo para que Dios nos llene. Y ¿de dónde vienen las luchas sino de la rivalidad de los celos del querer ser preferido a los otros? Los hijos de Zebedeo sintieron esta vanísima aspiración de ser más que los otros; entre los apóstoles se suscitó *quis eorum videretur esse major*. Y entre los católicos ¿cuántas veces, por desgracia, se pugna por parecer mayor? El *parecer* y el *ser*. Para ser debemos luchar.

(Predicat a Sant Felip Neri, després del lavatori de l'Associació de Catòlics, el Dijous Sant de 1881.)

Diumenge segon després de Pasqua

El buen pastor

Ego sum Pastor bonus. (Ioan., 10, 11.)

Una de las cosas en que se conoce más la grandeza de la humildad divina es en haberse querido poner al alcance de sus míseras criaturas. Dios es inmenso, y no puede ser comprendido por nuestra pequeñez; mas, no obstante, haciéndose hombre pudo ser conocido y tratado de los hombres, de manera que éstos alcanzasen algo de las maravillas de nuestro Padre celestial. Pero aún lo que puede ser conocido de Dios no nos es dable verlo de una mirada; ejemplo de lo que pasa en un grande edificio, en un paisaje extenso, desde un punto podréis contemplar una montaña que parece que llega a besar el cielo, desde otro, los campos cubiertos de maduras mieses, que de parte de Dios le ofrecen para alimento, etc. Así también de Dios contemplamos la bondad o la hermosura o la justicia, y con cualquiera de estos atributos queda completamente lleno nuestro entendimiento. Por esto las Sagradas Escrituras, para darnos una idea del Hijo de Dios, le llaman con distintos nombres: Rey... Juez... Puerta... Camino... Ami-

go... Esposo...; pero uno de los que más le cuadran a nuestro amabilísimo Redentor, que mejor le dan a conocer, es el de Pastor, con que le llama el Evangelio de este dia. De esto me ocuparé. Imploremos a María, etc.

I

Pastor es aquel que tiene suyas un rebaño de ovejas que las dirige y precede, las guía por los buenos senderos, las conduce y proporciona pastos saludables, las aparta de los nocivos, evita los precipicios, las cura si están enfermas, acaricia a las pequeñuelas, castiga a las reacias, vigila por la noche cuando ellas duermen y ahuyenta el lobo. Pues todas estas cualidades corresponden admirablemente al divino Pastor de nuestras almas.

1.° Las ovejas son suyas: *a)* porque se las dio el Padre eterno; *b)* porque las ganó con su sangre. Pero ¿cómo son suyas? No como una propiedad, sino como juntadas a sí, formando parte de su persona. Por esto siente tanto la pérdida de una sola, que deja las noventa y nueve en el desierto, etc.; por esto ama a todas, aun a las débiles y enfermas.

2.° Las precede. La vía que nosotros debemos hacer, antes Él la hizo, pero mucho más pesada. Peligro de errar entre el camino que conduce a los pastos saludables y a los nocivos, *qui sequitur me non ambulat in tenebris*. Cómo en los valles hondos y solitarios se encuentran los mejores pastos. El Carmelo. — Cómo el amoroso silbo del Pastor nos avisa cuando estamos al borde del precipicio, con las inspiraciones divinas, etc., si alguna vez las pasiones nos embisten.

3.° Las apacienta: *a)* Con su doctrina, que ilumina, consuela, fortifica, resigna. Delicias del espíritu que siente el verdadero cristiano. El hombre no vive de sólo pan; la oración, las obras de misericordia, el servir al culto divino, etc. *b)* Con su cuerpo y sangre. Excelencia especial en esta parte del Pastor divino. Si la flaqueza y mala inclinación de tu carne, si

la violencia de las pasiones que bullen en tu espíritu te amedrentan, no te dice Cristo: Renuncia a la sociedad, hazte religioso, sino: Come mi carne y bebe mi sangre; y si el cristiano lo hace, no sólo alcanza fortaleza para vencer las pasiones, sino que también llega a hacerse deliciosísimo.

4.° Ahuyenta el lobo. Asechanzas del diablo; en el mundo tiene sus apóstoles y predicadores, sus templos más lujosos y espléndidos que los de Dios, sus soldados. Hubo un tiempo que dominó en el mundo y presentó batalla a Dios, y Jesucristo le venció, pero saliendo desgarrado en la pelea y muerto, venció muriendo. Mas no por esto deja el demonio de tentar, y por desgracia, de vencer; pero Jesucristo continúa, como animoso Pastor, peleando, e intercede continuamente para que no seamos víctimas.

5.° Vigila. *a)* Cuando el hombre duerme el letargo del pecado mira de despertarle, aguza los remordimientos de su conciencia. *b)* Cuando el mundo le tiene adormecido en sus delicias infiltra en su corazón la amargura del desengaño, para que se dé a Dios.

II

1.° La falta de reflexión y conocimiento de la Ley que profesan es causa en muchos cristianos de poco aprecio de ella y hasta de su autor, Jesucristo. ¿Quién le tiene por pastor de su alma? Y, no obstante, Él es el único Pastor de ellas. Sus ministros son sus instrumentos, que dan lo que no es suyo. ¿Soy yo quien predico? No; *sum vox*. Ni es Pedro ni Pablo quien bautiza, sino Cristo. — ¿Quién absuelve...? Ni es el predicador el que vence al demonio con la espada de la divina palabra, etc.

2.° El deseo más ardiente de este Pastor es tener a todos a su redil. Todos debemos ayudarle en esta obra, y más hoy que tantos hay que se le oponen. Con las oraciones, con los ejemplos, con nuestra influencia, los padres y todos los que

tienen dependientes son verdaderos ayudantes de Cristo en este oficio. — Olvido de esta obligación.

3.º Pero lo que es más es que Jesucristo no ha acabado aún con nosotros su oficio de Pastor. Es un Pastor eterno. Él y sólo Él nos ha de conducir a los eternos pastos de la gloria, donde para siempre nos alimentaremos de la Substancia divina.

(Predicat a Santa Anna, a la Tercera Regla del Carme, el segon diumenge de maig de 1880.)

Diumenge segon després de Pasqua

Ego sum Pastor bonus: et cognosco meas, et cognoscunt me meae.
(Ioan., 10, 14.)

I

MOLTS són els noms de ternura amb què Jesucrist és anomenat pels cristians i amb què Ell mateix s'anomenava en sa vida mortal. Mestre, germà, amic, pastor.

Sens dubte que el més tendre d'aquests noms és el de Pastor, amb què avui s'anomena Ell mateix en l'Evangeli. *Ego sum Pastor,* etc. De que, doncs, Jesucrist és el bon Pastor i de que nosaltres devem ésser les seves ovelles, us vull parlar. — *Ave, Maria.*

II

Jesucrist és el bon Pastor. Els antics profetes ja l'havien vaticinat com a tal. *Percutiam pastorem et dispergentur oves;* i el mateix Senyor ho digué: *Ego sum Pastor,* etc.

Vegem, doncs, si *Jesucrist té les qualitats de Pastor.*

a) Dirigeix el ramat. Jesucrist ens donà la doctrina i l'exem-

ple. Doctrina: sense ella és impossible caminar ens falta llum; ens ensenya les nostres obligacions. Els que no tenen la doctrina de Crist estan a les fosques. — *Ego sum via.* L'exemple. Fecunditat de l'exemple: desperta a l'ànima, arravata el cor, etc. Exemple de Jesucrist reproduït pels sants. De conseqüent, tenim un estol d'ànimes que ens precedeixen en el camí de la santedat, i amb ses petjades ens ensenyen el camí que devem seguir.

b) Alimenta el ramat. Els aliments de l'ànima són: la veritat per l'ànima és com l'aire pel cos; sense ella s'ofega, perd els bons sentiments, es corromp la voluntat, etc. En tant l'oració és aliment, que és impossible la vida espiritual sense ella. Els sagraments són el menjar més excel·lent de l'ànima, menjar diví. I, qui portà al món la veritat, l'oració perfecta i els sagraments sinó Jesucrist?

c) Es vesteix de la pell de ses ovelles. Jesucrist es vesteix de nostra miserable naturalesa perquè hi tinguéssim més confiança i carinyo.

d) Però la qualitat suprema del bon Pastor ens la diu el mateix Jesucrist: *Animam suam dat pro ovibus suis.* El Pastor al veure l'ovella en la boca del llop, exposa sa vida per salvar-la. El Fill de Déu, al veure el ramat dels homes dispers, baixà a la terra i donà sa vida per salvar ses ovelles.

III

Jesucrist és el bon Pastor; som nosaltres verdaderament bones ovelles? *a) L'ovella segueix al Pastor.* És dòcil als seus xiulets. Obeïm nosaltres a la veu de Crist? Seguim a Crist o al món?

b) Les ovelles *sciunt vocem eius.* Li coneixen la veu. Si no li coneixes la veu, si l'avorreixes, pensa que no ets del seu ramat.

Però, perquè l'ovella segueixi al Pastor i conegui sa veu, és precís una altra condició, que és la principal.

c) Que conegui al Pastor. Quants cristians hi ha que no coneixen a son Pastor? Per això es perden tantes ovelles; si el coneguessin, sols per carinyo el seguirien.

Si el Pastor és tan perfet i té totes les condicions, procurem nosaltres tenir les de la bona ovella. Amem sobretot a Crist; seguim sempre la seva veu, despreciem als mals pastors i entreguem-nos enterament al cuidado de Jesucrist i de sa Iglésia.

Diumenge quart després de Pasqua

Expedit vobis ut ego vadam: si enim non abiero, Paraclitus non veniet ad vos: si autem abiero, mittam eum ad vos.
(Ioan., 16, 7.)

CUIDADO del Salvador per la salut dels seus deixebles. Els instrueix de tot lo necessari —l'oració— el desengany del món i el despreci de ses riqueses i grandeses —que deuen estar preparats a la mort *sicut fur,* etc.— i en l'Evangeli d'avui els explica com està pròxim a deixar-los, però al mateix temps els diu que els enviarà el Consolador que els dirigirà, perquè no es desanimin, puix sap que és necessària la confiança. D'ella us parlaré avui.

I

Necessitat de la confiança. Es coneix pels motius de desconfiança: *a)* coneixement de nostra misèria; *b)* dels obstacles —interiors i exteriors. — Principalment ens ataca la desconfiança després del pecat, i sense motiu, puix el pecat es comet, no per faltar l'assistència de Déu, sinó per nostra malícia.

II

Motius de confiança en Déu. a) Perquè la seva assistència és necessària per alcançar nostra fi, luego la tindrem, puix Déu no es contradeix. *b)* Perquè hi ha fets que ho proven: la redempció, els sagraments; perquè Déu vol la seva glòria, i per la glòria de Déu entre els homes es requereix la seva assistència.

III

Efectes de la confiança en Déu. Déu se'n paga de que tinguem confiança amb Ell: Salm 90 de Completes. Dóna en primer lloc: *a)* fortalesa (sant Pau: *omnia possum,* etc.); *b)* paciència (Job); *c)* tranquil·litat (Pius IX).

IV

Una confiança. És nècia; l'home coopera; per tant, l'home qui peca s'oposa a l'auxili de Déu, és a dir, no l'utilitza, el desprecia. — Estat d'abandó en què aleshores deixa de vegades Déu al pecador.

Dilluns de Pentecostès

Sic enim Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret: ut omnis qui credit in eum non pereat, sed habeat vitam aeternam.

(Ioan., 3, 16.)

Avui l'arbre del Calvari comença a donar sos fruits. — Avui neix la Iglésia de Jesucrist. Avui comença el regne de Jesucrist sobre la terra. Heus aquí per què l'Evangeli parla com

si avui fos el dia de la Redempció, perquè avui es manifesta son fruit i comença la Iglésia, que en certa manera és el mateix Jesucrist. — Per això us parlaré de la gran semblança entre Jesucrist i sa Iglésia.

I

Jesucrist era una persona divina que es juntà a la naturalesa humana. La Iglésia és una societat d'homes vivificada per l'Esperit diví. L'inspira i ensenya. — Té les qualitats de Crist: era un amb el Pare, la Iglésia és una. Era sant, la Iglésia és santa. — En quant Déu, tot li era present, estava per tot arreu, la Iglésia està estesa per tot el món: catòlica.

II

Altra semblança. Crist patí. — La Iglésia igualment, — persecucions, heretgies, — heretgies i persecucions de nostre temps.

III

Jesucrist vingué a santificar als homes. La Iglésia viu també per la nostra santificació. Ens engendra, alimenta i acompanya en totes les ocasions solemnes de la vida (matrimoni, sacerdoci); els sagraments.

Acció de gràcies a Déu per haver-nos dat tal mare.

De la Santíssima Trinitat

Euntes ergo docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.

(Math., 28, 19.)

I

ALABEM la immensa bondat de Déu, avui, perquè a nosaltres, humils criatures, es digna comunicar-nos els seus secrets. — Manifestació de Déu en l'Encarnació (principals festes de la Iglésia a ella referents i abans dels Sants) i en la vinguda de l'Esperit Sant. Déu no s'ha satisfet d'enviar dues de les seves persones; descobreix el secret de la seva naturalesa, i Pare, Fill i Esperit Sant s'ofereixen a la consideració dels homes, i per això jo us parlaré, a pesar de la vostra senzillesa, d'aquest misteri, principi i fi de la nostra fe.

II

Aquest misteri es manifesta en totes les ocasions solemnes de la història del món, així en l'ordre natural com en el sobrenatural.

a) En la creació *(faciamus)*. El Pare el poder, el Fill la sabiduria, l'Esperit Sant la virtut: *Verbo Domini caeli firmati sunt, et spiritu oris eius omnis virtus eorum.* Creació de l'home, vestigis que ha deixat; en la llum, respecte del sol i de l'arc iris; en l'home les tres facultats, etc.

b) En l'ordre sobrenatural. Caigut el món en el pecat, devia refer-se, i en aquesta obra treballa tota la Trinitat beatíssima; en l'Encarnació, — en la predicació de l'Evangeli Crist invoca el testimoni del Pare, *ego et Pater unum sumus*, etc. *Qui videt me videt et Patrem*, i per últim consuma l'obra de redempció enviant l'Esperit Sant. La renovació que féu del món en general Crist Senyor nostre, la fa també de cada home en

particular per medi de la Iglésia i per virtut de la Santíssima Trinitat, baptisme, confirmació, penitència, tot en nom de la Santíssima Trinitat.

III

Què és la Santíssima Trinitat? Tres persones en Déu, com la soca, les rames i les fulles no són més que un arbre, a pesar de ser tres coses diferents, però en la Trinitat no són diferents sinó distintes, i al mateix temps són iguals, i en cada una hi ha totes tres, i en la naturalesa d'aquella divina substància hi ha les tres persones. No podem creure en el Pare sense creure en el Fill, perquè no hi ha pare sense fill, i no podem creure en el Pare i el Fill sense creure en l'Esperit Sant, que és l'amor que el Pare i el Fill es tenen, perquè no hi ha pare i fill que no s'estimin. Lo mateix l'esperar i l'amar. — Respecte de l'agrair, a totes tres persones devem el mateix agraïment, perquè tots els beneficis que rebem són obra de les tres persones; potser direu: Però, el Fill ens va redimir del poder del dimoni? És cert; però, a qui deveu agrair més el calor que ens fa viure, al calor o al raig que el comunica o al sol que el produeix? Lo mateix. Agraïm, doncs, al Pare la potència, al Fill la sabiduria, a l'Esperit Sant la bondat. Femho tot *in nomine Patris,* etc., i el nostre càntic sigui *Gloria Patri,* etc., perquè després en la glòria, etc.

(Predicat a Sant Felip Neri l'any 1878.)

De la Santísima Trinidad

Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto. Sicut erat in principio, et nunc, et semper, et in saecula saeculorum.
(Hymnum glorificationis.)

La vida espiritual se alimenta del conocimiento de las cosas sobrenaturales; desapareciendo este conocimiento, la vida se hace material y puramente sensible; de aquí que aun las más sublimes verdades de la Religión deban predicarse al pueblo, máxime a las personas de vida contemplativa. Por esto el misterio de la Santísima Trinidad, que es el misterio y el dogma por excelencia, porque en el misterio de Dios, forma la base de la vida cristiana: *Docete omnes gentes: baptizantes eos in nomine Patris*, etc. Por lo cual, yo os hablaré de Él, ya que vosotras tenéis un estado de vida cristiana muy alto.

I

Dios es uno, es decir, una sola cosa o substancia. El Dios uno es el Dios de los sabios, el Dios uno y trino es el Dios de los cristianos, porque el mismo Soberano Dueño lo ha revelado.

Grandeza del Dios uno: 1.° Porque la excelencia verdadera, el ser verdadero Señor, *solus Dominus*, requiere que sea uno; de lo contrario ya no fuera Señor de los otros dioses. Dios, pues, domina sobre todo y no hay criatura que escape de su dominio. 2.° Ha de haber una regla que determine la bondad de las cosas, ¿qué es la bondad? La conformidad con la bondad de Dios. Porque Él es el principio del hombre, y para que una cosa sea buena debe conformarse con su principio. Escogemos las flores más bellas para simientes, y las que salen de éstas, lo más que podemos esperar es que se parezcan a ellas. Por esto nosotros debemos asemejarnos al prin-

cipio único de nuestro ser, que es Dios. *Tu solus sanctus.* 3.° Pero entre el hombre y su soberano Principio media un abismo. Es un principio sin principio y es principio de todo, por esto es *solus Altissimus.*

II

Pero no basta la santa unidad de Dios para contemplar su grandeza. Nuestro Dios es solo, pero no *solitario.* Un Dios *solitario* sería *triste* y *estéril,* y nuestro Dios es *felicísimo* y *fecundísimo.* El *Eterno Padre,* el antiguo de los días, es como la raíz de la Trinidad. Se conocía a Sí mismo y a todas las cosas posibles; y este pensamiento no es como el nuestro, sino eterno, inmenso; no se desvanece, sino que es siempre el mismo; es el resplandor de su substancia y es su Hijo unigénito. El Padre y su Verbo al conocerse se aman, y se aman más, en cuanto son una misma cosa; pero este Amor no es pasajero, no existe ahora para desaparecer después, forma parte de su misma substancia, es el lazo que une a Padre e Hijo, o sea el Espíritu Santo. — Los Tres principales atributos son Padre (poder), Hijo (sabiduría), Espíritu Santo (amor). — Aquel versículo: *Verbo Domini caeli firmati sunt: et spiritu oris eius omnis virtus eorum* explica lo que a cada persona divina se atribuye. — Aplíquese a la perfección y vida espiritual del cristiano.

III

Engendremos, o mejor dicho, avivemos en nostros la imagen de la Santísima Trinidad. Engendremos el Hijo en nuestro espíritu con la meditación de su ley divina, y amándola, es decir, amando la verdad eterna, tendremos nostros un espíritu que será santo y emanación del Espíritu de Dios.

(Predicat a Valldonzella, dia de retir del mes de juny de 1882.)

Festa del Corpus

Coro mea vere est cibus, sanguis meus vere est potus.
(Ioan., 6, 56.)

ALEGRIA de què avui es troba posseïda la Iglésia. Càntics, oracions dels sacerdots, adoracions del fidels, etc. Per què? Per celebrar-se la memòria de la institució del gran convit que el Pare celestial dóna als homes. — Grandesa d'Ell: pel menjar que es dóna; pel qui el dóna; pel nombre d'assistents; perquè satisfà completament *(non esurit amplius)*, de manera que no apeteix ja les coses de la terra. Conté, en una paraula, tots els saludables efectes de la Redempció.

I

Ecce Agnus Dei, qui tollit peccata mundi. El sant sacrifici de l'altar és el mateix del Calvari; per això iguals efectes, *ecce Agnus*, etc. *a)* Expiació. El món s'hauria ja enfonsat, si no fos per la santa Missa, que aplaca a Déu. *b)* Propiciació; per a tot, però principalment per la conversió dels pecadors. Misèria del pecador, que no es mouria del pecat a no ésser per l'influx de la gràcia divina. Acció de l'almirall Albuquerque en la nau amenaçada de naufragi. *c)* Acció de gràcies. *De tuis donis ac datis.* Oferim, no paraules, sinó el Fill de Déu. *d)* Culte latrèutic. En prova de suprem senyoriu oferim a l'Etern Pare el seu Fill, que mor i voluntàriament ofereix la seva vida. — *Ecce Agnus Dei*, etc. Esborra els pecats per medi de la Comunió: 1.er, dissipant la flaquesa o misèria del pecador *(vinum germinans virgines;* remei contra la carn); 2.on, destrueix els mals hàbits i n'infondeix de bons.

II

Qui manducat... non morietur in aeternum. — *Futurae gloriae pignus.* Imatge del convit de la glòria. — *Lumen fidei, et lumen gloriae.* — La capacitat nostra ha de créixer, per a po-

der usar d'aquest aliment en l'Eucaristia i en l'aliment de la divina Substància. En aquesta en el cel viurem com la criatura en el ventre de sa mare, i ens farem semblants a Déu. En l'Eucaristia, units amb Jesucrist, ens farem conformes a la imatge del Fill de Déu encarnat.

(Predicat a Sant Felip Neri el dia de Corpus de l'any 1879.)

Diumenge setè després de Pentecostès

D'aquest Evangeli es desprèn el cuidado i vigilància amb què deu obrar el cristià. — El mal no es presenta amb les apariències de tal, sinó que es disfressa de bé: 1.er, perquè el mal repugna; 2.on, per a enganyar més fàcilment. El mal que es presenta baix les apariències de bé és lo que en diem hipocresia, la qual és de dues classes: 1.a Aquells que es presenten predicant una nova doctrina que diuen és la verdadera, per lo qual es donen com a protectors, llibertadors del poble. 2.a Aquells que sota una vida piadosa tenen una mala conducta. Us demostraré: 1.er, la necessitat d'apartar-vos dels primers; 2.on, el gravíssim dany que és caure en la segona classe d'hipòcrites.

I

A) Sempre en el món hi han hagut heretges; però, abans, qui és heretge? El qui nega algun o alguns articles o dogmes de la fe catòlica — pocs anys després de Crist començaren, i convé que n'hi hagi per a provar la fe. D'aquesta manera el cristià té ocasió d'adquirir mèrits. — Els heretges s'han multiplicat molt en els nostres temps, i a conseqüència de viure entre ells, de tractar amb ells, hi havem perdut l'horror; però, no obstant, és el més horrendo dels pecats, és un verdader pecat contra l'Esperit Sant, perquè la fe és el primer element

necessari per la reconciliació amb Déu, i com s'hi reconciliarà qui l'ha perduda? L'home, mentre conserva la fe, encara que d'altra part sigui viciós, és cristià, i és molt possible que es reconciliï amb Déu; les desgràcies, els desenganys, etcètera, parlen al seu cor; però, perduda, és una ànima totalment morta. — B) D'aquí la necessitat d'apartar-nos d'ells; enterament, avui és impossible, però devem fer-ho en lo possible: 1.er Evitant el parlar amb ells de religió; no consentir que parlin davant nostre contra ella. 2.on No llegint mals llibres ni diaris; influència d'aquests per destruir la fe. — Obligació del cristià de confessar la fe *nam qui me erubuerit, et meos sermones: hunc filius hominis erubescet cum venerit in maiestate sua.* No és excusa el dir que es burlaran de tu, perquè el deixeble de Crist deu estar-hi disposat. — C) Però potser diràs: Com he jo d'evitar tals persones i llibres si diuen coses tan bones? Escolta l'Evangeli: Són llops amb pell d'ovella. Parlen molt bé i diuen mal dels fills de la Iglésia, però no fan lo que aquests de sacrificar-se i consagrar-se a l'ensenyança, als malalts.

II

La segona classe d'hipocresia consisteix en voler aparèixer més virtuosos de lo que som. En primer lloc respecte del pròxim: si ara jo, inspirat per Déu, conegués les misèries de la consciència de qualsevol de vosaltres i les comuniqués aquí a tothom, sens dubte s'avergonyirien i ho sentirien; luego senyal de que tenim *algo* d'hipocresia, puix de lo contrari no ens sentiríem de que ens tinguessin per lo que realment som. Tothom vol aparèixer just, cast, pacífic, etc. Però en el dia del judici final serem mostrats a tot el món tals com som. Però encara hi ha una altra hipocresia, i és respecte de nosaltres mateixos: no volem conèixer la nostra deformitat, com una dona que, per no convèncer-se de que és lletja, no es vol mirar al mirall. Aquesta hipocresia és la pitjor, perquè ens fa viure enganyats. Procurem corregir-nos de manera que la nostra consciència sigui llímpia.

Diumenge divuitè després de Pentecostès

De la remissió dels pecats

Confide, fili, remittuntur peccata tua.
(Math., 9, 2.)

En el Evangelio de este domingo podemos estudiar perfectamente los diferentes trámites por que pasa la conversión del pecador. — Dígase el texto del Evangelio. — Cuatro cosas resaltan principalmente en esta curación maravillosa, y resaltan en la curación espiritual del pecador: *a)* El triste estado del pecador. *b)* Las oraciones de los justos intercediendo por él. *c)* La misericordia divina apiadándose de la ingrata criatura y haciendo sentir en el interior de ella la voz que la llama a salir de su mal estado, dándole las fuerzas convenientes para el caso. *d)* La cooperación de la criatura.

Este interesantísimo procedimiento que sigue Cristo en la curación espiritual de los suyos, el cual prácticamente la mayor parte de nosotros hemos experimentado, es el que me propongo explicar. — *Ave, Maria.*

I

Las pasiones desordenadas son la enfermedad, y el pecado es la muerte del alma. Cuando en el cuerpo los humores y las funciones de los órganos se alteran y desequilibran viene la enfermedad, y cuando esta descomposición toca a uno de los centros esenciales de vida, al momento se produce la muerte. Hay muertes repentinas en el orden corporal, mas en el orden espiritual yo no creo que las haya. El pecado mortal suele tener siempre una larga historia, y al llegar el día funesto de la abierta rebelión de la criaura es porque hacía ya días que los gérmenes eran acariciados por la voluntad.

Mas, ¿el pecado mortal es verdadera muerte? Es peor, porque muerte quiere decir cese de todas las operaciones buenas y malas; un muerto es un ser que desaparece, ya no puede obrar mal; mas al muerto de espíritu le queda el triste privilegio de poder obrar mal, mas no de obrar bien. — No puede obrar bien, porque con el pecado ha roto el lazo que le unía con Dios, se ha divorciado de Él, y, por lo tanto, no trabaja para su Dueño soberano, y no puede, por lo mismo, esperar la paga de los salarios. Aun cuando de de limosna millones a los pobres, aunque sea víctima de su celo por la propagación de buenas ideas, todo esto de nada le aprovechará si no se convierte.

Mas, sin embargo, anímese el pecador, porque al muerto espiritualmente le queda aún la posibilidad de ser resucitado. Un antiguo doctor dice que tiene *sensum sed non motum;* por esto la perfecta analogía del que está muerto a la vida de la gracia se encuentra en el paralítico. Es cierto que no puede valerse de sus miembros, es decir, de las virtudes; roto el lazo que le unía con Dios cesa la circulación de aquella savia divina, principio de la vida sobrenatural, pero le queda el sentido. La voz amorosa y severa del Criador puede resonar aún en el interior de la desgraciada criatura que ha sacudido su yugo y ha tragado voluntariamente el veneno del pecado.

II

Antítesis entre los pecadores y los Santos. Las oraciones, ayunos, etc., de éstos sirven para la conversión de los primeros. Cofradías, congregaciones y hasta órdenes religiosas destinadas a rogar por la conversión de los pecadores. El justo puede *en cierto modo* llegar a merecer la conversión de los pecadores, de manera que si el mundo está tan lleno de incredulidad se debe a que nosotros no somos bastante buenos. Clamamos contra los impíos, y no conocemos que los que participamos de la gracia divina somos culpables de no hacerla

fructificar. *Videns Iesus fidem illorum,* etc. El paralítico se hubiera quedado echado en su lecho si estos hombres piadosos no lo hubiesen traído a Cristo; así el pecador está echado por toda la eternidad en el lecho de sus vicios si los que estamos sanos no le traemos ante el divino acatamiento, interesando así al corazón dulcísimo del Redentor.

III

Le es agradabilísimo al Criador el sacar de la muerte a su criatura, porque es oficio propio de Él. Aun el mundano e infiel lo conoce: para libertarse de males corporales va al médico; para arreglar sus negocios, al abogado; para libertarse de los vicios levanta las manos al cielo y va al sacerdote. — Mas no sólo dice *Surge,* sino que le da fuerzas para levantarse. — Háblale al corazón: *a)* con la voz del temor; *b)* con la del amor. La primera es el remordimiento, la representación de las penas futuras, el espectáculo de la propia corrupción, la vergüenza de su indignidad. La segunda le recuerda las finezas de Dios Señor nuestro, el cariño con que trata a los suyos, el amor que se merece, le da la mano para que se levante del inmundo lecho de los vicios en que está sumido; mas ¡ay! muchas veces el hombre suelta aquella preciosa mano para revolcarse otra vez en el lugar donde está echado. Prefiere el pecado a Dios.

IV

Ante hominem vita et mors. La conversión del pecador debe ser plenamente voluntaria, de lo contrario no sería meritoria; de aquí la necesidad de la cooperación humana al llamamiento y al auxilio divinos. Muchas veces Dios llama, y el pecador no contesta; le da la mano, y la rechaza; mas si corresponde, helo aquí de repente convertido en otro hombre, desaparece

la parálisis, el que antes estaba atado por las pasiones ahora las domina.

Tolle lectum tuum, le dice el Señor. Es decir: Coge lo que antes te tenía cogido; sé señor de tus pasiones, y no esclavo de ellas.

Vos, Virgen del Carmelo, Señora de los Cielos, hacednos señores de nosotros mismos; que sepamos dominar nuestras pasiones, haciéndonos violencia; seguir el camino estrecho por donde han ido la innumerable turba de los santos, a reunirnos con ellos y con Vos. Amén.

(Predicat a Santa Anna, al Tercer Orde del Carme, el segon diumenge d'octubre de 1881.)

Diumenge dinovè després de Pentecostès

Simile factum est regnum caelorum homini regi, qui fecit nuptias filio suo, etc.
Passa en el regne dels cels com a un rei que volgué celebrar les núpcies de son fill, etc.
(Math., 22, 2.)

INTERESSA especialment al cristià estudiar lo que sigui aquesta gran reunió de fidels que, estesa per tota la terra, reconeixen un mateix pare, Déu Senyor nostre, i una mateixa mare, la santa Iglésia Romana. L'Evangeli en diferents ocasions ho especifica, i especialment sant Mateu en aquest diumenge. (Expliqui's l'Evangeli.)

Aquest Evangeli és una explicació perfecta de lo que és la santa Iglésia, i jo avui en aquesta funció, en què estem presidits per Crist Senyor nostre, us ho faré veure si m'ajudeu a implorar els auxilis de l'Esperit Sant.

II

Núpcies del Fill de Déu amb la naturalesa humana. Enemis-

tat entre Déu i els homes; el Fill de Déu dóna una mirada a la humanitat que havia criat; es compadeix d'ella i determina juntament amb l'Etern Pare i l'Esperit Sant unir-se amb la humanitat. Deixa el palau del seu Pare; es vesteix de la nostra carn, unint-se les dues naturaleses; els homes s'emparenten amb Déu; el matrimoni és una imatge, una ombra d'aquesta unió, que encara continua *ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem saeculi.*

D'aquest matrimoni o unió entre Déu i els homes, efectuada per Crist, en neixen els fills de Déu, hereus del cel, únics que tenen dret a aquella glòria, per ésser fills del Rei d'ella *si... filii et heredes;* luego, si no voleu ésser fills de Déu, tampoc sereu hereus de la glòria.

III

El convit. El Pare Etern havia preparat ja des de molt antic aquestes bodes del seu Fill, és a dir, l'Encarnació, enviant profetes que l'anunciessin. En aquest convit se'ns dóna la doctrina evangèlica, la més sàvia i divina; se'ns donen els sants sagraments, i especialment el de l'Eucaristia. Els profetes són insultats, i molts d'ells són morts, pel poble d'Israel, a qui són primerament enviats. Aleshores envia als apòstols perquè vagin per tot arreu del món i facin venir al convit a qualsevol que trobin; els apòstols són representats pels criats enviats últimament, els quals varen omplir de convidats la casa de les bodes, els puestos del convit, o sigui la santa Iglésia.

IV

La tria. La Iglésia està plena de fills. Catòlics de nom que deshonren a la Iglésia, sa mare, blasfems, homicides, impurs, defraudadors; catòlics que fins s'avergonyeixen del nom, incapaços de suportar un afront per amor de Jesucrist, de de-

fensar el seu santíssim nom. I aquests podran en veritat ésser comptats entre els hereus del cel? De cap manera. Fi providencial de Déu en la mescla de bons i mals, puix aquests exerciten les virtuts dels primers. L'Evangeli ens diu que quan va tenir ple, el Rei va sortir a veure els convidats, i, trobant-ne un que no portava el vestit nupcial, el manà treure lligat a les tenebres exteriors, *ubi erit fletus et stridor dentium.*

Tremenda separació dels bons i dels mals: altres paràboles que la confirmen; el filat del pescador; l'era en què se separa el gra de la palla per a ésser cremada.

V

Multi... sunt vocati pauci vero electi. Déu a tots crida a tots dóna medis, però se li resisteixen. Tothom que ha entrat en la santa Iglésia ha sigut cridat *(vocatus),* però no tothom serà elegit, perquè elegirà per la glòria als que hauran correspost i fet fructificar la gràcia. De dos que treballen en un camp, l'un serà elegit, l'altre reprovat; de dos que dormen en un mateix llit, l'un serà salvat, l'altre condemnat, diu l'Escriptura, la qual, en altres termes, repeteix la mateixa idea: *Lata porta et spatiosa via... quae ducit ad perditionem... angusta porta et arcta via... quae ducit ad vitam, et pauci sunt qui inveniunt eam!* (Math., 7, 13 i 14.) Aquests textos expliquen per què tanta gent segueixen el camí del mal *(lata porta,* etc.) I tan pocs el camí del cel *(arcta via),* per a alcançar lo qual és necessari batallar *contendite intrare per angustam portam,* i com *stultorum infinitus est numerus,* hi ha molts que prefereixen uns quants anys de vida regalada en apariència i després condemnar-se.

VI

Altre significat d'aquesta paràbola és el convit eucarís-

tic. L'home mal vestit és l'home mal disposat. Virtuts que han d'adornar a l'home, temple de Déu, *cel,* segons l'Evangeli d'avui. Majestat i adorno de la casa on se celebra aquest convit, o sia la Iglésia; abans la Iglésia era la millor casa de la població... Recordi's que en aquest dia es commemora la reparació de la Iglésia parroquial i de que s'està treballant per restaurar-la. Premi de Salomon per la reedificació del Temple; premi que dóna als que adornen la seva casa.

(Predicat a Santa Maria de Vilafranca el tercer diumenge d'octubre de 1878.)

Diumenge dinovè després de Pentecostès

AQUELLAS palabras de Simeón a la Santísima Virgen cuando presentó a su Hijo Jesús en el Templo de Jerusalén, de que su venida había de ser para resurrección o para ruina de muchas, son la clara explicación, no sólo de lo que pasó con los que vieron y trataron a Cristo, sino después también a su Iglesia. No pueden sernos indiferentes, una vez conocidos, sabidas las obligaciones que nos estrechan, tenemos en su cumplimiento un medio de santificación, mas en su olvido de condenación eterna. A aquel que más ha recibido, más se le pedirá, y, por tanto, al que mayor conocimiento de Dios, más amor de Dios, y el que deje de cumplir los deberes que para con Él tiene, más castigo. En el Evangelio de este día vemos claramente esta verdad: se compara la Iglesia a un reino en que hay puesto un magnífico festín, todos están invitados; pero, ¡ay del que vaya de una manera indigna, vestido malamente! Será arrojado a las tinieblas exteriores.

De la felicidad, pues, del cristiano que es fiel a la Iglesia y de la eterna condenación del que le es infiel vengo a hablaros. — *Ave, María.*

I

Dice el Evangelio que un rey hizo un gran convite con motivo de las bodas de su hijo. El Rey es el Eterno Padre —nos había favorecido dándonos todo lo que existe; pero, Rey amorosísimo, quiso darnos a su Hijo y lo envió a la tierra para realizar un matrimonio.— Unión del Hijo con la naturaleza humana. — 1.° *Causa* de esta unión o matrimonio: el amor. ¿Qué, más que éste, podía moverle a unirse con la miserable humanidad? Por ella dejó el palacio de los cielos; anduvo por el suelo pobre; amólo con amor tan extraordinario, que su Corazón fue una hoguera. Todo matrimonio es unión de amor; los comerciantes hacen compañía o se unen para acaudalar; los soldados, para adquirir gloria; pero los esposos sólo se unen para amarse. Y el amor es proporcionado a la capacidad de los corazones, y siendo el de Cristo de capacidad inmensa, ¿cuál no sería su amor? — 2.° El *medio* de esté matrimonio es el sacrificio. Y no podía menos, porque era unión de la perfección infinita con la suma miseria, a la cual debía comunicar excelencia y dignidad para levantarla a un condigno estado de su dignidad divina. La unión del Hijo divino con la humanidad se hizo a costa del primero.

II

Hizo este matrimonio para felicidad de la humanidad; por esto el Evangelio llama a la Iglesia reino, y es reino donde de continuo se da a los invitados el espléndido banquete de la felicidad cristiana. El cristiano verdadero es el hombre feliz por excelencia; el cristiano de veras es feliz de veras; al hombre misántropo y de amargo ánimo podéis decirle que no es un cristiano perfecto . Y esta felicidad es independiente de toda condición humana. De la riqueza, ale-

gría de los pobres. — San Francisco de Asís, aquella alma seráfica, era feliz en medio de su pobreza. De los humanos honores, ¿cuántos vemos que han soltado la carga de los honores para ser felices? En qué, pues, consistirá la felicidad cristiana? *a)* En la gracia divina, que nos comunica una dignidad divina que superexceda a los honores humanos. *b)* En su doctrina, que nos hace sabios y tiene más eficacia que la sabiduría mundana. *c)* En las enseñanzas de los pontífices y prelados; en el espectáculo de virtudes que nos dan los santos apóstoles, mártires, confesores, vírgenes; en los santos sacramentos, principalmente en el de la Eucaristía, de un modo particular en la santa misa. *d)* Hasta en los elementos exteriores de que se vale, la suntuosidad de los edificios, las estatuas y cuadros, la música, los ornamentos, etc. Y no creáis que esto sea sólo patrimonio de pocos: está al alcance de todos; al revés, Cristo tiene que llamar a este banquete que los hombres miran con indiferencia.

III

Pero no vayáis a creer que ninguna condición exige el Rey celestial a los que llama a este banquete de su Iglesia, que no vigile quiénes son los que corresponden a esté favor insigne y quiénes no. Exige el vestido nupcial de la gracia, la inmunidad del pecado, la pureza del alma. ¡Desgraciado del que está en este banquete de la Iglesia con la inmundicia de la culpa! Para este tal el llamamiento habrá sido *in ruinam*. ¡Falsa paz de los pecadores católicos! De nada les servirá la asistencia a las funciones del culto, ni las lecturas piadosas, ni las limosnas a los pobres. Un pecador es un enfermo a quien ningún manjar aprovecha.

El matrimonio del Hijo de Dios con la naturaleza humana no tendrá su consumación sino en la gloria. Entonces la humanidad será perfecta, a ejemplo de la divinidad. Pero, ¡ay de los que estaban entonces sin el vestido nupcial! Se-

rán arrojados a las tinieblas exteriores.

Mas nosotros, hermanos míos, que aun tenemos tiempo, purifiquemos nuestras conciencias, borremos el pecado, detestemos el vicio y vistámonos de aquella gracia preciosísima que nos hace agradables a Dios y nos asegura la posesión de aquella gloria que jamás acaba.

(Predicat a Santa Anna, al Tercer Orde del Carme, el segon diumenge d'octubre de 1882.)

Diumenge dinovè després de Pentecostès

Multi sunt vocati, pauci vero electi.
(Math., 22, 14.)

EXPLICACIÓN del Evangelio, aplicándolo a la vocación de cada hombre en particular a la fe de Cristo. —Excelencia de esta vocación o llamamiento. — Infidelidad de un gran número de hombres a este llamamiento. — Castigo de esta infidelidad.

I

Excelencia de la vocación cristiana. Orgullo de los hombres por pertenecer a una nación o familia ilustre; hasta se busca la mentira para aumentar el brillo de la familia, del estado, corporación, etc. No se hace caso en el mundo del linaje o condición de los cristianos, y, sin embargo, es la profesión más ilustre: *a)* Por su origen y raíz, que es Cristo, rey de los siglos inmortal e invisible, Hijo de Dios, haciéndonos hijos de Dios por adopción. Para salvarnos dio a su Hijo: *sic Deus dilexit mundum,* etc. *b)* Por su esencia, porque la vida cristiana es un matrimonio entre Dios y el alma, en que el alma es levantada a una dignidad divina, siendo tales sus obras, sus pensamientos, etc. nos levanta a un estado sobre-

natural; sus obras tienen un valor puede decirse infinito: un vaso de agua merece la gloria del cielo. *c)* Porque aun asegura la misma dignidad natural, el ser de racionales que tenemos. ¿Qué es la virtud sino obrar según razón? Y, no obstante, la mayor parte de los hombres obran según apetito. — La vida cristiana es el matrimonio del alma con Dios; la vida mundana lo es con el mundo. Aquél hace al hombre angelical; éste, bestial.

II

Infidelidad a la vocación cristiana. Dios crió a todos los hombres para que se salvasen, y murió para que todos alcanzasen la gloria; pero una gran parte de ellos siguen el camino de la perdición. *Lata porta et spatiosa via quae ducit al perditionem... arcta porta quae ducit ad vitam... et pauci invenient eam.*

Son innumerables los hombres que oyen la voz de Cristo, todos los que se tienen por cristianos, y, no obstante, pocos llegan a su fin: *pauci vero electi.* El comenzar es fácil; el perfeccionar, difícil. No basta ser católico para salvarse: han de tenerse las obras de tal; no basta blasonar de nuestra fe con las palabras: debemos hacer resplandecer su divina virtud en nuestras obras. La dignidad del cristiano es grande; pero cuando sus obras no son de tal, su indignidad es mayor que la de los gentiles. — Tiro y Sidón serán juzgadas más suavemente que Corozaín y Betsaida, que oyeron la palabra de Dios. — *Non omnis qui dicit: Domine, Domine, intrabit in regnum coelorum, sed qui fecerit voluntatem Patris mei qui in coelis est ipse intrabit in regnum coelorum.* — Parábolas que pueden aplicarse a este tema. — *Simile est regnum coelorum sagenae missae in mare, et ex omni genere piscium congreganti,* etc. — La de la trilla, en que la paja es echada al fuego, y no obstante hace más volumen que el trigo.

Pocos, pues, alcanzan el fin, lo cual es muy natural, porque si la gracia se asemeja a la naturaleza, vemos que en ésta lo perfecto y excelente siempre es raro. Pocos llegan a sabios de los que estudian, a héroes entre los que militan, y hasta en las más vulgares profesiones son pocos los que llegan a la perfección, y para entrar en el cielo se requiere una verdadera perfección: *nihil inquinatum incurrit.*

III

Castigo de la infidelidad. El que ha pasado la vida sin poder obrar no puede obrar a la hora de la muerte. *Ligatis manibus et pedibus. — Eiicietur in tenebras exteriores,* etc.

El santo temor de Dios nace del temor de su juicio, y principalmente debe hacernos obrar bien.

(Predicat a Santa Anna, al Tercer Orde del Carme, el segon diumenge d'octubre de 1884.)

Diumenge vint-i-dosè després de Pentecostès

Reddite ergo quae sunt Cesaris Cesari, et quae sunt Dei Deo.
(Math., 22, 21.)

En el tiempo en que Jesucristo Señor nuestro predicaba su Evangelio por la Judea había entre los judíos una gran cuestión: si era o no lícito pagar los tributos al César. Considerábanle como a Príncipe gentil y usurpador, por lo cual muchos sostenían que no era lícito pagarle los tributos. Por esto los fariseos pretenden aprovecharse de esta cuestión para coger en el lazo a Nuestro Señor.

Un día, después de haber predicado a las admiradas muchedumbres, preséntanle una moneda. Le dicen, por medio de sus discípulos y de los herodianos que le enviaron: *Sci-*

mus quia verax es, et non est tibi cura de aliquo, etc. Es decir, le alaban y le adulan para engañarle, y le dicen: *Licet censum dare Cesari an non?*

Pero el Señor hablaba con mucho tiento; en Él era imposible dejarse llevar de la pasión; mas en todos los pasos de su vida santísima nos da ejemplo de que nunca debemos obrar por entusiasmos irreflexivos, ni aun en favor de cosas buenas. No, el cristiano es el hombre que nunca suelta la razón, siempre se gobierna por ella. A la cuestión que le proponen y que tan de cerca toca a su gloria y honra no contesta con una elocuencia enfática acerca de los incontestables derechos de Dios; contesta sencillamente y contundentemente, dejando en la confusión a sus indiscretos interrogadores: *Reddite quae sunt Cesaris Cesari, quae sunt Dei Deo.*

En considerar esta admirable respuesta de Cristo nos ocuparemos en este breve rato si nos ayuda la Reina del Monte Carmelo. — *Ave, Maria.*

I

No nos ocuparemos en estudiar lo que es del César. Por desgracia el César, o el pueblo soberano, según las circunstancias, tiene más abogados y oradores que Dios. En medio de nuestras plazas y en las esquinas de nuestras calles oímos con frecuencia oradores y leemos papeles donde se encaraman hasta a lo sumo los derechos del pueblo soberano, que es el César de nuestros días; quédenle a lo menos a Dios algunos amigos que en el retiro de los templos mediten profundamente los derechos de Dios para después sostenerlos con entereza y dignidad.

En la moneda que lleva impresa la imagen del César ven algunos piadosos doctores el hombre que lleva impresa la imagen de Dios, ¿Dé quién es, pues, estas moneda? (El alma es verdadera moneda; con ella podemos comprar el cielo.)

No hay nada en el mundo más disputado que el alma del

hombre. Dios y el demonio están en lucha. Todas las controversias y contiendas que ha habido y habrá en el mundo son sobre lo mismo: ¿Quién poseerá el alma del hombre? ¿Dios, que es legítimo dueño, o el demonio, por medio de las pasiones, valiéndose de las cuales la hace esclava suya?

Estudiemos, no obstante, de quién debe ser el hombre y todas sus cosas. — Todas son de Dios, que las crió, y si bien las sujetó al hombre fue para que las dedicara a Él. Por esto debemos darle a Dios de *tuis donis ac datis*. El entendimiento ¿en quién le emplearà mejor que en Dios?... ¿Qué son las cosas materiales que admiramos, sino los mínimos adornos de su casa?... ¿Las ciencias, sino sombra de su verdad?...

La voluntad ¿en quién se empleará mejor que en aquella belleza y bondad infinita? Las riquezas ¿de quién son, sino de quien nos las ha dado? ¿Cómo debemos emplearlas, sino haciendo de ellas el uso que Él quiere?

Los santos doctores nos enseñan que las cosas criadas, todas forman un círculo que de Dios sale y a Dios vuelve. *Omnia propter semetipsum operatus est Deus.*

II

Sin embargo, es indudable que tenemos obligaciones para con el prójimo. Con los superiores, iguales, inferiores. Obligaciones sagradas a las cuales no podemos faltar. Muchas veces la piedad mal entendida nos hace rechazar el cumplimiento de estas obligaciones so pretexto de devoción; nunca ésta cohonestará el descuido de nuestras obligaciones. La devoción y culto a Dios es un deber de la criatura racional, pero no es el deber más difícil de cumplir; en cambio, tenemos otros deberes dificilísimos y duros, de los cuales fácilmente nos olvidamos. El ermitaño que se encerraba en una cueva del Montserrat o del Montseny cumplía sus obligaciones y se santificaba, teniendo su espíritu en adora-

ción perenne de la divinidad; pero nosotros, que hemos querido gozar de las ventajas de la vida social, estamos con otros deberes ligados.

Deberes con los superiores, en la familia, en la iglesia y aun en el orden civil. Obediencia, respeto. — Deberes con los iguales: la caridad fraterna, olvido de esta virtud, que es la más característica del cristiano y la más recomendada de Cristo: *Mandatum novum do vobis ut diligatis invicem sicut dilexi vos*. Si hasta tenemos obligación de amar a nuestros enemigos, ¿cuánto más a nuestros amigos? Un pueblo cristiano y un pueblo no cristiano se conocen en que en el primero domina la caridad, en el segundo el egoísmo.

Deberes para con los inferiores. Debemos favorecerles material y moralmente. Asistirlos, consolarles, tratarles como hermanos: *Quod uni ex his minimis fecistis mihi fecistis.*

III

Debemos ofrecer a Dios no sólo el sacrificio de alabanza, sino el de justicia, que (es) el (prójimo). Nadie, pues, crea que cumple sus deberes de cristiano sólo orando y dando culto a Dios; no podemos prescindir del prójimo. Pero, por ventura, al favorecer al prójimo ¿no favorecemos al mismo Cristo? Debemos, pues, cumplir el precepto evangélico de dar a Dios lo que es de Dios y al César lo que es del César; y dar al César es decir a aquellos para los cuales tenemos obligación, sin atender a sus circunstancias, como al pagar una deuda no tenemos en cuenta las condiciones personales del deudor. Le pagamos al César, es decir, a los hombres con quienes estamos obligados, porque es la representación de Dios; por esto los mejores cristianos han sido siempre los hijos más dóciles a sus padres, los súbditos más fieles a sus superiores, los amigos más excelentes.

Empleemos totalmente la moneda de nuestra alma en

obsequio de Dios y del prójimo, no en el mundo, y así recibiremos la eterna recompensa.

(Predicat a Santa Anna, al Tercer Orde del Carme, el segon diumenge d'octubre de 1883.)

El gran manament

Magister, quod est mandatum magnum in lege?
(Math., 22, 36.)

Avui toca parlar del gran manament. Déu vol governar els homes per la misericòrdia, i no pel rigor de la justícia; per això la seva llei és amor. Solament si fugen de l'amor té lloc la justícia; per això diu que tota la llei s'inclou en l'amor. Toca, doncs, estudiar el camí de l'amor: 1.er, estudiant lo que ens separa d'ell; 2.on, lo que ens hi porta. — *Ave, Maria.*

I

Ens separa de l'amor de Déu: *a)* l'amor del món; *b)* l'amor de si mateix.

II

Ens porta a Déu: *a)* el camí de la virtut; *b)* la pietat cristiana; *c)* la felicitat interior, o el goig interior, o la pau de l'ànima, que es funda en la fe i en l'esperança del cel.

(Predicat a Santa Maria de Vilafranca el tercer diumenge de setembre de 1888.)

Tots Sants

BEATI *estis cum maledixerint vobis, et persecuti vos fuerint, et dixerint omne malum adversum vos mentientes, propter me: gaudete et exultate, quoniam merces vestra copiosa est in caelis: sic enim persecuti sunt prophetas, qui fuerunt ante vos.* (Math, 5, 11 i 12.)

I

La ley cristiana, que es de justicia y amor, es dura para nuestra naturaleza corrompida: *Quis vult post me venire, abneget*, etc. — Por esto la Iglesia en este día nos enseña un rayo de luz, enseñándonos la gloria de los santos; uniéndose a la Iglesia de los cielos va cantando sus alabanzas a cada uno de los coros celestiales; la Trinidad Beatísima, la Santísima Virgen, ángeles, etc.

La gloria que ellos tienen, nosotros debemos esperarla, y ¿por qué medios? Éste es el objeto de la plática.

II

¿Qué es la gloria? — Felicidad. — 1.° Ausencia de todo dolor y amargura espiritual y corporal. — 2.° Satisfacción de todas las facultades por medio de la unión con Dios. *Satiabor cum apparuerit gloria tua*. Deificación. — *Similes ei erimus.*

III

¿Cómo se llega al reino de los cielos? *a)* Sermón del monte. — Por qué el Señor lo hace en la montaña: por la soledad, por indicarnos que su ley es como una cuesta difícil y

sublime, etc. *b)* Contraste entre estas lecciones y las del mundo. Ejemplo de Cristo.

Sermó per al dia de Tots Sants

De la bienaventuranza esencial y de la accidental de que gozan los bienaventurados en la Gloria, y de cómo hay una imagen de ello en los justos de la tierra.

I

Dios nuestro principio y fin; de consiguiente Él es nuestra felicidad, y no se descansa hasta llegar a Él. — Necesidad de recordar la Gloria para animarnos. — Considérese: 1.° La visión beatífica; ésta es la que hace el cielo y la Gloria. — 2.° La felicidad accidental proveniente del culto que reciben, etc.

II

Imagen de esto en los justos. — 1.° La felicidad esencial consiste en estar en gracia de Dios. El que la tiene no puede ser infeliz, y todo el mundo junto no puede perturbarle. — 2.° Felicidad accidental: consuelos espirituales, la frecuencia de sacramentos, la salud, el respeto, etc. — Pero debemos contentarnos con la esencial. Quien a Dios tiene nada le falta.

(Predicat a les Religioses de Valldonzella el 1879.)

La doctrina de la santedat

a)

JESÚS s'asseu, perquè és mestre; el bisbe predica assegut, perquè és mestre. Ensenyar la fe és assentar, és posar fonaments i donar seguretat. — *Aperiens os suum.*

b)

Què ensenya aquí Jesús? La doctrina de la santedat; per això l'explica des d'una muntanya. — La muntanya, símbol de la santedat i perfecció. Alta: la santedat és la més alta de les categories o dignitats humanes, més que el guerrer, que el savi, que el polític; ferma, hermosa, sana, principi de fecundi[tat], i de la muntanya ixen els rius, els aires sans, etc.

c)

La doctrina que ensenya és nova en el món; per això no l'entenien ni l'entenen molts. — *Abscondisti... a sapientibus et prudentibus et revelasti ea parvulis.* — És la doctrina de la pobresa, del desprendiment, de l'abnegació contrària a l'egoisme. — Les dues fonts de felicitat, la mundana i l'evangèlica: l'una l'egoisme, l'altra l'abnegació.

d)

L'abnegació és la puresa, és a dir, no cercar el plaer de la matèria, de la criatura, del món, de la vanitat. L'amor esclavitza, si ama la matèria, la domina, es serveix d'ella, la subjecta. Per això el verdader rei del món és el pobre; el manso posseirà la terra.

e)

La puresa és la primera condició de la santedat. Sant, sant, sant ho és solament el ser simplicíssim. Tots els pobles de la terra, fins els privats de la revelació, han reconegut la puresa com un element de la santedat.

f)

La dedicació o adhesió a Déu és la segona condició. Déu és el sant per excel·lència; tot lo que a Ell s'acosta és sant: les iglésies, les imatges, *les coses santes*. I sobretot l'esperit de l'home quan es junta a Déu és sant, *qui... adhaeret Domino unus spiritus est.*

g)

Per arribar a la santedat no hi ha altre camí que Jesucrist: *Nemo venit ad Patrem nisi per me.* La santedat no existeix més que a la Iglésia: la filosofia no la pot produir; en canvi, la produeix la simplicitat evangèlica. És la major de les excel·lències, i a ella Déu hi crida a tothom. En aquesta festivitat és molt propi hi cridi als petits i humils, als perseguits i despreciats del món, als pacífics.

(Predicat a la Catedral de Vic el dia de Tots Sants de 1900.)

FESTES DE JESUCRIST I DE MARIA

EUCARISTIA

El misterio del Santísimo Sacramento es el generador de la piedad cristiana

Mihi autem adhaerere Deo bonum est.
(Ps. 72, 28.)

EL objeto que se propone la Iglesia en todo su culto, ceremonias, instituciones, etc., es el fomento de la devoción —porque la devoción es el camino para unirse con Dios—, y la unión con Dios es el fin para el cual hemos sido criados y el objeto que se propuso alcanzar Jesucristo en su venida al mundo. De entre todos los misterios de la Religión, el que más conduce a la piedad y engendra la devoción es el Santísimo Sacramento. — *Ave, Maria.*

No hay medio más seguro para unirse con Dios que el Santísimo Sacramento, porque allí hay, no una imagen del Señor, sino el mismo Dios vivo, que nos convida a unirnos con Él de una manera admirable y eficaz: *a*) por la abnegación de su sacrificio; *b*) por la dulzura con que nos regala en la sagrada Comunión; *c*) por el consuelo que nos da en sus visitas.

a) Necesidad del sacrificio en el Calvario, y ahora cada día en los altares por nuestros continuos pecados. Bondad del Señor en querer que se multiplique tan admirablemente en todas horas y en todos los países, y en mandar, por medio de la Iglesia, que todo el pueblo fiel asista al mismo, a lo menos en los días festivos. ¿Cómo el sacrificio de Cristo une a los hombres con Dios? Quitando el pecado, que es lo único que

nos separa del Señor. *Agnus Dei qui tollis peccata mundi.* Una vez, en el Calvario, los quitó ya; ahora cada día los quita en la misa, ya que, hasta una vez purificados, volvemos a pecar.

b) Pero no es bastante la unión de la gracia, que produce el sacrificio: hay un unión más íntima y real, que es la presencia en nosotros del mismo Cristo por medio de la Comunión. Porque la devoción inclina al alma a unirse con Dios, no hay práctica más devota que la de la Comunión. En las épocas de gran fervor suele ser frecuente la Comunión de los fieles, por ejemplo, los tiempos apostólicos. A Dios cuanto más se le trata más se le conoce. Hoy día, más que falta de fe, hay falta de prácticas piadosas, y, olvidándose los hombres de Dios, Dios abandona a los hombres en manos de sus vicios y concupiscencias, como a los romanos decía San Pablo. Una buena madre de familia, si ha de lograr la salvación de su hijo, es preciso que le acostumbre a recibir a Cristo, y Éste le salvará de la corrupción. San Luis Gonzaga es tan angélico por la Comunión. Si has de soportar los combates de la vida acude a ella como los mártires. Y en la hora de la muerte también.

c) Pero Nuestro Señor Jesucristo no sólo nos dejó la Comunión para unirse con nosotros, sino también su compañía real y verdadera. ¡Cuánto gusta Jesucristo de estar con los hombres! ¡Cuán poco gustan los hombres de estar con Jesucristo! —Males que causa al alma la compañía y visita del mundo: enciende sus pasiones, vanidad, sensualidad, avaricia, envidia. — Bienes que causa al alma la compañía y visita de Jesucristo Sacramentado: aviva la fe, ilumina el entendimiento, desvanece las ilusiones y, por tanto, calma las pasiones y fomenta las virtudes.

Ahora tenemos más necesidad que antes de visitar a Cristo Sacramentado y de permanecer en su compañía, porque vivimos más en el mundo y más metidos en el mundo que los pasados, que sabían vivir más retirados; hoy el lujo y la sensualidad son mayores, y, por tanto, la seducción del mundo más eficaz. Por esto se extiende por la Iglesia el culto del San-

tísimo Sacramento, y se extiende por donde la perversidad de los hombres es mayor, para que allí haya el remedio, donde hay el contagio. Sociedades eucarísticas para la vela diurna y nocturna, para el arreglo de los sagrarios. Aumentad las visitas al Santísimo, no olvidéis la visita diaria por la noche, y el Señor, en pago de los ratos que le habréis acompañado en el mundo, os dará su perpetua compañía en la gloria.

(Predicat al convent de les Carmelites de Vilafranca, en la funció de les Quaranta Hores, el primer diumenge de setembre de 1886. — Els dos primers punts foren també predicats a la Catedral de Vic el darrer dia de l'Octavari de l'any 1900.)

Jesucristo en el Santísimo Sacramento es el médico de nuestras almas

Vere languores nostros ipse tulit.
(Is., 53, 4.)

El mundo es un vasto hospital donde dominan todo linaje de enfermedades: óyense gritos de dolor por todas partes, en las grandes ciudades y en las campiñas; en todas las edades, juventud, edad madura y vejez; en todas las posiciones, ricos y pobres.

Enfermedades del cuerpo y del alma. Las dolencias corporales un día u otro han de mortificar a todo el linaje humano, porque nuestro cuerpo está destinado a la muerte, a la destrucción, y ha de ser destruido por la enfermedad. No hay medio humano de detener el paso a la enfermedad; ni el oro ni la ciencia valen nada, no sólo para evitar la muerte, sino ni aun para mitigar el dolor; iguales alaridos de dolor se oyen junto a la pomposa cama del rico que cerca del miserable jergón del pobre. — Las enfermedades del alma son las pasiones, de las cuales no hay ser humano que se libre; pasiones corporales verdaderamente torpes que pretenden ensuciar la pureza de nuestro espíritu, pasiones espirituales que excitan

violentamente el alma y la precipitan en el abismo, es decir, en la muerte espiritual, separándole del camino recto. ¿Hay algún médico capaz de curar tanto mal? En la tierra no, en el cielo sí; pero digo mal, en la tierra hay un médico capaz de aliviar todas las humanas dolencias y de preservar de la muerte eterna, única y verdadera muerte, y este médico es el Señor Jesús Sacramentado. Os explicaré, pues, cómo alivia todas las enfermedades y preserva de la muerte eterna. — *Ave, Maria.*

I

El pecado original. Todas las enfermedades nos las inoculó el pecado de Adán; todas las cura la gracia que nos inoculó el nuevo Adán. Jesucristo formó una nueva familia, en la cual Él lo es todo; le dio una doctrina, leyes, el sustento y la medicina. — Durante su vida mortal lo que distingue a Jesucristo es su poder en curar las enfermedades corporales; curó toda clase: el paralítico, el ciego, el sordomudo, el leproso, y esto fue por varios motivos: *a)* para manifestar su procedencia divina; *b)* para atraer a los pueblos, porque las gentes enloquecen de contento cuando pueden curar sus males; *c)* para significar de un modo tangible la misión que traía de sanar espiritualmente al mundo; por esto obsérvese que curaba males corporales que significan otros corporales, verbigracia, la ceguera, la sordera, la lepra, y resucitó muertos. Aun a los apóstoles les dio esta virtud: *Curate infirmos,* y empezaron curando enfermos. Siempre la bondad divina se acomoda a las exigencias de la imbecilidad humana: los hombres al principio no saben comprender ni apreciar la sanidad del alma; por esto el divino Redentor y sus enviados antes curan los cuerpos.

II

Dos son los males del alma que traemos de Adán: la ignorancia y la concupiscencia; ambos los cura Jesucristo Sacramentado.

La ignorancia. No hay nada más ignorante que el hombre cuando Dios no le enseña. No sabe de dónde viene y adónde va, ni lo que debe hacer en el mundo; aun sus deberes naturales los conoce imperfectamente. Pueblos que adoran cualquier cosa; el matar a los niños, que hacen los chinos; los viejos, que los espartanos, por una inicua piedad, también mataban; los esclavos. — Aun los paganos modernos, es decir, los que se olvidan de Cristo, hacen por el estilo: su idolatría por los trajes, los muebles, los placeres; su falta de sentimientos de piedad para con el prójimo. — Pero viene Jesucristo, y como al aparecer el sol disipa las tinieblas; *ego sum lux... ego sum via veritas et vita.* Nos enseña de dónde venimos, adónde vamos y por qué estamos en el mundo. Fue, pues, *el médico que curó el mal de la ignorancia.* — Para esto nos infundió la Fe, mas ésta debe ser sostenida por el *magnum sacramentum fidei*; el sagrario es el dispensario donde se cura la enfermedad de ignorancia, donde se disipan las tinieblas y se ve brillar la verdad; el mayor, tal vez, doctor de la Iglesia es el doctor eucarístico santo Tomás.

La concupiscencia. Apetecemos lo que no debemos; Dios debería ser nuestro único anhelo, y, sin embargo, buscamos con febril afición lo que nos halaga: las riquezas, las delicias corporales, los honores, delitos que se cometen para alcanzar estas tres cosas, y aun después de alcanzadas torturan el alma; hay muchos que mueren a manos de las delicias, de las riquezas, de los honores. El hombre reflexivo conoce esta verdad y, no obstante, la concupiscencia le arrastra. — ¿Quién curará la concupiscencia? Jesucristo: *Si quis sitit veniat ad me...* Y a la Samaritana le dijo: El que bebiere del agua que yo doy, jamás volverá a tener sed. La gracia divia, como un fresco rocío, tempera el ardor de las pasiones, y la gracia sólo

puede venirnos por Cristo, y el *Santísimo Sacramento* es ya no sólo la fuente de la gracia, sino que Jesucristo, como Dios, es su autor.

III

¿Cómo curó Cristo nuestros males? Tomándolos sobre sí, *languores nostros ipse portavit*, es decir, no los males, sino el castigo de ellos. En expiación de nuestra soberbia ignorancia quiso ser tratado de ignorante, despreciado como loco. En expiación de nuestra concupiscencia quiso ser: 1.ª, pobre; 2.ª, atormentado; 3.ª, despreciado, y esto aun hoy podemos decir que dura en Cristo Sacramentado. En la Hostia hay la sabiduría de Dios que gobierna el mundo, y, no obstante, se deja a nuestra discreción, sacerdotes ignorantes; hijos de mujer cortos de entendimiento, disponemos en el Sacramento del Hijo Unigénito del Eterno Padre. Hoy el rico presencia encerrado dentro de un pobre armario al dador de la felicidad, víctima de nuestro olvido; el Rey de reyes, insultado por muchos.

A lo menos nosotros, que le conocemos, correspondamos a su bondad; hagamos de Cristo nuestro médico divino, y Él nos curará: *Qui manducat hunc panem vivet in aeternum.*

(Predicat a l'església de Santa Marta, en l'Octavari del Santíssim Sagrament, 1886.)

El sant sacrifici de la Missa

Oblatus est, quia ipse voluit.
(Is., 53, 7.)

ELS misteris amb què pot alimentar son enteniment el cristià, referents al Santíssim Sagrament, són molts. La seva real presència en el sagrari... la Comunió com aliment del cristià... el viàtic dels malalts... la solemne exposició, en què

els cristians el veneren com a Rei, i la pública processó... De tot això podria parlar-vos, mes us parlaré del sacrifici de la Missa. — *Ave, Maria.*

I

La Missa és la principal joia que posseeix la Iglésia catòlica, el llegat més preciós que ens féu Jesucrist. Devoció dels sants a la Missa. Sant Lluís rei, sant Tomàs, etc. La Iglésia és l'única devoció o acte del culte a què obliga, baix pena de pecat mortal, donant-li una importància immensa, volent solemnitat i riquesa en els ornaments i en les iglésies; aquestes existeixen per raó d'ella. Això prova la grandesa i utilitat del sant sacrifici. Els sacerdots celebren el jubileu de la seva primera Missa.

II

Grandesa de la Missa. La paraula de l'home no la pot explicar. Tota depèn de sa identitat amb el sacrifici del Calvari. Provi's aquesta identitat: en la víctima, en el sacerdot, en els efectes del sacrifici. Tot es diví en ella... amor de la víctma... poder del sacerdot... immensitat dels efectes... en la terra, en el cel, en el purgatori; en els justos i en els pecadors. És un sacrifici: 1.er, latrèutic o honorari en quant és en protestació del suprem domini del Criador en la vida i la mort de la criatura. Grandesa d'aquesta idea aplicada al primogènit de les criatures, Crist; el món té necessitat d'ell. És un sacrifici: 2.on, eucarístic o d'acció de gràcies; el món té necessitat d'ell. És un sacrifici: 3.er, propiciatori, és a dir, satisfactori i expiatori per nostres deutes; el món té necessitat d'ell. És un sacrifici: 4.rt, impetratori per a obtenir les gràcies necessàries pels mèrits de Crist; és, doncs, necessari al món. Per això la missa major se celebra *pro populo* en les festes i s'alça el coure i es dispara.

III

Utilitat de la Missa. Perquè si bé al món li és necessari, també a cada particular. Estudiï's en tots els quatre conceptes expressats: reconeixement del sobirà domini... acció de gràcies... propiciatori... i impetratori. —Siguem agraïts a tan alt benefici.

(Predicat a l'església de Monges Carmelites de Vilafranca, l'últim dia de les Quaranta Hores, setembre de 1888.)

Jesucristo como maestro

Scimus quia a Deo venisti magister.
(Ioan., 3, 2.)

ENTRE todos los nombres con que designamos a Cristo, el que recibió con más frecuencia es [el] de *maestro*. Maestro le llamaban sus discípulos, el pueblo, los mismos maestros y magistrados, con todo y saber que nunca había estudiado en las escuelas. Aun a sí mismo se llamaba maestro, al enviar a los discípulos a preparar la Pascua: *Magister dicid... apud te*, etcétera.

El reconocer o no reconocer a Cristo por maestro aun es hoy la piedra de toque para conocer a los verdaderos cristianos. Hay muchos que se llaman tales y no le reconocen por maestro, y, sin embargo, sólo alcanzará la vida eterna el que le tenga. Allí estará el discípulo donde esté el maestro, y, por lo tanto, el que quiera estar con Cristo debe ser discípulo suyo. Para determinarnos más a ser discípulos suyos estudiemos si Cristo es verdadero maestro. — *Ave, Maria.*

I

El Verbo es el maestro de los hombres, porque es la sabiduría de Dios que ilumina *omnem hominem venientem in hunc mundum.* — Los ángeles le reconocen por maestro, pues por su medio conocen la verdad. — Los antiguos profetas le proclamaron luz del mundo, *lux orta est*; le llamaron *Oriens*, que debía enseñar a todo el mundo, y qué más, si el mismo Padre Eterno: *ipsum audite.*

Estudiemos si tiene las modalidades de maestro: *a*) sabiduría, *sum veritas*; *b*) título o potestad; *c*) conocimiento de los discípulos para saber adecuarles la doctrina, y *d*) ejemplo práctico de sabiduría. Cristo cumplió admirablemente estas cualidades de maestro.

Si el Eterno Padre dijo *ipsum audite,* nosotros somos los discípulos. ¿Tenemos las cualidades de tales?

II

En el discípulo deben concurrir las siguientes virtudes: 1.ª, fe en la palabra del maestro; 2.ª, aplicación y estudio. Cristo no está hoy visible en la tierra; ¿quién ejerce su ministerio? La Iglesia. *Ite et docete,* etc. *Qui vos audit, me audit.* — ¿Cuál es la ciencia que enseñan Cristo y ahora su Iglesia? La ley de Dios. — Si la practicamos somos en realidad discípulos; si no, no lo somos. La ley se compendia en *amar* a Dios sobre todas las cosas y al prójimo como a nosotros mismos.

En la Eucaristía nos enseña esto mismo.

(Predicat a l'església de Santa Marta en l'Octavari del Santíssim Sagrament de 1888.)

Cristo como padre

Vocabitur nomen eius... pater futuri saeculi.

(Is., 9, 6.)

EL glorioso san Francisco de Asís solía usar esta jaculatoria: *Deus meus et omnia.* Debiera ser la de todo cristiano. Porque las cosas criadas que ocupan nuestro corazón no le llenan ni le satisfacen, ni todas juntas. Son imperfectas, inconstantes, no duran, etc. Porque las imperfecciones de las cosas criadas son como una lejana sombra de Dios. En el mundo tenemos amigos, hay luz, pastor, etc., pero son imperfectísimos.

Consideremos qué es el padre natural respecto de los hijos, lo que hace: 1.°, los engendra; 2.°, los educa; 3.°, los alimenta; 4.°, los instituye herederos. Todo esto hace Jesucristo con los cristianos respecto de la vida sobrenatural. Hoy trataremos de que es Padre. — *Ave, María.*

I

Jesucristo nos ha engendrado. Por la naturaleza no tenemos ser sobrenatural, nuestras obras no tienen proporción con Dios; más aún, nacemos deformes espiritualmente. La redención nos hace hijos de Dios. — Diferencia del hombre no cristiano al hombre cristiano. El no cristiano está en gran ignorancia de las cosas de Dios; el cristiano por la fe las conoce, es decir, tiene fe, esperanza y caridad; el no cristiano ni sabe de qué se trata, ni lo entiende. El primero no puede esperar la gloria; el segundo, sí, por los méritos de Cristo. El primero no puede amar a Dios con caridad; el segundo, sí. Y entonces, como estará en gracia, de sus obras a las obras del que no está hay una gran diferencia. El que no está en gracia, aunque dé millones, no gana el cielo; el que lo está lo gana con un vaso de agua al sediento. — Todo esto proviene

de que la gracia nos da una participación de la gracia divina, y por tanto nuestras obras son divinas.

II

Diferencia de cómo enseña Cristo, moviendo la voluntad, y los sabios. *Nos educa* enseñándonos prácticamente de cumplir nuestras obligaciones: la caducidad de lo terreno, la excelencia de lo eterno, como vencer nuestras pasiones. *Magister* le llamaban cuando andaba por la tierra, y los cristianos somos discípulos de Cristo, buenos o malos.

III

Nos alimenta con toda palabra que procede de Dios; la oración. Efectos de ésta en el alma; cómo el alimento nutre, deleita y fortifica. Pero el alimento por excelencia es el Santísimo Sacramento. Perdúranse las cualidades de manjar que tiene.

IV

Nos instruye herederos: Si filii et haeredes, herederos de su doctrina, de su cuerpo y de su reino eterno. No una parte de la herencia, sino toda. Herencia que nadie podrá arrebatarnos, que nos hará felices, que nos hará dioses.

Todas estas cualidades podemos considerarlas en la Eucaristía: 1.° Porque el sacrificio eucarístico, substancialmente, es el mismo del Calvario. Obra de consiguiente la regeneración del hombre; por medio de él viene la gracia al mundo, que nos da un nuevo ser. — 2.° Porque Cristo en el sacramento enseña: *a*) hablando calladamente al corazón del devoto; *b*) con el ejemplo, humildad, paciencia, amor, etc. — 3.° No hay que decir si alimenta, *panis angelorum,* nos vuelve ánge-

les; es el alimento de muchas almas justas. — 4.º Nos instituye herederos de su cuerpo y sangre. Y de esta herencia sólo gozamos los hombres, pues de la gloria gozan también los ángeles; pero aquí podemos decir: *Dominus pars hereditatis meae et calicis mei*, etc. — Postrémonos a los pies de Jesucristo Sacramentado, y, ya que nos es Padre tan cumplido, pidámosle que nos enseñe, alimente y después nos glorifique.

(Predicat a l'església de Santa Marta, en l'Octavari del Santíssim Sagrament, el dia 19 de juny de 1890.)

Desagravios a Jesús Sacramentado

Filios enutrivi et exaltavi: ipsi autem spreverunt me.
(Is., 1, 2.)

Jesús pudo decir: *Quid es quod debui ultra facere... et non feci...?* Y en lo último de la vida: *Consummatum est.* Se encarnó, vivió, padeció, murió por el hombre; ¿qué más podía hacer? ¿Qué más podía hacer en demostración de su amor, y el hombre qué más podía hacer para agraviarle? No quiso reconocerle, le persiguió, le crucificó, etc. — El desagravio es, pues, una obligación del cristiano fiel, y como, 1.º, la Eucaristía es donde reside Cristo; 2.º, en la Eucaristía recibe también agravios; por esto debemos desagraviar a Cristo Sacramentado.

1.º Obligación de desagraviar a Cristo. 2.º Manera de desagraviarlo.

I

Cristo cumplió los deberes, especialmente de rey y padre, bajo que le considera esta Congregación de esclavos, pero nosotros no le hemos correspondido. Se pueden considerar tres

clases de cristianos: 1.ª, que odian y blasfeman a Cristo; 2.ª, que viven enteramente olvidados de Él; 3.ª, que son tibios en su servicio. Las mismas tres clases se encuentran con respecto a Cristo Sacramentado: 1.ª. herejes y sacrílegos; enormidad de la Comunión sacrílega y de las injurias al Santísimo Sacramento; 2.ª, indiferentes: gran número que ni se acuerda de Él; contraste con el amor de Cristo: *Desiderio desideravi... venite... qui laboratis...*; 3.ª tibios en la recepción y visita. Preparación de los santos para la Comunión.

II

Hemos de desagraviar a Cristo, precisamente en el Sacramento, porque allí está presente. — Recuérdese que el objeto de la venida de Cristo fue el desagravio; Él mismo nos enseña el método de desagraviar: el sacrificio, o sea la Misa. — Eficacia de ésta, olvido de ella. — Unión con el sacerdote y con Cristo. — Otro medio es la sagrada Comunión: agraviar es separarse; desagraviar, unirse. — Otro medio es las visitas al Santísimo Sacramento, la asistencia a funciones, procesiones, etc., de Sacramento.

Concluyamos con una consagración; consagrémosle: 1.º, nuestra vida, pura, obediente, observante; nuestras costumbres; 2.º, nuestro entendimiento, mediante la fe; 3.º, nuestra voluntad, mediante la esperanza; 4.º, nuestro corazón, mediante la caridad.

(Predicat a l'església de Santa Marta, en l'Octavari del Santíssim Sagrament, el dia 23 de juny de 1890.)

Plàtica de Comunió

Cognoverunt eum in fractione panis.
(Luc., 24, 35.)

REFEREIX el fe dels dos deixebles d'Emmaús la tarda del diumenge de Pasqua i com quedaren il·luminats... perquè Jesucrist és llum, *quae illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum...* «Haveu reflexat sobre de nosaltres la llum de la vostra cara, diu David, oh Senyor!, i haveu alegrat el nostre cor.» Totes nostres intel·ligències són participacions de la llum divina del *Verb Etern*; la primera llum ha encès totes les altres. Jesucrist és el sol del món moral; per això els antics profetes demanaven llum i profetitzaven una gran llum; i així que el món ha sigut més influït per Jesucrist deia: *Ego sum lux mundi,* perquè qui veu a Jesucrist veu a Déu, *qui videt me, videt et Patrem,* i qui troba a Déu troba son repòs; l'home està violent fins que troba a Déu. El gran interès, doncs, és conèixer a Jesucrist, i per conèixer-lo no hi ha com fer-s'hi amics. Entre els *amics no hi ha secrets.*

Com coneixerem a Jesucrist? Per la filosofia? Per la teologia? No; Jesucrist no vol exclusivismes, i l'objecte de sa vinguda fou obrir a tothom les vies que porten a Déu. Als homes per conèixer-los se'ls ha de tractar, i aquest principi és aplicable a l'home Crist Jesús. Heus aquí el secret del misteri eucarístic. Això porta la possibilitat, sovint comprovada, de que una persona vulgar tingui un coneixement de Déu major que no pas un teòleg.

Accedite ad eum et illuminamini, però acosteu-vos amb les degudes disposicions: *beati mundo corde: quoniam ipsi Deum videbunt.* El qui hi veu no cau; sempre que l'home cau, o quasi sempre, la vista està més o menys ofuscada. — De consegüent, prepareu-vos amb la humilitat i la contrició; exciteu un viu pesar sobre vostres culpes; digueu *Confiteor,* etc.

(Comunió de sant Lluc, del Círcol Artístic, de 1893, a la capella de l'Oratori de Sant Felip.)

Devoció de santa Caterina de Siena al Santíssim Sagrament

Sine me nihil potestis facere.
(Ioan., 15, 5.)

Exordi

Jesucrist Senyor nostre és la font de la santificació: *a*) Per la seva paraula; mestre de vida eterna; l'Evangeli, etc. — *b*) Per la gràcia que ens mereix: sense Ell les portes del cel estarien tancades; fora d'Ell no hi ha salvació. — *c*) Per la virtut divina que posseeix la seva sagrada humanitat: *Virtus de illo exibat et sanabat omnes.* — La dona que tocant-li la punta del vestit queda curada. — Aquest ofici de santificació en Jesucrist és perpetu. La gràcia de la paraula la posseeix la Iglésia; però el *mereixement* de son sacrifici i la gràcia que surt de la seva persona l'obtenim pel mateix Jesucrist Sagramentat, per la Missa i per la Comunió. Així ho ensenya Caterina. — *Ave, Maria.*

L'Eucaristia és el sagrament generador de la pietat cristiana: temps primitius de la Iglésia; els temps moderns sostenen la pietat amb la Comunió freqüent; el culte públic està concretat gairebé a l'Eucaristia. Sant Tomàs ensenya que tots els altres sagraments estan ordenats a aquest. L'ordre dominicana, eucarística per excel·lència. Sant Tomàs, doctor eucarístic; la litúrgia romana és dominicana: confraria del Santíssim Sagrament, o sia Minerva. Mes on veiem la compenetració de l'Eucaristia amb la vida espiritual és en Caterina de Siena. — Crist i Caterina venien a ésser com una sola persona, segons ho proven les tres gràcies que Caterina obtenia del Santíssim Sagrament.

Tres gràcies principals trobem que santa Caterina obtenia amb la Comunió:

1.ª Fer la voluntat de Déu, conformant-se amb Ell, abdicant dels consols, abraçant les penes, conformant-se amb la Passió de Jesucrist (dolors, turments); demana les penes que

patien tots els homes del món, per a identificar-se amb Crist, que les suportà totes.

2.ª Obtenir la remissió total dels pecats. Ja sabem que l'Eucaristia disminueix el *fomes peccati.* Un dia, plorant la seva indignitat davant l'altar, Jesucrist li assegura la remissió de tots els pecats, i sent la sang de Jesucrist que es vessa sobre la seva persona.

3.ª El consol de la vida. És impossible de contar les visions de la Trinitat; rep el pa eucarístic per ministeri dels àngels; visions contínues de Jesucrist; li serveix de sosteniment corporal, l'abraça i *li dóna el bes d'esposa.*

Aquestes tres gràcies corresponen a les que els cristians havem de cercar també en la sagrada Comunió: 1.ª, purificar-se dels pecats; 2.ª, conformar-se a la voluntat de Déu; 3.ª, després de renunciar al món, cercar el goig i *felicitat únicament en Jesucrist.*

(Plàtica feta, el dia 28 d'abril de 1894, en la Novena de Santa Caterina de Siena.)

Plàtica de Comunió

Si quis sitit, veniat ad me, et bibat.
(Ioan., 7, 87.)

JESUCRIST es queixa en diferents ocasions de set. Amb la Samaritana i en la Creu. Aquesta set era fisiològica, però també simbòlica, com ho declara Ell mateix amb el parlament que tingué amb la Samaritana. Nosaltres també tenim set i fam, perquè no ens alimentem de Déu, sinó de les criatures. Sant Joan de la Creu deia que l'home que s'alimenta de les criatures està sempre famolenc, perquè les criatures, deia, són les molles que cauen de la taula del Criador. Per a satisfer aquesta fam funda Jesucrist l'Eucaristia. Els sagraments satisfan als esperits més exigents: a santa Teresa, a sant Tomàs, a Lacordaire, fill primer de la revolució i després del gloriós sant

Domingo, a Lleó XIII. Per això la pau i goig són patrimoni dels sants, i els cristians són del llinatge dels sants. Fora de Jesucrist res satisfà: tanta fam i set pateix el ric com el pobre, el savi com l'ignorant. Jo ja sé que ni els sagraments satisfan del tot la set, i ho sé perquè ho diu Crist (Joan, 4, 9) a la Samaritana, dient-li que l'aigua que Ell li darà rajarà dins d'Ell fins a la vida eterna. Si voleu, doncs, apagar vostra set, acosteu-vos a Déu, a Jesucrist. La doctrina de Crist apaga la set, però no suficientment; per a apagar-la de veres no sols necessitem la seva doctrina, sinó a Ell mateix. Un dels errors més estesos és de que n'hi ha prou amb la doctrina de Jesucrist, i no obstant *necessitem a Ell mateix.*

(Comunió general de sant Lluc, a Sant Felip Neri, 1894.)

El regne etern de Jesucrist

Regni eius non erit finis. (Luc., 1, 33.)

És un dels més difícils misteris, i el segle XIX l'ha venerat: freqüència de comunió i de culte eucarístic, el culte nocturn.

Els miracles eucarístics són la manifestació de la seva divinitat. La pietat cristiana en un lloc ha vist la figura del Salvador; en altre, una sagrada Forma, que, trepitjada per un heretge luterà, treu sang. — Aquí la permanència: *a)* significa l'eternitat divina; *b)* és un motiu de consagrar-li aquests cultes de fi de segle i de parlar del regne etern de Jesucrist.

I

El regne de Jesucrist s'establí sobre unes ruïnes, sobre la humanitat prevaricadora, i amb elements imperfectíssims, els homes, féu un regne etern. — El pecat de l'home; — ell era l'única intel·ligència del món, devia regnar sobre tot; — vingué Jesucrist, hi restablí el regne de Déu.

Regnum Dei... iustitia et pax et gaudium in Spiritu Sancto.

El regne de Déu vol dir que l'home estigui unit amb Déu; quan no hi ha tal unió ve la més miserable esclavitud: *a)* quan en l'*home* no regna Déu hi ha l'esclavitud de les passions; *b)* quan no regna en la família, lo que passa quan el cap no té temor de Déu; *c)* lo que passa en la societat quan està separada de Déu.

Prova l'eternitat del regne de Jesucrist: 1.er Per la profecia i l'evangeli. 2.on Per la connexió entre la revelació cristiana i la naturalesa humana: *a)* cura l'enteniment; *b)* cura el cor. 3.er Per l'experiència històrica. La profecia evangèlica *haec est victoria, quae vincit mundum, fides nostra,* és evident.

II

Com s'obtingué aquesta aliança entre Déu i l'home? Per la vinguda, passió i mort de Jesucrist i pel Santíssim Sagrament, que continua l'acció de Jesucrist.

Davant d'aquest monument de la fe fem nosaltres la professió de fe.

Plàtica de Comunió

Resum del compilador

El dia 7 de març, festa del Doctor Angèlic, celebrada en l'església de les Dominiques de l'Anunciata pels professors i alumnes del Col·legi de 2.a Ensenyança i de Comerç. El Sr. Bisbe, tan amant de sant Tomàs i de tot lo que pot elevar el nivell intel·lectual i la social cultura, volgué prendre part en la festa del Col·legi Privat, i es veia prou la seva complaença en la plàtica de Comunió, quan en llenguatge paternal i molt apropiada expressió feia fixar la mirada d'aquells alumnes en la joventut del Doctor Angèlic, tota orientada cap a l'Eucaristia, font de la seva inspiració i amor de la seva ànima.

(Any 1906.)

SAGRAT COR DE JESÚS

La devoción al Sagrado Corazón de Jesús

I

La devoción al Corazón de Jesús es propia de un modo especial de las almas contemplativas. 1.° Por esto escogió como a propagadora de ella a una monja. 2.° Porque es la contemplación del interior de Jesús; por esto es devoción demasiado fina para ciertas gentes. 3.° Porque es un culto de reparación, y la religiosa contemplativa es la que no se contenta en dar a Dios lo que le debe por sí, sino que añade una vida entera de merecimientos en compensación de lo que falta a los demás cristianos.

II

Estudiemos, pues, juntos el Sagrado Corazón, como si tuviéramos una de aquellas *Colaciones* que vuestros antecesores celebraban entre sí. — Manifiesta el Señor su Corazón a santa Alacoque desde la Eucaristía y con las insignias de la Pasión. Me parece que en esto debemos ver cuáles son las devociones que son como el preludio de la del Sagrado Corazón, o mejor cuál sea el camino para entrar en él. — Ejemplos de santa Lutgarda, Catalina de Sena, Teresa de Jesús, etc. Razones: 1.ª La Pasión es más fácil de considerar. 2.ª Es

la prueba manifiesta del amor (ya que no podemos oír los latidos de amor del divino Corazón, escuchemos los golpes de los azotes). 3.ª Porque por su Pasión, Nuestro Señor nos alcanzó la unión con Él, y la devoción al Sagrado Corazón es esta unión. — El otro preliminar, la devoción a la Sagrada Eucristía, porque es como la continuación de su vida y de su Pasión (en la misa).

III

Entrando con estos antecedentes en el Sagrado Corazón, exclamaremos con san Bernardo: *Bonum est nos hic esse,* y se nos aplicarán aquellas palabras: *Gaudete... quod nomina vestra scripta sunt in caelis.* — Entonces será para nosotros un templo donde adoraremos a la Santísima Trinidad, templo de fuego de amor divino. — Será el cáliz de oro donde depositaremos nuestras súplicas, para que nuestro Eterno Pontífice las derrame a los pies de la Trinidad Beatísima. — Será, en fin, nuestro corazón el Corazón de Jesús.

(Predicat a Valldonzella en la festa del Sagrat Cor de Jesús, 1876.)

El Sagrado Corazón de Jesús

Dabo vobis cor novum. (Ez., 36, 26.)

La aparición de un nuevo culto o devoción en la Iglesia corresponde a una necesidad de ella. — Las devociones a María Santísima, en guerras de herejías contra esta Señora; el Corpus, después de las negociaciones de los herejes acerca del augusto misterio. — Hoy el Sagrado Corazón, en desagravio del olvido de los hombres a los grandes beneficios de Cristo.

I

Verdadero enfriamiento del amor a Jesucristo. — Primeros cristianos comulgando casi cada día. — Castigos que se daban a los blasfemos; consideraciones a los que se consagraban al amor de Jesucristo, o sea a sacerdotes, monjes y monjas; — contraste con hoy día, en que hasta los buenos sólo se prendan de las órdenes activas, y sobre todo de beneficencia, por la utilidad que de ellas reportan, es decir, por amor al hombre, no por amor a Dios. — Costumbres. — En ellas se conocía que los hombres seguían el precepto de san Pablo de hacerlo todo por Jesús. — El niño empezaba a deletrear con un cartel que se llamaba el Jesús; — antes de cortar el pan se hacía la cruz sobre él; — antes de beber se pronunciaba este dulcísimo nombre; y hasta nuestros pasados bailaban devotamente cantando las coplas de la Pasión del Salvador. — Contraste con hoy día: bailes y teatros infernales; leyes satánicas que autorizan para calificar a Cristo de embustero y, por consiguiente, de criminal, que enseña a sacrificarse y morir por la mentira. — Banquete de los librepensadores en París en día de Viernes Santo.

II

Quid est quod debui ultra facere... et non feci? — Poco fruto de la Pasión; porque si a lo menos hubiera un equilibrio con lo que hiciesen los buenos; pero es al revés, todos estamos contagiados, y por esto se queja el Señor a santa Margarita, de las injurias que cada día recibe de los corazones que le están consagrados. Falta de espíritu de fe; en seguida tememos que se burlen de nuestra credulidad, siendo así que san Pablo ya nos dice que la cruz es locura para el mundo.

III

Pues ¿cómo curarnos? Cambiando nuestro imbécil corazón: *Dabo vobis cor novum.* — San Miguel de los Santos. — Santa Catalina de Sena, que no decía ya mi corazón, sino tu corazón. — Operación previa para alcanzar este maravilloso trueque: el sacrificio del yo; del gusto, de la voluntad, del juicio, adquiriendo, en lugar del gusto, la mortificación; de la voluntad, la obediencia, y del juicio, la fe.

(Predicat a Valldonzella en la festa del Sagrat Cor de Jesús, 1877.)

El Sagrado Corazón de Jesús

La festividad del Corpus y su octava son de las más solemnes de la Iglesia. — Importancia del culto de la Sagrada Humanidad de Cristo. — Las llagas. — El corazón, punto de unión entre el alma y el cuerpo, a lo menos de la manera más sensible, residencia del amor; fuente de las desordenadas pasiones y del heroísmo; es, de consiguiente, lo más excelente del hombre.

I

Lo que se llama un corazón humano, levantado, generoso. — Lo que sea un corazón divino y, de consiguiente, con los atributos de la divinidad. Inmenso, misericordioso, eterno (constante), omnipotente, etc. — *Ego et Pater unum sumus. Voluntas mea non est mea, sed eius qui misit me.* Su manjar fue cumplir la voluntad de su Padre. — *Non mea voluntas, sed tua.*

II

Cuán propio sea de vuestro instituto este culto. Los religiosos activos pueden gozarse e imitar la divina mano que curaba los ciegos, resucitaba muertos, que levantó a Pedro cuando se hundía en el mar, etc. Vosotras debéis entrar en el interior e imitar el Sagrado Corazón. — Vosotras no debéis tener lo que vulgarmente se dice buenas manos, sino buen corazón. Así, santa Teresa prohibía a sus monjas el ocuparse de labores delicadas, porque estorban la contemplación, y disposiciones en el mismo sentido tenéis en vuestra orden. Venís, pues, a labrar un corazón a imitación del Corazón de Cristo; mejor dicho, venís a quitaros el corazón y a poneros el Corazón de Cristo. — Por esto la gran maestra de esta devoción fue una monja de vuestra Orden, santa Gertrudis. — ¿Cómo se alcanza? Por la Santísima Eucaristía. *Qui manducat meam carnem, in me manet*, etc. La Iglesia, además, nos enseña el procedimiento. Antes de ofrecernos el culto del Corazón divino nos ofrece el del Cuerpo y Sangre; así nosotros, si pretendemos santificar el corazón, debemos empezar por santificar nuestro cuerpo, santificando los sentidos, dirigiéndolos siempre y únicamente a que sean lazos de nuestra alma con Dios.

(Predicat a Valldonzella en la festa del Sagrat Cor de Jesús, 1878.)

El culto del Sagrado Corazón es el culto del amor de Jesucristo

Deus charitas est.

I

Cuando vemos a una persona de sentimientos nobles, amante del prójimo, en quien no sólo no se descubre un átomo de egoísmo, sino que, al revés, se sacrifica siempre por el

prójimo, decimos: ¡Es todo corazón! Pues no hay persona de quien tanto se pueda decir como de Cristo, y por esto el culto de su Corazón sacrosanto comprende el culto de toda su santísima Persona, de su carne, de su espíritu, de su divinidad: de su carne, por el corazón material, que es el órgano; de su alma, por ser la que animaba y sentía los gloriosos sentimientos, y de su divinidad, por ser la fuente de donde arrancaba toda la excelencia. Y como, por cualquier parte que miremos a este Corazón, le vemos inundado de amor, como de éste nacen todos sus sentimientos y obras, vamos a estudiarlo por un breve rato.

II

¿Qué es el amor? Es un sentimiento que tiende a buscar a unirse con aquel a quien ama. El árbol busca al sol: si está plantado en lugar sombrío va estirando sus ramas hasta que le toca; cuando amamos a una persona buscamos estar siempre a su lado; pero donde más maravillosamente esto se manifiesta es en Dios, que, amando a la humanidad, no sólo la buscó y la puso junto a sí, no sólo se unió a ella, sino que de dos cosas tan diversas, de dos hizo *Uno*, y el lugar o el órgano en que sensiblemente residía este amor era el Corazón de Jesús.

III

Estudiemos los orígenes de este amor.

1.° El Hijo de Dios se amaba a sí mismo. Hermosura, grandeza y tranquilidad de este amor, sólo digno de Dios y que hace su felicidad por toda la eternidad, y que se funda en que Dios todo lo tiene, posee la perfección infinita. — Pero después ama a las criaturas como a chispas de aquel divino fuego y por amor de ellas se hace hombre.

2.° Pero ahora empieza un nuevo amor, nunca visto, y es el amor de un Dios hombre, o de un hombre Dios. Este amor fue hacia Dios y hacia los hombres.

a) Para conocer cómo amaría a Dios este Corazón figuraos todos los sentimientos de amor al Criador, al Conservador, a la Sabiduría, a la Bondad, etc., que puede sentir un hombre perfecto, y haceos después cargo de que los siente un hombre que tiene corazón de Dios e inteligencia de Dios para conocer. Como esto se descubre en el Evangelio: *Mi manjar es hacer la voluntad de mi Padre. Zelus domus tuae comedit me. Ego et Pater unum sumus. Diligam te, Domine, fortitudo mea,* etc. Y sobre todo se descubre en Jesús en toda su vida el amor práctico y operativo hasta el *consummatum est.*

b) Para conocer cómo amaría a los hombres no hay más que mirar su vida: por qué vino, cómo vino y lo que hizo; cómo murió y cuál fue su testamento e instituyó herederos. — Si murió amando a los enemigos, ¿cómo no amará a los amigos?, y nosotros lo somos: *Iam non dicam vos servos, sed amicos.* Démosle, pues, gracias a este Corazón, etc.

(Predicat a Valldonzella en la festa del Sagrat Cor de Jesús, 1879.)

De la devoción como emanada del Sagrado Corazón de Jesús

Dominus pars hereditatis meae. (Ps. 15, 5.)

I

Una de las mañas del maligno espíritu para hacer la guerra a las almas que le da más seguros resultados es la de ridiculizar las prácticas y acciones piadosas. Porque tememos más al mundo que a Dios; el quedar mal delante de los hombres nos aturde más que el quedarlo delante de Dios, lo cual

indica nuestra gran perversión y necedad, ya que no de los hombres, sino de Dios, depende completamente nuestra suerte.

La vida piadosa y devota, antes tan apreciada y seguida entre los cristianos, es hoy menospreciada y ridiculizada por el mundo como contraria al buen gusto, como inútil y enojosa y semilla de fastidio, y, no obstante, este género de vida fue seguido de todos los santos, es continuamente predicado por las Escrituras, y la experiencia enseña que es el único medio de adquirir virtudes y de traer una vida digna, elevada, conforme manda nuestra sacrosanta Religión. Aún más, es imposible ser cristiano de veras sin ser piadoso, pues no cumple los deberes que tiene para con su Padre celestial aquel que se contenta con una fría creencia escondida en el corazón, sino que debe exterior y públicamente confesarla, manifestar con actos exteriores la adoración que siente hacia Dios, su Criador.

En esta noche, pues, os explicaré: 1.°, en qué consiste la devoción; 2.°, cómo es necesaria para la virtud y felicidad aun temporal, engrandeciendo y adornando la vida, y 3.°, cómo el Sagrado Corazón es perennemente el ejemplar de esta vida. — Ayudadme a implorar los auxilios de la divina gracia, etc. — *Ave, Maria.*

II

Aun hoy día la mayor parte de hombres se ofenderían de que se les dijese que no son cristianos; este dictado nobilísimo aun es simpático al mundo, por más que esté pervertido, y, no obstante, pocos son los que cumplen con los deberes de nuestra santísima Religión. Esta es una cosa esencialmente práctica que liga al hombre con Dios, no solamente con los actos interiores, sino con los exteriores y sensibles. — El amor es una cosa interior, más la devoción es la práctica del amor. Mas no es así. Es cierto que del corazón ha de arrancar, que

el fuego del corazón la ha de mantener y que su práctica ha de acrecentar este amor; mas, a pesar de todo, una devoción puramente interior sería nada. Preguntad a estos hombres que no se acercan a la Iglesia más que por ceremonia, ni se acuerdan de rezar, ni frecuentan los sacramentos, si aman a Dios, y os dirán que sí; mas suplicadles que, por amor a la pasión de Cristo y a los sufrimientos del Señor, ayunen en los días señalados, o, si están desocupados, que enseñen la doctrina al ignorante, y se extrañarán hasta de tales exigencias. Luego señal de que no aman a Dios. — Y ¿cómo no ha de ser así? El amor a Dios, la amistad con Dios necesita ser cultivada, y este cultivo es la devoción. La separación mata y sofoca el amor, y la falta de devoción es una separación, pues la devoción es la voluntad práctica de cumplir lo que se refiere al culto y servicio de Dios. — El hombre con el trato del mundo se materializa y con el trato de Dios se espiritualiza, y el cristiano es un hombre espiritual. — La devoción es una escuela de conocimiento y amor de Dios, donde se interesan todas las facultades del hombre, siendo la Iglesia la pedagoga; se interesa la inteligencia, se aviva la imaginación y se toca al sentimiento para determinar la voluntad, y si no, observadlo en cualquier devoción, por ejemplo, el Rosario. — Ley de la asimilación es que el ser se apropia la substancia de los alimentos de que se sirve, así en el cuerpo como en el alma, por lo cual la persona devota va asemejándose a Cristo.

III

Mas toda virtud nace de Cristo. — Luego sin devoción no hay virtud. — En efecto puede el hombre tener ráfagas de virtud, mas no la virtud constante y seguida. Caracteres de la virtud: ser constante (hábito), desinteresada, es decir, no obrar bien por impulso de otra pasión o para satisfacer un sentimiento natural, caridad por vanidad o por humanidad,

pues en este caso el día que sintieses aversión al infeliz, al enemigo, no le darías limosna hecha por amor de Dios, o, lo que es lo mismo, hecha con amor de hermano al pobre, como hijo contigo de un mismo Padre celestial. — Y esto ¿quién puede infundirlo fuera de Jesucristo? Él es quien dice: Sed misericordiosos. — Con la misma medida que midierais, etc. — El que hace bien a uno de mis pequeñuelos, a mí lo hace, etc. Por esto la devoción sincera adorna a todas las virtudes: hace a los hijos dóciles; a las mujeres, fieles; al esposo, sensato; engendra modestia, humildad, etc.

IV

Mas no hay devoción alguna que tan inmediatamente dé estos resultados como la del Sagrado Corazón de Jesús. 1.º Porque Éste es el compendio de todas las virtudes, porque es Dios hecho hombre y en Él están, por tanto, en su propio asiento, no por haberlas recibido de otros, como el hombre, que las recibe de Dios. 2.º Porque en El se presentan más hermosas y roban más nuestro corazón que no en el hombre, en el cual tienen siempre imperfecciones, ya que la pasión contraria alguna vez le inficiona: en la paciencia, la ira; en la castidad, la lujuria, etc. 3.º Porque la devoción al Sagrado Corazón nos hace dulce la virtud, pues nos induce a ella por el amor. Si no sabes amar, dice san Agustín, sepas corresponder. Mira a Jesús extendido en la cruz, con los brazos extendidos, la boca abierta, etc., la cabeza inclinada; entrégale, pues, tu corazón, etc.

(Predicat en la Santíssima Trinitat de Vilafranca en el mes del Sagrat Cor de 1880.)

La misericòrdia divina en el Sagrat Cor de Jesús

Misericordias Domini in aeternum cantabo.

DÉU Senyor nostre, per lo mateix que és infinitament savi i poderós, es complau en fer arribar als homes al cel per diversos camins. En primer lloc pels diversos estats que hi ha dintre de la Iglésia. *In domo Patris mei mansiones multae sunt,* deia Jesucrist Senyor nostre. Déu ha posat diferents estats perquè cada u se santifiqués amb més facilitat, escollint aquell que sia més conforme al seu natural, inclinacions, etc. A l'un el porta a l'estat religiós, perquè tal vegada, si s'hagués quedat en el món, les passions i vanitats l'haurien arrastrat; a l'altre el crida a l'estat de seglar, perquè potser la severitat i rigor de les lleis que governen l'estat religiós l'haurien atordit. I dintre d'aquests estats hi [ha] moltíssimes altres varietats. En l'estat religiós, a l'un... a la vida apostòlica i activa; a l'altre, a la vida contemplativa. En l'estat seglar, a l'un el porta per un camí de riqueses, honors, felicitats, etc., i a l'altre el porta per un camí modest, desconegut i humil, i és perquè aquest tal volta d'altra manera s'ensuperbiria, i el primer es desesperaria. Mes tots els camins de la Providència poden reduir-se a dos: el de la justícia i el de la misericòrdia; puix les contradiccions, humiliacions i penes, què són sinó el camí de la justícia? I tot altre que no sia aquest tan rigorós és el de la misericòrdia.

A la societat d'avui dia no la porta Déu pel camí de la justícia, puix si així fos, ja l'hauria Déu destruïda mil vegades; li dona de tant en tant algun càstig rigorós per fer-la despertar, mes lo cert és que la crida amb la misericòrdia. Vol vivificar sa fredor amb l'incendi de la caritat; per això el Sagrat Cor de Jesús.

Que aquest, ço és, el Cor, és el camí de la misericòrdia és lo que em proposo demostrar.

II

La misericòrdia és una conseqüència de l'amor. Qui no estima no és misericordiós. Si fas almoina és perquè estimes; si prens paciència en ensenyar a l'ignorant és per lo mateix. Per ço la misericòrdia verdadera és pròpia dels cristians; per ço únicamente ells fan bé a aquells que no els poden tornar cap bé, ni sisquera l'agraïment, *verbi gratia:* criatures i moribunds.

Luego aquell qui més estima és el més misericordiós. Qui és que més estima? Déu Senyor nostre. Ell ens estimà abans d'existir, i perquè ens estimà ens va criar. — Diferència entre l'amor de Déu i el dels homes: el primer fa bé a aquells que estima; aquests estimen a aquells que tenen bé o qualitats, etc. Proves d'amor que t'ha donat Déu Senyor nostre: la conservació, tot l'univers, etc.

III

El món mai s'havia oblidat tant de l'amor de Déu com ara. En tot pensa menys en Ell. Els homes per a divertir-se i regalar-se gasten grans capitals; els nostres passats feien iglésies, perquè en elles anaven a trobar el consol, la delícia espiritual; ara fan establiments de diversió, i per a divertir-se no temen ofendre a Déu; mes Déu, en lloc de destruir el món, Ell, que vol la conversió del pecador, obre el seu Cor i els crida a tots al seu sant amor. Per medi de la Iglésia ha declarat que el camí per a reconciliar-se el món amb Déu és la devoció al Sagrat Cor.

a) Perquè no hi ha medi més poderós per inflamar el cor dels homes. L'amor és com el foc que s'estén. La consideració d'aquell amor excita el nostre. Per ço l'experiència ensenya que els seus devots són amorosos. Aquell que és estimat estima; per lo qual el cor de l'home, si es para a contemplar aquell amor, ama.

b) Perquè és el medi de desagraviar a Déu, puix les faltes de l'home danyen el Cor de Déu, i, per lo tant, allí on havem fet l'agravi hi deu entrar la satisfacció. Jesucrist, únic verdader mediador entre Déu i l'home, fa les paus entre els dos. Ell és la reconciliació.

c) Impetració. Jesucrist és com nostre advocat; per medi d'Ell havem de demanar, i fora d'Ell no alcançarem res, puix Jesús ha sigut designat per l'Etern Pare per a governar i dirigir els homes.

I qui no es valdrà d'aquell Cor per alcançar lo que necessita? Ell és amorosíssim, etc.; consola, alegra, fortifica, eleva l'ànima, etc.

IV

Desgraciat de l'home que no s'aprofita de la misericòrdia divina del Cor de Jesús, puix caurà en mans de la justícia si ha despreciat la misericòrdia; els condemnats no tenen dret de queixar-se, perquè ells són els qui han despreciat el cel, i per a no trobar-nos nosaltres en aquest cas entreguem-nos del tot a l'amor de Déu, despreciant la vanitat i la mentida del món, etc.

(Predicat a Santa Maria de Vilafranca, el primer diumenge d'agost de 1880, en la funció mensual del Sagrat Cor.)

Del Sagrado Corazón de Jesús

Quid est quod debui ultra facere... et non feci...? (Is., 5, 4.)

I

La paciencia de Dios es uno de sus atributos más admirables. — Tenacidad del hombre en ofender a Dios, y de Dios

en buscar al hombre. Prueba un amor invencible, y de este amor es un símbolo viviente el Sagrado Corazón. El hecho de la peste de Marsella, ingratitud actual e insultos que en esta ciudad recibe, y no obstante la ama. De esto debemos sacar: 1.°, un grande aprecio del amor constante y a prueba de desprecios de Cristo; 2.°, como ya que, mientras vivimos, no podemos cortar del todo la raíz de estas ofensas, que es nuestra miseria y flaqueza, debemos procurar adquirir la facilidad de arrepentirnos.

II

Corazones duros y corazones suaves. 1.° Debemos procurar la facilidad de arrepentirnos, porque es agradable a Dios el son doloroso de un alma. Ejemplo, etc. 2.° Porque nos asegura la salvación.

Dulzura del Corazón de Jesús

Misericordia eius a progenie in progenies timentibus eum.

I

Por qué tardó tanto en popularizarse la devoción al Sagrado Corazón de Jesús. — Antecedentes de ella hasta llegar a Margarita de Alacoque, destinada a propagarla. Coincidencia de ésta con los principios de la impiedad. Profecía de santa Gertrudis. — Su objeto es, pues, reanimar al mundo ya viejo.

II

Los caracteres de nuestro tiempo son: 1.° Falta de energía. Así es que la virtud heroica se ha perdido; las almas están en

decadencia. No pueden sostener, sin crisparles los nervios, las grandes verdades de la Religión. El Sagrado Corazón vigoriza, los ejemplos del Hombre-Dios excitan y la voluntad se fortalece con la energía de aquel Corazón esforzado que supo conllevar toda tribulación. — 2.ª La vejez se distingue por el amor de sí mismo; piensan en sí mismos en demasía (esto se entiende de los viejos, es decir, de aquellos que han dejado caer su virtud, no de los ancianos). El amor de Jesucristo enseña el olvido de sí mismo. El Señor se olvidaba hasta de comer: «Come, Maestro», tenían que decirle. — 3.º No moverse más que por el placer que enerva y debilita las almas. Los mundanos trabajan, etc., para procurarse placer, pero en vano; tristezas, amarguras, suicidios, etc. El Corazón de Jesús es todo suavidad par que nuestras almas flacas, si no pueden sostener el peso de la Majestad Divina, puedan conllevarla en la manera dulcísima y humilde con que se presenta en esta devoción.

(Predicat a Valldonzella en la festa del Sagrat Cor de Jesús de l'any 1881.)

La Preciosísima Sangre de Nuestro Señor Jesucristo

Te ergo quaesumus, tuis famulis subveni, quos pretioso sanguine redimisti.

EXCELENCIA del culto del Sagrado Corazón por ser un miembro interesantísimo de la persona de Cristo, órgano de sus afecciones y centro de su vida. Mas la sagrada Humanidad tiene aún otro elemento, más interesante si cabe, que aún exige más nuestras adoraciones que el Corazón, y es la Sangre.

I

Razones: 1ª Porque la sangre da vida al corazón, y éste tiene importancia porque es el centro de la circulación de la sangre, que es la que vivifica a todo el cuerpo. 2.ª Porque por la sangre se obró la redención humana: *Sanguis Christi emundat nos ab omni peccato*. Esta virtud de la Sangre de Cristo llena todo el curso de los tiempos; en figura o en realidad, la preciosísima Sangre empezó a derramarse para calmar la indignación divina, excitada por el pecado de los primeros hombres, y se continuará hasta el fin del mundo. Abel ya la ofrecía; continuaron los Patriarcas; la ley de Moisés hace aplicación continua de ello. *Si... cinis vitulae aspersus inquinatos sanctificat... quanto magis sanguis Christi...?* — La sangre del cordero en los postes de las casas de los israelitas, signo también de esto.

II

Mas sobre todo la virtud maravillosa de esta Sangre se ha de contemplar en el Calvario; a que quedase con ella regada la tierra se debe el que todo el linaje humano se haya rejuvenecido y se encuentre en aptitud de llenarse de virtudes. *a)* La Sangre de Cristo es nuestra, nos la dio toda hasta la última gota; y también *b)* mediante ella nosotros somos suyos, pues con ella nos compró; *c)* y no sólo es nuestro precio, sino también nuestro alimento, porque en el Sacramento la recibimos. Santa Teresa nos dice que después de comulgar se sentía la boca como llena de esta celestial sangre. Por esto aposta la Iglesia, después de celebrada la fiesta del Cuerpo de Cristo, celebra la de la Sangre.

III

Mas no se aplicó por última vez a la justicia divina la Sangre de Cristo en el Calvario; su aplicación continúa. Cuando recibimos el bautismo se nos lava con la Sangre de Cristo, y lo mismo a su manera pasa en todos los otros sacramentos. Las bendiciones de los prelados y sacerdotes, el agua bendita, las indulgencias, todo deriva del mérito de la Sangre de Cristo y se hace en virtud de ella. Si por un imposible supusiéramos que desapareciese del poder de la Iglesia la Sangre que Jesucristo le dejó en depósito, la Iglesia perdería en un momento el inmenso poder que tiene de salvar y santificar las almas.

Acciones de gracias que debemos a Jesucristo por haber dado este poder a la Iglesia.

(Predicat a Valldonzella el dia de recés del mes de juliol de 1881.)

El sacrificio de corazón a imitación de Cristo

Tradidit semetipsum pro nobis. (Eph., 5, 2.)

I

El lenguaje humano, después de la palabra Dios, no tiene otra de más noble ni más simpática que la palabra sacrificio. Aun los malos la respetan y dicen que ellos hacen sacrificios; y hasta cuando vemos un hombre vicioso, que con la ofuscación de las pasiones se sacrifica por su ídolo, dentro de la pequeñez de los afectos terrenos y humanos, vemos una cierta grandeza y una nobleza que destruye el repugnante egoísmo. — ¡Cuánto más en el sacrificio a Dios! Siempre en el mundo se han ofrecido sacrificios; la necesidad de ellos impele a los hombres, y esta necesidad evidencia la existencia de un gran deber.

Los deberes *necesarios* a la vida humana y social son exigidos por necesidades agudísimas. Ejemplo: la obligación de vivir por el apetito violento del comer. La necesidad de mortificar nuestro egoísmo es evidente, no sólo con respecto a nuestros prójimos, sino con respecto a Dios. La razón natural nos los dice; ya un antiguo dijo: «Todos somos esclavos para que todos seamos libres»; mas la Bondad divina no se contentó con la razón, sino que quiso dar el ejemplo, enviando al mundo Él mismo la víctima.

Pues que el sacrificio es necesario, estudiémosle: 1.°, en sí mismo; 2.°, en Jesucristo.

II

El sacrificio es darse a sí mismo, es decir, amputar de nuestra persona algo que estimamos. — Tenemos una tendencia a hacer crecer nuestra persona; todo lo que amamos nos lo apropiamos; decimos mi casa, mi patrimonio, mis libros, mis padres, mis amigos, y el que algo de esto nos toca nos toca a nosotros mismos. Todo esto lo amamos, porque nos complace y gusta, contribuye a nuestra felicidad. Es el *amor de concupiscencia*. Este amor dista mucho de ser un amor noble, al revés, al mismo hombre le corrompe los sentimientos; este apropiarse tantas cosas exteriores; este crecimiento, significa lo que un aumento excesivo de carnes en el cuerpo: *disminuye la fuerza*. El sacrificio cristiano es el vencimiento del amor de concupiscencia por el amor de amistad.

Por esto, quien quiere alcanzar un mérito personal, es preciso que empiece por el sacrificio; así se ha hecho siempre, y el Evangelio nos ha detallado los diversos grados del sacrificio cuando exhorta al que quiere ser perfecto a dejar sus propiedades, sus padres, su mujer, sus hermanos, su casa, y hasta el último: *Adhuc autem et animam suam*.

Hemos salido de Dios y debemos volver a Dios, y no po-

demos hacerlo si nos detenemos en las criaturas, que son el camino por donde debemos ir, si nos dejamos dominar por ellas. El sacrificio es darnos a Dios, pero habiendo antes avasallado a las criaturas.

III

Vamos a contemplar la divina víctima y su sublime sacrificio. El vencimiento del amor de concupiscencia por el amor de amistad es brillantísimo. El Corazón de Cristo era corazón afectuoso, pero ordenado: dejó el padre, la madre, etc., *adhuc... et animam suam;* no sólo la vida, sino aun en espíritu no se quedó nada para sí, todo lo dio a Dios y a los hombres. A Aquél, la gloria; a éstos, el provecho.

Sacrificios de Cristo:

1.° De la familia *(ecce mater mea et fratres mei).*

2.° De los bienes *(inops et pauper sum ego).*

3.° De la patria *(in propria venit, et sui eum non receperunt).*

4.° De su cuerpo *(a planta pedis usque ad verticem non est in eo sanitas).*

5.° De su espíritu *(Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me?).*

6.° De su corazón *(latus eius aperuit).*

(Predicat a Valldonzella en la festa del Sagrat Cor de 1882.)

Del Sagrado Corazón de Jesús

Unus militum lancea latus eius aperuit, et continuo exivit sanguis et aqua. (Ioan., 19, 34.)

La hora de la muerte es una hora solemnísima, *un bel morir tutta una vita onora.* Así siempre lo ha creído la humani-

dad. Una muerte cobarde o vil deshonra una vida virtuosa. — ¿Qué será con la muerte del Hombre-Dios? Del dormido Adán fue sacada la costilla para formar la mujer; del Cristo dormido y de su Corazón formóse la Iglesia. — Mi objeto es probar cómo la cristiana Iglesia es hija del Corazón de Cristo, o lo que es lo mismo, que en todas sus partes está formada por la caridad: 1.°, en su vida íntima y divina; 2.°, en su vida exterior, o sea en su forma y divino organismo.

I

El meollo y alma de la Iglesia son los sacramentos; sin ellos la Iglesia no es nada; por los sacramentos el hombre nace, se nutre, se cura, se propaga. — Los sacramentos salieron del costado de Cristo con el agua y sangre. Todos los Santos Padres y teólogos lo dicen. Los mismos profetas lo anunciaron: la peña herida por la vara de Moisés y dando agua para apagar la sed del pueblo significa el Corazón de Cristo. San Pablo con frecuencia le llama a Cristo piedra: *Petra autem erat Christus*. Es verdadera piedra angular de la humanidad: sobre ella descansa todo; quitada ella, todo se arruina. Se aplica a Cristo lo de Ezequiel (47, 2): *Et ecce aquae redundantes a latere dextro. Cum egrederetur vir ad Orientem...* — El agua que sale del Sagrado Corazón es un milagro; así lo afirman los Santos Padres (Vide Cornelio a Lapide); no es el suero, etc., como se dice, dejándose llevar de un sentimiento naturalista. Los sacramentos son grandes misterios y cosas sobrenaturales; su origen también debió ser un misterio. — Los sacramentos son misterios, ¿quién lo duda? ¿Qué conexión tienen el agua con la gracia bautismal, el vino con la Sangre divina, el óleo consagrado con el perdón de los pecados, etc.? — Que el agua del costado de Cristo es misteriosa y milagrosa lo prueba que el Evangelio usa la palabra agua, y el líquido proveniente de la sangre propia y verdaderamente no es tal.

Del Corazón, pues, de Cristo salió la purificación, santificación del alma, su divino alimento, su perdón: *las generaciones cristianas salen de aquel amorosísimo seno, porque el matrimonio salió de allí.*

II

Pero la Iglesia tiene además una forma y organismo exterior. También la caridad lo ha formado. Cristo, cabeza de la Iglesia, proviene de la caridad. El Padre nos le dio por *caridad : Sic... Deus dilexit mundum ut Filium suum unigenitum daret*. El Hijo vino por caridad: *Dilexit nos et tradidit semetipsum pro nobis*. Su Vicario fue constituido jefe por la caridad: *Simon Ioannis, amas me?... Pasce oves meas.*

El lazo de unión entre los miembros es la *caridad: Diligite inimicos vestros*. Si debemos amar a los enemigos, ¿qué será con los amigos?

El culto cristiano es el de la *caridad;* su principal acto es el sacrificio de amor del Calvario. *Misericordiam volo, et non sacrificium*. Y sin la caridad no hay cosa alguna aceptable delante de Dios.

El último grado de la vida espiritual es llegar a aquello: *Vivo autem, iam non ego: vivit vero in me Christus*. — Es práctica expresiva de esta doctrina el hecho de santa Catalina, de haberle Cristo quitado el corazón y de haberle después puesto en aquel lugar el suyo. Es, pues, el último grado de la vida espiritual el triunfo de los sentimientos divinos sobre los humanos. Cuando esto se alcanza reina en nosotros el Corazón de Cristo.

(Predicat a Valldonzella en la festa del Sagrat Cor de Jesús de 1884.)

De la ingratitud para con Jesucristo

Quid est quod debui ultra facere vineae meae, et non feci ei? (Is., 5, 4.)

UNO de los principales objetos del culto del Sagrado Corazón es resarcirle de las ingratitudes, especialmente de sus amigos. El hombre considera delito bochornoso la ingratitud cuando se dirige contra el hombre; no contra Dios.

Y así vemos que ya por boca de Isaías, bajo la forma de la viña, se queja de este pecado, y amenaza al pueblo fiel por él. Para que nosotros no caigamos en tal vicio considerémoslo, fijándonos: 1.°, en los beneficios de Cristo; 2.°, en la mala correspondencia nuestra a ellos. *Ave, Maria.*

I

Misericordias Domini in aeternum cantabo. Son inenarrables las misericordias de Cristo, pero podemos considerarlas en aquellos versos: 1.° *Se nascens dedit socium.* Dios encarnado amigo del hombre, hácese semejante suyo, de su linaje, toma sus penalidades. *Iam non dicam vos servos sed amicos.* No tiene para nosotros secreto. Nos revela la Trinidad, etc. Aun con el hombre prevaricador hace oficios de amigo; díjole a Judas: *Amice, ad quid venisti?* 2.° *Convescens in edulium:* se intima aún más convirtiéndose en nuestra substancia. Tira a hacernos unos con Él. Había el grande inconveniente del pecado, y por esto: 3.° *Se moriens in pretium.* El gran bien de la justificación, que nos hace participantes de Dios, para después identificarnos con Dios. 4.ª *Se regnans dat in praemium.* Perfecta unión con Dios en la otra vida. Vino, pues, Cristo para hacernos dioses.

II

Pero no le correspondemos: 1.º A la amistad de Cristo preferimos la del mundo, que es su enemigo. Amamos más el fausto y la disipación que la sencillez. Quizás nos avergonzamos de acompañarle. — 2.º Mala correspondencia al beneficio de la Eucaristía. — 3.º Desprecio de la Sangre de Cristo, lo cual da por resultado que no alcancen una porción de hombres su fin, o, lo que es lo mismo, que el amor de Cristo no encuentre correspondencia.

Vosotros, devotos del Sagrado Corazón, formad el *pusillus grex*. Despreciad la ley del mundo, para vivir bajo la ley de Cristo. Vida de familia, vida espiritual, vida de cumplimiento del deber: trabajad y orad.

(Predicat a l'església de la Santíssima Trinitat de Vilafranca en el mes del Sagrat Cor de l'any 1887.)

Preparació per l'amor de Déu

Iniquitates vestrae diviserunt inter vos et Deum vestrum.

(Is., 59, 2.)

EL culte del Sagrat Cor de Jesús és el de l'amor de Déu. Convé preparar-se per l'amor; perquè hi ha un amor de paraules, i ha d'ésser d'obres. L'amor és l'última perfecció de la virtut. És gran cosa poder dir amo a Déu en veritat; el qui ama a Déu ha d'avorrir al pecat; per això el culte del Sagrat Cor suposa en sos devots una vida de perfecció cristiana, perquè té per objecte fomentar la devoció a la sagrada persona de Jesucrist. Us faré veure l'oposició entre el pecat i el culte del Sagrat Cor.

I

Dos són els caràcters que distingeixen principalment la sagrada persona de Jesucrist: 1.er, el desig de la glòria de Déu; 2.on, l'amor al sacrifici o abnegació de si mateix.

1.er Desig de la glòria de Déu. Per la glòria Déu crià el món i Jesucrist vingué a complir aquest fi, que el món no complia. *Non quaero gloriam meam; est qui quaerat et iudicet...; meus cibus est ut faciam voluntatem eius qui misit me...* Tota la seva vida es consagrà en això: el naixement, *gloria in excelsis,* etc. En el temple: ensenyant. Quan li deien Mestre: *unus est magister vester.* A l'acceptar el calze d'amargura i al morir.

2.on Amor al sacrifici o abnegació. Comença per prendre forma d'esclau i subjectar-se a totes les misèries, fora el pecat. Practicà totes les virtuts que suposen abnegació i sacrifici: obediència... pobresa... resignació fins a morir.

II

Mirem ara si la glòria de Déu i l'amor al sacrifici poden estar juntes amb el pecat; perquè si Crist exercità tals virtuts, nosaltres devem imitar-lo.

1.er El pecat trenca la llei de Déu, és la rebeldia, és allistar-se sota la bandera de Satanàs, enemic de Déu. — És deshonrar l'obra de les mans divines, perquè envileix l'home, que viu aleshores sense llei, com la bèstia. — Prova lo que el pecat contraria l'amor de Déu la gran penitència que per ell fan els sants, quan, tornant en si, es converteixen, perquè, un cop consumat, el reat o mala conseqüència que deixa, ha de borrar-se amb la penitència.

2.on L'abnegació i el sacrifici estan en oposició amb el pecat. L'home peca per un amor desenfrenat i irracional a si mateix. *Amor sui usque ad contemptum Dei.* — El cristià ha d'ésser moderat: el pecat és la falta de moderació, és el desenfrenament. És no voler-se mortificar, ni per Déu ni pel pròxim.

III

Legem tuam in medio cordis mei. Aquest ha d'ésser el fi de la vostra devoció al Sagrat Cor. La llei de Déu estigué en el Cor de Crist, luego en el nostre. Sia aquest mes un mes d'esmena. Millor obsequi encara que les vostres oracions seran l'esmena dels vostres pecats. *Sacrificium Deo spiritus contribulatus: cor contritum et humiliatum, Deus, non despicies.*

(Predicat a l'església de la Santíssima Trinitat de Vilafranca en el mes del Sagrat Cor de 1888.)

Del Sagrado Corazón de Jesús

Deus charitas est.

(1 Ioan., 4, 16.)

Uno de los misterios más dulces de contemplar es el misterio del amor de Dios, porque éste es el atributo divino que más nos atañe y enlaza con Él. Nos maravilla la sabiduría, nos espanta la justicia, nos rinde la omnipotencia, pero el amor nos atrae. De otra parte, el amor es el sol del cielo sobrenatural: brilla por todas partes. En el seno de Dios es una persona divina; en la creación es la causa motriz; en la gobernación de los hombres es la regla. De este misterio dice la epístola *ad Ephesios* de este día que estaba escondido desde el principio del mundo. Pero en donde más se manifiesta es en darnos a su Hijo unigénito: *Sic... Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret.* Y entonces se aclara el misterio del amor: *benignitas... apparuit Salvatoris nostri Dei* (Tit., 3, 4). Cristo es la manifestación de Dios en el mundo. El culto del amor tuvo devotos desde el principio de la Iglesia. San Juan... San Andrés, etc. Pero en los últimos tiempos se ha vigorizado con el culto del Sagrado Corazón. — Para admiración de la bondad divina e imitación nuestra vamos a contemplar en este día los caracteres de este amor que reside en el Corazón de Jesús.

I

Amor de concupiscencia y amor de amistad.

Profanación de la palabra amor; el vicio, la pasión; desordenado, el afecto trivial y descabellado quiere decorarse con este nombre, siendo así que el amor siempre tiene algo de divino; es siempre, aun en la criatura, como un destello de la divinidad. *Amar significa querer y hacer bien.* Esta definición da a comprender la nobleza del amor, es generosidad, es largueza, es sacrificio. Es lo contrario del egoísmo que forma la esencia de aquellas malas pasiones, o sea amor de concupiscencia. No busquéis este amor en el santuario del Corazón de Jesús; es propio de nuestra naturaleza raquítica y concupiscente. El amor presenta en el Corazón de Jesús dos caracteres: *la castidad y la universalidad.*

II

Tres grados podemos considerar en la castidad del amor: 1.° No buscar en él deleite. Aun en el orden espiritual el deleite enturbia y llega a corromper el amor. — Lujuria espiritual. — El que busca el regalo ámase a sí mismo, tiene egoísmo. El que ora por gusto, el que ejerce la caridad o misericordia por la complacencia que recibe, no tiene verdadero amor, ni será constante, ya que, desapareciendo el placer, desaparecerá la devoción o la caridad. Este primer grado corresponde a los buenos cristianos.

2.° Sacrificarse por el amor: ejercitar el amor padeciendo es un grado más elevado; por ejemplo: el que se consagra al cuidado de los enfermos, de los niños, el que se dedica a la conversión de infieles. Aun en el amor humano se encuentra este grado; por ejemplo: la esposa que pasa la vida sacrificada por su esposo enfermo. Este segundo grado corresponde a los religiosos.

3.° Aniquilación por amor. El martirio es este grado:

Maiorem hac dilectionem nemo habet, ut animam suam ponat quis pro amicis suis. El amante pasa del todo en el amado: *Vivo autem, iam non ego: vivit vero in me Christus*. Este tercer grado corresponde a los santos.

Estos tres grados encontramos en el amor de Cristo. 1.º Viene al mundo sin esperar nada de él: *Bonorum meorum non eges*. 2.º Se sacrifica: su gloria y majestad, su felicidad, abátese, etc. 3.º Aniquílase: *a)* en cuanto a Dios, pues *formam servi accipiens* se pasa a los hombres; *b)* en cuanto hombre hasta morir.

III

La universalidad del amor. Amor es *sui difusivum*. Se propaga como el fuego. Un corazón grande no hace exclusiones; pero en donde resplandece es en Jesucristo, amigos y enemigos. — Amar sin excepción de personas. — Conclusión: sea nuestro amor casto, desinteresado, hasta el sacrificio: lleguemos a la aniquilación, que sea nuestra vida. *Deus in nobis*. — Sea universal: amémonos los unos a los otros con aquella caridad que baja de Dios y vuelve a Dios.

(Predicat a l'església de l'Ensenyança en la festa del Sagrat Cor de 1888.)

Deber de reparación

Inter vestibulum et altare plorabunt sacerdotes.

(Ioel, 2, 17.)

En todo los ritos del mundo los sacerdotes han tenido, entre sus oficios, el de reparar las ofensas a la Divinidad por medio de sacrificos. — En el pueblo cristiano de un modo más especial: la santa Misa, que se celebra continuamente,

es una forma de reparación. Mas entre los cristianos todos participan de la dignidad sacerdotal por su cabeza Jesucristo, único verdadero Sacerdote y Pontífice que reparó el linaje humano y lo reconcilió con Dios. Recuérdese la epístola de san Pedro en que llama al pueblo cristiano *genus sacerdotale*, etc. *Todos, pues, debemos también contribuir a la obra de la reparación.*

I

El principio general que domina en la redención humana es la satisfacción; no es una pura condonación: el hombre pecador debe satisfacer por su delito, aunque sea ayudado por la gracia divina. A) debemos reparar por nuestras propias faltas; ni una se nos perdonará de balde, aunque sea sólo venial. Este pensamiento es el grande acicate para la penitencia y vida mortificada. — B) Debemos reparar por los pecados del mundo: *a)* Por la solidaridad que hay entre todos los hombres. *b)* Por la responsabilidad que más o menos nos cabe de los delitos del mundo; ya sea por los malos ejemplos que hemos dado; por el incumplimiento de nuestros deberes. *c)* Por la caridad hacia Dios, que nos impele a reparar su honor menospreciado; y hacia los hombres, para que más fácilmente alcancen la gracia. *d)* Por nuestra obligación de contribuir a la obra de Jesucristo de satisfacer al Eterno Padre, que es nuestra cabeza.

II

¿Cómo contribuiremos a la reparación? Con la *oración* y la *penitencia*, o sea la *adoración* de Dios, y la purificación del hombre, ya que el pecado importa el desprecio de Dios y la corrupción del hombre. La penitencia debe abrazar todo el hombre en sus sentidos y potencias.

(Predicat a Valldonzella en el dia de recés, 1 de març de 1889.)

Necessitat del fervor

Ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur?
(Luc., 12, 49.)

ESTAT intermedi de l'ànima entre el pecat i la gràcia: la fredor, la indiferència, puix és una pendent que porta a la mort eterna. — Gran número de cristians que tenen aquesta indiferència, la seva religió es redueix a una creença estèril. Aquest és el gran mal del nostre temps, un cristianisme estèril que no servirà per a salvar les ànimes. L'objecte que es proposà la Providència amb la devoció del Sagrat Cor fou reanimar la pietat entre els cristians. Ja des de la seva vinguda al món emprengué l'obra d'encendre en amor el cor dels seus seguidors: *Ignem veni mittere in terram*, etc. Considerarem: 1.er, com Jesucrist és l'únic que pot encendre el cor dels homes; 2.on, qual es el medi que ens ensenya per a obtenir-ho. — *Ave, Maria.*

I

a) El mal més terrible que afligeix als homes és l'egoisme. Totes les passions neixen de l'egoisme. *La supèrbia*, volent el *jo* dominar i alcançar una excel·lència superior als altres; *l'avarícia... la luxúria*, rompent les lleis divines i humanes per a satisfer goigs brutals... *la ira... l'enveja*, etc.

b) Les passions fan cruel el cor de l'home, apaguen en ell els bons sentiments, i engendren un cec i desenfrenat amor a si mateix. Jesucrist vingué al món a ensenyar-nos el sacrifici en lloc de l'egoisme: *Qui amat patrem aut matrem plus quam*

me, non est me dignus. I en dóna l'exemple a l'ésser introduït en el món: *Ecce venio ut faciam, Deus, voluntatem tuam*. Continuà el sacrifici en la vida privada de Natzaret, en la vida pública, en el Calvari. Vingué a fer guerra a les passions personificades en la carn, les rendí i aniquilà, i féu prevaler l'esperit. La vida de l'esperit, doncs, és fundada per Crist, i Ell la sosté.

II

Quins medis ens dóna per alimentar aquesta vida de l'esperit? Déu és esperit, i a aquells que s'adhereixen a Ell els fa un mateix esperit. La vida espiritual, doncs, té dos elements: 1.er La fe que ens ensenya el món espiritual, en contraposició del món material en què vivim. Ens posà en relació amb Déu, etc. — 2.on L'oració: la fe no basta. L'oració exercita la fe, l'esperança i la caritat. Fomenta l'esperit. Un cristià sense oració és un cristià de nom. Exemple de Jesucrist: ensenya l'oració del Parenostre: *erat pernoctans in oratione Dei*... oració de l'hort... oració en la creu... oració davant de l'Etern Pare: *Semper vivens ad interpellandum pro nobis*. La Església ordena l'oració, els teòlegs ensenyen que sense ella ningú es pot salvar. La falta d'oració és el gran mal de nostre temps, porta una vida espiritual raquítica; per això el Papa mana l'oració en aquest octubre. Mirem aquell Cor sacratíssim sempre suplicant i demanem-li l'esperit d'oració.

(Predicat a l'església de la Santíssima Trinitat de Vilafranca, el tercer diumenge d'octubre, en el mes del Sagrat Cor, any 1889.)

Amor de deseo

Noli me tangere: nondum enim ascendi ad Patrem meum.
(Ioan., 20, 17.)

Exordio

Extensión de la devoción. Cuán propia de las almas que viven en religión. Es la lección, donde debéis aprender la ciencia del amor, práctico, no de palabras y de muelles afectos y melindres. El amor de deseo, que no espera satisfacción en este mundo.

I

Jesucristo despertaba, en aquellos que llegaban a creer en Él, un amor extraordinario. *Mundus totus post eum abit; beatus venter qui te portavit,* etc.; *nunquam sic locutus est homo, sicut hic homo,* etc. Esto es natural, porque la excelencia engendra amor. Pero el amor ha de pasar por el crisol. El mismo amor de los discípulos tuvo que ser acrisolado. Díceles: *Nunc vado ad eum qui misit me* y se entristecen, mas el Señor les añade: *Expedit vobis ut ego vadam: si enim non abiero, Paraclitus non veniet ad vos: si autem abiero, mittam eum ad vos.* (Ioan., 16, 7.) La Magdalena se vuelve, al verle resucitado, para abrazarle, y le dice: *Noli me tangere,* etc. (Ioan., 20, 17.) No te detengas, aun no es ocasión de entregarse al goce del amor.

II

Estudiemos el misterio del amor. El noble estímulo del amor es claro que Dios lo ha criado para satisfacerlo; mas el amor deja de crecer desde que se satisface, se para, y se aumenta mientras no se goza. Esto pasa en el orden natural: amor de los ausentes más vivo; de la patria cuando estamos lejos, etc.; pero en el orden sobrenatural es un dogma de la fe cristiana: la caridad se acrecienta *in via, in patria* queda tal como es. — De aquí se desprenden dos lecciones prácticas: 1.ª *amor al destierro de la vida,* porque es tiempo precioso para atesorar. Ejemplo de Jesucristo. No se impaciencia en el mundo. Figuraos si debía echar de menos el cielo, si le debían repugnar las miserias de la tierra, *nondum venit hora mea.* ¿Aumentó el amor de Cristo durante su vida terrena? Es indudable, *saltem experimentaliter,* como su ciencia; y así vemos sus palabras más encendidas, a medida que se acerca a su fin terreno, y sus últimos actos son los en que más resplandece el amor; resurrección de Lázaro, celebración de la Pascua: *Desiderio desideravi.* Esto lo vemos también en los santos. —2.ª *Desprendimiento de los objetos que amamos.* Si el amor a la sagrada humanidad de Cristo en los discípulos y en Magdalena pudo ser acrisolado; si el amor divino se aumentó con la ausencia, viniendo el Espíritu Santo, ¿qué ha de ser con el amor de las criaturas, aunque en sí sean excelentes? Mientras nuestro corazón esté preso del afecto humano, aunque sea puro y espiritual, el amor de Jesucristo no vivirá lozano en nuestro interior. *Exinanire, exinanire* de afectos humanos. Amemos lo invisible; el amor de lo invisible es más alto y meritorio que el de lo visible, aunque sea divino; como en la fe: *Beati qui non viderunt et crediderunt.* El Sagrado Corazón de Jesús ahora es invisible; entregaos a Él. Decid como Bernardo: *Dilatare, aperire tamquam rosa fragrans mire.* Este amor irá acrecentándose, porque es amor de deseo, hasta que llegue la consumación en la gloria.

(Predicat a Valldonzella, dia del Sagrat Cor de 1889.)

La devoción del Sagrado Corazón suaviza la vida espiritual

Viam mandatorum tuorum cucurri, cum dilatasti cor meum.
(Ps. 118, 32.)

EL hombre se gobierna por impulsos. El interés para el comerciante, etc.; la gloria para el literato o soldado, etc.; el amor natural para el padre de familia, son los impulsos de la vida humana. la vida espiritual, es decir, la virtud y ordenación de todas nuestras acciones no es en sí tan difícil como el comercio, la guerra, el trabajo, etc., y, sin embargo, generalmente el hombre es menos virtuoso que buen comerciante o militar, etc., porque le falta impulso, estímulo. Los estímulos de aquellos otros ejercicios son materiales y, de consiguiente, de una suma eficacia en nuestro estado actual; por esto necesitamos de un estímulo poderoso que nos mueva, que nos haga menos árida esta vida de perpetua lucha consigo mismo, y este estímulo es el amor que se adquiere por la devoción al Sagrado Corazón de Jesús. En estos tiempos de frialdad senil del mundo es necesaria esta infusión de caridad divina; así lo reveló el Señor a Santa Margarita. Veamos ahora cómo facilita esta devoción el ejercicio de la virtud.

I

Por *el ejemplo*. Todos los misterios de Cristo sólo tienen una explicación: el amor. El anonadamiento de su encarnación... la humildad de su nacimiento... la obscuridad de su vida privada... los sudores de su vida pública... las calumnias e injurias y el derramamiento de sangre de su pasión y muerte... todo es un arcano si no recurrimos al amor: *a)* a su Padre celestial, para satisfacer su honra y aumentar su gloria; *b)* a los hombres, para restaurar su decaída naturaleza. — Su ejemplo nos levanta el abatido espíritu, y movidos por Él, como la vara de Moisés al tocar la peña, los hombres han se-

guido dos direcciones: *a)* la alabanza, culto divino y penitencia, para satisfacer la honra divina; *b)* el ejercicio de las obras de misericordia, espirituales y corporales, para auxiliar al prójimo, restaurando así la naturaleza humana, cooperando a Cristo.

Mucho excita el ejemplo a obrar por amor, si vemos que Cristo obró por amor, pero produce un estímulo más vivo, más eficaz y más íntimo: el contacto.

II

El contacto. Aun el ejemplo es una especie de contacto, hay una comunicación, cuando menos de vista o de entendimiento, pero aun al ejemplo no le llamamos contacto. El contacto es una comunicación de vida, es *tocarse el uno con el otro*. Las afecciones materiales y morales se comunican generalmente por el contacto; aun en los seres insensibles: el incendio... el frío... el movimiento por el empuje... el contacto contagia. El contacto espiritual es también medio eficacísimo de comunicar afecciones; somos según son las personas con quienes estamos en contacto... nos alegramos si estamos con alegres, nos entristecemos si con tristes, nos instruimos si con instruidos. La devoción al Sagrado Corazón nos pone en contacto con Cristo: *a)* Por medio del contacto de espíritus, la consideración de su interior, de sus sentimientos, de sus internas virtudes, de sus sacrificios íntimos; y la nobleza y belleza de su interior, el fuego de su caridad prende en nuestros corazones, y, encendidos de amor, corremos más gozosamente por el camino de sus mandamientos. *b)* Nos pone en contacto real e inmediato por medio de la devoción y recepción de la Eucaristía, con la cual está estrechamente ligada la devoción del Sagrado Corazón. Los efectos del contacto con Cristo en la comunión son extraordinarios y ordinarios. Los primeros propios de algunas almas, los segundos de todas.

III

El auxilio interno de la gracia. La virtud siempre viene cuesta arriba; fácil es bajar, difícil es subir; *el ejemplo* nos enseña lo bueno, *el contacto* nos impulsa a pretenderlo, mas nos quedaríamos sin alcanzarlo si no tuviéramos el impulso interno de la gracia. Omnipotencia de la gracia, que es una participación de la naturaleza divina: hace fuerte al débil, enciende al frío, contiene al sensual. A la devoción al Sagrado Corazón de Jesús va vinculado el auxilio de la gracia, según nos consta: *a)* por las promesas hechas a santa Margarita, en especial con referencia a las almas que aspiran a la perfección, y a las comunidades religiosas; *b)* y por la experiencia de los santos, en especial de la vida contemplativa; san Juan Evangelista *qui et recubuit in coena super pectus eius (Iesu Christi)*. Vuestros san Bernardo y santa Lutgarda. Santa Gertrudis.

Sea, pues, como el último grado de nuestra vida espiritual refugiarnos y hospedarnos en esta interior cátedra del amor.

(Predicat a Valldonzella, festa del Sagrat Cor de Jesús, 17 de juny de 1890.)

De la santedat

Omne, quodcumque facitis in verbo aut in opere, omnia in nomine Domini Iesu Christi, gratias agentes Deo et Patri per ipsum.
(Col., 8, 17.)

Lo que distingeix la Iglésia de Déu és la santedat. Sants, és a dir, homes identificats amb Déu, sempre n'hi ha hagut i n'hi ha. En els primers dies tots els cristians havem d'aspirar a això. I com el cor de Crist fou lo primer santificat en l'ordre d'excel·lència i de causalitat, en aquest dia us parlaré: 1.er, en què consisteix la santedat; 2.on, què és lo que facilita la santedat — *Ave, Maria*.

I

a) He dit que la santedat consistia en identificar-se amb Déu: *Induimini Dominum Iesum Christum. b)* La santedat consisteix en l'interior: *Omnis gloria eius filiae regis ab intus,* en l'esperit; les obres externes no sempre signifiquen la santedat, sinó l'esperit amb què es fan; *exempli gratia:* l'almoina pot fer-se per Déu, obeint al sentiment natural, i per vanitat. *Ecce sanctitas:* fer les coses per Déu, és a dir, el fi caracteritza la santedat, com totes les altres coses. Qui no treballa per Déu no pot esperar recompensa de Déu. Aquest és el gran pecat del segle. Quanta poca cosa fan per Déu fins els que ens tenim per bons. Examen de les nostres obres: gairebé totes les fem pel món o per nostra pròpia complacència. Les almoines, els serveis al pròxim, el treballar, l'obediència als superiors, els treballs de la vida moltes vegades [no són] més que resignació a la voluntat de Déu, perquè no tenim altre medi. Fins tal volta les oracions sovint les fem pel consol que l'ànima hi troba. — Doncs, en el dia dels comptes, què presentarem al Jutge etern per a obtenir la recompensa?

II

Jesucrist ens la facilita per medi de la fe, de l'oració i dels sagraments. *a)* La fe ha d'animar totes les obres del cristià: *Sine fide impossibile est placere Deo.* Diferència de treballar, fer almoina, etc., per la fe o sense ella, el mateix suportar els treballs per fe o no, etc. Bé podem afirmar que la fe fa els sants, perquè aleshores en l'obrar no es busca ni el món ni el goig. — *b)* Si vols fe fes oració: *Adiuva incredulitatem meam;* l'oració ens separa del món i ens eleva. — *c)* Els sagraments, infonent la gràcia, completen l'obra.

Acudim a l'autor de la santedat, perquè encengui el nostre cor del foc del seu.

(Predicat en la Santíssima Trinitat de Vilafranca, el tercer diumenge d'octubre, mes del Sagrat Cor, de 1890.)

Alegría del Corazón de Jesús

Signatum est super nos lumen vultus tui, Domine. Dedisti laetitiam in corde meo.
(Ps. 4, 7.)

CONTEMPLAMOS en el Corazón de Jesucristo los sentimientos humanos con los vaivenes propios de nuestra naturaleza, pues son en relación con las cosas temporales, que son variables. Cristo está alegre cuando se mantienen firmes sus discípulos, triste cuando desfallecen. Se goza en compañía de Lázaro, llora en su sepultura. Alegre en la conversación de Zaqueo, triste en la obstinación de Judas. Alegre cuando su patria, Jerusalén, le recibe en palmas; triste cuando consuma su prevaricación diciendo *vae tibi*, etc. — Pero por encima de esto hay una felicidad fija, una serenidad inalterable que proviene de su unión con el Verbo, y como se hizo Hombre para hacernos a nosotros dioses, de aquí que, aun cuando aquella variedad sea en nosotros natural, ha de estar temperada por una serenidad invariable en nuestro espíritu.

I

Lo logramos por la fe: *signatum est super nos,* etc. Da el verdadero valor a las cosas. Lo temporal, lo material, lo humano, por simpático que sea, es una pura sombra. En cambio abre a nuestra vista un panorama eterno y da a las cosas humanas un valor eterno. La fe corrige las debilidades de la razón.

II

Nos enamoramos de lo bello presente; queremos el amor de gozo, no el de sacrificio: el amor de Dios es de sacrificio. De aquí la esperanza dándonos firmeza de la posesión de Dios, ahora velado, después patente.

III

El amor de sacrificio levántase a caridad perfecta cuando prefiere el amor de Dios al de todas las criaturas; entonces es amor de transformación. Es no amar con el propio corazón, sino con el Corazón de Cristo.

(Predicat a Valldonzella, festa del Sagrat Cor de Jesús de 1891.)

L'ordre de la caritat

Ordinavit in me charitatem.
(Cant., 2,4.)

DÉU ho és tot per la criatura, i aquesta sense Ell és res. — Jesucrist és per l'home pare, germà, espòs de la seva ànima, amic, metge, pa, medicina, etc. D'un modo particular és mestre. Els deixebles amb preferència l'anomenaven *magister*. Vosaltres veniu cada dia aquí, com a una càtedra d'amor, perquè la lliçó de l'amor és la que principalment dóna el sagrat Cor de Jesús. Jo vinc a donar-vos els principals principis d'aquesta lliçó. — *Ave, Maria*.

I

Totes les afeccions i sentiments de l'home es redueixen a l'amor; fins l'odi neix de l'amor. Per això podem dir que l'obra de la perfecció cristiana consisteix en purificar l'amor. Aquell que ama purament és sant. Tres són les classes d'amor: 1.ª L'amor a les coses temporals. Els sants estimaven fins les bèsties. Desordres del cor en quant a aquest amor. O ama, o avorreix en excés; però el cristià deu sempre ésser moderat. Coses que *esclavitzen* el cor dels cristians: les riqueses, la família, la vanaglòria. *Qui habent uxores... qui flent... qui gaudent... qui emunt... qui utuntur hoc mundo, tamquam non utantur: praeterit enim figura huius mundi.* — 2.ª L'amor als homes. Precepte fonamental. Pecat per excés i per defecte. Odis, venjances, ires, etc. Cecs enamoraments... — 3.ª Tan sols Déu és digne d'ésser estimat amb tot el cor, amb totes les forces, amb tota l'ànima... Tot ho devem referir a Déu.

II

Com Jesucrist ens ensenya l'amor a les coses, als homes i a Déu.

(Predicat en l'església de la Santíssima Trinitat de Vilafranca, en el mes del Sagrat Cor, diumenge tercer d'octubre de 1891.)

Jesucrist ensenya d'orar

Domine, doce nos orare.

(Luc., 11, 1.)

AVUI demanarem a Jesucrist, ací present, que ens ensenyi d'orar. Per dues raons: 1.ª Perquè l'amic de Jesucrist deu orar, puix és el medi de posar-se en comunicació amb Ell. 2.ª Per-

què en aquest mes el Papa manà l'oració d'un modo particular. La senyal de la vida corporal; qui no respira és mort. Explicant, doncs, jo les paraules i l'exemple del diví Mestre vaig a parlar de l'oració. — *Ave, Maria.*

I

Assenta Jesucrist la necessitat i al mateix temps el resultat de l'oració: *Petite, et dabitur vobis: quaerite, et invenietis: pulsate, et aperietur vobis.*

a) Necessitat en l'ordre de la naturalesa, puix l'oració neix d'un instint: tothom ora, quan no, supersticiosament; qui no prega a Déu, prega al diable. L'home prega quan es troba en perill, quan sofreix, quan tem; sols no prega quan se troba satisfet, lo qual prova l'egoisme de l'home; per això digué David: *Bonum mihi quia humiliasti me,* etc.

b) Necessitat en l'ordre de la gràcia, puix sabem que som, no solament necessitats, sinó malalts pel pecat original, i que tenim enemics de la nostra salvació. Per això preguem: *Doce nos orare.*

c) Condicions que ens ensenya ha de tenir: 1.ª Continuïtat: *Sine intermissione orate... propter improbitatem... eius surget.* 2.ª Reverència: *Exauditus est pro sua reverentia.* 3.ª Humilitat; cas del publicà i del fariseu. 4.ª Confiança: *Quicumque dixerit huic monti: Tollere, et mittere in mari...* 5.ª Puresa de consciència: *Non omnis qui dicit mihi, Domine, Domine, intrabit in regnum caelorum.*

II

Exemple d'oració que ens dóna Jesucrist. A dotze anys en el temple, durant la seva predicació: *Erat pernoctans in oratione Dei,* en la seva passió, en l'hort i en la creu. En el cel: *Interpellat pro nobis.* En el sagrament, particularment en la missa.

III

Per això la Iglésia prega contínuament de dia i de nit (monjos), i si l'home no prega no se salvarà. Havem de ressuscitar en el món l'esperit d'oració.

(Predicat, en el mes del Sagrat Cor, en la Trinitat de Vilafranca, quart diumenge d'octubre de 1893.)

Ciència sacerdotal que ensenya el Sagrat Cor de Jesús

Quae audivi a Patre meo, nota feci vobis.
(Ioan., 15, 15.)

VOSALTRES esteu destinats a ésser l'aristocràcia de la sociedad cristiana, puix que en ella sols existeix la distinció entre eclesiàstics i laics: haveu d'ésser els mantenidors dels alts principis, de les costums pures, dels sentiments nobles; exercireu sobre dels altres homes la sublim autoritat espiritual, una jurisdicció divina, un magisteri i ensenyança sobirana que preval i dura en mig de les innombrables modes de la literatura humana; heu d'ésser, en una paraula, l'ànima de la societat.

Amb aquest fi fundà la dinastia sacerdotal Jesucrist Senyor nostre i determinà clarament la seva missió entre els homes: *Lux mundi...* desterrar les fosques... il·luminar la vida: *Ut cognoscamus in terra viam tuam, in omnibus gentibus salutare tuum...* (Ps. 66, 3.) *Sal terrae,* perquè facin gustosa i apetitosa la virtut; suau i lleuger el feixuc jou de la vida terrenal, constituint-la preludi de l'eternal i divina.

Per a complir aquesta missió necessitem la ciència de l'enteniment i la ciència del cor, o sia la sabiduria i la santedat. L'apostolat, primícies del sacerdoci, les adquirí de sobte, d'una manera meravellosa i sobrenatural. Entraren els apòstols en el cenacle uns i en sortiren uns altres; és a dir, amb

el coneixement i amor de Déu, no solament suficient per a si, sinó per als demés.

Vostre cenacle ha d'ésser el seminari.

En la càtedra de teologia, baix la direcció del professor, apreneu la ciència per a defensar la fe, destruir els arguments en contra d'ella, enllaçar-la amb l'home, amb sa consciència i amb son enteniment, i fins per a enllaçar-la amb tota la humanitat passada, present i venidora, des de son origen, en ses transformacions i crisis fins a la seva fi i a la seva eternitat.

Però per a complir dignament la missió sacerdotal no n'hi ha prou amb el professor i el llibre de la càtedra; de Déu i de les coses divines el sacerdot no en té prou amb la ciència teòrica: necessita de Déu i de les coses eternes un coneixement experimental, això és, deu posseir la ciència experimental de la santedat, de la qual és mestre sense intermediari el mateix Jesucrist Senyor nostre, i llibre son Cor adorable que avui vosaltres honreu.

La dita d'aquell sant doctor qui afirmava que havia après més, que no pas en els llibres, meditant i pregant als peus del Crucifix, és una gran veritat demostrable, podent-se afirmar que la ciència sacerdotal, més encara que no pas a l'aula, s'aprèn al peu del sagrari, on resideix el diví Mestre, i tots els grans sacerdots, des dels Sants Pares de la Iglésia fins a mossèn Claret a Catalunya, el P. Faber i el cardenal Manning a Anglaterra, el Rector d'Ars a França, i tots els altres eclesiàstics d'influència espiritual en el món modern, són una demostració de que la ciència sacerdotal, que salva les ànimes i transforma els pobles més encara que no pas els llibres, necessita el tracte i ensenyança directa de Nostre Senyor Jesucrist.

Per això en aquesta solemne diada crec convenient sermonar-vos a vosaltres, seminaristes, planter del sacerdoci futur, de com del Sagrat Cor de Jesús haveu d'aprendre la ciència sacerdotal, la ciència de la santedat. — *Ave, Maria.*

I

Convé lo primer de tot considerar lo que sigui la santedat.

a) Solament Déu és sant. *Sanctus, Sanctus, Sanctus,* és a dir, santíssim o la mateixa santedat, segons el trisagi que Isaïes oí que els serafins cantaven en el cel; solament Déu és sant, perquè solament Ell no s'ix de la llei, Ell és la llei de si mateix, hi ha una identificació absoluta entre Déu i la santedat; no és aquesta una qualitat externa, no una virtut moral, sinó la mateixa substància de Déu. Ell és sa pròpia vida i dóna el ritme vital a tots els altres sers, i com Déu és Amor, els sers són sants si els governa aquest Amor i si el cerquen amb totes ses forces; és sant, per tant, el ser qui s'acosta a Déu i mira d'identificar-se amb Ell. Però baixem d'aquests alts cims de la revelació profètica, la qual, encara que Déu ha volgut que d'ella participessin tots els cristians, no obstant és tan pesant per les fluixes forces de nostre enteniment, que més val que estudieu la santedat en els homes, puix si bé és cert que d'una manera ben pròpia Déu solament és el sant, no obstant el reial profeta David diu: *Mirabilis Deus in sanctis suis.* (Ps. 67, 36.).

En efecte: des del just Abel fins a l'últim just que hi haurà sobre la terra, hi veiem resplendir en els sants la glòria divina més que no pas en el cel i en les estrelles, dels quals està escrit: *Caeli enarrant gloriam Dei...* (Ps. 18, 2.) Veiem en els sants una qualitat augusta, superior a totes les categories humanes... a la ciència... a l'heroisme patriòtic... a l'humanitarisme... s'estén i abarca a tot això perquè participa de la immensitat de Déu... per això ells, entre tots els homes dels quals el món conserva memòria *(quorum memoria in benedictione est),* són els que es col·loquen més a prop de Déu. Són homes divinitzats... posats sobre els núvols i boires que s'alcen de la fermentació de les passions humanes, quedant com glorificats pels raigs que surten del gloriosíssim i omnipotent Senyor de totes les coses.

b) Considerant, doncs, la santedat en els sants, veiem en

ella un element imprescindible: la puresa. Lo mateix en l'ordre material que en l'espiritual, les coses així que s'acosten a la perfecció són més pures: l'aigua... l'aire... la llum... La simplicitat és germana de la puresa, i la sagrada teologia ens ensenya que la simplicitat és pròpia dels sers més perfets. Déu és simplicíssim o un esperit puríssim... (diem en el Catecisme.) Els àngels... L'home per son esperit és simple, per això és més pur quant més desprès està de la carn; i al pudent vici carnal l'anomenem impuresa. L'home sant és un home espiritual, i si és espiritual no és carnal, i quan no és carnal el tenim per pur...

La puresa no és encara la santedat, però és el tron reial on reposa; l'esperit de Déu, que és el que infon la santedat, no pot habitar en un cor subjecte al pecat. Aquell qui és tres vegades sant habità en el ventre d'una verge; però una cosa per ser santa no en té prou amb ser pura: necessita estar dedicada, consagrada a Déu, relacionada amb Ell d'una manera directa i immediata. Són tantes les iglésies... les Escriptures divines... els vasos sagrats... el *sant dia* del diumenge... La sagrada litúrgia diu que santifica les coses quan les beneeix o consagra a Déu, com, per exemple, l'aigua, els ornaments sagrats, etc.

Fàcilment comprendreu com la cosa més santa que existeix en el cel i en la terra és el sagrat Cor de Jesús, perquè res com aquest Cor ha posseït la puresa i la dedicació a Déu.

a) Entre tots els amors de Jesucrist predomina l'amor a la puresa... Nasqué d'una Verge... el deixeble predilecte fou verge, i morí entre la Mare Verge i el deixeble virginal. Als qui ama els purifica; amà a la Magdalena i al mateix temps la purificà, com el sol que, a l'escalfar el món, el purifica. Va excloure de son regne tot l'impur, i l'Esperit Sant, que Ell envià per a regir sa Iglésia, volgué que els ministres sagrats fossin purs... L'amistat més íntima de Jesús és amb les ànimes més pures, i les majors confidències dels seus secrets les ha tingudes amb ànimes virginals... Caterina de Siena, Teresa de Jesús, Gertrudis, Rosa de Lima, etc., és a dir, amb el cor de

les verges cristianes. La institució de les grans festes de la pietat es deu a verges: el Corpus Christi, a la Beata Juliana; el Sagrat Cor, a santa Margarida Alacoque... perquè, *beati mundi corde; quoniam ipsi Deum videbunt.*

I en l'Apocalipsi el profeta veié a Jesús, centre i cor de la humanitat, baix el símbol de l'anyell, tipus de la puresa, i la Iglésia canta que és un Anyell *qui pascitur inter lilia*; i els doctors eclesiàstics diuen que si bé el Verb encarnat permeté ser calumniat de diferents passions, però mai de la luxúria, i aquella olor de Crist que sant Pau deia que exhalaven els qui estaven consagrats, és l'olor de la puresa, la qual el gran sacerdot sant Felip Neri sentia en sos penitents, així com coneixia la luxúria per una repugnant fetor.

Que el Cor de Jesús és com un lliri fragantíssim d'olor virginal ho coneixem pels seus efectes: és *vinum germinans virgines*; i els doctors i pares espirituals i la mateixa Iglésia ensenyen que la Comunió, o sia el rebre el Cos i la Sang de Jesucrist, mitiga la xardor de la concupiscència. Un plaer és vençut per un plaer major; l'home és enganyat per la impuresa amb pretext del plaer, mes l'home qui gusta del dolcíssim Jesús i del plaer de la seva comunicació sobirana, convit de delícies, pa dels àngels que té tots els gustos, aquest home sap resistir les envestides carnals, perquè disfruta d'una satisfacció superior: la freqüent Comunió...

II

b) Era necessari que fos aromatitzat amb l'olor dels lliris de la puresa el Cor sacratíssim, temple on havia de reposar la Divinitat. A la consideració de la puresa en el sagrat Cor de Jesús havem d'afegir ara la de la seva santedat. Sant vol dir dedicat, consagrat, identificat amb Déu. En Jesús es completa aquesta consagració o dedicació. Els profetes ja l'anomenaven, i nosaltres també l'anomenem l'*Ungit de Déu;* quan una cosa es consagra s'ungeix, així com les mans del sacer-

dot, les ares de l'altar, etc. Tot Ell fou ungit amb la virtut de l'Esperit Sant, en Ell habità corporalment la plenitud de la Divinitat; per això per tots sos porus traspuava la unció divina: unció en sa *paraula,* amb la qual feia seguir a tot el món fins al desert, i la gent s'atropellava per a poder-lo oir; unció en sa mirada, puix solament mirant a sant Pere, després de les negacions, el convertí en un mar de llàgrimes; unció en tot son *cos,* puix d'Ell eixia aquella virtut que curà a l'hemorroïssa, la qual, ben convençuda d'això, tot empenyent a la gent per acostar-s'hi, deia: «Solament pugui tocar-li la punta de la roba quedaré curada...» *Quia virtus de illo exibat, et sanabat omnes.* (Luc., 6, 19.)

Estava tan dedicat a Déu, que son menjar era fer la voluntat de Déu, i malgrat que la seva ànima benaventurada estava personalment unida amb la Divinitat, sovint s'apartava *pernoctans in montem orare...* Son ofici era glorificar a Déu...

Estava tan identificat amb Déu, que deia: «Les paraules que Jo dic les dic del meu Pare; lo que Jo faig, com si ho fes el meu Pare...» *Qui videt me, videt et Patrem...* (Ioan., 14, 9), i fins digué, per a manifestar la identificació, la unitat substancial: *Ego et Pater unum sumus...* (Ioan., 10, 30.)

III

a) La ciència de la santedat, la ciència sacerdotal, consisteix en entendre i sentir la unció divina i saber estendre-la a totes les coses; per això digué el Mestre celestial: *Predicate Evangelium omni creaturae* (Mc., 16, 15), és a dir, manà estendre el regne de Déu complint el vaticini davídic de fer-lo dominar de l'un a l'altre mar.

La ciència sacerdotal és un ressò de la ciència divina. Aquesta té la seva obra principal en Crist, és a dir, en la unió de lo diví amb lo humà, lligar lo humà amb lo diví, heus aquí nostra missió; deslligar lo humà de lo diví és la missió de l'Anticrist, i per això diu sant Joan: *Omnis spiritus qui solvit Ie-*

sum ex Deo non est... (1 Ioan., 4, 3.) L'heretgia del segle consisteix en voler limitar el regne de Déu; en desfer a Jesús, com deia sant Joan dels heretges del primer segle; en treure a Jesús de la humanitat. Jesús estengué les fronteres de la humanitat pequè la divinitzà lligant-la amb Déu... L'acció, la ciència sacerdotal consisteix en fer prevaler l'esperit de Déu a tot arreu: aquella unció divina que ungia a tota la sagrada humanitat de Crist, nosaltres l'havem d'estendre, *omni creaturae,* a tot lo de la terra. No solament a l'esperit interior de l'home, sinó a sos actes externs: no sols a l'esperit de la societat, sinó també a les seves costums públiques... Relació entre el Sagrat Cor i el tomisme: els dos grans errors del segle són el liberalisme filosòfic i el tradicionalisme filosòfic. L'un prescindeix de Déu; l'altre, de l'home... *Solvit Iesum.* El tomisme alia l'home amb Déu, sense aniquilar-lo, sense cap abdicació, com la humanitat no abdicà de res a l'unir-se amb la Divinitat en el sagrat Cor de Jesús. Sant Tomàs ha sigut proposat pel Papa com a mestre, i aquest Seminari per tal el té... Déu tot ho santifica, *Spiritus oris nostri Christus Dominus,* és l'alè de nostra boca, Crist. El gran mèrit de sant Tomàs és d'haver-ho santificat tot amb l'alè de la nostra boca, és a dir, amb aquest esperit vital de la humanitat, Crist: la unció de Déu en la ciència, de la qual l'heregia moderna l'ha volguda treure, essent així que Déu *Dominus scientiarum est* (1 Reg., 2, 3); l'alè de Déu en l'art, d'on el tragué l'esperit de mundanitat i de vanitat humana; per això jo us felicito perquè avui heu triat una música[1], per aquesta festa, on s'hi sent l'alè de la nostra boca, l'esperit vital de la humanitat, Crist senyor nostre. Amb aquest alè de la nostra boca, o sia amb la influència de Jesucrist infusa en la ciència, aquesta és fructuosa i gustosa i nutritiva; amb la influència de Jesucrist en la música, aquesta vivifica i alça la nostra ànima.

La ciència sacerdotal consisteix en obtenir que realment

1. La capella de música de Sant Felip Neri, dirigida pel mestre Millet, restauradora del cant eclesiàstic.

l'alè de la nostra boca sia Crist Senyor nostre; aleshores el sacerdoci cristià realitza aquell mito grec, qui feia tornar or tot lo que tocava. L'alè de la nostra boca s'estén per tot: a l'enteniment dels homes, i aleshores la ciència és ciència cristiana; a la imaginació i als sentiments, i aleshores surten unes arts espirituals; a la voluntat, i aleshores costums, lleis i governs són segons l'esperit de Déu...

b) Però la ciència del sacerdot és com la ciència del metge, la ciència mèdica. El metge no en té prou dels llibres per a adquirir-la; és una ciència experimental que requereix un tracte i comunicació contínua amb son objecte. El metge aprèn molt dels misteris del cos humà observant-lo i estudiant-lo immediata i directament; així també amb la contemplació divina coneixerem els misteris de Déu. Aquesta ciència és un negoci sobrenatural. Els doctors de la sinagoga no coneixeren al Déu Home, a pesar de ses lletres. Joan Baptista, sortint del desert, sense altres mestres que les palmeres, el predicà Messies i Salvador. Sant Pere el proclamà Fill de Déu viu; però Jesús li digué: *Caro et sanguis non revelavit tibi, sed Pater meus, qui in caelis est* (Mt., 16, 17). I en altra ocasió digué Jesús: *Neque Patrem quis novit, nisi Filius, et cui voluerit Filius revelare.* (Mt. 11, 27.) Al Pare ningú el coneix sinó el Fill, i aquell a qui el Fill l'ha volgut revelar; i perquè el misteri sigui més complet, també diu que ningú arribarà a trobar al Fill si el Pare no l'atreu: *Nemo venit ad me nisi pater traxerit eum...* (Ioan., 6, 44.)

Per això la predicació apostòlica és filla de la contemplació divina; el teòleg per excel·lència sant Joan Evangelista entengué els grans misteris reposant son cap sobre el Cor de Jesús... *Quod biberat eructabat...* i veiem que quan la Iglésia s'hagué multiplicat i naturalment cresqueren els negocis, foren creats els diaques, reservant-se els apòstols l'oració i la predicació. Sempre els grans predicadors han sigut grans contempladors: essent-ne exemples en Occident sant Bernat i l'admirable sant Vicenç Ferrer, honor de la trona catalana.

Jeremies deia: *In meditatione mea exardescet ignis,* i a

aquest foc al·ludia Jesús al dir: *Ignem veni mittere in terram,* etc. Per això quan ordenà a sos deixebles ensenyar a tot el món la seva sublim teologia i la seva evangèlica filosofia, no els digué que se n'anessin a l'antic Egipte per a estudiar els misteris de la història, ni a la bella Grècia per a estudiar la filosofia i l'art, ni a la discreta Roma per a estudiar les lleis, sinó que els exhortà a l'oració i a l'estudi i consideració de les Sagrades Escriptures: *Sedete in civitate quoadusque induamini virtute ex alto.*

Estimats estudiants: La mateixa exhortació ens dirigeix Jesús des de lo íntim del seu Cor en el dia d'avui. Per a retornar al món desvanescut envià a la terra la devoció al Sagrat Cor, que significà una reconcentració en la pietat cristiana. En els nostres temps, *omne caput languidum et omne cor moerens,* tots els caps s'han aflaquit i tots els cors gemeguen, perquè els caps i els cors s'han separat de Déu. La ciència, l'art i la política han sofert la influència d'*aquell esperit qui desfà a Jesús.* Entre el manament pontifici ordenant la ciència tomística als seminaris i la devoció al Sagrat Cor hi ha una íntima relació: la revolució *solvit Iesum;* la tomística *facit utraque unum*; la devoció al Sagrat Cor identifica en aquest Cor adorable la humanitat i la divinitat, és cor d'home i cor de Déu, alia la flaquesa humana amb la omnipotència divina. La ciència que ens ensenya Jesucrist en la càtedra de son Cor té dues lliçons: la fe per a enfortir el cap; la caritat per a consolar el cor...

La teologia és la ciència de la fe i amb ella hem de vèncer al món. Si algú es pensa vèncer al món amb les ciències profanes quedarà derrotat, perquè: *Haec est victoria quae vincit mundum fides nostra.* (1 Ioan., 5, 4.) La nostra missió, doncs, és fer penetrar la fe en totes les esferes. La caritat és el vehicle de la fe; dins dels dominis de la virtut cristiana la fe és la reina, i la caritat el tron en què està asseguda; la caritat li obre el pas, la condueix a tots els cors. Demanem, doncs, fe i caritat, i aleshores vostre enteniment quedarà enfortit i vostre cor consolat, i enfortint i consolant als altres us fareu me-

reixedors de la recompensa eterna; salvant les ànimes dels altres salvareu les pròpies vostres ànimes... Amén.

(Predicat al Seminari de Barcelona el dia 6 de juny de 1897.)

Amor del Sagrat Cor de Jesús

Beati qui audiunt verbum Dei, et custodiunt illud.

(Luc., 11, 28.)

I

La gran felicitat de l'home és oir la paraula de Déu i complir-la. Jesucrist vingué al món per ensenyar-nos el camí de la vida eterna, amb paraules, exemples, consells i preceptes. L'eficàcia d'aquest Mestre diví era tanta, que tot el món el seguia. Després que se'n pujà al cel continua manifestant la seva atracció en la sagrada Eucaristia. Aquesta és un focus de calor diví, puix, a pesar d'això, el món s'és refredat, i per això volgué manifestar al món son amor per medi de l'aparició del sagrat Cor de Jesús.

II

Ensenyances de Jesús a santa Margarida: Mira aquest Cor que tant ha estimat als homes. Les tres coses que s'inventen per a ensenyança nostra: les espines, el dolor; les flames, l'amor; la creu, el sacrifici i holocaust.

III

Fixem-nos en dues. La creu és massa divina i sublim per

nosaltres els miserables pecadors; deixem als sants que viuen molt més elevats que nosaltres, que es dediquin a la santa contemplació de la creu. Nosaltres contemplem: *a)* La corona d'espines, signe de dolor dels pecats. El dolor dels pecats en Jesús: *Quae non rapui, tunc exsolvebam.* Carregat amb els nostres deutes, devia respondre d'ells. Oració a l'hort, passió, creu al coll, la mort: *Copiosa apud eum redemptio.* — *b)* El dolor dels pecats en nosaltres. Nosaltres devem completar la passió de Jesucrist en nostre cos: suportant dignament els sofriments, humiliacions i reprimint nostres inclinacions perverses. D'aquí havem de treure la regla de vida cristiana, i l'horror al vici, a la blasfèmia, al despreci de la llei de Déu, treballar en les festes, danyar i injuriar al pròxim, etc. Els pecats del món ens obliguen a major perfecció de vida.

IV

Les flames són signe de l'amor. *a)* Amor de Jesucrist als homes: el cor se li eixamplà, se li rompé, morí d'amor, què més podia fer que no ho hagi fet? Naixement, vida i mort demostren l'amor. — *b)* Amor dels homes a Jesucrist. — Persecucions, blasfèmies, injúries, quant menys indiferència. — Quant pocs són els verdaders amics de Jesucrist. L'amor del món s'emporta quasi totes les ànimes. Quants sacrifiquen Jesucrist al món; pocs sacrifiquen el món a Jesucrist.

Demanem a Maria que ens ajudi a obtenir l'amor a Jesucrist, ja que Ella és qui l'ha amat més que cap altra criatura: que ens obtingui aquella gràcia que demanem a Jesús: *Fac cor meum secundum cor tuum.*

(Predicat a Santa Clara de Vic, festa en honor del Sagrat Cor de 1901.)

MARIA

De la Immaculada Concepció

Ipsa conteret caput tuum.
(Gen., 3, 15.)

I

TRIST estat del món que, havent desobeït a Déu per medi del pecat dels primers pares, queda esclau del dimoni per haver despreciat el domini de Déu. — Qualitats que es troben en les ànimes que governa el dimoni, *la ignorància i error, el vici i l'amargura*. — Déu es condol dels homes i determina deslliurar-los; vol abatre el poder i supèrbia del dimoni, i es val d'una senzilla creatura, la Verge Maria, que és concebuda ja amiga de Déu dominant al dimoni. — Ràbia que ha de causar al superb Satanàs el veure's burlat per una simple creatura humana; lo qual es manifesta per l'odi que sempre els heretges han professat a Maria. — Així com Jesucrist no solament va reconciliar a Déu amb els homes en l'arbre de la creu, sinó que cada dia els reconcilia, així *Maria no sols va aplastar el cap de Satanàs en la seva concepció, sinó que continua fins la fi dels segles l'obra de destrucció del poder del dimoni.*

II

Maria destrueix el poder del dimoni en les ànimes per medi de la *fe,* de la *virtut* i de l'*amor.* — *a)* Perquè Maria és principi de fe: perquè, 1.er, el fonament d'esta és la humilitat; 2.on, perquè, essent el do més excel·lent, convé alcançar-lo per medi de la més excel·lent intercessora entre els sants; 3.er, perquè la fe fa néixer a Crist en la nostra ànima, i per això convé que la mare de Crist la planti en la nostra ànima. — Perquè l'anomenem *Stella matutina,* i no vespertina.

b) Perquè Maria és principi de virtut. — La virtut és l'hermosura de l'ànima virtuosa: despedeix un resplendor semblant al de la santedat de Déu; i Maria, que és la més hermosa creatura, convé que sigui la que introdueixi la virtut en els cors. Descripció de l'hermosura de Maria. La Iglésia li diu *Tota pulchra,* etc.; la compara al lliri per la seva puresa, a la rosa per la seva caritat; els seus ulls als de la coloma, per la simplicitat i puresa d'intenció; diu que ses mans són tornejades per a manifestar la perfecció de les seves obres, i, en una paraula, si els homes escolleixen a les seves esposes hermoses, com no l'hi havia d'escollir l'Esperit Sant?

c) Maria infondeix l'amor. *Mater pulchrae dilectionis.* No hi ha res que es comuniqui més que l'amor: s'estén com el foc. Quant gran fou l'amor de Maria. — Semblança entre les obres de la naturalesa i les de la gràcia: així com l'amor és principi de la generació en els homes, ho és en Maria.

III

L'experiència ens ensenya com Maria és principi de fe, de virtut i d'amor. *a)* El devot de Maria no perd mai la fe; aquell que l'ha perduda, però conserva la devoció, moltes vegades la recobra; els missioners lo primer que ensenyen al salvatge és el culte de Maria, amb el qual es fan cristians. *b)* Per no caure en el precipici del vici, el principal remei és Maria; pro-

tecció que dóna a la castedat. *c)* Per reanimar els cors freds no hi ha remei més preciós que l'amor de Maria; les dones saben enternir, i, de consegüent, quant més en sabrà aquella dona celestial i divina?

Per això, si alguna esperança queda pel món és que els homes encara són devots de Maria; no l'han oblidada, i Ella tampoc als homes; i com és possible si té l'encàrrec, des del paradís, d'aixafar el cap del dimoni? — En nostres dies no l'oblida, Saleta, Lourdes, etc. Preguem pel Papa, vell, malalt i rodejat d'enemics, que consoli els últims dies de la seva vida.

(Predicat a Sant Felip Neri el dia 8 de desembre de 1877.)

De la Inmaculada Concepción

Ipsa conteret caput tuum.
(Gen., 3, 15.)

I

DESCRÍBASE cómo por flaqueza de Eva tuvo lugar la caída del género humano en el paraíso, y cómo Dios quiso que aquel *grande error* se deshiciese por los mismos términos que se había hecho, lo cual presupone la Inmaculada Concepción de María: porque si Eva fue la que introdujo la muerte en nuestro linaje, María debía introducir la vida. La falta de Eva no fue la perdición, como la concepción purísima de Maria no fue la salvación; pero una y otra fueron respectivamente principio.

II

Eva, principio de perdición. A) Es principio de perdición, porque indujo a Adán al pecado. Le sedujo. — B) Porque, ade-

más, hizo el pecado. Dios no lo había hecho, a pesar de haber criado todas las criaturas, *viditque Deus cuncta quae fecerat: et erant valde bona*; porque el pecado no es criatura; es un monstruo. ¿En qué sentido debe decirse que Eva hizo el pecado, porque éste no tiene padre ni madre? Porque el pecado es como estos gusanos que nacen de la putrefacción, y no de generación, y como Eva introdujo el germen de la corrupción, por esto decimos que ella hizo el pecado. Corrupción de nuestros sentidos y de nuestras potencias.

III

María es principio de salvación. A) Porque sedujo al Verbo y le hizo bajar a la tierra; pues si bien es cierto que bajó, compadecido de la naturaleza humana, también lo es, en sentir de todos los Santos Padres, que hizo apresurar la Encarnación, la hermosura, la gracia, las súplicas de María. — B) María es principio de salvación, porque introdujo la gracia en el mundo. Descríbase a Eva en el paraíso alargando a su marido el fruto de perdición, y a María en el Calvario alargando a todos los hombres el fruto de su santo vientre.

IV

Para ejercer este acto se requería que María fuese inmaculada: *a)* Porque el Hijo ha de parecerse a la Madre. *b)* Porque María fue sagrario del Verbo, y Éste no podía descansar en lugar inmundo. *c)* Porque debía vencer al demonio la primera, como Eva fue vencida la primera. *d)* Porque convenía que la Madre divina fuese la más hermosa, ilustre y superior de todas las criaturas, lo cual no había logrado con el pecado.

(A Valldonzella, dia de recés, 7 de desembre de 1879.)

La Immaculada Concepció

Et concupiscet rex decorem tuum.
(Ps. 44, 12.)

AQUESTA festivitat ens recorda una gran calamitat i una gran felicitat. La maledicció de la nostra raça i la seva salvació per medi de Maria. — Història del pecat de nostres primers pares. — Maledicció d'ells, de la qual queda exceptuada Maria. *Inimicitias ponam,* etc., *tu insidiaberis calcaneo,* etc. — Aquesta excepció de la maledicció comuna dóna glòria a Déu i a Maria, honor als homes i una forta esperança de salvació.

I

A) (Glòria a Déu.) Perquè no fa inútil la creació dels homes; dóna lloc a la restauració. Com un arbre, que un llamp ha socarrat, però que deixa un rebrot, rebrot que ha de produir el fruit de la terra. Crist Jesús. B) (Glòria a Maria.) Perquè la fa superior a totes les criatures. Puríssima, no inficionada; i com ho devia d'ésser si Déu la portava en son enteniment, com la dona porta en ses entranyes l'infant que ha concebut?

II

Honor als homes. — Son vergonyós estat després del pecat. — La gràcia divina, que havia de derramar-se per tots els homes, no es va perdre, sinó que es concentrà en Maria, l'herència no s'ha perdut, i per medi de Maria torna als homes.

III

Mediació. — *Cristifera. Heri et hodie et in saecula saeculorum.* La seva mediació és agradable a Déu. Oració del Papa, son lloador; per Espanya, sa nació més estimada.

(Festa de la Immaculada Concepció.)

Del Nom de Maria

Et nomen virginis Maria.
(Luc., 1, 27.)

POTSER haureu reparat l'amor amb què la Iglésia celebra una porció de festivitats en honor de Maria: la Concepció, el Naixement, Presentació al Temple, els Desposoris, l'Encarnació, la Purificació, els Dolors, l'Assumpció. Això ens ensenya com Maria és més que les altres santes, és la Santa de les santes; és la Mare de família de tota la cristiandat. — Mes la festa que d'un mode més evident demostra això és la festa que avui celebra la Iglésia: el Dolcíssim nom de Maria. D'ell us parlaré avui. — *Ave, Maria.*

II

El nom dels sants personatges que rodejaren a Crist fou imposat per Déu: Jesús, i Joan Baptista; el de Maria també, segons piadosos escriptors, i és natural que ho fos aquell Nom que per totes les generacions és beneït. — *Ecce enim ex hoc beatam me dicent omnes generationes.* El seu Nom invocaven els apòstols, quants màrtirs resaven el rosari a l'anar al martiri, els militars cristians, etc. Tothom invoca el nom de Maria, perquè [és] el de la Mare.

III

Costum d'invocar aquest Nom, que indica l'amor a la persona que significa. Devem invocar-lo: 1.er En les temptacions, perquè el dimoni no el resisteix; està esfereït des del dia que li esclafà el cap. — 2.on En els perills corporals i tribulacions. Hi ha països en què la gent se saluden dient: *Ave, Maria,* etc. — 3.er A l'oir una blasfèmia, i nosaltres, que vivim en un lloc en què tant es blasfema, devem fer-ho. Devem beneir molt quan tants maleeixen.

IV

Per què tanta devoció al Nom? Perquè representa la persona, per lo qual el Nom de Maria significa les grandeses d'aquella il·lustre Senyora: 1.er Estrella del mar. 2.on Senyora, i ho és perquè Ella té domini de tot: *a)* Perquè és la més distingida, il·lustre, etc., de totes les criatures. *b)* Perquè ha guanyat aquest domini amb ses virtuts i mèrits. Perquè és la Mare del Sobirà Duenyo de tothom; i demés hi ha una raó especial per lo qual li diem Senyora del món. *c)* Aquell és duenyo d'una cosa que l'ha comprada; mes si els diners els hi han deixat, és duenyo el qui ho és dels diners. Així Crist es feu amo del món pel preu de la seva sang, i qui li deixà aquesta sang? Maria. *d)* Diem que és algú senyor o duenyo d'un altre quan el manté; els cristians ens mantenim del Cos de Crist, i d'on prové aquesta carn? De Maria. *e)* Perquè, en una paraula, en l'ordre de la gràcia tot ho havem rebut de Maria. La redempció, puix és Corredemptora; la protecció en el cel; l'aliment de l'ànima, que és el Cos i Sang de Crist, i, per últim, la gràcia d'una bona mort.

V

Mes si Ella és Senyora, nosaltres som els seus esclaus o servidors. Per això aquesta devoció és una obligació; sí podem passar de la devoció d'un altre sant determinat, mes no de la de Maria. Jo us asseguro que, així com un pot salvar-se sense haver resat mai un Parenostre a aquest o a aquell altre sant, ningú se salvarà sense haver sigut devot de Maria. Entre Jesús Salvador i Ella hi ha una tal unió, que la devoció de l'un no pot separar-se de l'altre.

Quines obligacions tenim envers Maria? Devem ésser-li fidels, no sols de paraula, sinó d'obra. Essent castos, humils, visitar la amb freqüència, celebrar ses festes, invocar-la amb freqüència. Així serem, en veritat, fills de Maria.

(Predicat a Santa Maria de Vilafranca, a les Filles de Maria, el segon diumenge de setembre de 1880.)

De la Presentación de Nuestra Señora

Adducentur in templum regis.
(Ps. 44, 16.)

Dios comprende todas las perfecciones y virtudes; el hombre, ninguna, porque si alguna tiene es de Dios. No obstante, los santos tienen (recibidas de Dios) perfecciones, cuanto más altos, más, y por eso todas las perfecciones de que es capaz la criatura resplandecen en la Inmaculada Virgen María. De aquí es que en esta Señora encuentra el cristiano todas las virtudes que imitar y todas las situaciones de la vida en las que aprender. Mira, cristiano, tu ejemplo en las circunstancias alegres: 1.°, en la Anunciación; 2.°, Visitación; 3.°, Nacimiento, etc., y verás cómo debes portarte humilde, modesto, siempre en dominio de ti mismo; en las circunstancias dolorosas, primero, en la profecía de Simeón, en la huida a Egipto, en

la pérdida del Niño, Pasión, etc., contempla la resignación, la conformidad, la fortaleza, etc.

Mas la época más interesante de la vida de María, porque es como el aprendizaje de esta vida, la preparación de lo que después tan altalmente resplandeció, es la presentación y permanencia de la Virgen María en la escuela del Templo. De esto vengo a hablar. — *Ave, Maria.*

La juventud es la edad más hermosa de la vida, es verdaderamente la *primavera* de la vida, época de flores que después han de convertirse en frutos. Entonces el corazón es como un terreno virgen, feraz para la producción... El corazón entonces es blando como la cera, que toma cualquier forma. De aquí que sea una edad peligrosa. El demonio, dice un santo, se ocupa principalmente en derribar la juventud; mas la Iglesia también cuida más especialmente de la educación de la juventud y coloca como ejemplar de la juventud que va educándose, en especial de las niñas, la Presentación de María Santísima.

Amor privilegiado con que Dios corresponde a las almas que desde la juventud se consagran al servicio de Dios. Recuérdense aquí aquellas palabras que en la parábola del hijo pródigo dijo el padre al hijo mayor: *Omnia mea tua sunt.* Es cierto que Dios ama a las almas que, auxilidadas de la gracia, logran sacudir el yugo de Satanás y se dan a Dios después de haber estado alejadas de Él; pero a las almas fieles que nunca le han abandonado profesa el Señor un amor privilegiado. Figuraos, pues, con qué complacencia recibiría Dios a la tierna Niña María al entrar en la escuela del Templo.

El glorioso san Jerónimo (también san Ambrosio en las lecciones de este día) (vide Ulloa, *Del Rosario*) describe su vida en el Templo. Madrugaba mucho, y después se consagraba a la oración y al trabajo; es decir, vivía consagrada a Dios. En esta vida debemos estudiar tres cosas: el recogimiento, la contemplación de las cosas divinas y el ejercicio de las virtudes. Tres cosas que convienen a todos los cristianos, pero principalmente a las jóvenes cristianas.

I

La disipación o distracción excesiva es fatal. Debilita el carácter, vuelve frívolos y al último hace de la persona un esclavo de este tirano que se llama mundo. Al revés, en el recogimiento la persona hácese sólida y fuerte y se crece a sí misma, y esto en todos los órdenes: el hombre de estudios, el comerciante, cualquier condición de persona lo necesita. Por esto la juventud, tiempo en que el carácter se va formando, debe ser una época de recogimiento. El mundo enseña lo contrario y dice que la juventud es el tiempo de las diversiones, de los locos placeres, etc. Desgraciada la joven que se deja seducir por esta halagadora predicación del mundo. La mujer, de sí, es más frágil que el hombre, y entregada al mundo se olvida totalmente de Dios, vuélvese veleidosa, frívola e insubstancial, y es incapaz de cumplir los deberes graves de la vida. — Considera el retiro de María: *Audi, filia, et vide, et oblivisce domum tuam et domum patris tui.*

II

No hemos sido criados para el mundo, sino para Dios, por lo cual a Él debemos aplicar nuestro entendimiento para conocerlo y nuestra voluntad para amarle. Cuando nos desprendemos de este tan grande estorbo que se llama mundo, el alma por sí misma se eleva a Dios y se complace en Dios. Figuraos a María en el Templo cómo debía espaciarse en Dios. Dios, cuando de veras con Él se ha trabado amistad, nunca cansa. El mundo engaña porque es la mentira, promete la felicidad y no la da; la vida sólidamente cristiana, es decir, el seguimiento de la ley de Dios, al principio parece difícil, mas después encuéntrase en ella toda la felicidad.

III

Esta piedad no debe ser estéril y ociosa; en ella debe aprenderse el ejercicio de todas las virtudes, y vosotras, principalmente, niñas, las virtudes domésticas. A) La obediencia, aprendedla de María, es una virtud esencialísima en la mujer, porque ha sido criada, no para mandar, sino para obedecer. B) El amor al trabajo: la aguja está bien aun en la mano de una princesa. María trabaja. C) El recato o modestia, que es un defensivo de la virtud y aun un realce de la hermosura. No sigáis las modas extravagantes, ridículas e indignas de una mujer cristiana. Sed modestas y humildes como María, y el demonio perderá todo su poder para extraviaros; los ojos de Dios se complacerán en vosotras.

(Predicat, en la festa de la Presentació, a l'església de l'Ensenyança, any 1885.)

La Presentació de Maria

HEM d'admirar en la Presentació de Maria a la filla i als pares: Déu sobre tots els afectes. — La Providència la porta al Temple com una preparació, perquè Maria és temple i sagrari de la Santíssima Trinitat. A l'ombra de Déu creix en totes les virtuts —l'ombra del món cria vicis—. Virtuts: *obediència* (base del món), *amor a les germanes, vot de castedat,* i tot és fruit de l'oració.

Vosaltres, nenes, heu d'imitar a la Verge: cercar l'ombra de Déu i viure sempre en ella, i aprendre *l'obediència,* que sempre haureu de practicar; *l'amor als altres,* dins de la família, etc.; *la puresa de la vida,* que és la major hermosura. Sant Ambròs diu que Maria, fent-se hermosa de virtuts, meresqué que Déu s'enamorés d'ella; i medi per obtenir-ho: *l'oració* i *el treball,* que és obligació fonamental de la vida. La Verge l'exercità sempre. Amb l'oració i el treball creixen totes les

virtuts; s'obté la pau i el consol de la vida present, i la consecució de la vida eterna.

(A l'Ensenyança de Manresa, festa de la Presentació de 1915.)

Explicación del Avemaría

Ave, gratia plena.

(Luc., 1, 28.)

I

Devoción a María necesaria al cristiano en todos los estados, pero en especial a las sagradas vírgenes. — Devoción que la tenía san Bernardo y la tienen sus hijos. — Necesidad de renovar el fervor, formando el culto de María una parte tan interesante de nuestra vida espiritual, a fin de que aquellos ejercicios que le consagráis sean fructuosos. Los muchos sermones de san Bernardo sobre María prueban la voluntad de que estuviese siempre viva su devoción. El compendio de las alabanzas de María está en las palabras de san Gabriel y santa Isabel.

II

Gratia plena, etc. Sentidos de esta expresión y dignidad que denota en María, etc. *Dominus tecum.*

III

María es la abogada por excelencia, la intercesora. Suaviza la vida espiritual. Dice san Bernardo en un sermón (s. *Sal-*

ve Regina) que los pecados los obramos con delicia y las obras buenas con pesar y amargura, mas María nos alienta en el camino de la virtud: *Illos tuos misericordes oculos ad nos converte.*

(A Valldonzella, dia de recés del mes de maig de 1882.)

Anunciació de Maria

Ave, gratia plena.

(Luc., 1, 28.)

La humil casa de Natzaret presenta avui l'espectacle més meravellós i extraordinari que hi ha hagut des del principi del món. Maria, dona de Josep, estava retirada en una cambra de la seva casa contemplant les veritats divines, quan se li apareix un àngel baix la forma d'un jove d'extraordinària hermosura, i, inclinant-se amb reverència davant d'Ella, li diu: *Ave, gratia plena,* etc. —És el succés més extraordinari, perquè encara que des del principi veiem aparicions d'àngels, els homes es postren davant dels missatgers celestials (Abraham); aquí, al revés. — La causa d'aquella diferència és clara, conegut l'objecte de l'ambaixada: Concebràs i pariràs, etc. — Heus aquí l'anunci més portentós que pot oir-se: Déu es vol fer home, i fa demanar a Maria si li vol ésser Mare. Dubte de Maria, expectativa dels habitadors de la Glòria. — *Fiat.* — Encarnació del Fill de Déu. —Maria, Mare de Déu.

De la prerrogativa d'ésser Mare de Déu en resulta que Maria; 1.er, és la criatura més excel·lent i elevada; 2.on, és la intercessió més poderosa envers Déu.

II

A) Déu dóna a cada u la gràcia i perfecció que necessita, segons l'estat a què l'eleva. Els apòstols, els màrtirs, els con-

fessors, les verges. — Maria és la reina de tots ells; de consegüent, té més gràcia de fe, de fortalesa, de constància, de puresa que tots ells junts. — Però sobretot havia d'ésser Mare de Déu, dignitat la més gran que es pot imaginar. — Les mares dels reis i emperadors de la terra són reines i emperadores, i és perquè deu haver-hi proporció entre el fill i la mare. — Excel·lència de Déu, Criador, Conservador i Santificador de tot; de consegüent, qual serà la grandesa de Maria? — Déu podia haver criat un cel i una terra, etc., més rics, però no podia criar una dona més excel·lent que Maria.

B) Els teòlegs ensenyen que un acte d'amor de Déu, fet amb la plenitud de la gràcia que cada u té, mereix un grau de gràcia igual al que abans tenia. Maria era plena de gràcia, i suposem que fes un acte de caritat a cada hora del dia, quin mode més prodigiós tenim d'haver-se-li augmentat la gràcia? — Tal vegada direu: Però no sempre estaria la Verge amb aquesta presència de Déu i estigueren alguns sants, Caterina de Siena, Teresa, etc. — Però les hores de dormir? També, i, per lo regular, cada u somnia lo que l'ocupa. Per tant, Maria, etc. Sant Bernardí de Siena. Maria tenia una contemplació més perfecta domint que els altres sants desperts.

C) Sant Agustí i sant Tomàs: Moisès i sant Pau tingueren la visió beatífica de Déu; i, segons Suárez, també la Verge Maria, perquè lo que ha estat concedit a algun sant, havem de judicar que no ha sigut negat a Maria, a la qual Déu té afecte filial.

II

La intercessió de Maria és la més *poderosa*. Santa Brígida: Jo no us puc negar res, perquè res em negàreu. És totpoderosa per gràcia. — El més desesperat que acudi a Maria. — És la més afectuosa, perquè és mare i dolcíssima, com consola en les amargures de la vida. — És la més *general* per tots els països i per tota classe de necessitats.

III

La devoció veritable de Maria és segura per a alcançar la vida eterna, segons ho féu confessar a un dimoni sant Domingo. Doncs, de què prové que molts que resen a la Mare de Déu es condemnin? De que la seva devoció no és veritable.

Per ésser-ho deu tenir-se: *a)* Puresa de vida. És impossible amar a Maria i avorrir a Crist. Injurien a la Senyora. *b)* Ésser constants en la seva devoció. — El Rosari en les famílies. — Confiança que en l'hora de la mort ens donarà l'haver repetit cada dia cinquanta vegades: *Pregueu* per nosaltres, pecadors, ara i en l'hora de la nostra mort.

De la Expectación de la Virgen

Rorate caeli, desuper, etc.
(Isai., 45, 8.)

I

El Adviento es el tiempo de la esperanza. — La esperanza antes de Cristo, esperanza de su venida. La esperanza después de Cristo, esperanza de que con su auxilio nos libraremos de la esclavitud del pecado y alcanzaremos la libertad de la gloria. — María, ejemplar de la esperanza: 1.º Porque tenía una fe sublime; a más fe, más esperanza. 2.º Porque tenía menos *esperanzas* tenía más *esperanza;* por esto vosotras, monjas amigas de la muerte, que destruye todas las *esperanzas,* sois las monjas de la esperanza. 3.º María, ejemplar de la esperanza, porque tenía más caridad; se desea más lo que más se ama. El amor que tenía al Hijo de Dios e hijo de sus entrañas le hacía más vivo el deseo de abrazarle y de servirle.

II

El cristiano nunca tiene más semejanza con María que cuando comulga, porque se identifica con Jesús, se une con Él. El que va a comulgar, de consiguiente, debe esmerarse en la virtud de la esperanza, por los mismos tres medios que María: 1.°, por la fe; 2.°, despreciando todas las esperanzas; 3.°, encendiéndose de caridad. — La pureza de conciencia.

(A les Religioses de l'Esperança, Vetlladores, el dia 18 de desembre de 1894.)

De la Expectación de la Virgen

Qui... adhaeret Domino, unus spiritus est.

(1 Cor., 6, 17.)

I

La residencia de Dios es múltiple: *a)* El cielo, el alma del justo, las iglesias cristianas, el sagrario y el seno de María. — La más magnífica de estas residencias es el seno de María. *b)* Por la pureza, por el amor, por la dignidad de madre, que no es ya una simple residencia, sino parte del ser. *Dominus tecum. c)* De esta unión nace la esperanza; sólo se desea lo que se conoce y se ama. María a Dios le tiene y le desea; sólo desea a Dios quien tiene a Dios. María resumió en sí los deseos de todos los profetas.

II

Apliquemos esta doctrina a nosotros mismos, porque María es el tipo del alma justa. *a)* El alma justa es templo de

Dios. *b)* Cualidades: pureza, amor y la dignidad de la gracia. *c)* Entonces le esperaremos.

(A les Religioses de l'Esperança, desembre de 1895.)

De la Purificación de la Virgen y del amor que por su ejemplo debemos a la observancia de la Ley

Tulerunt illum (Iesum) in Ierusalem, ut sisterent eum Domino, sicut scriptum est in lege Domini.

(Luc., 2, 22.)

I

Dos aspectos bajo los cuales podemos considerar esta festividad: 1.°, la pureza de María; 2.°, su amor a la Ley. Estudiaremos este último aspecto.

II

¿Qué es la Ley? En cierta manera es el mismo Dios, porque es la manifestación de su voluntad. Dios no tiene ley; Él mismo es su ley, porque es perfectísimo por esencia y, de consiguiente, no ha de conformarse con nada de fuera de Él; pero nosotros, flacos y ruines, tenemos necesidad de ley, *nisi quod lex tua meditatio mea est: tunc forte periissem in humilitate mea* (Ps. 119, 92). La Ley es, pues, la causa de nuestra perfección, y por ella nos conformamos con Dios. La santidad no consistirá, pues, en cosas extraordinarias, ni en oraciones levantadas, ni en penitencias rigurosas, sino en la humilde sujeción a la Ley.

Respeto que debemos a la Ley cristiana: 1.° Por su autor, que es Dios, que la dictó con su sabiduría y la plantó con su

sangre. 2.º Por su contenido: nada se escapa de la Ley, ni lo exterior, ni lo interior; comprende nuestros pensamientos, nuestros afectos. La ley divina siempre rige para nosotros; no hay ni un momento en que esté en desuso, y es imposible que haya el más mínimo pensamiento que no le esté sujeto. — Cuán terrible se nos presenta por esta parte el juicio que se tomará de nuestra conducta después de la muerte, pues no habiendo palabra, ni pensamiento, ni momento de nuestra existencia que no esté sujeto a la Ley, toda palabra, todo pensamiento, todo momento debe ser juzgado.

Amor que debemos a la Ley: 1.º Porque nos asegura la salvación: es el camino del cielo, y, por lo mismo, el que no va al cielo, conociendo la Ley, se condena a sabiendas. 2.º Porque, siguiéndola, estamos seguros de cumplir la voluntad de Dios, no tenemos vacilaciones y tenemos el consuelo de la seguridad de estar en armonía con Dios.

III

Por esto Jesús y María nos dan tantos ejemplos de cumplimiento de la Ley. Cumplen la orden de Herodes de pasar a Belén, la ley de la Circuncisión, la de pasar al Templo a celebrar su Pascua y la que hoy celebramos sobre todo. Obsérvese que no estaban obligados a ello.

(A Valldonzella, dia de recés de febrer de 1880.)

La Purificación de la Virgen

De la Purificación, explicando: 1.º, que Cristo es luz; 2.º, que esta luz nos la adquirió María, que en este día compra del sacerdote el divino Infante; 3.º, que María lo compró, porque era la única digna de poseerlo, por ser purísima Virgen. Y aquí explíquese: 1.º, la excelencia de la virginidad, como la

explica san Juan Crisóstomo; 2.°, explíquese que no basta la pureza corporal para adquirir a Cristo, sino que debe haber la espiritual, como la tuvo María, y que consiste, como la explica Bossuet, en una separación y en una unión, y entonces es un virginidad fecunda, no estéril. — Las sagradas vírgenes deben serlo de esta manera, y por esto los monasterios de las religiosas son como un laboratorio de esta virginidad; la vida claustral supone se funda ya en la virginidad corporal, pero en el monasterio se adquiere la espiritual.

(Predicat a Valldonzella el primer diumenge, dia 2 de febrer de 1879.)

Dolores de María

HERMOSURA de Jesús, que es la hermosura de Dios. — Para comprenderla perfectamente hemos de considerar la de María. — Porque María es el camino más breve para llegar a Jesús. — La hermosura de María es un verdadero mundo, por lo cual ha de considerarse por partes. — Breve indicación de la hermosura de la Natividad, Desposorios y demás misterios de María, pero que sobresale en los dolores.

II

Lo que más resplandece en Cristo de un modo más maravilloso es el dolor, porque la Encarnación es una obra de expiación. — Por esto todos los que han estado unidos a Él han participado del dolor, y cuanto más unidos más. — Los Santos Inocentes, los Apóstoles, los mártires, etc. — Por lo mismo que María fue la más unida a Jesús, debió ser la que más sufrió.

II

Inmensidad de los dolores: *a)* Por razón de la grandeza de María, por la inteligencia más viva que tenía de Jesús, que era Dios, y, por lo tanto, unía al dolor de María el de ver tan tremendo deicidio. *b)* Porque estos dolores eran reales y verdaderos, pues en nuestros dolores la imaginación forma la mayor parte; en María la perfecta tranquilidad de entendimiento, la calma de su corazón aumentaba la grandeza de los dolores, porque los hacía verdaderos y reales, y además la ponía en situación de aceptarlos completamente y, por consiguiente, adquiría un mérito mayor.

III

El porqué de los dolores

Causas de los dolores de María: *a)* Por el amor que su Hijo la tenía y, de consiguiente, para asemejarla a sí; debía seguir la ley de la Encarnación, que era ley de dolor. *b)* Para aumentar sus méritos, pues nada los aumenta más que el dolor; sesenta y tres años de éxtasis no hubieran acumulado un mérito igual al de la Pasión, y puede decirse que el triunfo de la Asunción fue el fruto de la Compasión. *Si tamen compatimur, ut et conglorificemur. c)* Para aumentar la gloria de Dios, para que se viese el triunfo de la gracia divina sobre todos los obstáculos. Aparente crueldad de la Providencia en los destinos de las criaturas, y que se explica, porque Dios se busca a Sí mismo en todas las cosas, porque todas las cosas le tienen a Él por fin, lo cual es al mismo tiempo un misterio de amor, pues de esta manera diviniza a las criaturas. *d)* Porque, viendo los hombres a un alma sin pecado llena de dolores, aprendieran la excelencia y santidad de la ley del sufrimiento.

IV

Motivos de dolor: *a)* El conocer que el verla adolorida su Hijo, le aumentaba el dolor. *b)* El ser testigo presencial de la Pasión, pues, según revelaciones, estuvo presente desde el *Ecce Homo*. Impresión de las llagas, corona, etc., que tuvieron algunos santos; participación, visión de las tentaciones, pecados, etcétera, que atormentaron al Señor en el Huerto, todo lo cual tuvo en mayor escala María. — Vía crucis verdadero —. Dolor sin simpatía es el más cruel; María no tenía con quién expansionarse, porque Ella sola en el mundo comprendía la grandeza de la Pasión, y los demás, ni aun la Magdalena, no.

(A Valldonzella, divendres dels Dolors de 1879.)

Dolores de María

Beati qui lugent, quioniam ipsi consolabuntur.

(Math., 5, 5.)

SIEMPRE en el mundo las lágrimas han sido respetadas; un hombre que llora inspira interés. Las lágrimas han sido siempre reconocidas con un mérito purificante. Y no obstante, ¡cuántas lágrimas inútiles! Para la vida espiritual sólo son provechosas las lágrimas del espíritu; las de la carne son inútiles, de manera que esta bienaventuranza *Beati qui lugent* debe entenderse *spiritu*.

I

Las lágrimas por la pérdida de la fortuna, de los parientes y amigos, etc., son lágrimas de la carne, y de ellas podemos decir que prueban que el hombre antiguo y según la car-

ne no ha muerto aún. El Hijo de Dios no alude a estas lágrimas aquí, ni cuando dice: *Beati qui nunc fletis, quia ridebitis.* No queremos ser severos, sin embargo, con la miseria humana, que es nuestra propia flaqueza; es cierto que estas lágrimas no sólo no son meritorias, sino que son prueba de espíritu poco varonil; pero, no obstante, cuando son moderadas, estoy seguro de que Dios las mira con compasión, pues su Hijo lloró en la muerte de Lázaro. San Agustín dice que no se avergüenza de haber derramado algunas lágrimas en la muerte de aquella santa mujer que le parió dos veces. San Bernardo llora a su hermano san Gerardo, pero más llora el rompimiento del vínculo espiritual que el carnal. La Iglesia nos propone a los modelos de entereza, como a san Lorenzo Justiniano, que asistió a su madre en la hora de la muerte, *siccis oculis*; mas habla también con simpatía de santa Paula, a quien san Jerónimo reprendía por los excesivos dolores en la muerte de sus hijos. Es cierto, empero, que Jesucristo aquí habla de otras lágrimas más excelentes.

II

Las santas lágrimas espirituales tiene varios grados.

1.º La bienaventuranza dice *beati* a los que llevan con paciencia las amarguras y tristezas que les envía o permite que les vengan. Las calamidades naturales, enfermedades, contradicciones, etc.

2.º Son aún más bienaventurados los que lloran los pecados propios y los ajenos. El llorar es uno de los ministerios del monje; pero se habla de lágrimas espirituales, gemidos del corazón. — Regla de san Benito. Deben llorar por los que no lloran, por sí y por los otros. Cuanto menos lloran los mundanos, ellos deben llorar más.

3.º Más bienaventurados son aún aquellos que gimen y lloran y echan gritos de dolor por las continuas peleas con la carne y la concupiscencia, por el deseo de la patria celestial, por

el amor de Dios y de Cristo crucificado, a quien desean ver. *Que muero porque no muero,* decía santa Teresa. *Infelix ego homo! quis me liberabit de corpore mortis huius?,* decía san Pablo (Rom. 7, 24). Ahora las lágrimas lavan y purifican; después quemarán.

III

Ipsi consolabuntur. En primer lugar, en la vida eterna: *Laetitia sempiterna super caput eorum.* (Isai., 35, 10.) — Lázaro y el rico Epulón. — Aun en esta vida *si est gaudium sincerum, est in mente compuncta,* dice Cornelio a Lápide. — Estas lágrimas espirituales lavan los resabios mundanales que son origen de tristeza, por lo cual el hombre devoto en la misma compución se deleita.

Maria Corredemptora

Faciamus ei [homini] adiutorium simile sibi.

(Gen., 2, 18.)

EL Criador ha volgut que en el llinatge humà s'hi veiés l'acció de l'home i de la dona. — Adam i Eva. I aquest principi del llinatge persevera i perseverarà: l'home i la dona són necessaris. En les lleis, en les costums, en les famílies, en els pobles i en les nacions. En lo petit i en lo gran. La dona influeix en les lletres, en la política, en la indústria, i sobretot en la moralitat, en la fe, en la suavitat de les relacions humanes. Per això, així com influeix en l'ordre natural, també en l'espiritual i sobrenatural. En els dies de la vida mortal de Jesucrist: Magdalena, Samaritana; en la propagació evangèlica (cartes de sant Pau i sant Joan); i en la Iglésia ja formada: sant Benet i santa Escolàstica, sant Francesc i santa Clara, sant Domingo i Caterina de Siena. Les fundadores modernes.

En la creació, doncs, i fundació del llinatge, i en la restauració. El nou Adam i la nova Eva segons els Pares de la Iglésia. Maria, doncs, és auxiliar *(auditorium)* de Jesús, *simile sibi,* principalment en els misteris, que són com les parts o elements que formen el gran dogma de la nostra redempció. I això és lo que em proposo: explicar com Maria ha sigut l'auxiliar de Jesús en la regeneració del llinatge, la corredemptora, usant el llenguatge de la pietat. — *Ave, Maria.*

I

Praeservata intuitu meritorum Christi. Filla del vostre Fill.

La redempció dels homes, la regeneració cristiana s'efectua per medi de la gràcia, que restaura i renova i expel·leix el pecat, principi del mal, corc de la naturalesa, que la barrina i corromp. I aquesta regeneració o redempció es completà en tres actes:

1.er L'Encarnació. *Verbum caro factum est,* per a divinitzar la carn, espiritualitzar-la i fer-la mereixedora de la Glòria. — El pecat havia desterrat del món la gràcia, i a tornar i a multiplicar la gràcia ve el Fill de Déu, qui fa dels homes fills de Déu. Però hi ha d'haver el consentiment d'una dona: *Ecce ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum.* La salvació del món depèn d'aquesta paraula de Maria. *Mater divinae gratiae.*

2.on En el sacrifici de Jesús. És el moment decisiu de la redempció, la reconciliació, el sacrifici que destrueix el pecat i satisfà la injúria al Criador. Part de Maria en la passió i mort de son Fill. Lo *Mulier, ecce filius tuus,* és la fórmula expressiva de què Maria és l'auxiliar de Jesús en la redempció. Per la redempció som fets fills de Déu, i en l'acte de la redempció Jesús ens declara fills de Maria.

3.er En la fundació de la Iglésia o vinguda de l'Esperit Sant. Presidint el col·legi apostòlic contemplem les íntimes relacions entre Maria i l'Esperit Sant. Tota conversió o regeneració és obra de l'Esperit Sant, però per mediació de Maria.

Ella fou qui concebí a Jesús, encara que per obra de l'Esperit Sant. Així també els homes es converteixen o vénen a la gràcia per moció de l'Esperit Sant, però mediant la Verge Maria; per això és anomenada *Sponsa Spiritus Sancti.*

II

Però tornem encara a contemplar la identificació entre Jesús i Maria en el misteri de les Dolors. No concebim a Jesús crucificat sense tenir al costat sa Mare. — El Calvari és el punt culminant de l'amor de Jesús, de la pietat cristiana. — Les Dolors són també la situació de Maria més adorable pel cristià, més que a l'estable de Betlem, etc. — Però encara vull que veieu que tota la glòria i grandesa de Maria està en el Calvari. *Praeservata intuitu meritorum Christi.*

Que Maria continuï engendrant generacions manresanes. Que Manresa continuï essent una ciutat mariana; que els nostres descendents mantinguin i fomentin aquesta devoció.

(Havia de predicar-se, i no ho fou, en el segon centenari de la Congregació dels Dolors, de Manresa.)

Assumpció de Maria Santíssima

Fecit mihi magna qui potens est.
(Luc., 1, 49.)

ABISME que hi ha entre l'home i Déu, i no obstant, per deure de naturalesa i de justícia, l'home ha d'unir-se amb Déu. En què consisteix l'abisme: en l'ordre físic, les necessitats naturals, les malalties, les contradiccions dels homes entre si; en l'ordre moral, les passions, les temptacions, el mateix caïment de la naturalesa que no es vol fer violència. — Per açò es necessita un auxili, un patrocini. Tots els pobles de la terra l'han cercat fora de la terra: els cristians en els sants; vos-

altres en la Verge Maria i en son misteri més venerable. Us parlaré de que Maria és totpoderosa per gràcia, i, de conseqüent, la seva protecció, eficacíssima. — *Ave, Maria.*

I

Sols Déu és totpoderós per naturalesa, però li plau fer participants a les criatures de son poder; tant és una criatura més acostada a Déu, més participa de son poder: l'home, *exempli gratia*, més que la bèstia; però quan l'home s'acosta més a Déu per la santedat, encara aleshores més. Entre totes les criatures, la que més s'acosta a Déu és Maria, perquè el signe més cert de l'excel·lència d'un ser és son poder. — A) Per l'exemple del pecat, com aquest separa de Déu. Maria Immaculada és com un cristall puríssim, a qui el sol diví il·lumina totalment, de manera que sembla vestida del sol, un pedaç de llum, con un ferro vermell que sembla un tros de foc. — B) Per la plenitud de la gràcia, aquesta multiplica el poder de la naturalesa, *gratia plena.* A semblança de Crist pot dir-se d'ella: *de plenitudine eius nos omnes accepimus.* — C) Per la dignitat de Mare de Déu. Queda emparentada amb Déu i amb autoritat sobre de Déu encarnat, *erat subditus illis.* Aquesta dignitat li dóna el dret d'ésser venerada per tota criatura en el cel, en la terra, i temuda en l'infern. — D) Per l'exercici de les virtuts. És cert que Déu ha predestinat a cada criatura en l'ordre espiritual, que la gràcia és la que acosta a Déu; però també ho és que cada u és fill de ses obres, que el Sant Pare o el Rei no són sants per l'ofici que exerceixen, sinó per les virtuts que practiquen. Per açò Jesucrist, als qui deien: *Beatus venter qui te portavit, et ubera quae suxisti,* respongué: *Quinimmo beati qui audiunt verbum Dei et custodiunt illud.* — Virtuts de Maria: la puresa, la humilitat, la conformitat, la fe, l'esperança, la caritat: *Beatam me dicent omnes generationes.* Si n'ha sentit d'alabances de Maria aquesta muntanya en què està edificat el Bruc...

La malícia i la flaquesa humana, que de tot abusen, abusen de vegades del poder i de la misericòrdia de Maria. Per a obtenir-la el cristià necessita exercitar-se en la justícia i la virtut, o almenys aspirar a obtenir-les.

Els homes de voluntat recta i de cor pur poden dir a Maria: *Illos tuos misericordes oculos ad nos converte.* — Esperem de Maria l'auxili en les tribulacions, el consol en les amargures, la fortalesa, la pau en les famílies, el sant rosari.

II

Pla. — El poder d'un ser depèn de sa perfecció i excel·lència, — és així que Maria és la criatura més perfecta i excel·lent, — *ergo* és la més poderosa.

(Predicat en la Festa Major del Bruc, dia 15 d'agost de 1893.)

Del Purísimo Corazón de María

Mater eius conservabat omnia verba haec in corde suo.
(Luc., 2, 51.)

Dios ha querido enseñar a los hombres por medio de ejemplos. El Verbo, que es la palabra de Dios Padre, se hizo Hombre: *Verbum caro factum est et habitavit in nobis.* La doctrina divina se encarnó para que no sólo por nuestros oídos entrase la enseñanza de salvación, sino que pudiésemos contemplarla con nuestros ojos y tocarla con nuestras manos. Jesucristo es, pues, el Maestro práctico de nuestra vida, y con Jesucristo los santos, que son como el resplandor de su luz, como sus retoños. Las virtudes parecen más imitables en Jesucristo que en Dios, y en los santos que en Jesucristo; porque Éste es hombre nos parece más cercano a nosotros, pero

como es Dios no nos es tan parecido como los santos. Entre todos los santos, María, reina de ellos, es como la acumulación de todas las virtudes y el manantial de todas ellas. Por esto la Iglesia la presenta en primer término a nuestra imitación y nos recuerda sus virtudes en particular. La pureza de María ¡cuán venerada es en toda la Iglesia! La misericordia, el amor, etc.

No contenta la Iglesia con presentarnos el gran cúmulo de los méritos y virtudes de María, nos convida a rendir culto a su Corazón inmaculado, que es el asiento de todos los méritos y virtudes y el Corazón más excelente que ha tenido criatura alguna. — *Ave, María.*

I

El corazón es como la esencia de la persona; pero entended que hablo el lenguaje cristiano, no el mundano. Éste llama buen corazón a aquel que se compadece y llora a la vista de la desgracia, pero que se mantiene tranquilo en presencia de las ofensas que Dios recibe; que no hace mal al prójimo, pero que es incapaz del cumplimiento de los deberes difíciles. En lenguaje cristiano un buen corazón es aquel que ama a Dios y al prójimo, que contiene sus pasiones, que sacrifica sus inclinaciones. En una palabra, un buen corazón es un corazón puro e inmaculado, cuya definición dio el profeta David con aquellas palabras: *Beati immaculati in via qui ambulant in lege Domini,* esto es, llevan una vida inmaculada los que andan por el camino de la Ley del Señor.

Pero, ¿cómo se forma el corazón? El corazón es obra de Dios y del hombre juntamente: ni Dios ni el hombre separadamente pueden hacerlo. Dios, de potencia absoluta, puede, pero nunca suele hacerlo; aquí puede aplicarse aquella sentencia de san Agustín: *Qui creavit te sine te, non salvabit te sine te.* Jesucristo es el verdadero pedagogo de los hombres; su misión es de enseñanza, y la enseñanza es un trabajo si-

multáneo entre el maestro y el discípulo. Dios quisiera que todos los hombres fuesen perfectos; a todos llama, pero pocos corresponden: *Multi sunt vocati pauci vero electi.*

Dios llama, pues, a los hombres a su divina escuela para hacerles según su Corazón, pero los hombres hácense sordos. Otros oyen, pero retroceden, y todos hemos visto a personas que después de haber seguido la escuela de Cristo, cuando estaban aplicados ya a formar su corazón han retrocedido miserablemente.

II

El divino Salvador explicó la doctrina de la formación del corazón cristiano de una manera sumamente sencilla y natural. El corazón es un campo: un campo no importa que su tierra sea excelente, si no da frutos es un mal campo; un corazón sin obras buenas y provechosas es un mal corazón. El labrador que cultiva este campo es Dios. El campo por sí solo no produciría nada; al revés, presenta dificultades al divino Labrador. Las dificultades que la gracia divina encuentra en los corazones pueden reducirse a tres, que son las flaquezas más generales entre los hijos de Adán: *la distracción* (semilla que cae en el camino); *la dureza* (semilla que cae entre peñas); *el apasionamiento* (semilla que cae en tierra buena, pero llena de malas hierbas). ¡Cuán poca es la semilla que se aprovecha! Demos una mirada por el mundo, donde Dios ha sembrado su palabra, que después regó con su sangre, y apenas descubrimos en lugar alguno el fruto precioso de la virtud evangélica; todos los campos menos fruto del que podían dar; todos los corazones producen menos virtudes de las que podrían producir; sólo un campo, usando el lenguaje del Evangelio, ha producido ciento por uno, y éste es el inmaculado Corazón de María.

III

Dios, desde toda la eternidad, preparaba este Corazón, que debía constituir el delicioso tálamo de su Hijo Unigénito al unirse en amoroso matrimonio con la naturaleza humana. En el universal naufragio del pecado original la diestra del Excelso la salvó de la inundación de la corrupción. El Corazón de María es, pues, inmaculado por naturaleza. Mas no se contentó Dios con hacerlo inmune de culpa: enriquecióle con toda suerte de dones. Elevación de la inteligencia angélica, más elevada aún la de María. Explíquense los atributos de María: 1.° La sabiduría infusa le era necesaria para comprender los grandes misterios en que debía intervenir; de lo contrario fuera un instrumento ciego. 2.° El poder, es María omnipotente por gracia, nada se le puede negar. 3.° La misericordia, de todos se compadece. Pureza del amor del ángel, más aún el de María. El Corazón de María es de Hija (de Dios Padre), de Madre (de Dios Hijo), de Esposa (del Espíritu Santo), de reina y madre de la humanidad. Disputan los teólogos acerca de si Dios puede crear un ser más perfecto que María: disputan, porque si niegan parece que limitan el poder de Dios; si afirman, que disminuyen la gran dignidad de que debe estar adornada la Madre de Dios; mas todos están acordes en que no puede crear un corazón más puro que el de María. Es un Corazón purísimo; el ojo divino no descubre en él mancha alguna; lo que ensucia el corazón es el mal; en María no existe mal de ningún género. — Dificultad de mantener el corazón puro de todo linaje de pasiones. — El de María lo era. Así convenía que fuese el Corazón que debía servir de sagrario a la divinidad; pero no nos contentamos con decir: debía ser; decimos: fue.

IV

Dice san Bernardino de Sena que por las palabras se conoce el corazón, y ya es antiguo principio *ex abundantia cordis os loquitur*. Las palabras de una persona son como el olor del aliento del alma: de un corazón corrompido sale el mal aliento de la corrupción. Estudiemos, pues, la santa conversación de María para conocer la santidad de su Corazón. Muy pocas veces nos refiere el Evangelio que hablase María: mas este silencio de María es un indicio de la pureza de su Corazón. La conversación humana y la conversación divina son opuestas, la una contraria a la otra. Por esto María habló poco; mas este poco vale mucho, y al hablar hízolo en ocasiones solemnísimas:

A) Habla y trata con el arcángel del negocio de la encarnación. Resalta en la Virgen el amor a la pureza, ya turbándose a la vista del ángel, ya prefiriéndola a la dignidad de Madre de Dios.

B) Habla con santa Isabel en la visitación, y aquí descubre toda su humildad: 1.°, en vistar la señora a su sierva; 2.°, en las palabras con que contesta a la salutación, o sea en el *Magnificat*, que es el cántico de la humildad, y la humildad es el fundamento y la manifestación de la pureza.

C) Habla públicamente dos veces con su divino Hijo. De las conversaciones particulares entre Madre e Hijo no tenemos noticia; sólo los ángeles fueron dignos de oírlas. Pero públicamente habló con Él: 1.°, al encontrarle en el Templo; 2.°, en las bodas de Caná de Galilea. En el primer caso descúbrese el grande amor de María a su Hijo, desahoga su profunda pena por la separación. El amor de Dios es incompatible con un corazón impuro. El amor de Jesús es propio de las vírgenes. En el segundo caso, o sea en las bodas de Caná, manifiéstase el amor a los necesitados, o sea la misericordia. Este sentimiento bellísimo ¿puede albergarse en un corazón que no sea enteramente puro?

El Evangelio, pues, nos da testimonio de la excelencia y

pureza del Corazón de María, pureza sublime y que no puede ser traspasada. Pero la experiencia cotidiana nos lo demuestra también: los cristianos alcanzan la pureza por intercesión de María. Acudamos a Ella y alcanzaremos esta preciosa virtud, que es una condición necesaria para salvarse.

(Predicat a l'Ensenyança, de Barcelona, en la festa del Puríssim Cor de Maria, 23 d'agost de 1885.)

Del Rosari

Ave, gratia plena.
(Luc., 1, 28.)

QUAN Déu crià a l'home no el va deixar independent d'Ell; li va prometre la seva assistència, afavorir-lo corporal i espiritualment, donar-li el sustento del cos i de l'ànima; però, essent necessari que l'home no sols complís les seves obligacions envers Déu, sinó que humilment li demanés cada dia que l'ajudés, — per això diu *petite et accipietis,* i comparant-se Ell a un pare, puix que verdaderament ho és, diu: Per ventura, si un fill demana a son pare un pa, li donarà una pedra, etc.?

D'altra pat l'oració és un tribut que paguem a Déu i que li devem absolutament. El masover paga a l'amo les parts dels fruits de la terra; de Déu havem rebut l'enteniment, el cor i la llengua, i, de consegüent, per medi de l'oració li havem d'oferir els pensaments, els afectes i les paraules, que són com els seus fruits.

L'oració és com una cadena d'or que uneix la nostra ànima amb Déu, fortificant-la contra les temptacions i vicis. Desgraciat d'aquell que, quan es veu combatut, no alça els ulls a Déu per medi de l'oració!

Les vanitats i apariències del món lliguen el nostre cor amb la terra; l'home, com què és de terra, sempre terreja, i per això és necessari que per medi de l'oració ens aixequem

per sobre lo de la terra, unint el nostre cor amb el mateix Déu, vivint no solament la vida de menjar i beure, sinó la vida de l'enteniment i de l'ànima; les penes i tribulacions ens omplen d'amargura; res de la terra ens pot aconsolar; on acudirem, doncs, sinó a l'oració? — L'oració és llum que il·lumina... és rosada que mitiga l'ardor dels vicis i passions... és bàlsam que cura les ferides.

Però, si l'oració és tan excel·lent, qui ens ensenyarà a pregar, em direu, com deien els deixebles a Jesucrist Senyor nostre? La Verge Santíssima. Ella, en una època calamitosa d'heretgies, guerres, crueltats, incendis, blasfèmies, etc., ensenyà al gloriós sant Domingo el rosari. — Resultat que donà; el rosari, per espai de molts cents anys, preservà al món d'heretgies i vicis, i quan el rosari va decaient s'augmenten els uns i els altres.

Avui us explicaré l'excel·lència del rosari. — *Ave, Maria.*

I

L'excel·lència es prova: *a)* per sos autors, que són el mateix Jesucrist i l'arcàngel sant Gabriel; *b)* per la santedat de les paraules que en ell es diuen; *c)* pels actes de virtut que es practiquen de fe, esperança, d'adoració, etc., resant el Parenostre. Explicació del Parenostre... Sia santificat el vostre nom, lo qual és contra la blasfèmia; maldat d'aquest vici. Faci's la vostra voluntat — conformitat amb la voluntat de Déu.

II

Però tots aquests desigs i oracions no ens atrevim a presentar-los a Déu per nosaltres mateixos, i ho fem per medi d'aquella Senyora incomparable, que sempre és oïda per Déu Senyor nostre. — *Explicació de l'Ecce Filius tuus.* — Amor que ens té Maria. — És pels navegants d'aquest món *Stella maris.*

— Amor que li devem nosaltres. — Explicació de l'Avemaria.

III

Manera com es deu resar el rosari. Amb fe, amb reverència, amb atenció. — Mai es deu deixar de resar el rosari.

(Predicat a Canyelles en el Roser d'octubre de 1878.)

Excelencia del Santísimo Rosario

Regina Sanctissimi Rosarii, ora pro nobis.

A) Universalidad del Rosario — en todos los países toda clase de personas, tanto espirituales como mundanas, sabios, etc., lo rezan. B) duración de esta devoción. No ha quedado sujeta a la moda; desde santo Domingo ha permanecido. C) Triunfos obtenidos por su medio: personales, innumerables; sociales, muchísimos: los albigenses, los turcos; y a la Virgen del Rosario se aplica aquella antífona: *Gaude, Maria Virgo, cunctas haereses interimisti in universo mundo.* De manera que el santo Rosario es especialmente adecuado para quitar herejías. — Por esto hoy día es más necesario. Cada día lo rezamos, mas ¿lo rezamos bien? Para lograrlo voy a explicaros algo, la excelencia del mismo.

I

Origen. Enseñado por la misma Virgen al Patriarca de una Orden, que especialmente rinde culto a la fe y a la castidad, para remediar una gran necesidad de la Iglesia. Fervorosas oraciones de santo Domingo — durante ellas, sin duda, se lo reveló Maria.

Composición del Rosario. Excelencia del Padrenuestro y

del Avemaría. Dulzura de esta palabra: *Ave, María;* devoción con que debemos proferirla. El Beato Simón de Rojas.

II

El Rosario es una devoción tan excelente porque reúne las ventajas de la oración vocal y mental.

Utilidades de la oración vocal: *a)* puede hacerse hasta cuando nuestro entendimiento está torpe; *b)* excita la meditación; *c)* el mismo cuerpo, de sí grosero y animal, presta tributo a Dios — *hostia vociferationis; d)* santifica la lengua, con la cual tan a menudo pecamos.

Mas para que así sea ha de ir unida a la oración mental; si no, es nada. — Los quince misterios. — Para rezarse deben hacerse los preludios, siquiera brevísimos, de toda meditación; presencia de Dios, petición de su auxilio, composición de lugar, petición y consideración.

Los efectos principales que produce el Rosario así rezado son: 1.° Familiarizarnos con la vida de fe, con Jesús y María. 2.° Asegurarnos una buena muerte. Caso que cita el obispo de Orleans.

(Predicat a Valldonzella en el dia de recés del mes d'octubre de 1884.)

Del Rosari

Effundam super domum David... spiritum gratiae et precum.

(Zach., 12, 10.)

El distintiu del cristià és l'oració. — La Iglésia primitiva en contínua oració. — Els orants. — Per què la Iglésia o Jesucrist han vingut a restablir les relacions entre el Criador i la criatura, que són la dependència, la unió. — L'oració pre-

para per a l'efusió de l'Esperit de Déu.

Tot el cristianisme es comprèn en el misteri de l'oració, perquè el cristianisme és la introducció de l'Esperit de Déu en el món; la vinguda, la passió i mort de Jesucrist, sols tingueren aquest objecte.

L'esperit del món i l'Esperit de Déu; baralla entre ambdós. Les armes per a vèncer en esta batalla són l'oració.

Sant Domingo fou el gran restaurador de l'Esperit de Déu en el món, generalitzant i popularitzant l'oració. — L'oració comuna i popular. — Mèrits del Rosari: 1.er La intercessió de Maria. 2.on Excel·lència de les oracions dominical i angelical; recorden l'Encarnació. 3.er Meditació dels grans misteris de la Fe; per això és el medi per conservar la fe. 4.rt La seva facilitat. 5.nt La seva generalitat: pobres, rics, savis, ignorants; és com la Iglésia; amb alegria, amb tristesa, etc.

(Predicat a Sant Domingo el primer diumenge d'octubre de 1900.)

Misteris de glòria

I

Jesucrist ressuscita radiant de glòria; el triomfador de la mort i del dimoni els deixa encadenats de modo que la primera no és més que ombra de mort, i el segon sols té imperi en aquells que voluntàriament es fan esclaus seus. — Aquest misteri és fonament de la fe, perquè prova la divinitat de Jesucrist; de l'esperança, perquè si Ell ressuscita (hereu, primogènit, etc.), també nosaltres; de la caritat, perquè a Crist pacient l'estimàvem per sa generositat, ara l'estimem perquè el veiem Déu.

II

L'Ascensió de Crist es verificà a la vista de multitud de persones, els deixebles queden encantats mirant al cel, etc. — Entrada en la glòria acompanyat dels captius redimits. El cel aquell dia va brillar amb un nou resplendor. — El nou cel dels homes. — El fruit d'aquest misteri és el despreci del món i l'aspiració del cel.

III

Promesa de Jesucrist d'enviar l'Esperit Sant. — El cenacle: fervor dels deixebles. Vinguda. — Necessitat que tenim de l'Esperit Sant, per a complir els deures espirituals; diferències entre l'esperit de Déu i l'esperit de l'home; el primer fort, generós, constant, font del goig interior, etc.

IV

Reunió dels apòstols al costat del llit de Maria en el dia de sa mort. — Diferència entre sa mort i la dels altres. Va ésser un dormir-se. — Assumpció al cel pels àngels. — Hermosura de Maria ressuscitada; resplendor de sa carn virginal. — En son cos es traslluïen els tresors de virtuts de la seva ànima. — Perquè el cos de Maria no es corrompé i el nostre sí, demanem-li la incorrupció de l'ànima i una santa mort.

V

Triomf de Maria en el cel. La que en la terra havia portat una vida humil i modesta, en el cel se li dóna la major glòria i poder que hi pot haver després de Déu. Se la fa omnipotent per gràcia. Els àngels, arcàngels, tot l'exèrcit angèlic l'adora

per Mare; els patriarques i profetes s'alegren de veure cara a cara a la que havien vist en esperit de profecia. Els màrtirs la seva reina; els confessors l'origen de la seva constància; les verges la seva mare, mestra i exemple; els sants penitents la causa del seu arrepentiment. Si és reina de tots els sants, demanem-li que intercedeixi per la Santa Iglésia, que destrueixi les heretgies, etc.; fem-la nosaltres reina del nostre cor; oferim-li tot el nostre ésser; adorem-la en l'alt tron de glòria en què està col·locada a fi de que, essent fidels servidors seus en aquesta vida, puguem després gaudir de sa companyia en la glòria.

(Explicats a Santa Maria de Vilafranca, en la festa de l'Assumpció de 1877.)

Misteris de glòria

I

Narració del misteri. — Qui ressuscita; per què ressuscita; circumstàncies en què ressuscita; aparicions; glòria de la sagrada humanitat. Dues coses havem de considerar aquí: *a)* la brevetat de la vida i l'eternitat de la glòria conforme veiem en Crist, i *b)* contenir i mortificar les inclinacions de la carn, perquè després ressusciti gloriosa.

II

Narració del misteri. — És un complement de l'anterior; termina el triomf de Crist. — Obre les portes del cel, tancades pel pecat d'Adam; aquell dia pròpiament es reconciliaren Déu i els homes. — El fruit d'aquest misteri ha d'ésser una confiança il·limitada en Jesucrist, perquè, coneixent per ex-

periència lo molt que ens estima, sabem que ara el tenim, *advocatum apud Patrem;* però aquesta confiança ha d'ésser templada pel temor de la segona vinguda de què els àngels parlaren als deixebles encantats en el cel.

III

Narració del misteri. *Omnes erant perseverantes unanimiter in oratione cum mulieribus et Maria Matre Iesu:* el vent representa la fortalesa de l'amor de Déu; el foc, la llum i calor de l'Esperit Sant; les llengües, que solament l'Esperit Sant ensenya als homes de parlar amb Déu. — Jesucrist digué: *Dabo vobis... Spiritum veritatis;* el món *est spiritum falsitatis;* demanem, doncs, l'esperit de veritat i no ens deixem mai enganyar.

IV

Narració del misteri: reunió dels apòstols, despido, mort. — Causa de la mort fou l'amor; era un miracle que Maria vivís després de l'ascensió de Crist. — Amor de Maria, *ex duobus amoribus factus est amor unus,* l'amor al Fill i l'amor a Déu; aquest gran amor quedà sense objecte present en l'Ascensió, i encara que en la creu li donà a sant Joan per Fill, quina diferència! — Ànsies de morir; si sant Pau digué: *Cupio dissolvi et esse cum Christo;* si santa Teresa: *Muero porque no muero,* què diria Maria?

Incorrupció de la carn virginal de Maria, deguda a la seva puresa; en els homes la corrupció indica la necessitat d'una renovació; per a entrar en el cel deu ésser una carn angèlica, però la carn de Maria, que era la carn de Crist, no necessitava cap renovació. — La mort de Maria ha d'ésser el nostre exemplar; si tu, cristià, sents apego tal a la terra que et dolgui el deixar-la, no ets verdader cristià; si no sents desigs d'a-

nar al cel, prova de que no és la teva pàtria. Fruit del misteri: anar-nos desprenent de tot lo de la terra i encenent-nos en amor i desig del cel.

V

Narració del misteri. Les festes de la terra són una ombra de les del cel, com es veu en el triomf de Maria. La humilitat és el fonament de la glòria de Maria, com també les virtuts i l'amor. Per l'ascensió de Crist teníem en el cel un advocat; per la de Maria, una mare. — *Refugium peccatorum... consolatrix aflictorum... auxilium christianorum* — del soldat, del mariner, del moribund. Si és mare de tots els cristians, ho és especialment dels fidels d'aquesta parròquia, de la qual és titular. — Demanem-li la gràcia de que mai es perdi la fe.

(Festa de l'Assumpta, 1878.)

De la Asunción de la Virgen

Dilectus meus mihi, et ego illi
(Cant., 2, 16.)

ANALOGÍA entre la Encarnación del Verbo y la Asunción de María; porque por la primera Dios baja a María, por la segunda María sube a Dios. — Fiesta del cielo en este día; es la fiesta del amor. Consideremos tres cosas:

Primera. La causa de la muerte de María el amor. El amor mata, es decir, el amor divino, porque no sufre otro que se ame; a Marta, que se afanaba pero para Él, le dice *unum est necessarium;* por esto es que el alma, destruida toda afección, se anega en el Amado. — Amor de María, que es amor al Hijo y a Dios; — San Pablo *cupio dissolvi,* etc. Santa Teresa: *Muero porque no muero,* ¿qué sería María?

Segunda. En este día celebramos la incorrupción. ¿De qué

fue premio? De la pureza. — Túvola absoluta de cuerpo y de espíritu; es enteramente necesaria para el amor, por esto se requiere tanto en las esposas de Cristo.

Tercera. Celebramos el triunfo de María, su exaltación, y ésta es debida a su humildad. — Gloria de la entrada de María. — Adán. — Los ángeles, etc. Las tres Personas divinas.

(Predicat a les Religioses de l'Hospital de Santa Creu en 1878.)

Los Dolores de María

Stabant autem iuxta crucem Iesu mater eius, etc.

(In., 19, 25.)

UNIVERSALIDAD de esta fiesta y oportunidad del tiempo en que se celebra. La Pasión de Cristo y de su Madre van juntas. Son los nuevos Adán y Eva que reconquistan la rehabilitación del género humano por medio del dolor, como se perdió por el placer.

I

Al pie de la Cruz conquistó el nombre y calidad de Madre de pecadores. 1.° Porque así la constituyó su Hijo: *Ecce filius,* etc. 2.° Porque los fieles la tomaron por Madre, muerto Cristo, Padre de la Iglesia. Mas esta maternidad debía costarle dolores terribilísimos, porque toda madre de hombre sufre y padece al llevarlo al mundo. Cuando María fue madre del Hombre-Dios, en su parto, no sufrió; pero al pie de la Cruz, para venir a ser madre de pecadores, debía sufrir. Todos los Santos se han compadecido de María. Los servitas; la corona dolorosa, etc.

II

Debía sufrir para ser madre, porque Cristo conquistó el mundo, porque *humiliavit... usque ad mortem,* etc., es decir, porque hizo sacrificio de sí mismo. Santa Matilde dice que ofreció a su Hijo con alegría; lo cierto es que Cristo tomó la cruz con alegría. Y, no obstante, padeció; 1.°, más que los mártires; el sufrimiento de éstos era más corporal, Cristo que era su amor ya gozaba; pero María le veía sufrir. 2.° Sufrió más Cristo, pues a su muerte acabó y María continuó y lo tuvo en sus brazos y oía las calumnias contra de Cristo. Figurémonos la entrada de María en Jerusalén, al anochecer; todo el mundo habla de lo mismo, las gentes la miran al verla pasar; en los corrillos de las calles oye contar la Crucifixión. Todos, fuera de las Marías y Juan, la han abandonado. No la abandonemos nosotros.

III

Todos los que han padecido, hasta los santos, han padecido por su pecado, a lo menos tenían el pecado original. María ninguno. De esto debemos sacar resignarnos en el sufrimiento, pues si María padeció siendo inocente, mucho más debemos padecer nosotros siendo delincuentes.

(Valldonzella, divendres dels Dolors de 1881.)

Dolores de María

Vadam ad mortem myrrae et ad collem thuris.

(Antif. de Laudibus.)

Las dos figuras que predominan en el grupo de la Cruci-

fixión son María y Magdalena representantes de dos afectos: el amor inocente y el amor penitente. El primero es más divino, el segundo más humano. Por esto el primero ha merecido tener una fiesta, que es precisamente el viernes inmediato al viernes consagrado a contemplar el sublime amor de Jesús. Los amores y dolores de Jesús los comprendemos más en María que en Él mismo como el resplandor del sol es mayor al reflejar sobre un objeto. En María vamos a contemplar el tipo del amor de Dios, que se compendia en estas dos cosas: buscar el sacrificio, ofrecerle a Dios.

II

Vadam ad montem myrrae. El Calvario, o sea el sacrificio, es el punto de unión entre el cielo y la tierra; únicamente desde allí se va al cielo. El sacrificio del Calvario lo es totalmente de parte de Dios y de los hombres. De parte de éstos todo es contrario a Jesús y a María. Las autoridades, los sabios, los sacerdotes, los ciudadanos. Befas contra Jesús y María. La Crucifixión. — Unión que hay entre el hijo y la madre al estar en el útero materno, y después de nacido por los vínculos del amor. El hijo es *aliquid matris,* por esto no se necesitaron dos cruces. *Miserere mei, fili David,* dijo la Cananea al pedir la curación de su hija, no dijo *Miserere filiae meae.* — Aun el mismo amor sobrenatural de la gloria de Dios no quedaba del todo satisfecho, porque la humanidad, si bien toda redimida, no es toda salvada. Una grande amargura de María fue no poder auxiliar a su Hijo, el aliviar al moribundo; si no le alivia a él, nos alivia a nosotros al prestarle...

III

Vadam ad collem thuris. ¿Cómo la amarga mirra puede ser suavísimo incienso? Por medio de la aceptación. El incienso

para levantar su aroma necesita fuego; así también los afectos humanos, contradicción. Afectos que sufren en María: 1.º El amor a Dios; 2.º, el amor a su Hijo; 3.º, el amor a su pueblo. — Aceptación sublime de María y resignación, *stabat.* Compasión mayor que merece el que no se queja. — Incomprensible es este misterio y sólo la luz divina puede alumbrarlo. — María tiene una resignación sin alivio; como en Jesús la presencia de la divinidad como retirando la visión beatífica le dejaba padecer.

Panegíric de Nostra Senyora de la Font Santa en la parròquia de Subirats

Hortus conclusus... fons signatus.
(Cant., 4, 12.)

La Verge Santíssima escull per palau les altes muntanyes: Montserrat, Núria, en el Pirineu, etc., i Subirats. Com que volgués estar alta per a donar la benedicció als pobles del voltant. Antiguitat de Subirats; son il·lustre fill Ramon Martí, català famosíssim. La vila de Sant Sadurní n'és filla. Mes el terme de Sant Pere de Subirats té sa principal glòria en posseir la Verge de la Font Santa. Us explicaré de què a la Verge se li aplica: *Hortus conclusus... fons signatus.* — *Ave, Maria.*

I

Hortus conclusus. L'hort és en l'agricultura lo més hermós i productiu; per això en les coses celestials apliquem aqueix nom a Maria. En un hort s'han de considerar les següents circumstàncies: bona terra, aigua per a regar-lo, bon clima i bon hortolà. En Maria s'hi troba: 1.er, una ànima naturalment bona, sense pecat original, d'on neixen totes les males herbes del pecat; 2.on, la gràcia que regà aquella ànima amb abundància; 3.er, el bon clima, que en Maria és el cuidado d'apar-

tar-se del mal: pequem perquè no ens apartem dels perills; 4.rt, l'hortolà és el mateix Déu.

Aqueix *hort* dóna sos fruits de virtuts: castedat, humilitat, caritat. *Emissiones tuae paradisus;* donà sos olors, que embalsamen el món i enamoren a les ànimes, *post te curremus in odorem unguentorum tuorum.*

II

Fons signatus. És font de *fundere;* la font derrama. La font apaga la set, fertilitza la terra, purifica o neteja, posa en moviment la maquinària. Això fa aquesta divina font, Maria. 1.er Al trist i desconsolat alegra: *Causa nostrae laetitiae.* 2.on Fomenta les virtuts; per això acudim a Ella, perquè ens deslliuri de les temptacions. 3.er Purifica, puix després del pecat ens ajuda a obtenir contrició i penitència. 4.rt Ens ajuda a complir el deure.

III

Mes també Maria és font de gràcies en lo temporal. *Salus infirmorum.* Les presentalles ho proven. Quantes persones s'han deslliurat de desgràcies per Ella! No sempre ens alcança la gràcia que demanem, perquè no sempre ens convé. — Les necessitats de la terra. La sequedat, així ho canten els Goigs. Obsequieu-la amb una vida pura i cristiana i us correspondrà.

(Predicat en l'Aplec de la Mare de Déu de la Font Santa, Subirats, el diumenge de Quasimodo de 1887.)

La devoció a Maria presidint el renaixement de Catalunya

Ego, Mater pulchrae dilectionis. «Jo, Mare de la bella amor.»
(Eccli., 24, 24.)

EXCEL·LENTÍSSIM I IL·LUSTRÍSSIM SENYOR [1]:
EXCEL·LENTÍSSIM SENYOR [2]:
ESTIMATS GERMANS

LA immutabilitat i l'activitat són els atributs que més bé manifesten la naturalesa i essència de Déu. Déu és sempre el mateix i mai canvia; i, no obstant, Ell és el principi de tot moviment i de la renovació continua de les coses del món (Sap., 7, 27). Per això el coneixement de la Sabiduria eterna ens dóna a comprendre, diu l'Esperit Sant, el principi, el medi i el fi dels temps i de les mudances i revolucions dels temps; puix aleshores l'Autor de totes aquestes coses és el mateix Mestre qui les ensenya (Sap., 7, 18 i 21), i ens instrueix de que les mutacions i variacions dels temps, de que totes les coses, per diferents que siguin entre si, vénen a tocar-se i unir-se amb el qui és l'etern Principi de tot lo existent, Déu Senyor nostre.

El Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob és el Déu de Wifred, de Tallaferro, d'Oliva i dels Berenguers, els ossos dels quals fa ja segles que jauen aquí. Mil anys davant de Déu són com el dia d'ahir, que ja ha passat; i entre aquells comtes i bisbes, guerrers i monjos que es reuniren en aquest lloc per a procedir a la reconquista de la *terra* i pregaven a la Verge per a obtenir-la, i els sacerdots, jurisconsults, gent científica, artistes i homes de diferents estaments qui s'han juntat en un mateix esperit, baix la benedicció de la Verge Maria, prenent

1. El senyor Bisbe de Vic, Dr. D. Josep Morgades i Gili, restaurador de la Basílica.
2. El senyor capità general del Principat de Catalunya, D. Valerià Weyler, representant de Sa Majestat la Reina Regent.

per bandera aquesta devota Imatge, per a treballar en la reconstrucció de Catalunya; entre els uns i els altes hi ha, dic, la comunitat d'un gran principi: que els homes, en els desastres i les ruïnes d'una gran invasió guerrera que ha esmicolat la societat, lo mateix que en els defalliments públics que provenen de les desgràcies de la política, de la dissolució social que porta l'alterament de les idees i de les flaqueses dels vicis, si volen reconstruir el poble, han d'acudir a Déu, autor i restaurador de la societat humana, i que els pobles creients han de cercar la protecció d'Aquella qui, per boca de la Iglésia, és anomenada Auxili dels cristians.

El segle IX, en què es construí aquesta Basílica, i el segle XIX, en què ha sigut reconstruïda, són, en cert sentit, una mateixa cosa, perquè els homes, encara que estiguin a segles de distància els uns dels altres, tenen una mateixa naturalesa; i la veritat és sempre la reina de la humanitat, per lo qual la Verge Maria, qui engendrà en son ventre la Veritat eterna i la donà als homes, és el trono de la sabiduria, qui ha de governar el món; i, així com en el segle IX la Verge fou la benèfica Mare qui donava la calor vital a la Catalunya naixent, també en el segle XIX ha d'ésser la qui infongui l'esperit de vida a la Catalunya renaixent. I heus aquí indicada la matèria de què us vaig a sermonar. — *Ave, Maria.*

I

El panteisme humanitari, última moda de la impietat i del qual volien fer com la religió final de la societat humana, no és més que la deformació, com sol succeir en totes les heretgies, d'un dogma catòlic. Aquell organisme vivent, subjecte a lleis necessàries i posseint una vida pròpia i progressiva, és una alteració de l'admirable doctrina de l'apòstol sant Pau quan ensenya que tota la humanitat, sobrenaturalitzada per la fe i la gràcia, és un sol cos místic, essent cap d'ell la divina persona de Nostre Senyor Jesucrist. La Mare que engendrà el

cos real, la carn del Redemptor, és la mateixa que engendrà son cos místic. En efecte, els doctors eclesiàstics reconeixen que quan, a l'efectuar-se en el Calvari el misteri de la nostra redempció, Jesucrist digué a sa Mare aquelles paraules: *Heus aquí el vostre Fill,* en la persona de sant Joan, a qui directament es referien, hi designava tot el llinatge; i la tradició ens mostra a la Verge Maria exercint una autoritat especial i eficacíssima en la Iglésia primitiva. En la casa de Natzaret, lo mateix que en la Iglésia de Jerusalem. Maria no era el cap; la Providència havia designat per exercir l'autoritat, en l'un i l'altre cas, a sant Josep i a sant Pere; mes, no obstant, Maria Santíssima posseïa la plenitud de la influència i de la gràcia, i era com la mestra i doctora de les coses divines. Sant Joan Evangelista la tingué a casa seva (Joan., 19, 27), i, de consegüent, havem de pensar que Ella fou el testimoni més fidel dels misteris i de la doctrina de son Fill. Sant Lluc (Luc., 2, 19) refereix que Maria conservava en son cor les paraules del Mestre diví i que les reflectia; i el venerable Beda diu [1] que els misteris de l'Encarnació els evangelistes els aprengueren d'aquesta celestial Senyora, ja que Ella fou testimoni qualificat i part essencial en la mateixa, lo qual la constitueix una de les fonts més interessants de la revelació, mestra de la fe i oracle de la Iglésia primitiva.

Per això, quan contemplem les més venerables iglésies antigues, hi veiem sempre la maternal ombra de Maria. Cèlebre és la devoció que les iglésies orientals li professaren; magnífica la litúrgia amb què expressaven sos filials sentiments els cristians d'aquells pobles; i la Iglésia d'Efeso, que reconeix en sant Joan son apòstol i doctor, es distingí, com no podia menys d'ésser, en l'entusiasme fervorós envers la Mare de Déu. Considerant ara les iglésies d'aquestes terres d'Occident, a Espanya trobem l'autoritzada tradició de la vinguda de la Verge en carn mortal a les riberes de l'Ebre, a fi d'animar als deixebles de sant Jaume, el nostre apòstol nacional, per a pre-

1. *Hom. Brev. Rom. in fest. C. M.*

dicar l'Evangeli a nostres passats. La Iglésia de les Gàl·lies mostra també des de sos orígens una devoció especial a la Mare de Jesucrist, puix Dionís Areopagita, qui havia, segons sembla, tractat personalment amb Maria, de la qual en diu coses admirables, fou el bisbe més famós de la Iglésia de París, la qual fins avui, per a donar com un testimoni perenne de la seva devoció, s'anomena de *Nostra Senyora.* En quant a la Iglésia Romana, cap de totes les de la cristiandat, el seu amor a Maria és prou conegut. Fundada pel Príncep dels Apòstols, ha tingut, des de la més remota antiguitat, imatges d'origen misteriós, que s'han considerat autèntiques, de la Verge Maria, en honor de la qual edificà sumptuosos temples.

La Providència divina volgué esborrar lo antic i formar nous pobles, i en les confusions, tenebres i núvols, en les guerres de costums i de principis oposats, entre la barreja d'elements que havia de produir el nou estat social, una heretgia vinguda d'Orient amenaçava corrompre tota la massa; quan, alçant-se els fills del gloriós sant Domingo, escudats amb la protecció de Maria, i armats de son rosari, com n'és bon testimoni aquest Pirineu, destruïren els errors metafísics i sobrenaturals d'una secta que fins avui, després de tants segles, veiem reaparèixer en la civilitzada Europa, demostrant una vivacitat espantosa. Entre les glorioses figures d'aquell quadro històric tan interessant, com a fautors de gran eficàcia, representant un espiritualisme d'alta potència, descobrim els fills del Seràfic sant Francesc, qui, com heralds de les més altes prerrogatives de Maria, cooperen a la transformació social baix la protecció d'aquella celestial Senyora. Fixant-nos en la història civil, veiem exactament el mateix fet. Els nostres germans de Castella diuen que Covadonga fou el bressol de son poble; els catalans diem que del nostre ho és Ripoll; sempre al costat del bressol hi ha la mare, i per això són aquests llocs venerables Santa Maria de Covadonga i Santa Maria de Ripoll. Però, considerant especialment la història pàtria, veiem com la devoció a Maria no s'estronca en Wifred, fundador ensems del poble ca-

talà i de la Basílica ripollesa, sinó que continua fervorosa en sos successors, i es presenta magnífica en el Rei admirable qui portà la gent i la llengua catalana fins als confins d'Andalusia i a la *Daurada Illa*. Molts de vosaltres haureu llegit commoguts l'explicació que l'il·lustre Conquistador fa de les seves entrades triomfals en les ciutats que prenia als sarraïns, cuidant primer de tot de dedicar a la Verge Maria la principal iglésia, i com el reial cronista refereix el fervor amb què oïa cantar la Missa *Salve, sancta Parens*, per ell disposada, afegint-hi amb ingènua sublimitat: *E nós ploràvem*.

Mai la societat cristiana pot estar enterament segura, i per això sempre necessita la protecció de Maria. Quan la nostra civilització estigué amenaçada i a punt de quedar destruïda per la formidable potència dels turcs, el poder de Maria es manifestà en les aigües de Lepant; i avui, festa del Santíssim Nom de Maria, no es pot deixar de fer memòria de la victòria obtinguda prop de Viena sobre d'aquell exèrcit que semblava havia de destruir, no solament l'Imperi, sinó també les altres nacions. L'instint dels pobles i l'autoritat de la Iglésia han aclamat a Maria com a Salvadora de la civilització en aquells perillosos trànsits.

Dins dels pobles cristians hi ha uns certs organismes, nascuts per influència divina de la substància del poble, que tenen una gran importància en la història de l'esperit: és a dir, les Ordes religioses, que han format la societat d'Europa. Són el poble cristià per excel·lència, perquè professen la pràctica de la perfecció evangèlica. Doncs Maria és també la Mare que ha format aquests pobles escollits: l'orde monacal, universalment reconeguda com a guardadora de la civilització, arca que salvà els tresors de la il·lustració antiga, difonent-la després per tot el poble, visqué abrigada baix el mantell maternal de Maria, de lo qual són indestructible testimoni, a Catalunya, aquells que foren nuclis que irradiaren la vida social i religiosa sobre el nostre poble, Santa Maria de Ripoll, Santa Maria de Montserrat, Santa Maria de Poblet, Santa Maria de Santes Creus... Santo Domingo i sant

Francesc són fills predilectes de Maria; i quan, a l'arribar l'Edat Moderna, Luter, sublevant-se contra l'autoritat espiritual de la Iglésia, esqueixà diferents membres del cos místic de Jesucrist, la Providència divina suscità l'heroic soldat qui, venint de les valls de Bascònia a Catalunya, vetllà les armes de la seva espiritual milícia als peus de la Verge de Montserrat, i Ella li dictà el codi d'estratègia sobrenatural, el llibre dels exercicis, que el fundador i sos deixebles devien usar en diferents combats. Decretà Déu que es multipliquessin les classes populars , i aleshores l'Esperit Sant, que regeix la Iglésia i satisfà totes les noves necessitats que es presenten, volgué que es multipliqués i generalitzés la instrucció literària entre la gent, evocant a un home pirenaic, el benaventurat Josep de Calassanç, que per la instrucció dels minyons instituí l'Orde que significativament anomenà de Clergues Pobres de la Mare de Déu.

II

La maternitat de Maria, que veiem evident en la vida dels pobles cristians i en la tradició i doctrina eclesiàstica, ens dóna a compendre que la devoció a la Verge Santíssima ha d'ésser un vincle social de primera força; en la família la mare és el vincle d'unió entre sos membres i la dolcificació de la vida domèstica: de la cristiandat, la gran Mare de famílies és la Verge Santíssima. Si des de la trona fos lícit predicar altra doctrina que la celestial i evangèlica, us mostraria a un gran poeta d'aquest segle, desgraciadament protestant, qui amb un encís admirable presenta la poesia de la vida humana, la més sublim i alta poesia, pràcticament derivant del dogma catòlic de la Immaculada Concepció de Maria.[1] El fundador, doctor i pontífex de la secta positivista, al donar el pla de lo que ell volia que fos la Iglésia de la

1. Goethe, *Faust*.

humanitat, en la seva *litúrgia* especial, proclamà també la necessitat de la influència social de la perfecció humana encarnant-la en una dona.[1] El poeta i el filòsof assenten la necessitat, per a alçar l'esperit públic, de l'ideal femení; però aquests homes de talent, si bé esgarriats, són com un eco incomplet d'aquelles amoroses veus que per espai de molts segles ressonaven cada nit en aquest temple, proclamant a Maria *vida, dolçura i esperança del poble cristià*.

En efecte, Maria ha comunicat la *vida* als pobles cristians donant-los a Jesucrist, no solament quan el parí en el portal de Betlem, sinó també essent el medi de la introducció de la fe i de la gràcia cristiana en els homes en particular, i als pobles en general; perquè cridada la Verge Maria a la maternitat de l'Home-Déu, establert que des de la seva aparició sobre la terra Ella fos el medi de comunicació entre Déu i els homes, aquest decret de l'Etern persevera, perquè, com diu l'apòstol sant Pau (Rom., 11, 29), Déu no esmena els seus dons ni les seves vocacions. La doctrina dels grans Doctors i Pares de la Iglésia és unànime en aquest punt, i l'ha recollida i proposada als cristians actuals sant Alfons Maria de Liguori, el més modern dels Doctors i de gran autoritat en la Iglésia de Déu: totes les grácies, diu, vénen per Maria, i, de consegüent, Ella és una font de vida. Aquell dóna la vida que comunica l'esperit vivificant; per això proclamem a Déu universal i únic autor de la vida, puix d'Ell ve tot esperit. D'un mode particular Déu és autor de la vida sobrenatural, perquè l'Esperit Sant, que la sosté, precedeix únicament de Déu; però un sant i gran teòleg, sant Bernardí de Siena, ens dóna una doctrina admirable, que sembla massa atrevida, i que, no obstant, es pot dir que és la doctrina implícita de la Iglésia, reconeixent en la Verge una certa maternitat espiritual sobre tota la humanitat. «Maria, diu l'il·lustre frare de sant Francesc, té una espècie

1. Comte, *Système de Politique positive*, cap. IV, pàgina 411. Instituí una festa de la *Verge-Mare*. Apud Gruber.

de jurisdicció o autoritat sobre tota processió temporal de l'Esperit Sant[1]; és clar que l'Esperit Sant no procedeix de Maria Santíssima, però l'autoritat maternal que té sobre Déu Fill redunda sobre Déu Esperit Sant, qui procedeix del Fill, en quant es refereix a la seva comunicació temporal amb els fills d'Adam. Déu volgué donar-nos a Jesucrist, autor de la vida i de la gràcia, per medi de Maria, i aquest ordre establert en la humanitat viadora durarà fins a la fi dels segles.

Amb son origen diví no hi ha sobre la terra cap institució tan humana com la Iglésia catòlica, perquè m'atreviré a dir-vos que Déu és més humà que els homes; puix, Autor de la naturalesa humana, la coneix perfectament, i en les seves obres i disposicions s'abaixa i humilia per a lligar perfectament amb ella. El rebre immediatament de la dona la vida, tant natural com sobrenatural, comunica a aquesta una dolçura extraordinària, i inclou una verdadera potència per a l'educació dels sentiments i la formació de les costums. Les èpoques de gran devoció a Maria ho són també de gran difusió de l'amor social, com ho demostren aquells segles de l'Edat Mitjana en què la Verge Maria fou la Reina i Mare del poble cristià. L'amor social podem considerar-la en l'ordre contemplatiu, o de l'especulació, en gran part composta de tres elements: el sentiment artístic, el sentiment piadós i el sentiment polític. La universalitat i la intensitat d'aquests sentiments en aquells segles és evident. L'art no era el sentiment d'una classe; el sentiment artístic s'estenia, com una suavíssima unció, a totes les classes socials. Es manifestava d'una manera exquisita, no solament en les Seus de les ciutats, en les iglésies monacals, construïdes pel servei espiritual de gent poderosa i instruïda, sinó que també es mostrava, amb una simplicitat deliciosa en la pobreta ermita d'un racó de muntanyes, que mai devia és-

1. Sermó V *De Nativit. B. M.*, cap. VIII. Apud Guéranger, *Année liturgique*, t. IV, ed. 3.ª

ser visitada més que per rústecs pagesos; resplendia en les magnífiques pintures dels grans temples, però fins avui amb delit cerquem contemplar la bellesa ingènua i pageseta en els humils retaules d'insignificants parròquies; una mateixa cançó eixia de la boca dels prohoms que de la dels més vulgars de la *terra*. L'exercici de la pietat crisitana era també general a tots els ciutadans. Tothom deia nostre Pare sant Francesc, quasi bé tothom deia nostre Pare sant Domingo; i és que la vida religiosa, eixint dels monestirs, estenent-se per medi de les Ordes terceres als homes i dones consituïts en estat de matrimoni, havia fet de la societat, almenys a Catalunya, com un immens convent. Realitzada en la vida pública aquella admirable doctrina del meu angèlic mestre sant Tomàs, que ensenya que el millor sistema polític és aquell en què en la governació de la comunitat entren, directa o indirectament, tots els ciutadans, perquè així tots tinguin interès en la conservació del comú; en les ciutats catalanes el sentiment polític recte i ordenat dominava en tots els estaments, i tothom tenia una participació discreta en la vida pública.

I per a explicar la unitat i la intensitat d'aquesta amor social no serveixen les doctrines dels positivistes, i havem de cercar l'explicació en les regions de lo sobrenatural, en la divinització de la humanitat que forma el cos místic de Jesucrist, del qual, essent-ne membres tots els cristians, queden tots ungits pels efluvis de son Cap diví i participen de sa vida sobirana.

Quan contemplem l'amor social en sa manifestació pràctica, és a dir, aplicada a subvenir les misèries humanes, veiem també clarament que deriva, com d'una font abundosa, de la maternitat de Maria. Si fos possible apagar del cor dels catòlics la devoció a la Mare de Déu, totes les obres de caritat es desvaneixerien, puix l'experiència ens diu que totes deriven d'Ella. El nom de Maria corona tots els monuments erigits a la caritat social; totes les institucions benèfiques han eixit i crescut baix sa ombra protectora, i per

això oireu que a Maria se l'anomena la Verge de la misericòrdia, dels desemparats, dels infants orfes, de la caritat; i quan l'home admirable, la imatge del qual es venera en aquell altar, Ramon de Penyafort, volent correspondre al gran desenrotllament mercantil de Catalunya, que ocasionava que molts dels nostres conciutadans quedessin esclaus dels sarraïns, instituí l'Orde dels redemptors de captius, ho féu per inspiració de Maria; i, al donar-los la legislació per la qual s'havien de regir, els col·locà també baix la protecció d'aquella celestial Senyora. Lo mateix que aleshores, ara persevera la força social de la devoció a Maria Santíssima. A les noves necessitats la pietat aplica el mateix remei adequant-lo a elles: avui tenim el culte de Nostra Senyora de la Fàbrica, tan propi de nostra època manufacturera.

Els innombrables exèrcits de piadoses dones, més gloriosos que els exèrcits conquistadors, que avui segueixen tots els confins del món cercant misèries humanes que socórrer, viuen a l'influx de la devoció a Maria i totes la reconeixen per sa excelsa Capitana. Si s'apagués la devoció a Maria s'apagarien també al moment els benèfics ardors de la caritat social; per això l'il·lustre Pontífex que avui governa la Iglésia i vol restaurar en Crist a la societat humana, després d'haver dictat documents d'admirable sabiduria per a agermanar entre si els diferents elements que, refredada la caritat, estan dominats d'odi els uns contra dels altres, reconeixent la necessitat d'una protecció eficaç, acut a Maria i treballa en renovar sa devoció, fomentant amb una insistència significativa la piadosa pràctica del Sant Rosari, com un medi poderós pel restaurament de la caritat social.

Hi ha una fe morta i una fe viva. Una fe viva i operativa sols es troba baix la protecció de la Mare de Déu. La fe morta i freda és inútil. La fe encesa de caritat és l'única que escalfa el món i salva les ànimes, perquè és l'única que porta en si la plenitud de l'eficàcia divina. Les coses visibles i temporals són com un resplendor i imatge de les invisibles i eternes. Tots els sentiments humans que havem anomenat

són irradiacions de l'amor, i l'amor verdader, pur, l'amor no corruptor, sinó sant, deriva de la Verge Maria. *Ego, Mater pulchrae dilectionis*. En efecte, segons la doctrina catòlica, l'amor és lo més alt i perfet de les comunicacions i el verdader llaç d'unió entre la criatura i son Creador. Maria, constituïda com mitjancera entre Jesucrist i els homes, és una criatura amorosa per excel·lència. L'amor la féu Mare de Déu. Tota sa puríssima persona, totes les fibres de son cos, tot son esperit vibrà a l'impuls de l'Esperit Sant, baix els encesos raigs de l'amor divina, i aleshores concebí al Fill de Déu; i com l'obra de la redempció és obra de caritat, resulta que tot el cristianisme és una immensa difusió d'amor, efectuada per ministeri de la Verge Maria, quedant així la humanitat divinitzada per una difusió íntima de l'amor sobrenatural.

El principi unificador del poble cristià és, doncs, la caritat; i per això es veu que la dissolució, el desfer-se i desorganitzar-se la societat és una conseqüència del refredament de la caritat cristiana entre els ciutadans, i heus aquí per què els fundadors de pobles, des de Wifred a Catalunya i sant Esteve a Hongria, qui volgué fer d'aquella regió un regne de la Verge, han posat sempre la devoció a Maria Santíssima com fonament del poble i vincle d'unió entre els ciutadans.

III

Tal vegada direu que la devoció a la Verge Maria pogué fer un poble allà en l'alba de la civilització, tractant-se de pobles infants; però que en els pobles adults, i potser fins caducs, aquesta influència serà nul·la. I, no obstant, és cert que el poble català ha de tornar a néixer, i l'instint públic ho reconeix quan parla de *renaixement*. El poble d'Israel s'esvalotava quan oïa al Messies, qui deia als qui el seguien que si volien entrar en son regne havien de tornar a néixer

(Joan., 3, 5), i la gent exclamava: «Com un home vell podrà tornar a néixer!» (Joan., 3, 4.) I, no obstant, el diví Mestre es refermava en sa sentència, i en altre lloc repetia: «Si no us torneu com infants no entrareu en el regne dels cels.» (Mt., 18, 7.) I aquesta sentència de la Sabiduria eterna lo mateix s'aplica als pobles que als individus, a l'ordre natural que a l'ordre sobrenatural. La perfecció de la vida requereix el conservar certes qualitats pròpies de la infància i la joventut. Tan de bo que als vells pobles d'Europa se'ls pogués treure anys de sobre, que els homes d'Estat que els governen no tindrien tantes dificultats! Quan un home es creu gran home està perdut i deixa d'ésser gran; quan un poble s'ensuperbeix cau dins de poc en l'abim de les ignomínies i de la decadència, com ho veiem en tantes ciutats que caigueren a les empentes de la supèrbia. La humilitat és una virtut que creix espontàniament en la infància i generalment en la joventut. La Verge Maria fa consistir l'origen de sa grandesa en la seva profunda humilitat. «Perquè Déu mirà la humilitat de sa esclava, diu, tots els pobles em publicaran per benaventurada.» (Luc., 1, 48.) En l'ordre natural de les coses veiem evidentment complerta aquesta llei de la revelació cristiana, puix sols s'obté la perfecció si es conserven certes qualitats de l'edat primera. En les manifestacions del geni humà exigim sempre la ingenuïtat de l'expressió, la força i la puresa de vida. És a dir: qui vol entrar en el regne de la perfecció ha de conservar incorruptes certes qualitats de la naturalesa. Per això veiem que els pobles vells cerquem i estudien l'art dels pobles joves, que no ha sofert l'enervament de la civilització; estudiem la poesia i la música populars, perquè la seva ingenuïtat i naturalitat ens complauen, i fins dites qualitats són indispensables perquè resultin agradoses la pintura, l'arquitectura i totes les altres manifestacions del geni dels homes. El mateix sistema polític no pot renunciar a aquelles excel·lències; el govern patriarcal és el govern òptim, i així observem, fins quan els pobles estan ja en la plenitud de la civilització i dels

avenços materials, que els sistemes polítics menys artificiosos, més naturals, són també els més excel·lents; i la Santa Mare Iglésia sembla demostrar una afectuosa preferència pel sistema regional, perquè conserva com un raig d'aquella llum que il·lumina l'alba dels pobles naixents. Llum que és d'origen diví, perquè mai es mostra més visiblement la intervenció de Déu en el món que en el naixement i en la mort tant dels homes com dels pobles; també el sol manifesta més ses magnificències quan surt i quan es pon.

Aquesta llum misteriosa i divina que il·lumina els principis del nostre poble nosaltres la volem perpetuar. Entre la donació que hi ha més de vuit-cents anys féu a Santa Maria de Ripoll el comte Berenguer *el Vell*, d'un oliverar de Camarassa, perquè fins a la fi dels segles fos il·luminada la imatge de Maria,[1] i l'oferta que a aquesta celestial Senyora presenteu avui vós, venerable Prelat, cabdill espiritual de la restauració catalana, d'una *Corona poètica*, hi ha una connexió íntima i profundíssima. Cremem davant de l'altar les llànties d'oli per donatiu dels cristians, perquè són com la protestació de la fe dels oferents. La llum de la llàntia és la llum de la fe. La llum de la poesia continguda en l'*Àlbum* és la llum cristiana que ha d'il·luminar la reconstrucció de nostra pàtria. La religió és el ciment amb què es construeixen les nacions fortes, la lliga que uneix entre si les pedres fonamentals de l'edifici de la pàtria. Mai s'ha fundat cap poble sobre la filosofia; al revés, sovint aquesta és un principi dissolvent que desfà els pobles i dilueix la societat; per això nosaltres havem de tenir compte de que, enganyats per la il·lustració, pels estudis sociològics, per les pretensions dels nous sistemes polítics, és a dir, creient-nos savis, no vulguem posar la mà sobre la substància del nostre poble. Déu es l'autor i el restaurador dels pobles. Les grans legislacions i constitucions no són obres dels homes, no són fruit de refinaments científics, sinó que han aparegut a l'in-

1. Pellicer, *Història de Santa Maria de Ripoll*.

flux de la creença que animava la vida popular. Sos discrets legisladors no han sigut savis, des dels antics fins als qui formaren la constitució política dels països nord-americans. Els savis són bons per a disputar, els filòsofs per a posar-ho tot en tela de judici; Déu únicament, valent-se d'homes quasi bé sempre sense lletres, com ho veiem amb els fundadors de Catalunya, els ossos dels quals reposen en aquesta Basílica, qui amb prou feines si sabien de llegir, Déu solament, repeteixo, és el qui edifica als pobles. Quina lliçó donen aquells antics pastors de pobles, guiats solament per la fe, als moderns homes d'Estat, als qui la societat se'ls desfà entre les mans, malgrat tots sos refinaments científics!

Quan Jesucrist, Fill de Déu, envia els Apòstols a fundar un poble que es devia estendre per tota la terra i durar fins a la fi dels segles, no els donà cap llibre; els donà son Esperit, que era el qui els havia d'ensenyar la veritat. No fou la llei escrita la qui feia respectable la nostra pàtria, sinó les discretes i honestes consuetuds, les fermes creences i l'amor social que lligava estretament entre si els diferents organismes de la comunitat; tenien els catalans una llei gravada molt fortament en el cor. L'obra mestra de Jesucrist, ens ensenya la sagrada teologia, que no fou el promulgar una nova legislació, sinó l'adveniment d'un nou Esperit, de l'Esperit Sant, que Ell envià a difondre's per sobre la terra; la Iglésia mateixa podem dir que no va existir fins que vingué l'Esperit Sant, vincle que uneix per medi de l'amor, no sols a les Persones de la naturalesa divina, sinó també a tots els homes que creuen i practiquen la doctrina de Jesucrist. El cristianisme, més que no pas un sistema legislatiu, és la permanència en la terra de l'Esperit de Déu, servint-li d'instrument visible la Santa Mare Iglésia. Per això el cristianisme és etern. Les mateixes lleis de la Iglésia, de la societat cristiana, s'envelleixen i moren i són derogades; però aquest Esperit és sempre nou, perquè és etern; serveix per a totes les èpoques de la història, i d'Ell, com d'una arrel misteriosa, surten les noves lleis que han de regir la societat dels ho-

mes en el llarg viatge cap a l'eternitat.

Així també nosaltres, tots els que ens havem cregut cridats a la reconstrucció del nostre estimat poble, havem de treballar principalment en desenrotllar son esperit. Demanem a Déu que ens enviï l'Esperit Sant, qui tot ho crea i tot ho renova. Encara que de Catalunya no ens quedessin més que els ossos, ella tornaria a reflorir. Ezequiel (cap. 37) vivia en època de gran desolació de son poble, i en profètica visió se li presentà aquest com un camp ple d'ossos secs i escampats; no obstant, ell sabia que Israel havia de reaparèixer com un poble sempitern, el poble de la nova llei; per això crida a l'Esperit i els ossos es junten, els nervis i la carn s'estenen sobre d'ells i apareix la vida amb tota sa plenitud. Cridem també nosaltres a l'Esperit perquè vingui per tots quatre vents, i veurem el país vivint altre cop d'una manera noble i ordenada, i la societat catalana serà com la figura i imatge de la celestial Jerusalem...

(Santa Maria de Ripoll, festa d'oferiment de la «Corona Poètica» a la Regina de la Catalunya cristiana.)

ÍNDEX

Advertiment 7

LA QUARESMA I L'ADVENT A LA CATEDRAL DE VIC

Quaresma de 1900 11
Quaresma de 1901. — *Sobre l'exercici de la misericòrdia* 30
Quaresma de 1902. — *Les tres concupiscències vençudes per la Quaresma* 39
Quaresma de 1903. — *Les conversions obrades per Jesucrist* 45
Quaresma de 1904 47
Plans repetits per a les dominiques primera i segona, no predicats 63
Quaresma de 1905. — *Miracles de Jesús* 66
Quaresma de 1906. — *Paràboles de l'Evangeli* 70
Quaresma de 1907. — *La Passió de Jesús* 81
Quaresma de 1908. — *Pecats capitals* 87
Quaresma de 1909. — *Virtuts cardinals* 96
Quaresma de 1910 102
Quaresma de 1911. — *Explicació de Parenostre* 110
Quaresma de 1912 118
Quaresma de 1913. — *Les Benaventurances* 124
Quaresma de 1914. — *La Passió* 134
Quaresma de 1915. — *Les paraules de Jesucrist en la Creu* 141
Advent de 1900 152
Advent de 1902 168

Advent de 1904 174
Advent de 1905. — *Els enemics de l'ànima* 184
Advent de 1906. — *Els novíssims* 194
Advent de 1907 200
Advent de 1908 205
Advent de 1909 212
Advent de 1910 216
Advent de 1911 220
Advent de 1912 228
Advent de 1913 233
Advent de 1914 239
Advent de 1915. — *L'Advent i la Butlla de la Santa Creuada* 246

HOMILIES DE TOT TEMPS

Tercer Diumenge d'Advent 255
Nadal 257
Nit de Cap d'Any 260
Diumenge entre la Circumcisió i l'Epifania 261
Epifania 262
Diumenge dintre l'Octava de l'Epifania 264
De la devoció 268
De l'alegria cristiana 270
Diumenge cinquè després de l'Epifania 271
Diumenge de Quinquagèsima 273
Dimarts de Carnestoltes 274
De la glòria 275
Diumenge primer de Quaresma 278
Diumenge segon de Quaresma 281
Diumenge tercer de Quaresma 284
Diumenge de Passió 287
Dijous Sant 290
Diumenge segon després de Pasqua 292
Diumenge segon després de Pasqua 295
Diumenge quart després de Pasqua 297

Dilluns de Pentecostès 298
De la Santíssima Trinitat 300
De la Santísima Trinidad 302
Festa del Corpus 304
Diumenge setè després de Pentecostès 305
Diumenge divuitè després de Pentecostès 307
Diumenge dinovè després de Pentecostès 310
Diumenge dinovè després de Pentecostès 313
Diumenge dinovè després de Pentecostès 316
Diumenge vint-i-dosè després de Pentecostès 318
El gran manament 322
Tots Sants 323
Sermó per al dia de Tots Sants 324
La doctrina de la santedat 325

Festes de Jesucrist i de Maria

Eucaristia

El misterio del Santísimo Sacramento es el generador de la piedad cristiana 329
Jesucristo en el Santísimo Sacramento es el médico de nuestras almas 331
El sant sacrifici de la Missa 334
Jesucristo como maestro 336
Cristo como padre 338
Desagravios a Jesús Sacramentado 340
Plàtica de Comunió 342
Devoció de Santa Caterina de Siena al Santíssim Sagrament 343
Plàtica de Comunió 344
El regne etern de Jesucrist 345
Plàtica de Comunió 346

Sagrat Cor de Jesús

La devoción al Sagrado Corazón de Jesús 347
El Sagrado Corazón de Jesús 348
El Sagrado Corazón de Jesús 350
El culto del Sagrado Corazón es el culto del amor de Jesucristo 351
De la devoción como emanada del Sagrado Corazón de Jesús 353
La misericòrdia divina en el Sagrat Cor de Jesús 357
Del Sagrado Corazón de Jesús 359
Dulzura del Corazón de Jesús 360
La Preciosísima Sangre de Nuestro Señor Jesucristo ... 361
El sacrificio de corazón a imitación de Cristo 363
Del Sagrado Corazón de Jesús 365
De la ingratitud para con Jesucristo 368
Preparació per l'amor de Déu 369
Del Sagrado Corazón de Jesús 371
Deber de reparación 373
Necessitat del fervor 375
Amor de deseo 377
La devoción del Sagrado Corazón suaviza la vida espiritual 379
De la santedat 381
Alegría del Corazón de Jesús 383
L'ordre de la caritat 384
Jesucrist ensenya d'orar 385
Ciència sacerdotal que ensenya el Sagrat Cor de Jesús 387
Amor del Sagrat Cor de Jesús 396

Maria

De la Immaculada Concepció 398
De la Inmaculada Concepción 400
La Immaculada Concepció 402
Del Nom de Maria 403

De la Presentación de Nuestra Señora 405
La Presentació de Maria 408
Explicación del Avemaría 409
Anunciació de Maria 410
De la Expectación de la Virgen 412
De la Expectación de la Virgen 413
De la Purificación de la Virgen y del amor que por su ejemplo debemos a la observancia de la Ley 414
La Purificación de la Virgen 415
Dolores de María 416
Dolores de María 418
Maria, Corredemptora 420
Assumpció de Maria Santíssima 422
Del Purísimo Corazón de María 424
Del Rosari 429
Excelencia del Santísimo Rosario 431
Del Rosari 432
Misteris de glòria 433
Misteris de glòria 435
De la Asunción de la Virgen 437
Los Dolores de María 438
Dolores de María 439
Panegíric de Nostra Senyora de la Font Santa en la parròquia de Subirats 441
La devoció a Maria presidint el renaixement de Catalunya 443

Darrers volums publicats:

68. **Actes del V Col·loqui d'estudis catalans a Nord-Amèrica.** 1987. 360 pp.
69. **Col·lectivizacions al Baix Llobregat.** 1989. 624 pp.
70. JORDI RUBIÓ I BALAGUER. **Il·lustració i Renaixença,** 1989. 308 pp.
71. JAUME MEDINA. **Carles Riba (1893-1959),** Vol. I. 1989. 422 pp.
72. M. DOLORS IVERN. **Esquerra Republicana de Catalunya (1931-1936),** Vol. II. 1989. 620 pp.
73. JOSEP TORRAS I BAGES. **Obres Completes,** Vol. VI. 1989. 500 pp.
74. JAUME MEDINA. **Carles Riba (1893-1959),** Vol. II. 1989. 388 pp.
75. J. M. SOLÉ I SABATÉ / J. VILLARROYA I FONT. **La repressió a la reraguarda de Catalunya (1936-1939),** Vol. I.
76. ANTONI M. BADIA I MARGARIT. **Llavor de futur. Vuit anys de Rectorat de la Universitat de Barcelona.** 1989. 464 pp.
77. **Actes del VIIIè. Col·loqui Internacional de Llengua i Literatura Catalanes** / **I.** Tolosa de Llenguadoc, 12-17 de setembre de 1988. 1989. 464 pp.
78. **Miscel·lània Joan Fuster,** Vol. I. 1989. 420 pp.
79. JOSEP M. MUNDET I GIFRE. **La primera guerra carlina a Catalunya.** 1990. 492 pp.
80. **Els privilegis de la vila d'Igualada** (edició a cura de Joan Cruz i Rodríguez), 1990. 344 pp.
81. **Actes del VIIIè. Col·loqui Internacional de Llengua i Literatura Catalanes/II.** Tolosa de Llenguadoc, 12-17 de setembre de 1988. 1989. 364 pp.
82. **Miscel·lània Joan Fuster,** Vol. II. 1990.
83. JOSEP TORRAS I BAGES. **Obres completes.** Vol. VII. 1990.
84. J. M. SOLÉ I SABATÉ / J. VILLARROYA I FONT. **La repressió a la reraguarda de Catalunya (1936-1939),** Vol. II. 570 pp. 1990.
85. JAUME CODINA. **Els santboians de 1490.** 480 pp. 1990.
86. JORDI RUBIÓ I BALAGUER. **Humanisme i Renaixement.** 368 pp. 1990.